

Pastorul Richard Wurmbrand

DRUMUL SPRE CULMI

Meditații Zilnice din Cuvântul lui Dumnezeu

© 2020 Misiunea Creștină Richard Wurmbrand

Căsuța Poștală 12, OP 74

București, 062580, România

Email: apel@misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro ;

Pagina Web: <https://misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro>

Ajutăm orfani și creștini în vârstă (mulți cu vârste peste 80, 90 de ani) care au fost închiși pentru credință în actuale și foste țări comuniste

DESPRE AUTOR

Pastorul Richard Wurmbrand (1909–2001) a fost un predicator evanghelic care a suferit închisoarea comunistă și tortura timp de paisprezece ani în țara sa natală, România. Puține nume sunt mai bine cunoscute în România, unde el este unul dintre cei mai renumiți conducători, autori și învățători creștini.

În 1945, când comuniștii au ocupat România și au încercat să-și impună controlul asupra bisericilor pentru propriile scopuri, Richard Wurmbrand a început imediat o lucrare de misiune „subterană” eficientă și plină de putere pentru poporul său subjugat, dar și pentru soldații invadatori ruși. El a fost arestat în 1948, împreună cu soția lui, Sabina. Soția lui a fost supusă la muncă forțată timp de aproape trei ani pe Canalul Dunării. Richard Wurmbrand a petrecut mai mult de doi ani singur în carceră, timp în care nu a văzut pe nimeni altcineva în afară de torționarii comuniști. Apoi a fost transferat într-o celulă de grup, unde tortura a continuat pentru alți cinci ani.

Datorită reputației sale internaționale ca lider creștin, diplomați ai ambasadelor străine au cerut informații Guvernului comunist despre siguranța sa și li s-a spus că acesta părăsise România. Membri ai poliției secrete, dându-se drept prizonieri eliberați, care ar fi fost în aceeași celulă cu Wurmbrand, i-au spus soției lui că au fost de față la înmormântarea acestuia în cimitirul închisorii. Familiei lui din România și prietenilor săi din străinătate li s-a spus să uite de el, pentru că era mort.

După opt ani și jumătate de închisoare, convertind la credința creștină pe unul din interogatorii săi, un ofițer important al securității comuniste, pastorul Wurmbrand a fost eliberat și și-a reluat imediat lucrarea cu biserica subterană. După câțiva ani, în 1959, a fost din nou arestat, primind o sentință de douăzeci și cinci de ani de închisoare. Sandu Franco, ofițerul evreu care i-a facilitat prima eliberare, a fost deasemeni pedepsit cu 3 ani de închisoare.

Pastorul Wurmbrand a fost eliberat printr-un act de amnistie generală în 1964 și, din nou, și-a reluat activitatea în biserica subterană. Dându-și seama de pericolul unei a treia arestări, creștinii din Norvegia au negociat cu autoritățile comuniste pentru eliberarea lui din România. Guvernul comunist începuse să-și „vândă” prizonierii politici. „Prețul de plecare” al unui prizonier era de 1.900 de dolari; prețul pentru Wurmbrand a fost de 10.000 de dolari.

În mai 1966, el a depus mărturie în fața Subcomitetului Securității Interne al Senatului SUA și s-a dezbrăcat până la mijloc pentru a-și arăta cele optsprezece răni adânci provocate de tortură ce îi acopereau corpul. Experiența lui a ajuns să fie cunoscută în întreaga lume prin ziarele din toată America, Europa și Asia. Wurmbrand a fost avertizat în septembrie 1966 că regimul comunist din România plănuia să-l asasineze; totuși, el nu a stat tăcut în fața acestei amenințări cu moartea.

El și soția lui au călătorit în toată lumea și au pus bazele unei rețele ce cuprinde multe birouri care oferă alinare familiilor creștinilor închiși în țările islamice, în Vietnamul comunist, China și alte țări în care creștinii sunt persecutați pentru credința lor. Mesajul lui a fost „Urâți sistemele rele, dar iubiți-i pe cei ce vă persecută. Iubiți-le sufletele și încercați să-i câștigați pentru Hristos”.

Pastorul Wurmbrand este autorul a numeroase cărți care au fost traduse în peste optzeci de limbi în toată lumea. Lideri creștini l-au numit „Vocea bisericii subterane” și „un Pavel al Cortinei de Fier”.

1 IANUARIE

„Învăță-ne să ne numărăm bine zilele.“

Ps. 90:12

Un american își zori prietenul care tocmai sosise în America din Thailanda: „Repede, să alergăm să prindem autobuzul acesta!“ Odată urcați în autobuz, americanul spuse fericit: „Am câștigat trei minute.“ Thailandezul îl întrebă: „Ce ai de gând să faci cu ele?“

Oamenii din țările occidentale avansate nu au un răspuns la această întrebare. Generația noastră nu mai știe să meargă. Știe doar să alerge și să conducă mașini.

Isus nu alerga niciodată. El doar mergea. Existau care, cai și cămile pe vremea Sa, dar nu citim nicăieri că le-ar fi folosit. Este consemnată o singură ocazie în care a mers călare, dar și atunci pe un animal care se deplasează într-un ritm chiar mai lent decât mersul omenesc.

Este bine că încercăm să câștigăm minute. Fiecare minut este o nestemată de preț, numai că adesea îi înțelegem prea târziu valoarea. Se spune că un om mergea pe întuneric de-a lungul unui râu. La un moment dat s-a împiedicat de un sac cu pietricele, pe care l-a ridicat. Ca să-și treacă timpul, se amuza aruncând din când în când cu pietre în râu. Îi plăcea să audă sunetul *pleosc* în apă. Când a ajuns acasă, în sac mai erau doar două pietre. Atunci văzu că erau diamante.

Alegăm să câștigăm minute și pe cele adunate le risipim în activități, conversații și amuzamente inutile. Un casier răspunde pentru fiecare ban care trece prin mâinile sale. Omul care a trăit șaptezeci de ani va răspunde înaintea lui Dumnezeu pentru treizeci și șapte de milioane de minute.

2 IANUARIE

„Dumnezeu este dragoste.“

1 Ioan 4:8

Un creștin sovietic eliberat din închisoare a scris într-o scrisoare următoarele rânduri:

Înfățișarea mea nu este atrăgătoare. În lagărul de muncă forțată am lucrat în subteran. Am avut un accident în urma căruia am rămas cu o cocoasă. Odată un băiat s-a uitat lung la mine și m-a întrebat: „Unchiule, ce ai în spate?“ Eram sigur că va urma o batjocură, totuși am răspuns: „O cocoasă.“

„Nu“, a spus copilul. „Dumnezeu este dragoste și El nu dă nimănui diformități. Tu nu ai sub umeri o cocoasă, ci o cutie. În această cutie sunt ascunse aripi de îngeri. Într-o bună zi, cutia se va deschide și vei zbura spre ceruri cu aceste aripi.“ Am început să plâng de bucurie. Chiar și acum, plâng în timp ce scriu.

Fiecare om are „cocoasă“ sa, un handicap de natură fizică, mentală sau spirituală, ceva ce îl deosebește de toți ceilalți. Lucrurile par astfel doar dacă le privim din perspectiva vieții noastre pământești limitate. Aici noi cunoaștem „în parte“ (1 Corinteni 13:12). Și din această cauză, viețile și suferințele noastre par adesea fără înțeles.

Dumnezeu a îngăduit unei persoane să aibă o cocoasă, alteia, o boală sau sărăcie, sau o sentință în închisoare, sau o pierdere grea, sau altă suferință. Dar nu vom accepta standarde omenești care încadrează astfel de lucruri în categoria catastrofelor. Le vom aplica standardul acestui copil sovietic plin de Duhul și vom vedea în astfel de întristări cutii care ascund aripi de înger, care ne sunt date pentru a zbura cu ele spre ceruri.

3 IANUARIE

*„Domnul însă este în Templul Lui cel Sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui!”
Habacuc 2:20*

Acum două mii de ani, un om de stat atenian, pe nume Focion, aștepta plictisit în timp ce bărbierul său îi făcea clientului pe care-l bărbiera un rezumat al situației politice din Atena aceluși moment. Într-un sfârșit, bărbierul se întoarse spre Focion și spuse: „Cum ați dori să vă tund barba?” Focion răspunse: „În liniște.” Acest răspuns simplu este citat adesea în marea literatură a lumii.

Suntem victimele unui complot împotriva tăcerii, fără de care viața spirituală nu este posibilă. În fiecare zi suntem supuși zgomotului produs de mașini, trenuri, avioane, aparate de radio, televizoare, aspiratoare, mașini de spălat vase, ventilatoare, ca să nu mai vorbim despre pălăvrăgeala și trâncăneala copiilor și vorbăria și mai nefolositoare a adulților.

Am cunoscut creștini care au petrecut mulți ani în izolare forțată, într-o tăcere desăvârșită. Când au auzit din nou oameni vorbind, s-au întrebat de ce vorbirea lor era într-o așa de mare măsură lipsită de conținut.

Dacă vrei să ajungi la Dumnezeu, fă liniște în jurul tău. Scoate din funcțiune principalii factori care îți invadează liniștea. Intră în cămăruța ta sau învață-i pe cei dragi să păstreze liniștea între anumite ore.

Dar liniștea nu este în întregime tăcută. Toate urletele de durere ale oamenilor, toate lacrimile suferințelor, toate strigătele de bucurie autentică, cele mai sincere discuții, o mulțime de predici, precum și adevărul științific sunt impregnate în tăcerea care te înconjoară. Peste toate acestea vei auzi glasul lui Dumnezeu. Vei fi luminat, dacă vei asculta, așa cum a fost Isus când petrecea nopți întregi în rugăciune pe munții învăluiți în tăcere.

4 IANUARIE

„Îngerul a intrat la ea [Maria] și a zis: «Plecăciune, ție, căreia ți s-a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei!»“

Luca 1:28

Într-o țară comunistă, un prizonier tânăr a fost luat din celula sa pentru a fi dus la tribunal. La întoarcere, fața îi strălucea. Ceilalți prizonieri l-au întrebat cum a fost la tribunal. El a răspuns: „Ca în ziua când a primit Maria vestea. Ce zi frumoasă! O virgină preacurată, singură, în meditație. Dintr-odată, în fața ei apare un înger luminos. Acesta îi spune ei, o creatură, că Îl va avea pe Creator ca prunc în brațele sale; că ea, o creatură, Îl va spăla pe Creatorul său. Ea Îl va spăla pe Acela care mai târziu avea să spele păcatele a milioane de oameni. Ea, o creatură, Îl va învăța pe Creator să meargă. Îl va învăța pe Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu să vorbească. El va fi soarele și bucuria casei sale.

Vor fi câteva momente dificile. Va trebui să stea plângând la picioarele unei cruci pe care Fiul ei – Fiul lui Dumnezeu – va muri pentru mântuirea noastră, dar aceasta va trece. El va învia și Se va înălța la cer și sigur o va lua pe mama Lui să fie cu El. Și va fi din nou bucurie fără sfârșit.“

Prizonierii i-au mulțumit pentru predica lui drăguță, dar au insistat: „Noi te-am întrebat altceva. Cum a fost la tribunal?“

El a repetat: „V-am spus deja. A fost ca în ziua în care Maria a primit vestea. Judecătorii mi-au spus că sunt condamnat la moarte. Nu este frumos? Porți din perle, străzi din aur, îngeri care Îl glorifică pe Dumnezeu, părtășia sfinților și, mai presus de toate, odihnă la pieptul lui Isus.“

Fiecare an al vieții noastre este încă un pas spre moarte. Să facem acest pas cu bucurie și speranță. Isus a fost înviat. Și aceia care cred în El vor fi înviați.

5 IANUARIE

„Domnul a deschis gura măgăriței.“

Numeri 22:28

Crede în Biblie! Unele dintre istoriile sale pot fi acceptate de rațiunea noastră doar cu oarecare dificultate, dar nu avem alternativă. Dacă nu acceptăm părțile mai dificile ale Bibliei, singura alegere care ne rămâne este aceea de a accepta absurdul.

Ateii spun cu dispreț: Biblia zice că un măgar ar putea vorbi. Dar Biblia nu spune asta. Mai degrabă, afirmă: „Domnul a deschis gura măgăriței.“ Atâta timp cât există un Dumnezeu atotputernic, El poate oricând să-l facă pe un măgar să vorbească.

Lasă deoparte credința în Dumnezeu pentru o clipă. Ce rămâne? Necredința spune că omul a evoluat din maimuță. Aceasta înseamnă că la un anumit moment, un animal, maimuța, a început să vorbească fără ajutorul unei ființe superioare, mai inteligente decât ea însăși. Niciun copil nu învață să vorbească fără să fie învățat de un adult. Cum a reușit maimuța să facă un lucru pe care un copil nu-l poate face?

Trebuie să accepți faptul că un animal a vorbit, fie că animalul nu a fost ajutat de nimeni, cum susține darwinismul, fie că Dumnezeul atotputernic și înțelept a deschis gura animalului. În mod evident, este mai ușor pentru rațiune să accepte a doua alternativă.

Gândește-te și la adevărul intrinsec al primelor cuvinte rostite vreodată de un animal: „Ce ți-am făcut, de m-ai bătut de trei ori?“ (Numeri 22:28). Va veni o zi în care toți cei cărora le-am greșit ne vor pune această întrebare. Ce vom răspunde? Chiar dacă cei pe care i-am lovit erau vinovați, a fost absolut necesar să-i lovim de trei ori, așa cum Balaam, profetul fals, a lovit măgărița? N-ar fi fost suficient și mai puțin de atât? Nu-i asculta pe cei ce recurg la certuri de cuvinte referitoare la Biblie, ci mai degrabă cugetă cu atenție la cuvintele ei.

6 IANUARIE

„Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate.“

Evrei 10:26

O veche legendă creștină spune că Dumnezeu le-a vestit îngerilor scopul Său în crearea omului după chipul Său. Lucifer, care nu căzuse încă din Cer, a strigat: „Sigur nu le va da puterea să nu asculte de El.“ Fiul i-a răspuns: „Puterea de a cădea este puterea de a te ridica.“ Atunci diavolul a decis de bunăvoie să cadă, luându-i și pe alții cu el. Așteptarea sa de a fi înălțat din nou nu a fost împlinită niciodată din cauză că el căzuse în mod deliberat.

În istoria biblică în care femeia păcătoasă spală picioarele lui Isus cu lacrimile ei, Lucifer a început să înțeleagă felul în care puterea de a cădea este legată de puterea de a fi înălțat. A înțeles profunzimea cuvintelor Domnului: „cui i se iartă puțin, iubește puțin“ și „Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate; căci a iubit mult“ (Luca 7:47).

Așadar, diavolul s-a gândit că, dacă poate încerca puterea de a cădea, ar putea să încerce și puterea de a se înălța. Prin urmare, a încercat să impună legea mozaică primilor creștini. Prin această învățătură i-a amăgit pe galateni (Galateni 3:1) și pe mulți alții. El încearcă și astăzi să-i supună pe creștini unor porunci de felul acesta: „Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!“ (Coloseni 2:24) și se folosește de temerile noastre.

Dar noi avem cuvântul: „Rămâneți, deci, tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei“ (Galateni 5:1). Nu vom continua să păcătuim pentru ca să se înmulțească harul (Romani 6:1). Păcatul nu va mai fi niciodată conținutul vieții noastre. Dar nici nu vom cădea în disperare dacă vom păcătui. Petru îi putea întări pe frații săi pentru că fusese convertit după căderea într-un păcat regretat cu amar (Luca 22:32).

7 IANUARIE

„Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase.“

Geneza 6:2

Cartea evreiască din vremuri de demult, *Sepher Ierahmeel*, spune următoarea poveste despre Iosif al Vechiului Testament. Mai multe femei egiptene de rang înalt au venit acasă la Potifar pentru a vedea frumusețea slujitorului său evreu. Doamna Potifar a oferit fiecărei invitate un măr și un cuțit cu care să-l curețe. Când a intrat Iosif să le servească, toate au fost atât de captivate de înfățișarea lui încât s-au tăiat din greșală. Atunci doamna Potifar le-a spus: „L-ați văzut doar un minut și ați fost fermecate. Acum înțelegeți de ce eu, care îl văd mereu, ard de pasiune.“

Poate că și doamna Potifar era frumoasă, dar Iosif era sfânt și a refuzat să păcătuiască. Și noi trebuie să urmăm exemplul lui. Dar dacă cineva păcătuiește în această privință, să nu condamnăm persoana respectivă cu prea mare asprime. În schimb, să fim buni cu cei care cedează în fața slăbiciunii omenești, cu înțelegere pentru faptul că sexul este cel mai puternic impuls al naturii noastre. Este scris: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătușiți. Dar dacă cineva a păcătuțit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit“ (1 Ioan 2:1).

Și să nu ne lăsăm cuprinși de disperare când suntem ispitiți, ci să căutăm la Dumnezeu puterea de a ne împotrivi. Căci Biblia ne spune: „Nu v-a ajuns nicio ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda“ (1 Corinteni 10:13). Într-adevăr, „Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici“ (2 Petru 2:9).

Datorită faptului că ispita aceasta este puternică, biruința asupra ei și refuzul de a păcătuțit în chestiuni de ordin sexual sunt cu atât mai glorioase.

8 IANUARIE

„Pe când semăna el, o parte din sămânță a căzut lângă drum, și au venit păsările și au mâncat-o.“

Matei 13:4

Cum se face că unii oameni aud Cuvântul lui Dumnezeu și-l acceptă cu bucurie, în timp ce alții îngăduie păsărilor – adică, duhurilor rele – să devoreze această sămânță bună?

Lui Iosif, personajul din Vechiul Testament, i s-a povestit un vis pe care-l avusese brutarul faraonului, care se afla în închisoare împreună cu el: „Iată, și în visul meu se făcea că port trei coșuri cu pâine albă pe capul meu. În coșul de deasupra de tot erau tot felul de bucate pentru Faraon: prăjituri coapte în cuptor; și păsările mâncau din coșul care era deasupra de tot pe capul meu“ (Geneza 40:16, 17). Iosif a tălmăcit visul cu această semnificație: brutarul avea să fie spânzurat de un lemn.

Renumitul rabin din Dubna a fost întrebat cum a fost posibil ca Iosif să știe acest lucru. El a răspuns: „Odată un pictor a pictat un bărbat cu un coș de pâine pe cap. Păsările au venit să mănânce din tablou, crezând că era pâine adevărată. Un om a venit și a spus: «Ce pictor bun! A făcut pâinea să pară atât de naturală!» Nu era un pictor bun. El nu făcuse omul destul de natural încât să sperie păsările, altfel ele nu s-ar fi apropiat. La fel, Iosif a înțeles că dacă păsările au îndrăznit să vină la brutar, el trebuie să fi fost mort.“

Duhurile rele nu pot să ia semințele Cuvântului lui Dumnezeu de la un creștin viu, ci numai de la unul care arată mai degrabă ca o sperietoare de ciori. Sperietoarele de ciori nu sperie duhurile. Asigură-te că ai o credință vie!

9 IANUARIE

„Întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună și umblați pe ea.“

Ieremia 6:16

Un vânător strigă la câinele său: „Nero, caută!“ Nero ridică privirea spre stăpânul său și răspunde: „N-am pierdut nimic.“

Ce au pierdut creștinii și trebuie să caute atât de mult? Unii caută secte noi și se afundă în ocultism. Dar calea cea veche îi așteaptă. Religia care i-a salvat pe neprihănitul Abel, pe regele David, pe Maria Magdalena și pe Petru va fi la fel de adevărată și pentru noi. Nu este adevărat că creștinismul a fost practicat și nu a fost găsit corespunzător. Noi nu l-am practicat. Nu vom găsi niciodată un mijloc mai bun de mântuire decât sângele lui Hristos, care s-a vărsat pentru noi, nici nu vom găsi o învățătură mai bună decât învățătura dragostei Sale.

Un turist plictisit care se plimba prin galeriile de artă ale Muzeului Luvru i-a spus unui paznic: „Nu găsesc nimic excepțional la aceste picturi.“ Paznicul i-a răspuns: „Aceste picturi nu sunt judecate de noi. Noi suntem judecați de ele.“

Creștinismul s-a dovedit a fi adevărat cu mult timp în urmă și rămâne valabil independent de opiniile oamenilor. Crucea, întinsă de la pământ la cer, este standardul său și criteriul în funcție de care sunt măsurate toate religiile, toate curente, toate filozofiile și toți filozofii, toți căutătorii adevărului. Fie că înțelegem frumusețea creștinismului și-i urmăm preceptele și pe Fondatorul său, fie că ne abatem, luând-ne după invențiile nebunești ale oamenilor corupți – așa cum sunt numiți în Biblie fondatorii sectelor ciudate (Deuteronom 13:13) – nu putem evita faptul că suntem mășurați și judecați.

Să alegem cu înțelepciune, pentru veșnicie.

10 IANUARIE

„Maria... a văzut doi îngeri.“

Ioan 20:11, 12

Sunt două moduri de a privi un mormânt. Petru și Ioan au venit la mormântul Stăpânului lor în dimineața de Paște, l-au găsit gol, și au văzut în el fâșiile de pânză în care fusese înfășurat Isus. Și Maria Magdalena s-a uitat în mormântul gol, dar ea a văzut îngeri acolo unde fusese așezat trupul lui Isus. Astăzi unii văd numai prăbușirea civilizației creștine, în timp ce alții privesc dincolo de titlurile înfiorătoare și văd îngeri la lucru care pregătesc împărăția binecuvântată a lui Dumnezeu.

Cum ajunge un om să vadă îngeri, să le simtă prezența? Apostolii fuseseră foarte activi în slujba Domnului. Maria stătuse în tăcere la picioarele lui Isus și auzise Cuvântul Său (Luca 10:39), care începea, fără îndoială, de la Moise și cuprindea toți profeții. Probabil că auzise de pe buzele Lui istoriile multor sfinți și martiri pentru credință și acestea îi deveniseră familiare.

O biserică din a cărei învățătură lipsesc exemplele sfinților și martirilor pierde din vedere o dimensiune vitală. Citește „de la Moise, și de la toți prorocii“ (Luca 24:27), amintindu-ți că „Aceste lucruri ... au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor“ (1 Corinteni 10:11). Apoi ține legătura cu cei care suferă astăzi pentru Hristos. Ochii ți se vor deschide.

11 IANUARIE

„Nu judecați, ca să nu fiți judecați.“

Luca 6:37

Doi prieteni se plimbau pe malul unui râu. Unul a alunecat și a căzut în apă. A început să strige: „Ajutor! Ajutor! Nu știu să înot!“ Prietenul i-a răspuns: „Nu e nevoie să strigi așa. Nici eu nu știu să înot, dar nu fac atâta gălăgie.“

Uneori îi judecăm pe oameni cu asprime pentru firea lor iute, pentru lipsa lor de bună-cuviință. Noi ne purtăm altfel, dar asta nu se întâmplă, oare, doar pentru că noi nu trecem prin aceleași ape adânci ca ei?

Domnul i-a numit pe anumiți oameni nebuni (Luca 11:40). Un fariseu îl invitase să cineze cu el. Nu este consemnat că fariseul ar fi rostit vreun cuvânt provocator; el doar se minunase în tăcere că Isus nu Se spălase pe mâini înainte de masă. Și noi ne-am fi minunat. Aparent fără a fi provocat în vreun fel, Isus o insultă pe gazdă și pe prietenii săi, numindu-i „nebuni“. Un învățător al Legii, oaspete la aceeași cină, a încercat să-L liniștească pe Isus. Atunci Domnul S-a întors spre el și spre tovarășii lui spunând: „Vai și de voi, învățători ai Legii“ (Luca 11:37-52). Puține gazde ar tolera astăzi o asemenea purtare.

Îi judecăm cu asprime pe oamenii fără maniere pe care îi cunoaștem. Poate că L-am fi criticat și pe Isus. Am trecut noi prin tristețea profundă de a vedea mesajul esențial al mântuirii respins de propriul Său popor din cauza conducătorilor orbi care îl duseseră în rătăcire? Nu judeca pe altcineva până nu ai trecut prin situația sa.

12 IANUARIE

„Ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.“

Filipeni 2:7

Un rege Îl căuta pe Dumnezeu și nu-L putea găsi. Într-o noapte, a auzit pe cineva mergând încălțat cu cizme grele pe acoperișul palatului. Urcând să vadă cine era, l-a găsit acolo pe prietenul său cel mai bun, care îi împărtășea preocuparea spirituală. Regele l-a întrebat: „Ce faci pe acoperiș?“

„Caut cămile.“

„Ce nesăbuiță, să cauți cămile pe acoperișul unui palat“, exclamă regele, la care prietenul a răspuns: „Ce nesăbuiță să-L cauți pe Dumnezeu în timp ce stai pe tron.“

Dumnezeu dă fiecăruia o sarcină, fie că este vorba despre a fi rege, fie un om de afaceri bogat, fie o casnică din clasa de mijloc, fie un muncitor cu salariu mic. Noi ar trebui să ne achităm de această sarcină cu smerenie, cu bucurie și dragoste, dar fără să ne atașăm de vreo situație exterioară. Statutul care ne aduce faimă, onoare și bogăție adesea ne ține legați și face ca orice căutare după Dumnezeu să rămână fără roadă. Un creștin poate fi rege doar cu condiția ca el să considere că este în slujba poporului său.

Prestigiul social și posesiunile materiale pot fi pierdute cu ușurință. Domnul a avertizat cu multă vreme în urmă: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră“ (Matei 6:19-21).

Isus, care a avut poziția cea mai înaltă, „S-a dezbrăcat pe sine însuși (*a renunțat la orice reputație*, cf. traducerii engleze) și a luat un chip de rob... S-a smerit“ (Filipeni 2:7, 8). Să mergem și noi pe urmele pașilor Săi. Altfel, toate strădaniile noastre de a ne apropia de Dumnezeu vor fi în zadar.

13 IANUARIE

„La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.“

Geneza 1:1

Un cizmar ateu i-a spus fiului său că natura există prin sine, iar fiul i-a replicat: „Atunci este mai ușor să ai toată natura decât o pereche de pantofi. Pentru aceștia trebuie să muncești din greu.“ Dacă toată natura este rezultatul întâmplător al evoluției materiei, de ce nu lasă atei în seama naturii producerea de cărți păgâne? De ce muncesc cu mare sârguință pentru a le crea? Chiar și o carte atee este o dovadă că în spatele fiecărui lucru organizat se află un plan inteligent.

Recunoaște-L pe Creator, adoră-L și nu irosi timpul cu speculații inutile. Când a fost întrebat ce făcea Dumnezeu înainte de a crea lumea, Luther a răspuns: „Stătea în pădure și tăia nuiele cu care să-i bată pe cei care pun întrebări neroade.“

Există un răspuns mai bun decât replica aceasta glumeață. Domnul spune ce făcea Tatăl înainte de a crea lumea. Înainte de întemeierea lumii, El Îl iubea pe Fiul (vezi Ioan 17:24). A-L iubi pe Isus este o slujbă cu normă întreagă. Această slujbă poate umple toată veșnicia lui Dumnezeu. Tatăl a mai făcut și altceva. Înainte de întemeierea lumii, El a pregătit împărăția pentru cei care îi hrănesc pe cei flămânzi, polotesc setea celor însetați, îi primesc pe străini în casele lor, îi îmbracă pe cei dezgoliți și îi vizitează pe cei bolnavi și pe cei aflați în închisori (vezi Matei 25:34-36). Recunoaște-L pe Dumnezeu în calitate de Creator și fă aceste lucruri, la fel ca Isus, care „umbla din loc în loc și făcea bine“ (Fapte 10:38).

14 IANUARIE

„Domnul a dat și Domnul a luat, binecuvântat fie Numele Domnului!”

Iov 1:21

Povestea spune că un înger s-a arătat unei mame care veghea leagănul pruncului său și i-a cerut copilul. Ea a strigat: „Nu ți-l dau, moarte!” Îngerul a zâmbit și a spus: „Numele meu nu este moarte, ci viață. Îți ofer pe altcineva în schimb.” I-a arătat un băiat frumos. Ea a refuzat. I-a arătat un tânăr puternic. Ea a refuzat din nou. I-a arătat un bărbat destoinic în toată firea. Ea a continuat să spună: „Nu, nu!” la toate propunerile. „Nu-l dau pe nimeni altcineva. Vreau să-mi păstrez copilașul!”

Îngerul s-a îndepărtat. A trecut timpul și ea a fost nevoită să-și piardă pruncul. A fost schimbat cu un băiat. Și-a pierdut băiatul. A fost schimbat cu un tânăr bărbat și tot așa.

De ce să ne temem de moarte? Nu pierdem în moarte altceva decât ceea ce pierdem în fiecare zi. În fiecare zi cei dragi ai noștri se schimbă, trecând de la o etapă a vieții la alta. Ceea ce noi numim moarte este una dintre aceste schimbări numeroase. Mugurele dispăre. A devenit o floare. Omida nu mai este. S-a transformat în fluture. Poate că soarele a apus pentru tine, dar își răspândește lumina în altă parte.

Atunci când îngerul îți ia o persoană iubită, acceptă cu smerenie lucrarea lui Dumnezeu.

15 IANUARIE

„... vrăjmași tăi... vor fugi dinaintea ta.“

Deuteronom 28:7

Un învățător creștin se plimba prin pădure cu unul dintre ucenicii săi. Ucenicul mergea pe o potecă îngustă la câțiva pași distanță înaintea maestrului său. Un iepure a fugit din calea sa. Maestrul l-a întrebat: „De ce a fugit iepurele?“

„Pentru că i-a fost frică de mine“, a spus ucenicul.

„Nu“, a replicat maestrul, „ci pentru că ai instincte ucigașe în tine.“

Orice războinic este fericit când dușmanii săi fug dinaintea sa, dar mult mai binecuvântat este omul la care cei mai aprigi dușmani pot veni cu încredere, știind că vor fi primiți cu dragoste.

La sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, armata sovietică a ocupat România. Mare parte din armata germană fusese luată prizonieră. Orice soldat german putea fi împușcat pe loc de oricine. Într-o seară, în timp ce un grup de prizonieri era transportat dintr-un loc în altul, doi dintre ei au profitat de întuneric și au evadat. Viețile le erau în pericol din cauza uniformelor pe care le purtau. Văzând o clădire cu inscripția „Capela Luterană Evanghelică“, și-au adus aminte că luteranii din România erau în majoritate de origine germană și au intrat.

Pastorul care le-a ieșit în întâmpinare i-a salutat cu bunăvoință și le-a spus: „Eu sunt evreu și creștin. Familia mea a fost ucisă de germani. Am învățat de la Hristos dragostea și iertarea. Nu vă consider responsabili de ceea ce au făcut trupele germane evreilor. Voi sunteți într-un pericol uriaș. V-ați refugiat în biserica noastră. Sunteți oaspeții noștri de onoare.“

Unul dintre germani a spus: „Dacă sunteți credincios, știm că suntem în siguranță.“ Găsiseră un loc de adăpost.

„Când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său“ (Romani 5:10). Să fim acum oameni de care vrăjmașii să nu aibă niciun motiv să fugă.

16 IANUARIE

„Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.“

1 Ioan 4:19

Mi-a fost relatată următoarea povestioară:

Când armata sovietică a invadat Europa de Est, un ofițer rus a fost cazat în casa unui pictor căruia i-a plăcut chipul expresiv al acestuia și l-a folosit ca model pentru un pictură. În timp ce îi poza artistului, modelul se uita la un tablou care Îl înfățișa pe Isus răstignit și l-a întrebat ce reprezintă. Pictorul a dat un răspuns scurt, dar ofițerul rus a insistat: „Dacă El era bun și dorea ca toți să fie mântuiți pentru veșnicie, sigur oamenii L-ar fi dat jos de pe cruce la timp și I-ar fi vindecat rănille.“

„Vă rog, nu mă deranjați în timp ce pictez“, a venit răspunsul. „Nu, nu a fost eliberat. A murit pe cruce. Asta a fost merit să facă. El a plătit prețul pentru păcatele noastre. Dar să ne vedem de treabă în continuare.“

Ofițerul rus nu avea de gând să tacă. „Cât de aprinsă trebuie să-ți fie dragostea pentru cineva care a făcut un astfel de sacrificiu pentru tine.“ Pictorul a lăsat pensula din mână. Îl pictase de multe ori pe Isus răstignit, dar acum își dădea seama că o făcuse fără dragoste înflăcărată. Necredinciosul care îi era model îl învățase cum trebuie să-L iubească pe Hristos.

17 IANUARIE

„Pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care ședea pe el.“

Ezechiel 1:26

Versetul care urmează celui de mai sus este: „Am mai văzut iarăși o lucire din aramă lustruită ca niște foc, înăuntrul căruia era omul acesta, și care strălucea de jur împrejur; de la chipul răunchilor lui până sus și de la chipul răunchilor lui până jos am văzut ca un fel de foc și de jur împrejur era înconjurat cu o lumină strălucitoare.“

Rashi, comentatorul rabinic al Scripturilor care se bucură de cea mai mare autoritate, face următoarea observație: „Nu-i este nimănui îngăduit să reflecteze asupra acestui verset.“ De ce nu? Ne putem închipui cu ușurință. Motivul este acela că descrierea indică în mod clar că Dumnezeu pe care Ezechiel L-a văzut în viziunea sa avea trupul unui om glorificat. Confirmă doctrina creștină a întrupării Fiului lui Dumnezeu în omul Isus.

În comentariul la cuvintele lui Zaharia, „își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns“ (Zaharia 12:10), Rashi scrie: „Deși versetul se aplică regelui Mesia, ar trebui să-l aplicăm mai degrabă regelui Ezechia, astfel încât să nu le dăm câștig de cauză creștinilor.“

Putem înțelege repulsia evreilor față de creștinismul nominal vinovat de sângele a milioane de nevinovați, dar învățătura creștină despre Mesia este adevărată și împlinește profețiile evreiești din vechime. Să le prezentăm aceste profeții evreilor și să-i chemăm cu dragoste la Hristos.

18 IANUARIE

„Dar, când a văzut că vântul era tare, s-a temut...”

Matei 14:30

Avusese loc un miracol. La porunca Domnului, Petru a fost în stare să meargă pe apă, ceea ce contravine legilor naturii. Dar de ce, în timp ce mergea pe apă, lui Petru i s-a făcut frică de vânt pentru că a văzut că este tare? Oare Hristos putea să facă un astfel de miracol doar pe vreme bună?

Altă dată, ucenicii s-au temut într-o furtună puternică, în timp ce valurile le loveau corabia cu putere, astfel că „mai că se umplea corabia“ (Marcu 4:37). Ținând seama de strigătele lor disperate, Isus a potolit vântul și a liniștit marea. Acum ucenicii erau fericiți. Dar dacă barca e plină de apă, se scufundă, indiferent dacă marea este calmă sau agitată din cauza furtunii.

Miracolul nu a constatat în faptul că Isus a certat marea. Minunea stă în faptul că acea corabie a lui Isus a navigat vreme de două mii de ani, în vremuri rele și în vremuri bune, deși este plină de erezii, schisme și păcate. Continuă să navigheze, deși este plină de apă, când ar fi trebuit să se cufunde de multă vreme, în conformitate cu legile hidrodinamicii.

Poate că în viața ta ai trecut prin multe dificultăți zdrobitoare. Nu te teme când se mai adaugă una. Ai rezistat până acum printr-un miracol.

Piatra care acoperise intrarea în mormântul lui Isus a fost rostogolită de un înger, „pentru că era foarte mare“ (Marcu 16:4). Chiar dacă povara ta a ajuns mai grea ca niciodată, Dumnezeu poate trimite un înger să te ajute.

Îndemnul „nu te teme“ apare de 366 de ori în Biblie, o dată pentru fiecare zi a anului și una în plus pentru anul bisect.

19 IANUARIE

„Unul din tâlharii răstigniți... i-a zis lui Isus: «Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în Împărăția Ta!» Isus a răspuns: «Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.»”
Luca 23:39, 42, 43

Înainte de moartea sa, Lenin i-a spus unui preot: „Am greșit. Fără îndoială, mulți oprimați aveau nevoie să fie eliberați, dar metoda noastră a provocat alte opresiuni și masacre îngrozitoare. Întristarea mea de moarte este că sunt cufundat în oceanul de sânge al nenumăratelor victime. Este prea târziu să mai dăm înapoi, dar pentru salvarea Rusiei am fi avut nevoie de zece Sfinți ca Francisc din Assisi.“

Lenin ajunsese sub influență creștină. Îl întâlnise pe preotul ortodox Gapon, spânzurat ulterior de comuniști. În decembrie 1973, în publicația atee *Nauka I Religiai*, din Uniunea Sovietică, a apărut următorul articol:

Lenin a manifestat un interes deosebit pentru scrierile creștinilor sectanți pe care le adunase un tovarăș comunist, în special pentru manuscrisele vechi. Le-a studiat în detaliu... Îl interesau în special scrierile lor filosofice. Odată, după ce citise cu atenție și integral manuscrisele lor, a spus: „Ce interesant! Asta a fost creația unor oameni simpli. Cărți întregi!“

Atât ne spune revista comunistă. Cine știe câte se mai află în spatele poveștii? Poate o convertire pe patul morții. Cerul este locul surprizelor. Poate vom avea surpriza să ne întâlnim acolo cu Vladimir Lenin, cândva ucigaș în masă al creștinilor, convertit la creștinism.

Poate că ești un om nelegiuit. Poate că citești aceste rânduri la sfârșitul vieții tale. Poți ajunge în paradis.

20 IANUARIE

„*Cel neprihănit se îndură de vite.*“

Proverbe 12:10

Vedem adesea cai sărind la curse și la circ, în poze, dacă nu în realitate. Dar oasele din partea de jos a picioarelor cailor nu sunt puternice. Acest animal domesticit nu este făcut pentru sărit. Este învățat să facă acest lucru doar prin bătăi aplicate cu severitate. În ultima vreme, caii au început să fie supuși tratamentului cu șocuri electrice: antrenorii de circ au baterii electrice miniaturizate în biciurile lor. De asemenea, caii sunt loviți peste picioare cu vergele de metal pentru a fi învățați să sară peste garduri. Durerea îi face să ridice picioarele sus.

Nu susține, nu aplauda o astfel de exploatare; mai degrabă, fie-ți milă de animal.

Eu, personal, nu admir piramidele. Moise nu a considerat că merită să fie menționate nici măcar în trecut. El se gândea la suferința sclavilor care le înălțaseră.

În închisorile comuniste, prizonierii suferă de foame. O felie de pâine pe săptămână este un lux după care se tânjește. Și totuși, creștinii închiși păstrează adesea câte puțin pentru a hrăni porumbeii și rândunicile care vin cu încredere pe pervazul ferestrelor cu zăbrele. Ele știu cum să deosebească ferestrele celulelor în care stau creștini. Aici nu sunt dezamăgite.

Biblia vorbește pe larg despre grija pentru animale și interzice cruzimea și indiferența față de creaturile neajutate (Deuteronom 22:4). Isus a vorbit despre dragostea Sa pentru păsări și grija Sa pentru animale (Luca 14:5). El nu a considerat că este degradant să fie comparat cu un miel, sau un leu, sau o găină cu puii ei.

Să urmăm exemplul Lui în toate lucrurile. În timp ce manifestăm o preocupare plină de dragoste față de semenii noștri, să nu uităm să fim buni și față de animale.

21 IANUARIE

„*Binecuvântați și nu blestemați.*“

Romani 12:14

În timp ce avea în grijă copilul unui vecin, doamna Gerda Forster a avut parte de o nenorocire: micuțul i-a scăpat din mâini. Copilașul s-a lovit de marginea unei vase mari, urmarea fiind un traumatism cerebral. A rămas paralizat pe viață.

Mama copilului a blestemat-o pe doamna Forster ca degetele acesteia să putrezească. Doamna Forster s-a oferită să plătească o sumă mare drept măsură compensatorie. Mama a refuzat și a repetat blestemul: să-i putrezească degetele.

Doamna Forster a început brusc să simtă o durere imensă în degete. La început vârful degetelor s-au albit, apoi s-au învinețit. Era un caz de necroză, maladia cunoscută sub denumirea de „*morbus Raynaud*“. Poate fi produsă de traume psihice, de obicei la femei care au deja o constituție nervoasă precară. A fost nevoie să i se amputeze degetele.

În timp ce eram izolat în celulă, un vecin de celulă mi-a transmis prin zid, cu ajutorul codului Morse, povestea sa: „Când aveam șase ani, l-am bătut pe un coleg doar pentru că era evreu. M-a blestemat să nu poată mama să mă vadă când va fi pe patul de moarte. Au trecut cincizeci de ani de atunci. Tocmai primisem vestea că mama trăgea să moară și voiam să mă duc s-o văd pe patul de moarte, când am fost arestat.“ Blestemul se împlinise. Cunosc și alte cazuri asemănătoare.

Cred că unele blesteme se împlinesc. Dar la fel este și cu binecuvântările. Așa că, binecuvântează, nu blestema!

22 IANUARIE

„Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri.“

Eclesiastul 9:5

Afacerea cea mai sigură este cea a pompelor funebre, în timp ce altele apar și dispar. Poate că nu vei intra niciodată în atelierul unui bijutier sau într-un teatru, dar sigur vei muri. Cum vei întâmpina moartea?

Iulius Cezar a murit deziluzionat. Fiul său adoptiv se număra printre ucigașii săi. Ultimele cuvinte ale marelui Cezar au fost: „Și tu, Brutus?“ Goethe a spus: „Mai multă lumină! Mai multă lumină!“ Nu o căutase înainte. Ultima dorință a lui Oscar Wilde a fost: „Șampanie, vă rog!“ și a adăugat: „Mor așa cum am trăit, mai presus de posibilitățile mele.“

Napoleon a murit cuprins de delir și strigând: „*Mon Dieu*, națiunea franceză, în fruntea armatei!“

Cunoscutul matematician Lagny a petrecut treizeci și șase de ore în tăcere pe patul de moarte. Nu reacționa când îi vorbea iubita sa. Dar când l-a întrebat o cunoștință: „Mai știi cât face șaiszeci și șapte la puterea a doua?“, matematicianul a răspuns zâmbind: „Patru mii patru sute optzeci și nouă“ și a murit.

Carlyle a spus: „Deci aceasta este moartea? E bine.“

Ultimele cuvinte ale poetului german Heine au fost: „Flori, flori. Cât de frumoasă este natura!“ Nu s-a gândit deloc la Creator.

Scriitorul francez Rabelais a spus, înainte de a muri: „Să cadă cortina! Comedia s-a sfârșit.“

Ultimele cuvinte ale lui Isus au fost: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez sufletul“ (Luca 23:46). Când eram în închisoare, am decis că, dacă voi fi conștient în momentul morții, ultimele mele cuvinte vor fi „Isus și Binzea“ (numele pe care îl folosesc pentru soția mea). Creștinii știu motivul morții și au siguranța că de cealaltă parte îi așteaptă dragostea.

23 IANUARIE

„Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători.“

Iacov 1:22

Un taxidermist a prins o pasăre. Când și-a ridicat cuțitul pentru a-i curma viața, aceasta l-a implorat: „Cruță-mi viața! Am pușori. În schimb, îți voi da trei sfaturi foarte simple, dar foarte folositoare.“ Taxidermistul s-a minunat de faptul că pasărea putea vorbi în grai omenesc și i-a promis s-o elibereze dacă sfaturile aveau să se dovedească bune.

Pasărea i-a dat următorul sfat: „În primul rând, nu crede niciodată niciun lucru stupid, oricine ar fi cel care ți-l spune. În al doilea rând, nu regreta niciodată un lucru bun pe care l-ai făcut. În al treilea rând, nu ținți spre ceva ce este de neatins.“

Taxidermistul a văzut că sfatul era înțelept și a lăsat pasărea să zboare. Pasărea a zburat până la prima creangă și a început să-și bată joc de el: „Prostule, de ce mi-ai dat drumul? Am un diamant în stomac. Dacă m-ai fi spintecat, ai fi fost bogat tot restul vieții tale.“

La auzul acestor cuvinte, taxidermistul regretă că îi dăduse drumul și începu să urce în copac pentru a o prinde din nou. Dar când ajunse la prima creangă, ea era deja la a doua, iar când el era pe a doua, ea era deja pe a treia. Într-un final, își pierdu poziția, căzu din copac și își rupse ambele picioare.

În timp ce zăcea văitându-se sub copac, pasărea i-a spus: „Ai acceptat cele trei sfaturi pe care ți le-am dat și le-ai lăudat ca fiind înțelepte. De ce nu le-ai ascultat măcar cinci minute? Ți-am spus să nu crezi niciun lucru stupid, indiferent cine ți l-ar spune. Cum de ai crezut că o pasăre poate avea un diamant în stomac? Ți-am spus să nu regreti niciodată o faptă bună. De ce ai regretat că m-ai eliberat? Ți-am spus să nu țințești spre ceva ce este de neatins. Nu știai că nu poți prinde o pasăre cu mâinile goale? Voi, oamenii, ați inventat radioul și puteți auzi într-o țară discursuri din altă țară, dar nu ați descoperit încă un aparat care să vă facă în stare să auziți cu urechile voastre ce spuneți cu gura voastră, sau să credeți în inima voastră ceea ce mintea recunoaște ca fiind drept.“

Acceptă Biblia ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Nu fi doar un ascultător sau un cititor al Bibliei, ci un împlinitor al Cuvântului.

24 IANUARIE

„Domnul Dumnezeu l-a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului.“
Geneza 2:15

Este mult mai plăcut să știi că strămoșii noștri au trăit într-un paradis decât într-o grădină zoologică, așa cum susține Darwin.

„Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului“ (Geneza 2:7). Știința confirmă faptul că trupurile noastre sunt făcute din aceleași elemente din care este format pământul.

Sepher Ierahmeel, o carte evreiască din vechime, înfrumusețează relatarea biblică: „Dumnezeu l-a trimis pe arhanghelul Gabriel să-i aducă lut din care să-l formeze pe om, dar pământul a refuzat să-l dea, știind că va fi blestemat din cauza neascultării omului.“ Existau motive întemeiate pentru refuz. Gândește-te numai la ravagiile făcute asupra pământului din cauza bombardamentelor, sau a defrișărilor, sau a poluării. Dar, într-un final, Gabriel a reușit să convingă pământul. A fost făcut omul.

„Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său“ (Geneza 1:27). Tehnologia modernă recrează omul după chipul mașinilor: artificial, standardizat, materialist, programat, mereu pe fugă. Mijloacele moderne de comunicare în masă îl recrează după chipul lor, reducându-l la un nivel inferior, umplându-l cu gânduri încărcate de violență și poftă. Universitățile moderne îl îndeamnă pe om să repete păcatul primului cuplu și să prefere pomul cunoștinței, în locul pomului vieții. Ideologiile și teoriile abstracte iau locul vieții.

George Fox, fondatorul quakerilor, și-a dorit reîntoarcerea la chipul lui Dumnezeu pentru „a-L experimenta pe Dumnezeu, ... a trece dincolo de sabia învăpăiată, a reintra în paradis și a căuta starea lui Adam de dinainte de căderea sa.“

Hristos ne cheamă pe toți la această aventură. El, Dumnezeu fiind, a luat asupra Sa natura omenească pentru ca noi să putem reveni la chipul lui Dumnezeu.

25 IANUARIE

„Și robul Domnului nu trebuie să se certe...”

2 Timotei 2:24

Soshi se plimba cu un prieten pe malul unui râu. Soshi spuse: „Cât de bine se simt peștii în apă.”

Prietenul replică: „Tu nu ești pește. Cum ai putea să știi că peștii se simt bine?”

Soshi răspunde: „Tu nu ești eu. De unde știi că eu nu știu că peștii se simt bine în apă?”

Noi avem neînțelegeri între noi pentru că punem sub semnul întrebării și contestăm experiențele celuiilalt, care sunt în afara controlului nostru.

Doi prieteni, amândoi de la țară, se așezară pe un buștean într-o seară și începură să vorbească. Unul dintre ei spuse: „Mi-ar plăcea să am o pajiște la fel de mare ca cerul de deasupra noastră.”

Celălalt spuse: „Mi-ar plăcea să am atâtea oi câte stele vedem pe cer.”

Primul întrebă: „Unde ai paște mulțimea asta de oi?”

„Nicio problemă”, răspunde celălalt. „Vor paște pe pajiștea ta uriașă.”

Cel dintâi protestă: „Nu voi lăsa oile tale pe terenul meu.”

Unul nu avea nicio pajiște, celălalt nu avea oi, dar se certau pentru ce nu aveau. Oare nu ne certăm și noi adesea pentru lucruri pe care nu le cunoaștem? Având aceeași dragoste, să fim în armonie și în același gând. Este posibil ca opinia sau atitudinea celuiilalt să fie mai vrednice de stimă decât ale noastre. Experiența lui de astăzi, care ție ți se pare ciudată, s-ar putea să fie experiența ta de mâine.

Domnul a dorit ca noi să fim una, așa cum El și Tatăl sunt una.

26 IANUARIE

„Robul tău Ioab mi-a poruncit și a pus în gura roabei tale toate aceste cuvinte.“
2 Samuel 14:19

Am visat într-o noapte că participam la o petrecere la care Soljenițin, cunoscutul scriitor rus și câștigător al premiului Nobel, citea cu voce tare din cartea sa, *Arhipelagul Gulag*. Am plâns cu amar pentru toate suferințele pe care le descria.

Soljenițin m-a întrebat: „Cunoașteți vreun remediu împotriva acestor atrocități?“

Eu am răspuns: „Am cunoscut mulți criminali. Fiecare avea un punct slab. Unii își iubeau cu pasiune soția, copilul; alții aveau o mare afecțiune pentru un câine.“

Svetlana, fiica lui Stalin, povestește cum a obținut de la tatăl ei eliberarea unui prizonier. Ar fi putut obține mult mai mult decât atât. Regii din vechime îl luau ostatic pe fiul rivalului, știind că potrivnicul nu va ataca atâta vreme cât fiul său iubit era ținut captiv. Sunt nelegiuți care nu ar comite o încălcare de lege dacă i-ai amenința că le omori câinele. Criminali înrăiți, aflați în închisoare, au renunțat la singura lor felie de pâine pentru a hrăni rândunicile.

Poate că femeia care ți-a furat soțul o iubește enorm pe mama sa, prin care ai putea s-o influențezi pentru ca ea să renunțe la bărbatul tău.

Ioab, generalul lui David, știa că regele dorea ca în țară să domnească mila, îngăduința. El făcuse apel la iertarea regelui folosindu-se de o femeie pe care a învățat-o să-i spună lui David o poveste născocită despre un fiu al ei, un ucigaș care ar trebui să fie iertat. Când David i-a satisfăcut cererea, așa cum era de așteptat, ea a făcut apel la dorința lui de a fi consecvent și a cerut îndurare pentru fiul său, Absalom, care se făcuse vinovat de o ofensă gravă.

Fie ca omul care îți greșește sau societatea să fie obiectul studiului tău plin de dragoste. Caută o cale de acces spre inima sa. Dragostea naturală a copiilor pentru părinți poate fi folosită pentru a influența și a-i călăuzi spre credință. Procedează la fel cu alți oameni. Împăratul Constantin a fost influențat de mama sa creștină, Sfânta Elena, în ceea ce privește susținerea bisericii persecutate din Imperiul Roman și, într-un final, le-a acordat libertate creștinilor.

27 IANUARIE

„Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre.“

Matei 6:14

Am primit următoarea scrisoare din America Latină:

„Scriu dintr-o tabără de gherilă din Peru. Sunt întins și stau treaz. Somnul m-a părăsit. Cu puțin timp în urmă căutam un program de radio să mă înveselească, pentru că eram trist și speriat. Programele tovarășilor mei nu mai înseamnă nimic pentru mine. Se repetau la nesfârșit și erau încărcate de ură. Atunci am dat peste programul dumneavoastră intitulat „Evanghelia în limbaj marxist“. În el se spunea că Isus, marele învățător, vorbea despre iertarea dușmanilor noștri. Fragmentul acela a păstruns până în adâncul ființei mele. Dintr-odată, am simțit pace și am început să plâng ca un copil. Nu înțeleg ce s-a întâmplat. Îi uram pe bogați. Părinții mei au fost victimele unui proprietar de teren exploatare, dar, dintr-un anume motiv, nu mai urăsc. Nu pot să explic. Este posibil să nu urăsc? A fost singura dată când v-am auzit programul. Ce fericit am devenit, don Ricardo! Acum n-o să mai pierd niciunul din programele dumneavoastră. Vreau să citesc Cartea Cărților.“

Acest bărbat a părăsit trupele de gherilă și s-a alăturat unei biserici. Peste doi ani s-a întors la vechii lui camarazi cu speranța de a le vorbi despre Hristos. Nu am mai primit vești de la el de atunci. Este posibil să fi fost ucis ca martir de către comuniști.

Isus a vindecat pe loc sufletul acestui om de cel mai otrăvitor sentiment: ura. Ți-a făcut cineva vreun rău? Iartă! Primește iertarea din partea lui Dumnezeu. Numai atunci vei avea libertate interioară.

28 IANUARIE

„Nu vă îngrijiți, deci, de ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngriji de ea însăși.“

Matei 6:34

Un scoțian care călătorea cu trenul personal de la Glasgow spre Londra a cumpărat un bilet doar pentru prima stație; acolo a cumpărat un bilet pentru a doua, și tot așa. A fost întrebat de ce. Răspunsul său a fost: „Aș putea avea un atac de cord în timpul călătoriei și să nu ajung niciodată la Londra. Într-un astfel de caz, voi fi economisit din prețul călătoriei.“

Ce-ar fi să economisim îngrijorare și neliniște? De ce să ne îngrijorăm pentru lucruri îndepărtate? Poate că temerile acelea se vor dovedi neîntemeiate. Poate că vei muri înainte de a ajunge în momentul acela critic. Cumpără biletul pentru fiecare stație la rândul ei.

Isus este Capul bisericii Sale. Fiind Capul, El deține monopolul asupra durerilor de cap. Este un păcat să ai o durere de cap din cauza îngrijorării. Prin aceasta ai uzurpat rolul Capului, care Îi aparține lui Isus și numai Lui.

Luther avea obiceiul să meargă la fereastră seara și să spună: „Doamne, aceasta este lumea mea sau a Ta? Este biserica mea sau a Ta? Dacă sunt lumea Ta și biserica Ta, Te rog să ai grijă Tu de ele. Eu sunt obosit. Mă duc să mă culc. Noaptea bună, Dumnezeuul meu!“

Adoptă această atitudine. În Talmud este scris: „Când soarele a apus, ziua este curată.“ Când vine seara, lasă în mâna lui Isus toate problemele și eșecurile zilei care a trecut. Nu te gândi la ziua de mâine! Dormi bine. Îngrijorările zilei de mâine s-ar putea să nu te ajungă niciodată. S-ar putea să dispară peste noapte. Să ai o zi bună și o noapte bună fără să te îngrijorezi.

29 IANUARIE

„Ca un crin în mijlocul spinilor, așa este iubita mea între fete.“

Cântarea cântărilor 2:2

În *Gulistan* („Grădina Trandafirilor“), operă a renumitului autor persan mistic Muslih al-Din Saadi, apare o povestire despre Madshnun și prietena lui iubită, Leila. Era o dragoste nefericită, pentru că tatăl Leilei își dăduse fiica unui alt bărbat. Madshnun, înnebunit de dragoste (numele său înseamnă chiar „om nebun“), a fugit în pustie pentru a trăi printre fiare, fără rost, fără speranță. Regele țării a poruncit să fie adus la palat și l-a muștrat pentru nebunia sa, dar replica lui Madshnun a fost: „Dacă ați ști cât de frumoasă este Leila, m-ați înțelege.“ Regele a dat poruncă să fie adusă Leila înaintea lui.

Aceasta era fiica unui beduin, la fel ca oricare alta, chiar mai urâtă, arsă de soare, fragilă din cauza sărăciei. Cea mai puțin atrăgătoare sclavă din haremul său era cu siguranță mai frumoasă decât ea. Regele nu înțelegea de ce era iubită atât de mult. Madshnun a ghicit gândul regelui și i-a spus: „Nu puteți vedea frumusețea Leilei, nimeni altcineva nu poate. Această frumusețe este descoperită doar celor care privesc prin fereastra ochilor lui Madshnun. Dragostea și frumusețea sunt două enigme cuprinse în una singură. Numai cel care a găsit-o pe cea dintâi o poate înțelege pe cea de-a doua.“

Dumnezeu a iubit atât de mult sufletul păcătos încât L-a dat pe Fiul Său. „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi“ (1 Ioan 4:19). Dragostea Lui Îl face să vadă frumusețe și valoare în oameni pe care nimeni altcineva nu i-ar prețui. Să credem în bunul-gust al dragostei. El știe de ce ne-a ales. Noi ne bucurăm în dragostea Lui.

30 IANUARIE

„Domnul zisesese lui Avram: «Ieși din țara ta...»“

Geneza 12:1

Cuvântul spus de Dumnezeu lui Avram în ebraică este *Leh leha*, care înseamnă, tradus literal, „Pleacă pentru binele tău“ sau „pentru tine însuși“. Rabinul Nachum Chernobler Zatzal a explicat astfel acest verset: Avram, strămoșul nostru în credință, era un izvor de bunătate plină de dragoste și ospitalitate. Citim în Geneza 18:1 că, deși abia trecuse printr-o operație dureroasă, „ședea la ușa cortului în timpul zădufului zilei“, pentru ca, ferească Dumnezeu să fi trecut vreun călător și să nu fi fost oaspetele său!

Dar ospitalitatea sa nu fusese desăvârșită la început pentru că el nu fusese niciodată un rătăcitor. Avram a trebuit să aibă o experiență nemijlocită a greutăților călătorului pentru a deveni desăvârșit în ospitalitate.

A fost nevoie ca Petru să treacă prin experiența lepădării de Hristos. Domnul îi spusese: „după ce te vei întoarce la Dumnezeu [după o astfel de cădere în păcat], să-i întărești pe frații tăi“ (Luca 22:32). Vei putea să faci acest lucru pentru că vei fi trecut tu însuși prin amărăciunea lașității.

Dumnezeirea cunoscuse viața omenească în plinătatea ei văzută din perspectiva divinității. Dar Tatăl I-a spus Fiului *Leh leha* – „Du-Te pentru folosul Tău, ca viitor judecător al omenirii, și ia parte la suferințele și bucuriile lor. Trăiește Tu însuși viață de om. Dumnezeirea va fi astfel îmbogățită de experiența umană. Vei cunoaște viața omenească așa cum apare ea oamenilor.“ Așa că El a devenit mare preot „care în toate lucrurile a fost ispășit ca și noi, dar fără păcat“. Acum El poate să „aibă milă de slăbiciunile noastre“ (Evrei 4:15).

Acceptă-ți experiențele vieții, pe cele dulci laolaltă cu cele amare. Ele te pregătesc să fii tot mai mult de ajutor aproapelui tău.

31 IANUARIE

„Iubește-ți aproapele.“

Matei 22:39

Cei care aduc lumină în viețile altora nu pot s-o îndepărteze de ei înșiși. Isus „mergea din loc în loc și făcea bine“ (Fapte 10:38). Prin urmare, a putut să cânte în noaptea în care a fost trădat (vezi Matei 26:30).

Nu cere un zâmbet de la oameni. Dacă vezi pe cineva care nu zâmbește, dăruiește-i zâmbetul tău. Mulțimi de oameni L-au urmat pe Isus. A fost așa pentru că El nu Se aștepta la înțelegere pentru marile Sale suferințe. El îi mângâia în suferințele lor.

Nu te mânia pe un om care se poartă într-un mod care nu-ți este pe plac. Poate că el a auzit un toboșar diferit. Fiecare umblă după muzica pe care o aude. Lasă-l să audă de la tine o melodie mult mai frumoasă. S-ar putea să-și schimbe ritmul.

La o petrecere în casa mea, câțiva creștini vorbeau despre prietenii lor. Pe unii îi considerau credincioși buni, pe alții, slabi, iar pe alții, necredincioși. Un misionar bătrân din India a intervenit: „Nu-i clasificați pe oameni. Judecățile noastre pot fi greșite. Mai bine să răspândim dragostea lui Hristos ori de câte ori vorbim. Aceasta îl va bucura pe credinciosul puternic, îl va întări pe cel slab și îl va converti pe necredincios. Așa vom fi făcut ceva pozitiv. Dacă îi punem pe oameni în categorii, nu-i ajutăm.“

Răspândește lumină printre cei din jur, în loc să judeci cât de multă lumină este în viața altcuiva.

1 FEBRUARIE

„[Dragostea] suferă totul.“

1 Corinteni 13:7

Poporul evreu are o legendă despre Avraam, tatăl celor credincioși.

Într-o seară, în timp ce era cufundat în meditație profundă, patriarhul a fost deranjat de o bătaie în ușă. Era un bețiv care îi cerea găzduire. Primul impuls al lui Avraam a fost acela de a-l alunga pentru a-și continua părtășia dulce cu Dumnezeu. Dar apoi i-a venit acest gând: „Care ar fi scopul pentru atâta meditație? Știu deja că Dumnezeu îi rabdă pe păcătoși și că El face astfel ca soarele să strălucească peste acest bețiv și îi dă pâinea cea de toate zilele. De ce să refuz un om pe care Dumnezeu îl acceptă? Pot să fiu îngăduitor cu el. Și Dumnezeu este răbdător cu păcatele mele.“ Astfel, patriarhul l-a spălat, i-a dat bețivului să mănânce și i-a pregătit patul.

Avraam avea mai puțină lumină spirituală decât noi. Oare nu-i putem urma exemplul?

Câțiva creștini au aflat că un frate comitea adulter chiar în momentul acela. L-au chemat pe episcopul Ammona să vină cu ei și să-l convingă pe vinovat de păcat la fața locului, astfel încât biserica să nu fie întinată de el, un membru al comunității. Dar, când au ajuns la casa lui, cel care comitea adulterul a ascuns-o pe femeie într-o ladă mare și goală care se afla în cameră. Episcopul a fost singurul care a observat acest fapt. S-a așezat pe lada aceea și le-a spus fraților: „Căutați!“ Ei au căutat și n-au găsit pe nimeni. Ammona le-a spus: „Fie ca Dumnezeu să vă ierte pentru suspiciune și pentru purtarea voastră lipsită de cuviință.“ După plecarea lor, el i-a spus fratelui prins în păcat: „Păzește-te de diavol!“ Apoi a plecat. Episcopul Ammona putea să-l înțeleagă pe fratele vinovat de păcat, amintindu-și că și el aparținuse cândva aceleiași categorii. El a încercat să-l câștige prin bunătate și înțelegere.

Când Isus a fost adus ca un miel la tăiere, „El nu a deschis gura“ (Isaia 53:7) pentru a spune că păcatele pentru care suferea nu erau ale Lui. El a purtat păcatele noastre. Să nu fim doar salvați de iad prin aceasta, ci să fim salvați și de judecarea altora. Să suferim totul, iar mai presus de orice, eșecurile și slăbiciunile omenești.

2 FEBRUARIE

*„Roada Duhului este ... dragostea... Împotriva acestor lucruri nu este lege.“
Galateni 5:22, 23*

Sfântul Mechtild de Magdeburg a spus cândva: „Dragostea nu are virtuți.“ Dragostea nu are reguli fixe, nici principii de acțiune neclintite. Îndemnul bine cunoscut al lui Augustin era: „Iubește-L pe Dumnezeu și fă ce-ți place.“ Firește, cel care iubește va împlini poruncile Scripturii, dar este liber să acționeze în circumstanțe excepționale.

În lagărul de exterminare nazist de la Auschwitz erau ucise femei însărcinate. O doctoriță creștină, ea însăși prizonieră, făcea avorturi în condiții primitive asupra a sute de prizoniere. Astfel le salva viața. Este adevărat că erau uciși embrionii, dar fără intervenția ei, ar fi murit atât copiii, cât și mamele lor.

O doamnă de origine germană a fost luată prizonieră de către armata sovietică și dusă într-un lagăr de muncă forțată în Siberia. Femeilor li se permitea să se întoarcă de acolo doar dacă erau grav bolnave sau însărcinate. Ea lăsase în urmă trei copii de care nu avea cine să se îngrijească. Soțul ei era prizonier al britanicilor. Ea i-a cerut unui paznic să o lase gravidă. Astfel, ea a putut să se întoarcă și să aibă grijă de copiii ei. La întoarcerea soțului, ea i-a explicat acestuia ce făcuse. El a fost de acord că fusese singura metodă posibilă în circumstanțele acelea.

Misiunile din țările comuniste și musulmane aduc ilegal literatură creștină folosindu-se de tot felul de tertipuri neobișnuite. Împotriva dragostei nu este lege, deși în circumstanțe normale dragostea lucrează potrivit cu legea.

3 FEBRUARIE

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile.“

Matei 28:19

Ginerele lui Mohamed, Ali, care ar fi trebuit să fie succesorul său, a fost omorât, la fel și fiul lui Ali, Husain. Musulmanii șiiți, a căror teologie se apropie cel mai mult de creștinism, au următorul text în scrierile lor sacre: „A plânge pentru Husain reprezintă sensul vieții noastre și al sufletului nostru. Altfel am fi cele mai nerecunoscătoare ființe. Chiar și în paradis vom jeli pentru Husain. Este imposibil pentru un șiiit să nu plângă... Moartea lui Husain a pregătit o cale spre paradis.“

Cartea Kerbela, pe care ei o consideră sfântă, spune: „Moartea lui Husain este intrarea noastră în viață. Dragostea față de Ali mistuie toate păcatele, așa cum focul mistuie lemnul uscat.“ Ei o venerază și pe soția lui Ali, Fatima. Ei cred că ea este „îtruparea a tot ce este divin în natura femeiască, idealul cel mai nobil atins de rațiunea omenească, regina paradisului.“ Mai cred și că „nevăzutul imam“, liderul lor religios din fiecare generație, este o întrupare a Dumnezeuirii.

Despre al doisprezecelea descendent al lui Ali, Mohamed ibn al-Hasan, care a dispărut la vârsta de patru ani, se crede că a fost răpit la Cer, de unde se va întoarce la sfârșitul timpului ca Mahdi, Salvatorul universal.

Găsim în islam, la fel ca în alte religii eronate, convingeri care seamănă vag cu credința noastră creștină. Sufletele bâjbâie după adevărul despre care au doar o presimțire. Dar ei nu au lumina lui Hristos. Aproape toate statele musulmane interzic lucrarea misionarilor creștini. Să ne rugăm pentru convertirea lumii islamice!

4 FEBRUARIE

„Așa cum a gândit în sufletul lui, așa este el.“

Proverbe 23:7

Specialistul american în cancer, Eugene Pendergrass, a observat pentru prima dată că, în cele mai multe cazuri, cancerul apare la un interval de șase până la optsprezece luni de la producerea unei tragedii în viață, fie că este vorba despre o pierdere grea, fie de trădarea partenerului de viață, fie de un eșec în afaceri etc. Dar dacă tristețea sufletului poate produce această boală, atunci pacea și speranța sufletului ar trebui să contribuie în foarte mare măsură la refacerea sănătății. Celulele canceroase se pot multiplica, dar celulele albe din sânge pot să le atace și să le distrugă. Aceasta depinde mult de credința și hotărârea noastră.

Uneori ne îmbolnăvim pentru că la nivel subconștient ne dorim să fim bolnavi pentru a câștiga atenția și bunătața plină de dragoste care ne lipsesc. Dar este greșit să dorim doar să fim obiectul dragostei. Fii subiectul ei: iubește-i pe alții! Cei care păstrează ura în suflet, cei care nu pot ierta sunt predispuși într-un grad mult mai mare să aibă cancer și alte boli decât cei care iartă cu ușurință.

La un moment dat eram bolnav de tuberculoză generalizată la ambii plămâni, coloană și oase, tuberculoză intestinală, icter, diabet și boală cardiacă. Eram în închisoare, unde „tratamentul“ consta în foame, lipsă de aer, lipsă de soare și bătaie. Dar eu eram hotărât să trăiesc pentru că simțeam că am o chemare de împlinit. M-am rugat și s-au mai rugat și mulți alții pentru mine. Mărturisirea generală a tuturor păcatelor mele din trecut mi-a despovărat sufletul. Astfel Dumnezeu mi-a dat energia de a învinge boala.

Va veni o zi în care vei muri. Poate că boala ta de acum este mijlocul prin care Dumnezeu te aduce acasă. Vindecările miraculoase constituie excepția; altfel n-ar mai fi miraculoase. Totuși, crede în miraculos! Este în sfera posibilului. Și fii de acord cu aceasta printr-o credință plină de pace.

5 FEBRUARIE

„Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte.“

Romani 13:1

Din cei douăzeci și nouă de membri ai Comitetului Central al Partidului Comunist care a creat revoluția în Rusia, trei au fost uciși de dușmanii lor, doi s-au sinucis și cincisprezece au fost executați de tovarășii lor. Stalin a fost dezonorat după moartea sa. Dacă acești revoluționari care au vrut să răstoarne tirania ar fi știut că rezultatul rebeliunii lor avea să fie moartea de mâna propriilor tovarăși și întemeierea unei tiranii îndreptate nu doar împotriva dușmanilor revoluției, ci și împotriva celor care îi asiguraseră reușita, și-ar mai fi început ei cariera de rebeli împotriva puterilor existente?

Ar fi devenit Troțki revoluționar dacă ar fi știut dinainte că revoluția aceea avea să-l aducă pe Stalin la putere în cele din urmă? Stalin i-a omorât pe doi dintre copiii lui Troțki și mai multe rude, toți adepții lui, iar în final l-a trimis pe un agent să-l lichideze pe Troțki cu un topor.

Regimul țarist, care a fost marcat de multe nedreptăți, nu ar fi comis niciodată astfel de crime împotriva revoluționarilor sau a poporului.

Cele mai multe revoluții n-au meritat lupta. Revoluțiile sunt cele mai rele soluții. Statul evreu nu ar fi fost distrus de romani în 71 d.Hr., dacă poporul ar fi ascultat de sfatul lui Isus: „Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i-l și pe celălalt“ (Matei 5:39).

Să facem din revoluționari și teroriști subiectul preocupării noastre în rugăciune, cerând ca ei să-și folosească energia în slujba reformelor pașnice.

6 FEBRUARIE

„Șarpele a zis femeii: ... Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii.“

Geneza 3:4-5

S-ar părea că scopurile lui Dumnezeu și cele ale lui Satana coincid. Domnul Isus i-a spus lui Saul din Tars: „din mijlocul Neamurilor, la care te trimit, ca să le deschizi ochii“ (Fapte 26:17, 18). Diavolul promite același lucru. Totuși, diferența este mare.

Dacă șarpele îți deschide ochii, vor fi deschiși totdeauna. Cei cărora Dumnezeu le deschide ochii îi pot închide cât de des își doresc. Îi pot închide la păcatele fratelui lor, așa cum Sem și Iafet au acoperit goliciunea tatălui lor. Acesta este lucrul pe care îl fac creștinii pentru orice om.

Pe de altă parte, cei ai căror ochi au fost deschiși de către șarpe rămân cu ochii larg deschiși la toate necazurile și pericolele viitoare. Sunt deschiși față de complicațiile biblice care distrag atenția și față de toate problemele pe care credința le lasă nerezolvate.

Cei care Îi îngăduie lui Dumnezeu să controleze ce văd pot să închidă ochii în credință în mijlocul necazurilor. De ce să mă îngrijorez? „Iată că nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzește pe Israel“ (Psalmul 121:4).

Va veni ziua în care toți vom vedea „față către față“ (1 Corinteni 13:12).

Refuză să-l accepți pe diavol ca medic oftalmolog! Îngăduie-I numai lui Dumnezeu să Se ocupe de vederea ta!

7 FEBRUARIE

„Niciuna din ele [vrăbii] nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru.“
Matei 10:29

Pastorul chinez Wang-Min-tao și-a riscat viața sub ocupația japoneză pentru a menține puritatea evangheliei. Printre altele, el a refuzat să atârne în biserică sau un portret al împăratului japonez. De asemenea, a refuzat să acorde aceeași onoare și portretului lui Mao Tse-tung. Scuza lui era că nu avea nicio imagine care să-L înfățișeze pe Isus Hristos.

În 1955 el a fost arestat din cauza refuzului său de a face compromisuri cu autoritățile comuniste. Vreme de doi ani a fost supus unor tehnici extrem de dure de spălare a creierului. Înnebunit de tortură, el a semnat o mărturisire în care își enumera păcatele „imperialiste“. A fost eliberat.

Aflat în libertate, nu-și găsea pacea. Umbla de colo-colo murmurând încontinuu: „Eu sunt Petru; eu sunt Iuda“, până într-o zi, când s-a dus la comuniști și le-a spus că se dezice de mărturisirea anterioară. Pentru aceasta, el și soția lui au fost închiși. Din închisoare el a scris cuvintele biblice: „Nu vă îngrijorați pentru mine; sunt mult mai de preț decât multe vrăbii.“ A murit în închisoare.

Cândva lider important în creștinism, el a ajuns să-și nege credința. A căzut. Vrăbiile nu cad din copac fără știrea Tatălui. Nici creștinii nu cad fără ca El să știe.

De ce îngăduie Dumnezeu să cădem în păcat? Daniel spune: „Chiar și din cei înțelepți, mulți vor cădea, ca să fie încercați, curățiți și albiți“ (Daniel 11:35). Căderile din care ne întoarcem la Domnul sunt surse de smerenie, de lumină, de putere și de mângâiere pentru alții.

„Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu“ (Romani 8:28). Augustin adaugă: „chiar și păcatele lor“.

8 FEBRUARIE

„Fiindcă mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un om bogat în Împărăția lui Dumnezeu.“

Luca 18:25

Fostul ministru al afacerilor externe al Chinei comuniste, Chou En-Lai, a declarat cândva că fusese impresionat de acest verset, dar comuniștii îl critică pe Isus pentru că i-a îngăduit tânărului bogat să plece în pace. Ar fi trebuit să-l aresteze și să-i confiște toată averea.

Comuniștii cred că exproprierea proprietății capitaliste creează un paradis imediat. Chiar și unii clerici de stânga din Vest, dar și din Est, au îmbrățișat această convingere.

De ce ar fi trebuit Isus să ia averile tânărului fruntaș? Un om bogat în cele materiale nu este totdeauna și bogat la suflet. S-ar putea ca oricine înlătură mijloacele materiale ale unui om bogat să alunge și răutatea din suflet, fără de care, poate, el n-ar fi rămas la fel de bogat într-o lume înfometată.

De asemenea, luând bogățiile fruntașului, Isus ar fi luat și neliniștea din sufletul lui, care îl făcea să treacă de la un rabin la altul întrebând despre calea spre viața veșnică.

Oamenii bogați trebuie să se despartă de bogățiile lor în momentul morții, dacă nu înainte.

„Împărăția Mea nu este din lumea aceasta“, a spus Isus (Ioan 18:36). Noi ar trebui să ne adunăm comori în Cer, „unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură“ (Matei 6:20).

9 FEBRUARIE

„Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: «Unde ești?»“
Geneza 3:9

Un profesor de omiletică de la un seminar le-a cerut studenților să citească acest verset din Scriptură. Cei mai mulți au citit întrebarea ca un polițist care tocmai a prins un hoț pe punctul de a intra prin efracție într-o casă. Dar un predicator bun citește aceste cuvinte ca și când ar fi fost spuse de un tată cu inima zdrobită. Lumea ni s-ar părea mai puțin misterioasă dacă ne-am da seama că Adam a fost creat de un Dumnezeu trist. Trist din cauza căderii lui Lucifer.

Și acum, altă dezamăgire. Adam a căzut și el. Dumnezeu a pierdut o părtășie în care Își pusese mari speranțe.

Mai târziu, Dumnezeu îi pune lui Cain o întrebare și mai tragică: „Unde este fratele tău Abel?“ (Geneza 4:9).

Unde este predicatorul acela bun care să poată citi aceste cuvinte astfel încât să exprime toată tristețea lui Dumnezeu?

Întrebările acestea trebuie citite astfel încât ascultătorul să poată învinge teama care l-a făcut pe Adam să se ascundă, gol și păcătos, printre tufișuri. Întrebările vin de la un Dumnezeu care a decis deja să-L trimită pe Mântuitorul, sămânța femeii, să fie rănit pentru păcatele omenirii; ele vin de la un Dumnezeu care l-a pus până și pe un criminal cum a fost Cain sub protecția Lui specială. Sângele lui Hristos îl poate curăți și pe el. „Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult“ (Romani 5:20).

Ai încredere în Dumnezeu pentru toată viața ta și încrede-te în bunătatea Sa plină de dragoste!

10 FEBRUARIE

„Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh.“

Efeseni 5:18

Poate că exagerezi cu băutura. Poate că suferi din cauză că o persoană dragă are acest păcat. Nu-i lua la rost pe alcoolici! Nu te lua pe tine la rost, dacă ești unul dintre ei. Dar amintește-ți câți bani ai pierdut din cauza alcoolului, câte zâmbete ale soției sau mamei, câte râsete ale copiilor tăi, câtă fericire a dispărut din casa ta din cauza complotiștilor nelegiuți din industria alcoolului a căror victimă ești.

Vizitează o închisoare sau un azil pentru nebuni. Vei fi uimit să descoperi cât de mulți se află acolo din cauza alcoolului. Nimeni nu ajunge în închisoare pentru că este abstinent de la băutură sau o persoană cumpătată.

Îți place când vomîți? Îți place să fii disprețuit de copiii tăi? Ți-ar plăcea să fii părăsit de iubita ta? Ce fel de simț al afacerii ai, care te face să-i îmbogățești pe proprietarii de baruri și să te sărăcești pe tine? Te ajută alcoolul să eviți accidente de mașină? Gândești mai bine când ești beat decât atunci când ești treaz?

„Vinul este batjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase; oricine se îmbată cu ele nu este înțelept“ (Proverbe 20:1).

Dacă ai cedat ispitei și te simți neajutorat sau deznădăjduit, gândește-te la faptul că ochii lui Dumnezeu „varsă lacrimi zi și noapte“ din cauza păcatului tău (Ieremia 14:17). Lui Îi pasă. El are remediul.

Nu ai nevoie de vin. Este disponibilă plinătatea Duhului. Spre deosebire de alcool, acesta îți dă o euforie, un sentiment de bucurie care nu trece. Apostolii au dat impresia că sunt beți în Ziua Cincizecimii când au primit Duhul (Fapte 2:13), dar aceea a fost o bucurie triumfătoare ce i-a îmbrăcat cu puterea de a împlini lucruri mărețe pentru Dumnezeu.

11 FEBRUARIE

„*Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor!*“
Matei 5:3

Într-un teatru din Moscova, unde avea loc premiera piesei *Hristos într-o haină de blană*, sala era arhiplină.

Actorul Alexandru Rostovțev trebuia să joace rolul principal. El făcea parte din cercurile înalte ale vieții sovietice și era un marxist convins.

Pe scenă se afla o batjocură de altar. Crucea de pe el era făcută din sticle de vin și de bere. Era înconjurată de pahare pline. „Clerici“ grași spuneau o „liturghie“ alcătuită din cuvinte blasfematoare. În această biserică falsă, „călugărițele“ jucau cărți, beau și făceau glume urâte în timp ce „serviciul religios“ continua.

Apoi Rostovțev a apărut în rolul lui Hristos, îmbrăcat într-o robă. Avea Noul Testament în mână. Trebuia să citească două versete din Predica de pe Munte, după care să arunce cartea dezgustat și să strige: „Dați-mi haina de blană și pălăria! Prefer o viață proletară simplă.“ Dar s-a întâmplat ceva neașteptat. Actorul nu a citit doar două versete, ci a continuat: „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul“ (Matei 5:5) și așa mai departe, până la sfârșitul predicii. În zadar îi făcea sufleurul semne disperate să se oprească.

Ajuns la ultimele cuvinte spuse de Isus, Rostovțev și-a făcut semnul crucii după modelul ortodox și a spus: „Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta!“ (Luca 23:42) și a părăsit scena. Nu a mai fost văzut de atunci. Comuniștii l-au înlăturat.

Asemenea acestui actor, să lăsăm în urmă rolurile urâte pe care ni le impune lumea și să ne lăsăm captivați de frumusețea cuvintelor Mântuitorului.

12 FEBRUARIE

„Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.“

Apocalipsa 12:11

Forțe puternice, precum comunismul și islamul, persecută biserica. Vechile religii tribale au reînviat în Africa. Creștinii sunt persecutați adesea în casele lor și la locurile lor de muncă în multe țări.

Cum poate fi ucis balaurul persecuției? Martirajul este una dintre arme.

Thomas Becket, arhiepiscop de Canterbury în secolul al XII-lea, i-a arătat tiranului rege Henric al II-lea al Angliei că biserica are puteri superioare celor din această lume și că ce este divin și permanent nu poate fi supus față de ce este omenesc și trecător. El a luptat pentru neamestecul statului în chestiunile bisericești. Din cauza aceasta a fost omorât. Ultimele sale cuvinte au fost: „Mor de bunăvoie, pentru numele lui Isus și în apărarea bisericii.“ Vestea despre uciderea lui a îngrozit atât de tare Europa, încât mișcarea împotriva libertății bisericii a fost oprită. Toți l-au recunoscut ca martir.

Sângele său încă se vedea roșu pe pietrele catedralei în 1174, când regele Henric al II-lea a pășit desculț în Canterbury pentru a fi biciuit, pentru a accepta de bunăvoie pedeapsa pentru crima sa și pentru a sta de veghe la mormântul omului pe care-l omorâse. Sângele martirului l-a convertit pe ucigaș. Nu s-ar putea întâmpla din nou?

Primii creștini au fost persecutați de împărații romani, dar într-un final, împărații romani au devenit creștini.

Cruce lângă cruce, mormânt lângă mormânt: așa cucerește biserica. Suferința răbdătoare va face și din tine un învingător.

13 FEBRUARIE

„Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă.“

2 Ioan 10

Toți marii învățători ai bisericii creștine au fost ceea ce astăzi unii ar numi „înguști la minte“. Ei cunoșteau doar o cale spre Cer. Și astronauții care se întorc pe Pământ de pe Lună sunt înguști la minte. Nava spațială trebuie să respecte o anumită traiectorie, limitată, care permite o deviere foarte mică. Dacă s-ar abate doar cu un grad de la intervalul strict de reintrare în atmosferă, ar putea să se piardă în spațiu sau să ardă complet.

Trebuie să rămânem pe cale și să ținem ce am învățat de la Hristos. Luther a avut păreri diferite față de Zwingli, reformatorul elvețian, în ceea ce privește Cina Domnului. Astfel, Luther susținea: „Cel care știe că pastorul său învață în felul lui Zwingli ar trebui să-l alunge și să rămână fără sacramentul acesta toată viața decât să-l primească de la el. Ar trebui să prefere să moară și să sufere orice... Mi se pare îngrozitor să aud că în aceeași biserică, la același altar, dintre oamenii care primesc același sacrament, unii cred că primesc doar pâinea și vinul, în timp ce alții cred că primesc trupul și sângele lui Hristos.“

Dacă începem să-i numim pe eretici „frați separați“, am putea la fel de bine să-i numim pe draci „îngeri separați“.

Ai grijă cu cine te asociezi! Fii atent la schemele care vizează unirea bisericilor! Dacă legi două păsări, deși au împreună patru aripi nu zboară mai bine. Nu zboară deloc.

Rămâi credincios celor învățate din Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu.

14 FEBRUARIE

„Tatăl nostru care ești în ceruri...”

Matei 6:9

Un document care circula în secret în Uniunea Sovietică spune povestea unui grup numeros de călugărițe dintr-un lagăr de muncă forțată care refuzaseră să muncească pentru cei care le țineau captive. Au fost încătușate și înfometate. N-a folosit la nimic. Prizonierii ceilalți s-au convertit sub influența lor și au ajuns să aibă o adevărată mănăstire în lagăr. Când Irene, fiica directorului închisorii, s-a îmbolnăvit grav, acesta nu a avut de ales. Le-a cerut călugărițelor să se roage pentru fiica sa. Fata s-a însănătoșit.

Soția ofițerului comunist Cerednicenco avea dificultăți la naștere. Viața ei și a copilului nenăscut încă erau în pericol. Cineva i-a sugerat: „Promite că, dacă totul merge bine, vei boteza copilul.”

„Aș putea pierde totul dacă fac asta.”

„Ei bine, alege între ce numești tu «totul», pe de o parte, și soția și copilul, pe de altă parte.” Nașterea s-a încheiat cu succes. El și-a botezat copilul.

Comuniștii au vrut să le convingă pe călugărițe să renunțe la practicile lor religioase și să poarte uniforma prizonierilor. Ele au răspuns: „Nu vom purta emblema antihristului.” Din cauza aceasta au fost forțate să meargă goale prin zăpadă, la temperaturi foarte joase. Ele mergeau cântând „Tatăl nostru”. Niciuna nu s-a îmbolnăvit. Când un comunist a întrebat-o pe doctorița închisorii, doamna Bravermann, care era atee, cum a fost posibil acest lucru din punct de vedere medical, ea a replicat: „Nu le-ați auzit cântând despre un Tată în ceruri? Ei bine, asta este explicația științifică.”

El este și Tatăl tău.

15 FEBRUARIE

„Uitați-vă la păsările cerului... Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp.“
Matei 6:26, 28

O specialistă în antropologie a întrebat-o pe o aborigenă din Australia: „Tuplin, pământul este rotund ca o minge (ținea în mână un ghem de bumbac pentru croșetat) sau pătrat cum e cutia pe care stau?“

„Rotund ca o minge“, a răspuns fata imediat.

„De unde știi?“, a întrebat ea.

„O, doamnă, uitați-vă în jur; vedeți cum cerul atinge pământul de jur împrejur. Oriunde ați sta să vă uitați, totul este rotund; puneți copilul mic să meargă și curând merge în cerc, nu drept mereu, ca un gard. Vedeți când se pierd oile, merg în cerc; cangurul mic aleargă drept foarte puțin și după aceea tot în cerc... toți copacii sunt rotunzi, toate tufișurile cresc rotunde... O, doamnă, de ce ne întrebați?“ Acolo, în mintea unui băștinaș primitiv, problema formei rotunde a Pământului era rezolvată în modul cel mai simplu.

Fără minți geniale, fără educație, telescoape și calcule complicate, aborigenii au descoperit forma Pământului.

Ne bazăm prea mult pe spusele autorităților științifice, religioase și filosofice. Căutăm în cărți pentru a descoperi realitatea și adevărul, deși „puterea Lui veșnică și Dumnezeirea Lui“ pot fi văzute în creația Sa chiar și de oamenii cei mai simpli. „Însușirile nevăzute ale Lui ... se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El“ (Romani 1:20).

Exercită-ți propria putere de observație, spune Isus, astfel încât să poți judeca mai bine oamenii, lucrurile, evenimentele.

16 FEBRUARIE

„Vameșul sta departe ... se bătea în piept, și zicea: «Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!»“

Luca 18:13

În Rusia, un creștin l-a întrebat pe pastorul său: „Cum ar trebui să spun cuvintele «Doamne, ai milă»?“ Pastorul i-a răspuns: „Faci bine că întrebi. Este o rugăciune scurtă și importantă, și totuși nu se spune ușor. Când spui aceste cuvinte, gândește-te la imaginea Domnului răstignit. Uită-te la El, cu piroanele străpungându-I trupul, și amintește-ți cuvintele Lui: «Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă». Dacă spui această rugăciune simplă, Îl vei glorifica pe Dumnezeu, vei sluji oamenilor și vei crește tu însuți în har.“

Spune-ți rugăciunile fără să-ți faci griji că alții ori nu se roagă, ori se roagă în mod fariseic.

O religie îi primește pe credincioși și necredincioși, pe sfinți și pe ipocriți, pe cei care-L iubesc pe Dumnezeu și pe cei care doar se tem de El. Include persoane care se supun necondiționat și alții care ascultă doar până la un punct. Acceptă ritualuri elaborate și rugăciunile umile ale păcătoșilor penitenți. Cu greu se poate imagina o religie fără toate acestea.

Lasă-i pe alții să joace rolul ce li s-a încredințat. Tu spune, mereu și mereu, rugăciunea simplă care ți-a fost dată ție: „Doamne, ai milă!“ El îți va arăta milă.

17 FEBRUARIE

„Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim.“

Romani 14:8

Când misionarul creștin Paulinus a venit la anglo-saxoni și le-a cerut să accepte credința lui, un războinic în vârstă i-a spus regelui în adunarea națională: „Într-o noapte întunecată, când se dezlănțuise furtuna și cădea zăpada fără încetare, când stăteai înaintea focului în sala luminată, o vrabie a intrat pe o fereastră lăsată deschisă un moment, a zburat puțin prin cameră, apoi a ieșit pe aceeași fereastră. Nu am mai văzut-o niciodată. Deci noi venim de undeva, ne bucurăm de lumină și căldură pentru o clipă, după care dispărem. Dacă străinul acesta poate să ne spună de unde venim și unde ne ducem, ar trebui să-i acceptăm religia.“

Creștinii au răspunsurile la aceste întrebări. Toate stelele, planetele, Pământul și tot ce se află pe el nu valorează cât un singur suflet – sufletul tău – pentru că sufletul tău se cunoaște pe sine și le cunoaște și pe acestea, în timp ce toate celelalte nu cunosc nimic. Sufletele noastre au venit de la Dumnezeu dar s-au rătăcit, atrase de lucrurile din această lume. Astfel, Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit pe acest Pământ, făcând pe placul Tatălui prin viața Sa trăită în ascultare desăvârșită și prin moartea Sa jertfitoare pe cruce. Nu a fost nevoie ca El să câștige aceste „merite“, de vreme ce Tatăl cerească Îl iubește pentru natura Sa divină, dar meritele dobândite pe pământ sunt împărțite credincioșilor Săi, care pot astfel să moștenească un paradis frumos pentru veșnicie.

„Cine are pe Fiul, are viața [singura viață care își merită numele]; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața“ (1 Ioan 5:12).

Este uimitor cât de mulți intelectuali își spun „agnostic“, fără să-și dea seama că acesta este cuvântul grecesc pentru „ignorant“. A fi ignorant este o rușine atunci când cineva are posibilitatea de a dobândi cunoașterea.

Religia creștină oferă răspunsuri satisfăcătoare la problemele cele mai importante ale vieții.

18 FEBRUARIE

„Nu cumva sunt eu, Doamne?“

Matei 26:22

O scrisoare scoasă pe ascuns din Rusia de la biserica baptistă din Barnaui spune cum s-a infiltrat poliția secretă în rândurile lor prin persoana unei doamne pe nume Z. Polușina. Ea a pretins că e profesoară. A plâns, s-a rugat și a declarat că s-a convertit. A devenit curând o eroină. A refuzat să se lepede de credință, și-a pierdut serviciul și a fost concediată din mai multe fabrici din cauza mărturiei ei creștine. Soțul ei, un comunist, se purta rău cu ea și a îndepărtat-o de fiul ei. I-a distrus radioul din cauză că asculta predici din străinătate.

Toți membrii bisericii au văzut curajul ei în suferință. Așa că a ajuns să fie foarte apreciată și respectată. Ea a fost aceea care l-a demascat pe un nou membru al bisericii ca fiind un agent al poliției secrete. Fiind foarte stimată, ea cunoștea toate secretele bisericii, mai ales că rugăciunile ei erau însoțite mereu de lacrimi. După șase ani, s-a descoperit că fusese informatoare pentru comuniști, că nu avea soț, nici copil, nici serviciu, ca profesoară, pe care să-l piardă. Totul fusese aranjat.

Nu te amări, nu fi suprins dacă ești trădat în prietenie sau în dragoste, sau dacă încrederea ta într-o persoană se dovedește a fi nefondată. S-ar putea ca greșeala să-ți aparțină pentru că nu ai ținut cont de porunca lui Isus care spune: „Păziți-vă de oameni!“ (Matei 10:17). Numărul francezilor, danezilor și norvegienilor care și-au trădat țara sub ocupația germană a fost mare, la fel cum a fost și numărul soldaților americani care au cooperat cu dușmanul în timp ce erau prizonieri de război în Coreea și Vietnam.

În loc să ceri fidelitate din partea altora, când auzi despre o trădare, întreabă-te, la fel ca apostolii: „Nu cumva sunt eu, Doamne?“ Toți avem potențialul de a deveni Iuda și numai prin harul lui Dumnezeu putem rămâne loiali lui Dumnezeu și semenilor noștri.

19 FEBRUARIE

„Cine-și lucrează ogorul va avea belșug de pâine.“
Proverbe 12:11

Omenirea are de trei ori mai mult armament decât ar fi suficient pentru a omorî toate ființele vii, dar numai jumătate din necesarul de hrană. În fiecare secundă un om este subnutrit sau moare de foame. Grevele, răzmerițele și revoluțiile nu cresc rezervele de hrană. În plus, fac rău semenilor noștri.

Încearcă metodele arătate de Dumnezeu pentru astfel de circumstanțe:

- 1) Roagă-te regulat, folosește cuvintele învățate de la Domnul nostru: „Dă-ne astăzi pâinea cea de toate zilele.“
- 2) Fii ascultător față de Dumnezeu. Este scris: „Dacă veți urma legile Mele, dacă veți păzi poruncile Mele și le veți împlini... veți avea pâine din belșug, veți mânca și vă veți sătura“ (Levitic 26:3, 5).
- 3) Fii atent la cum mănânci. „Bucatele pe care Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulțumiri“ (1 Timotei 4:3). „Mănâncă-ți pâinea cu bucurie“ (Eclesiastul 9:7). Primii creștini „luau hrana, cu bucurie și curăție de inimă“ (Fapte 2:46).
- 4) „«Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielele... puneți-Mă astfel la încercare», zice Domnul oștirilor, «și veți vedea dacă ... nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare»“ (Maleahi 3:10).
- 5) Schimbă-ți atitudinea, dacă este necesar, pentru a se potrivi cu promisiunea: „Cel ce umblă în neprihănire și vorbește fără vicleșug, cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce își trage mâinile înapoi, ca să nu primească mită, cel ce își astupă urechea să n-audă cuvinte setoase de sânge, și își leagă ochii ca să nu vadă răul ... i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi“ (Isaia 33:15, 16).

Noi, dimpotrivă, cheltuim bani „pentru un lucru care nu hrănește“ (Isaia 55:2). Toți risipim. Ne gândim foarte puțin la nevoile altora.

Cunoscând faptul că foametea pândește Pământul, să ne schimbăm astăzi căile, pentru sănătatea noastră spirituală și de dragul celor înfometăți.

20 FEBRUARIE

„Maria ședea afară lângă mormânt și plângea.“

Ioan 20:11

O femeie intră plângând într-o secție de poliție.

„Găsiți-l pe soțul meu! Nu pot să trăiesc fără el. A dispărut.“

„Vă rog, doamnă, haideți să stabilim faptele în ordinea corectă. Când a dispărut soțul dumneavoastră?“

„Acum o săptămână.“

„De ce ați așteptat până astăzi să ne spuneți?“

„Astăzi primește salariul.“

Mulți dintre noi Îl căutăm pe Domnul când avem nevoie de ajutorul Lui, când trecem printr-o criză, nu pentru că pur și simplu Îl iubim.

Ai fi iubit un Mântuitor care atârână pe o cruce și declară că este părăsit de Dumnezeu? Ai fi putut să-ți irosești dragostea și miresmele pentru un Mântuitor care să nu fi fost mai mult decât un cadavru și care să nu mai poată fi de ajutor nimănui? Maria Magdalena așa a făcut.

Ea a stat cu dragoste și lacrimi în apropierea mormântului Său. Deși fusese îngropat în seara zilei de vineri, El era din nou viu în dimineața zilei de duminică. Duhul Său a văzut-o pe Maria plângând la mormânt și nu a putut îndura lacrimile ei.

Arată față de Dumnezeu și față de semenii tăi o dragoste dezinteresată care să nu fie influențată de circumstanțe.

21 FEBRUARIE

„Întăriți-vă și îmbărbătați-vă! Nu vă temeți și nu vă înspăimântați de ei!“

Deuteronom 31:6

Am în fața mea o scrisoare scoasă pe ascuns dintr-o închisoare din nordul Siberiei. Este datată 21 decembrie 1966 și este scrisă de un creștin care a fost condamnat pentru participarea la o demonstrație ce a avut loc în mai 1966 în fața Comitetului Central al Partidului Comunist din Moscova. În scrisoare autorul povestește despre procesul celor arestați pentru demonstrație. Când judecătorul a batjocorit Biblia, fratele nostru a spus: „Domnule judecător, pot să vă întreb ceva? Cum se face că excrementele iepurilor au forma unor bile mici, cele ale cailor, forma unui măr, baliga unei vaci are forma unei clătite groase și așa mai departe?“ Judecătorul a spus: „N-aș putea să răspund la o astfel de întrebare.“ Atunci fratele nostru a spus: „Nu știți nimic despre baligă și îndrăzniți să râdeți de Cuvântul lui Dumnezeu.“ Același judecător râsese de faptul că în Biblia rusă este folosită expresia: „Avraam l-a născut pe Isaac“. La această remarcă, fratele nostru a răspuns arătând că marele scriitor rus Gogol folosește aceeași expresie în romanul său bine cunoscut, *Taras Bulba*, unde personajul îi spune fiului său: „Eu te-am născut și eu o să te omor.“ În acest fel, fratele nostru a desființat remarcile stupide ale judecătorului comunist.

Fratele a produs o impresie atât de puternică asupra generalilor, asupra membrilor guvernului și a liderilor sovietici, care veniseră la închisoare să vorbească cu el, încât cel care îl interoga le-a spus fraților din Moscova care ceruseră informații despre el: „David Davidovici este un creștin adevărat.“ Conștiința celui care efectua interogatoriul a fost foarte tulburată de rolul pe care trebuia să-l joace. În frumoasa lui scrisoare, fratele spunea că acum sunt nori negri asupra poporului lui Dumnezeu, dar Cuvântul lui Dumnezeu spune că atunci când norii sunt plini, ei aduc ploaia. Noe și familia lui nu aveau de ce să se teamă de norii potopului. Cu atât mai mult nu avem de ce să ne temem noi, care suntem pe o corabie mult mai bună decât ei.

22 FEBRUARIE

„Nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu!»“

Psalmul 14:1

În zilele psalmistului, oamenii locuiau aproape de natură și numai câțiva nebuni puteau să nege existența lui Dumnezeu, oricare ar fi fost concepția lor despre El. Acest lucru nu mai este adevărat. Ateismul modern este un fenomen urban conceput de oameni care trăiesc în orașe aglomerate, merg și conduc mașini pe asfalt și au pierdut contactul cu natura. Locuitorii orașelor au poluat aerul și apa. Acum întreabă unde este Dumnezeu. Cei care trăiesc unde cerul este albastru, aerul curat și apa limpede și scânteietoare știu răspunsul. Sunt foarte puțini fermieri atei.

Șofranul timpuriu, cea dintâi mierlă a primăverii, ritmul anotimpurilor, pădurile întunecate și câmpurile cu grâu în pârg, activitatea insectelor, migrația păsărilor, modelul complicat al fulgului de zăpadă, toate acestea vorbesc despre Creatorul lor. „O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dă de știre alteia despre el“ (Psalmul 19:2).

Șeful de trib al indienilor Squamish din Washington a spus în 1854: „Morții omului alb uită ținutul în care s-au născut când pleacă să umble printre stele. Morții noștri nu uită niciodată acest pământ frumos, pentru că face parte din noi. Florile parfumate sunt surorile noastre; căprioara, calul, marele vultur, toți sunt frații noștri. Crestele stâncilor, sucurile din pajiști, căldura trupului poneiului și omul fac parte din aceeași familie.“

Dar reproșurile acestui indian față de oamenii albi erau nedrepte, cel puțin în ceea ce îi privește pe creștini. Noi vedem pământul ca fiind așternutul picioarelor lui Dumnezeu. Isus a pășit pe el și a fost îngropat în el. Trupul Său a fost alcătuit din elementele lui. El a luat acest trup cu El, în Cer. Isus a iubit elementele pământești care cântă despre gloria lui Dumnezeu.

Nu există ateism printre cei crescuți în natură. Fie ca această siguranță să confirme credința ta în Dumnezeu.

23 FEBRUARIE

„S-a isprăvit apa din burduf... Dumnezeu i-a deschis ochii și ea [Agar] a văzut un izvor de apă.“

Geneza 21:15, 19

Agar a fost alungată de Avraam în pustie. După o călătorie îndelungată, împreună cu fiul său, Ismael, ea a descoperit că se terminase apa din recipientul pe care-l avea.

Era într-un loc pustiu. Nu avea nicio speranță. A așezat copilul sub un tufiș, s-a așezat față în față cu el, dar „la distanță“ și a început să plângă. După toate aparențele, copilul era pierdut. Un copil însetat, o sticlă goală, un soare arzător. Ea se aștepta ca el să moară.

Dar mai era un factor pe care ea uitase să-l ia în considerare. Și noi avem tendința să uităm acest lucru atunci când trecem prin dificultăți. Există un Dumnezeu. El i-a descoperit un izvor de apă femeii care umbla prin pustie cu o sticlă goală. Este posibil ca Dumnezeu să te fi lipsit de posibilități neînsemnate pentru a-ți da unele mărețe.

Noi avem sticle; Dumnezeu are izvoare.

Să luăm apă din izvoarele mântuirii!

24 FEBRUARIE

„Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată.“

Evrei 9:27

Paisprezece dintre criminalii de război japonezi condamnați la moarte s-au convertit. În ultima lui scrisoare, unul dintre ei, pe nume Nishizawa, a scris: „Trăiesc zile plin de mulțumire, cu credința că primesc mântuirea... Mântuit prin harul lui Dumnezeu, a trăi în Hristos și a muri este un câștig.“ Un ateu aflat pe patul de moarte a spus: „Un singur lucru strică toată plăcerea din viața mea. Mi-e teamă că Biblia este adevărată. Dacă aș putea ști cu certitudine că moartea este un somn etern, aș fi fericit. Dar iată ce îmi străpunge sufletul: dacă Biblia este adevărată, sunt pierdut pentru totdeauna.“

Sfatul de muribund al regelui Franței, Ludovic al IX-lea pentru fiica sa a fost: „Te rog fierbinte să-L iubești pe Domnul nostru cu toată puterea ta, pentru că aceasta este temelia oricărui lucru bun. Mi-aș dori să poți înțelege pe deplin ce a făcut Fiul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea noastră. Să nu te faci niciodată vinovată de un păcat voit, nici măcar pentru a-ți salva viața.“ Philip Melanchton, cel care a lucrat îndeaproape cu Luther la Reformă, spunea: „Nu-mi doresc altceva decât Cerul; așa că nu mă mai deranjați.“

Francis Spira, după ce fusese predicator evanghelic vreme de mai mulți ani, s-a dezis de credința lui în fața mulțimii, fiindu-i teamă de persecuție. Ultimele sale cuvinte au fost: „M-am dezis de Hristos în mod voluntar și împotriva convingerilor mele. Simt că El mă împietrește și nu va îngădui nicio speranță. Este un lucru înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului cel viu.“

Un slujitor al bisericii aflat pe moarte a spus: „Chem cerul și pământul ca martori când spun că, dacă ar fi să-mi revin, aș lucra pentru sfințenie. Cât privește bogățiile, plăcerile și aplauzele oamenilor, pe acestea le consider doar zgură. Dar acum nu mai contează nici cele mai bune hotărâri pentru că este prea târziu.“

Amintește-ți că și tu vei muri. Pocăiește-te cât încă mai e vreme.

25 FEBRUARIE

„Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.“

Romani 3:24

Un cerșetor sărman se ruga la Dumnezeu să primească hrană. O voce divină i-a vorbit în timp ce dormea și l-a îndrumat să se ducă într-un anumit loc, să stea cu fața spre răsărit, să pună o săgeată în arc și acolo unde va cădea săgeata să caute o comoară. Cerșetorul a tras multe săgeți și a săpat în multe direcții, dar totul a fost în zadar. Apoi o voce din cer a venit la el și i-a spus: „Ai fost îndrumat să pui săgeata în arc, dar nu să tragi de arc cu toată puterea, așa cum ai făcut. Trage cât de blând poți pentru ca săgeata să cadă aproape de tine, căci comoara ascunsă este aproape.“

Nu face eforturi dificile în religie! Când fiul meu era încă mic, m-a întrebat cum ar trebui să se cerceteze pentru a vedea dacă este în credință, așa cum se poruncește în 1 Corinteni 11:28. I-am spus că trebuie să fi observat cum în stațiile de tren un mecanic verifică roțile cu un ciocan să vadă dacă au vibrațiile corespunzătoare. Apoi, bătându-mă cu putere în piept, am spus: „La fel trebuie să te bați și tu în piept și să întrebi mereu: «Inimă, Îl iubești pe Isus?»“

„Tată“, mi-a răspuns el, „greșești. L-am rugat odată pe mecanicul din stație să mă lase să țin ciocanul acela. Am descoperit că era foarte ușor. Trebuie să ne lovim în piept foarte ușor. Dacă aud din lăuntru doar o șoaptă ușoară «Îl iubesc pe Isus», asta ar trebui să fie de ajuns.“

Unii oameni ar prefera, mai degrabă, să-și impună cerințe foarte dificile în religia lor, decât să creadă pur și simplu că Isus Hristos mântuiește deplin. Preaiubitul este chiar aici. Pur și simplu acceptă-L!

26 FEBRUARIE

„[Ferește-te de] zadarnicele ciocniri de vorbe ale oamenilor stricați la minte.“

1 Timotei 6:5

Doi bărbați se certau în legătură cu semnificația cuvântului „pahar“. Unul spunea: „Este un cilindru și blestemat să fie cine spune altceva.“ Celălalt spunea: „Un pahar este un vas de orice formă folosit pentru băut și blestemat este cel care spune altfel.“

Se pot găsi mai multe definiții pentru pahar. Implică mai multe posibilități și relații. De exemplu, poate fi un proiectil aruncat spre capul cuiva într-o clipă de mânie. Până la urmă, totuși, un pahar e un pahar. Realitatea acestuia nu are nicio legătură cu numele său, „pahar“, care în engleză este *glass*, în franceză este *verre* și în rusă *stakan*. Definițiile sunt subiective, incomplete și sunt date dintr-un anumit punct de vedere.

Să nu uităm faptul că orice punct de vedere este un punct de orbire pentru că elimină alte puncte de vedere care pot fi la fel de valide. Dacă privesc în sus, nu mai văd podeaua camerei. Dacă mă uit în jos, nu mai văd tavanul. Ajung la adevăr numai prin intuirea realității ca întreg, în toată complexitatea ei. Dar realitatea nu este doar materială, este și spirituală. Se cunoaște pe sine. Hristos este expresia acestei autocunoașteri a realității întregi. Prin urmare, El spune: „Eu sunt adevărul“ (Ioan 14:6).

Observă că El nu a spus niciodată „*El* este“ adevărul. A spus: „Eu sunt adevărul“. Nu ni se îngăduie să schimbăm pronumele. Dacă Isus este pentru tine un „El“, nu poți avea adevărul: trebuie să devină „Eu“-l tău. El dorește să trăiască în inima ta la fel de adevărat cum a trăit în pântecul Fecioarei Maria. Apoi, pe măsură ce tu te identifici cu El, îndoielile tale vor dispărea. Și tu vei deveni o personificare a adevărului. Nedesăvârșit? Da. Dar cu „Hristos în tine“ ai „nădejdea slavei“ (Coloseni 1:27).

27 FEBRUARIE

„Lăsați-le să crească amândouă împreună...”

Matei 13:30

Un grădinar din Statele Unite a scris cândva o scrisoare către Departamentul Agriculturii: „Am încercat tot ce am aflat, din ce am citit, inclusiv din buletinele dumneavoastră, despre cum să scap de pădăii, și tot nu au dispărut.” Cu poșta următoare a primit răspunsul care conținea ultimul cuvânt asupra subiectului: „Stimate domn, dacă ați încercat totul și tot aveți pădăii, vă rămâne un singur lucru de făcut. Învățați să le iubiți.”

Oricare ar fi metodele folosite, nu vei scăpa niciodată de prieteni falși, dușmani, rivali, potrivnici sau enervări legate de partenerul de căsnicie sau de alte rude. Dar poți să scapi odată pentru totdeauna de toate poverile pe care le reprezintă ei, declarându-i subiecte ale dragostei tale. Nu există alternativă la iubirea dușmanilor, în afară de cazul în care vrei să te sinucizi treptat prin ura pe care o întreții.

Nu-i judeca pe dușmanii tăi prin atitudinile pe care le au față de tine, ci prin circumstanțele din viața lor. Poate că nu au fost iubiți niciodată. S-ar putea să fii țapul ispășitor pentru resentimentele pe care le au față de alte persoane pe care nu îndrăznesc să le atace. Un bărbat care are un șef nesuferit e posibil să spună soției cuvinte amare. El trebuie să tacă atunci când îl ceartă șeful. Soția devine ținta lui.

Nu poți schimba totdeauna cursul vieții. Iubește-ți viața cu tot ce îți aduce. Isus a spus: „Eu sunt viața” – viața în toate aspectele ei. Consider-o sacră și poartă-te grijuliu cu ea.

28 FEBRUARIE

„Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei.“

2 Corinteni 6:17

Un țăran care a auzit anunțul prințului din Tirmid, conform căruia era pregătită o răsplată mare pentru oricine ducea un mesaj la Samarkand în decurs de patru zile, a pornit în grabă spre Tirmid. Orașul a fost cuprins de teamă la gândul că graba acestuia vestea vreo calamitate iminentă. Odată primit în prezența prințului, tot ce a avut de spus a fost că s-a grăbit pentru a-l informa pe prinț că nu putea să ajungă la Samarkand atât de repede.

Mă gândesc adesea la această istorisire atunci când aud multe rugăciuni în biserică, prin care oameni care veniseră conducând cu viteză mare la biserică, se scuză înaintea lui Dumnezeu pentru faptul că, fiind păcătoși, nu pot să împlinescă poruncile Lui. La ce bun au venit să-I spună lui Dumnezeu acest lucru?

Ești un credincios slab. Dumnezeu nu-ți cere atât de mult, doar să nu te legi la un jug nepotrivit cu un necredincios, ca nu cumva să primești și tu aceeași sentință de condamnare.

Un șoarece dezvoltase o afecțiune puternică pentru o broască. Pentru a putea comunica tot timpul cu prietenul lui, el a legat o sfoară de piciorul broscuiului, iar celălalt capăt de piciorul lui. La scurtă vreme după aceea, un corb s-a coborât în zbor asupra șoarecelui și l-a prins ducându-l cu el la înălțime. Odată cu el, a fost luată și broasca. Pentru că era legată de șoarece, a fost trasă în sus și omorâtă. Dacă n-ar fi fost legată de șoarece, broasca ar fi fost în siguranță. Corbul nu ar fi putut intra în apă.

În loc să-i tot spui lui Dumnezeu în mod repetat că nu poți să împlinești poruncile Lui, oricât de slab ai fi, desparte-te de lume și vei fi imediat într-un mediu nou care favorizează împlinirea voii lui Dumnezeu.

29 FEBRUARIE

„Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință.“

Efeseni 3:17

Când Michelangelo a folosit un cioplitor în piatră ca model pentru o statuie a lui Hristos, maestrul lui, Ghirlandaio, l-a criticat pentru aceasta. Michelangelo s-a apărat în felul următor: „Dar și Hristos a fost un muncitor, un tâmplar.“

Maestrul i-a replicat: „Florența nu va accepta un Hristos din clasa muncitoare. Oamenii sunt obișnuiți să vadă în el un nobil.“

Unii sunt obișnuiți doar cu un Mântuitor istoric. Aceștia nu vor accepta un Hristos lăuntric, deși pentru a fi real, Hristos trebuie să locuiască în inima omului.

Într-un cunoscut roman francez ni se povestește despre un lord britanic care avea o admirație deosebită pentru o primadonă de la operă. Se ducea seară de seară la operă ca să o asculte. Îi trimitea flori și bijuterii. Ea a devenit interesată și a aranjat să se întâlnească la o petrecere, dar nu i-a fost prezentată sub numele ei real. El nu i-a acordat nicio atenție atunci și nici la întâlnirile următoare. O iubea doar în rolurile ei de pe scenă. Nici măcar nu recunoscuse persoana reală.

Mulți dintre noi ne plecăm înaintea lui Isus așa cum este descris în paginile Bibliei; ne plecăm înaintea Lui așa cum este reprezentat în Cina Domnului sau printr-o statuie. Dar atunci când trece pe lângă noi în persoana unui om înfometat, când suferă în închisoare sau în spital, nu-I acordăm venerația cuvenită, nici nu-I luăm partea. Să-L invităm pe Isus să locuiască în inimile noastre și să-L recunoaștem sub forma nevoiașilor din jurul nostru! Să recunoaștem, de asemenea, prezența Lui în viața noastră și în viețile celor din jurul nostru.

1 MARTIE

„Carnea este neputincioasă.“

Matei 26:41

Optzeci de mii de preoți ortodocși au fost uciși în timpul guvernării lui Stalin și Lenin. Părintele Mikhail se număra printre puținii care nu fuseseră încă arestați, dar și-a pierdut credința. Tocmai spusese în timpul liturghiei „Binecuvântat fie Dumnezeu“, când o voce i-a șoptit: „Nu există Dumnezeu“. S-a uitat la chipurile sfinților atârinate pe perete. Ce însemna prietenia lor cu Dumnezeu? Un Prieten atât de mareț îngăduie ca oameni credincioși să fie aruncați fiarelor sălbatice, să fie arși pe rug, torturați? A încercat să respingă acest gând repetându-și cuvintele: „Nebunul zice în inima lui: «Nu există Dumnezeu»“. Nu i-a fost de ajutor.

A continuat să activeze ca preot din datorie, dar nu mai credea. Nefericirea din jurul lui era prea mare. Trebuia să se abțină să nu le strige țăranilor care umpleau biserica: „Duceți-vă acasă, oameni sărmani! Nu există Dumnezeu. Dumnezeu nu ar fi permis acest haos sângeros.“

Câțiva comuniști beți l-au arestat în seara de Paște, spunându-i preotului: „Am decis să te ucidem. Ce ai de spus?“

Viața nu mai avea nicio valoare pentru părintele Mikhail. El a răspuns: „Cum vrei.“ Dar i-a fost dată o șansă. „Dacă renunți la Hristos și calci în picioare crucea, vei fi eliberat.“ El s-a gândit: *Eu nu cred. Ce înseamnă o cruce pentru mine? Să-mi salvez viața mai bine.* Dar când a deschis gura să vorbească, spre uluirea lui a spus: „Cred într-un singur Dumnezeu.“

Era Vinerea Mare. În amintirea cununii de spini, i-au pus căciula de blană pe cap, întoarsă pe dos; pe umeri i-au pus un sac drept veșmânt regal, și au îngenuncheat spunând: „Salutare, regele iudeilor!“ Și toți îl loveau. El se ruga la Cel în care nu mai credea. „Dacă ești, salvează-mă!“ Cu voce tare, el repeta: „Cred într-un singur Dumnezeu!“

Acest lucru a avut un impact atât de puternic asupra ucigașilor bețivi încât l-au eliberat. Preotul s-a dus acasă, s-a întins cu fața la pământ în colțul său de rugăciune și a spus în lacrimi: „Cred!“

Când ești asaltat de îndoieli, nu căuta o soluție intelectuală. Ia povara asupra ta, de dragul lui Isus. Acolo unde rațiunea eșuează va birui credința.

2 MARTIE

„Prin rănile Lui suntem tămăduiți.“

Isaia 53:5

Isus a luat asupra Lui păcatele noastre și a suferit pentru ele. Nu ar trebui să fac și eu același lucru pentru semenul meu vinovat?

O fată necăsătorită a rămas însărcinată. Pentru a-și salva iubitul de mânia tatălui ei, fata i-a spus acestuia: „Pastorul meu a făcut asta.“ Tatăl a început să nutrească resentimente față de pastor. După ce s-a născut copilul, l-a adus într-o duminică dimineață la biserică și l-a azvârlit în brațele pastorului, în fața întregii adunări, strigând: „Ia-l! Rodul destrăbălării tale cu fiica mea!“ Apoi tatăl a ieșit din biserică înjurând și strigând insulte.

Adunarea uluită aștepta o explicație de la pastor, dar el doar a mângâiat copilul și a spus: „Deci ești al meu? Vei fi cu siguranță preaiubitul meu.“ Bineînțeles că și-a pierdut credincioșii. Disprețuit de oameni, el a crescut copilul într-o sărăcie lucie.

După câțiva ani, fata a ajuns să fie copleșită de remușcări și i-a mărturisit tatălui său adevărul. Uimit de vestea aceasta, el a dat fuga la pastor și i-a cerut iertare; apoi a spus adevărul în fața întregii adunări. Congregația aștepta din nou o explicație de la fostul lor pastor pentru comportamentul său neobișnuit. Dar pastorul a spus doar aceste cuvinte: „Vreți să spuneți că nu e al meu? Cu siguranță este preaiubitul meu.“ Acum avea o congregație mai mare decât înainte. Nu se justificase când fusese acuzat pe nedrept; nici nu se lăudase când îi fusese demonstrată nevinovăția.

Domnul a spus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine“ (Luca 9:23). Dacă cineva se leapădă de sine, ia asupra sa sinele oricui altcuiva. Și își dă seama că fiecare om este responsabil împreună cu altul la păcatele acestuia. Nu respinge niciodată nicio acuzație pe temeiul că nu ar fi valabilă în cazul său, dar se bucură să o ia asupra sa pentru a ușura povara de pe umerii fratelui său. Asta înseamnă să ai gândul lui Hristos.

3 MARTIE

„... au fost viteji în războaie...”

Evrei 11:34

Ascultă povestea unui erou al credinței.

Numele lui era Florea. A murit în închisoarea din Gherla. A fost bătut până când i-au paralizat și brațele, și picioarele, din cauză că refuzase să muncească în ziua Domnului. Putea să-și mai miște doar gâtul. Este destul de rău să fii într-o astfel de stare și într-un cămin sau înconjurat de familie, dar el se afla în celula unei închisori, unde ceilalți deținuți nu aveau la dispoziție nici apă, nici cearșafuri, niciun lucru cu care să-l poată ajuta.

Trebuia să-l hrănim cu lingura, dar de unde să luăm o lingură? Și totuși, el era cel mai senin și mai vesel dintre noi toți. Fața lui strălucea. Când noi, ceilalți prizonieri, stăteam uneori în jurul patului său și ne plângeam de nenorocirile noastre, văitându-ne de cât de rea era perspectiva, el răspundea: „Dacă această perspectivă este rea, încercați să o schimbați și să priviți în sus. Ștefan, când era înconjurat de oameni care aruncau cu pietre în el, părăsit de ceilalți membri ai bisericii, care nu au rămas cu el în acel ceas al încercării, a privit în sus și L-a văzut pe Isus stând la dreapta Tatălui. Acest lucru a adus mângâiere inimii sale; și va mângâia și inimile voastre. Priviți în sus!”

După eliberarea mea din închisoare, am vorbit cu fiul său, în vârstă de nouă ani, și i-am vorbit despre credincioșia tatălui său. Am adăugat: „Sper că vei deveni și tu un om la fel de bun ca el.” El a răspuns: „Frate, aș vrea să devin un creștin care suferă pentru Hristos așa cum a fost tatăl meu.”

Nu există lege care să-i oblige pe creștini să fie plictisitori, căldicei, șovăielnici. Creștinismul poate fi eroic. Modul corect în care se scrie cuvântul „dragoste” este s-a-c-r-i-f-i-c-i-u.

5 MARTIE

„[Isus a spus] Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi.“
Luca 22:19

Când pastorul repetă cuvintele dedicării la Cina Domnului, „Acesta este trupul Meu“, la ce trup se referă?

Isus are două naturi într-un singur trup: o natură divină și o natură umană. De asemenea, are două trupuri: trupul omenesc glorificat, în care S-a înălțat la Cer, și Biserica, aceasta fiind tot trupul Său. La Cina Domnului noi comemorăm trupul care a suferit la Golgota, dar ne amintim și de trupul Său simbolic, Biserica universală, care în fiecare secol a dat martiri al căror sânge a fost vărsat pentru slava lui Dumnezeu.

Venim cu adorație înaintea trupului glorificat al lui Hristos. Adorăm inima Sa străpunsă care a sângerat pentru noi. Pentru trupul Său simbolic, Biserica universală, putem face multe. Putem lua parte la crucea martirilor de azi și alina suferințele lor.

Amintește-ți de ambele trupuri când participi la Cina Domnului.

5 MARTIE

„Adevărat vă spun că toate păcatele și toate hulele pe care le vor rosti oamenii, li se vor ierta.“

Marcu 3:28

Odată, un călător stătea într-un vagon de tren lângă un bărbat care părea a fi deprimat. Într-un final, acesta a mărturisit că fusese deținut și abia ieșise din închisoare. A mai recunoscut și că încarcerarea sa îi făcuse de rușine familia și că ei nici nu-l vizitaseră, nici nu prea îi scriseseră. Încercase să se convingă singur că neglijența lor se datora doar faptului că erau prea săraci pentru a călători sau prea needucați pentru a scrie. El spera totuși să-l fi iertat, în ciuda greșelilor lui.

Pentru a le ușura cât mai mult situația, el le scrisese și le sugerase ca, dacă familia sa îl iertase, să pună ca semn o panglică albă în mărul cel mare din apropierea liniei ferate. Dacă nu-l voiau înapoi, nu trebuia să facă nimic; el ar fi înțeles, ar fi rămas în tren și ar fi luat-o spre Vest.

Pe măsură ce trenul se apropia de orașul său natal, tensiunea devenise atât de mare încât nu mai putea suporta să se uite pe fereastră. Celălalt călător mai în vârstă s-a oferit să schimbe locul cu el și să se uite el să vadă mărul. Peste câteva minute, și-a pus mâna pe umărul tânărului condamnat. „Iată-l“, șopti el, cu vocea brusc nesigură. „Este în ordine. Tot pomul e plin de panglici albe.“

Evreii nici măcar nu au un cuvânt la singular pentru compasiunea lui Dumnezeu. Este *rahamim* – compasiuni. Orice cuvânt evreiesc care se termină în *m* este la plural. Orice ai fi făcut, să știi că este iertare suficientă în sângele lui Isus.

6 MARTIE

„Se strânsese din nou mult norod și n-avea ce mânca... Au mâncat și s-au săturat.“

Marcu 8:1, 8

Aproape cincizeci de milioane de oameni mor în fiecare an, peste o treime dintre ei din cauza subnutriției sau foametei.

În fiecare dimineață când te trezești, adu-ți aminte că te trezești într-o lume înfometată. Este un mare păcat să folosești mâncarea cu nepăsare și să o risipești. Când cerealele sunt date vitelor care sunt crescute pentru carne, trei sferturi din valoarea hranei se pierde. Americanii consumă aproape o tonă de cereale de persoană pe an, în timp ce asiaticii consumă doar o cincime din această cantitate. Dacă renunți la consumul de carne de trei ori pe săptămână, vei permite ca produsele agricole care acum hrănesc vitele să ajungă la cei săraci și înfomețați.

Situația rezervelor de hrană se va înrăutăți. Multor copii indieni li se dă numele *Dashkal*, care înseamnă foame. Este mai ușor să înmulțești oameni decât mijloacele de existență. Maroc, Kenya, Irak și India, de exemplu, își vor dubla populația în douăzeci și cinci de ani. Această tendință garantează practic o catastrofă totală.

Faptul că eu nu pot să rezolv problema la nivel global nu mă eliberează de responsabilitatea de a face puținul pe care pot să-l fac, printr-o instituție de încredere, pentru a ajuta măcar un copil înfometat să supraviețuiască.

Isus a fost un copil sărac. Când vedea mulțimi înfometate nu-i alunga pe oameni și nu le întorcea spatele. Le-a dat pâine și pește. Fă și tu la fel! Împarte ceea ce ai cu cei care sunt în nevoie!

7 MARTIE

„Pe când ieșeau afară din cetate, au întâlnit pe un om din Cirene numit Simon, și l-au silit să ducă crucea lui Isus.“

Matei 27:32

Am putea pune în Africa tot teritoriul Statelor Unite, toată Europa, China, India și Japonia și tot ar mai rămâne mult spațiu. Atât de mare este Africa. Tot atât de mare ar trebui să fie și preocuparea creștinilor pentru Africa.

Pentru ca acest continent să-I aparțină lui Hristos, Sfânta Perpetua și soțul ei au acceptat să fie tăiați în bucăți în anul 201 d.Hr., în această zi de 7 martie. Ei refuzaseră să ardă tămâie în fața statuii lui Cezar. Pentru ca Africa să-I aparțină lui Hristos, marele misionar Livingstone a murit îngenunchat lângă patul său, în Chitambo, în Tanzania de azi. Misionarul francez François Coillard a murit în Bulawayo (Rodezia). În una dintre ultimele sale scrisori a scris: „Cortul cel vechi cedează, dar inima mea este încă tânără. Inima mea aparține Africii. Acolo am de lucru și acolo îmi va fi mormântul. Dorința mea cea mai mare este să nu trăiesc nicio zi mai mult decât pot lucra.“

Africa era o porțiune de iad când Robert Laws a ajuns acolo împreună cu alți cinci misionari. Băștinașii se omorau între ei, nediscriminatoriu, în războaie tribale. Livingstone strigase: „Sânge, sânge, sânge peste tot!“ Doctorul Laws și însoțitorii săi au lucrat șase ani înainte de a câștiga primul convertit, dar nu înainte ca patru dintre misionari să moară de febră.

Dan Crawford, un scoțian, a fost primul misionar care a decis că „trebuie să gândim și să vorbim în negru“ ca să-i câștigăm pe negri. El a devenit unul dintre ei și ca urmare, a ajuns să fie supus cruzimii regelui Mushidi din Katanga. Regele avea cinci sute de soții, se îmbogățea și se îngrășa pe seama comerțului cu sclavi, cauciuc și fildeș, și în fiecare zi condamna la moarte câți oameni voia.

Aproape toate țările africane sunt dictaturi chiar și în ziua de azi. Islamul și păgânismul, laolaltă cu laicismul modern domină în zonă. Comunismul a câștigat multe țări.

În timp ce-Și purta crucea, Isus a fost ajutat de un african. Ajută Africa să vină la Hristos!

8 MARTIE

„[David] A făcut pe nebunul înaintea lor...”

1 Samuel 21:13

Cardinalul Trochta din Cehoslovacia a fost luat prizonier de naziști pe când era preot. În timpul unei execuții în masă, el a fost doar rănit. S-a prefăcut că este mort, a fost luat împreună cu celelalte cadavre și a reușit să scape în felul acesta. Trochta i-a înșelat astfel pe naziști. O moarte simulată este transpunerea în practică a unei minciuni.

Conform moraliștilor neînduplecați, el ar fi trebuit să se spună autorităților care decisese să ucidă oameni nevinovați. Ar fi trebuit să strige: „Eu n-am murit încă. Vă rog, încă un glonț.”

Fiecare regulă dreaptă împinsă la extrem devine ridicolă. Cu siguranță avem datoria de a spune adevărul. La fel de sigur este că avem datoria să ne apărăm împotriva ucigașilor; trebuie să ne apărăm familiile, biserica și națiunea.

Regula creștină supremă nu este nici dragoste, nici asprime, nici adevăr, nici înțelepciune, nici căutarea plăcerii, nici asceza, nici generozitatea, nici economisirea, nici sacrificiul de sine, nici autoapărarea. Așa cum a spus Sfântul Antonie cel Mare, este aceea de „a avea măsura corectă în toate lucrurile”.

Conștiința noastră, luminată de Duhul Sfânt, pe măsură ce noi cercetăm Scripturile, ne va arăta calea corectă în fiecare împrejurare.

9 MARTIE

„Căci iată că de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericită.“

Luca 1:48

Cunoscutul romancier evreu Sholem Asch, care a devenit creștin, scria:
„Urma pașilor tăi, Maria, este la fel de prețioasă pentru mine ca bătaile inimii mele, iar aerul pe care îl respir în prezența ta îmi purifică ființa, pentru că tu, Maria, îmbraci cu sfințenie tot ce-ți stă în preajmă.“

De câte ori ne uităm la Isus răstignit o vedem pe mama Lui privind cum trupul Fiului său este zguduit de durere. Ea îngrijise același trup când acesta era doar un prunc. Îl îmbrășase și Îl hrănise. Ce încântare simțise sărutându-L adesea. Acum vedea brazdele roșii rămase acolo unde Îl loviseră biciurile soldaților. Auzise sunetul scos de biciul de piele care plesnea cu putere carnea Lui, când ea, străpunsă de uimire plină de reverență, abia dacă îndrăznise să-I atingă pielea.

Ce ar trebui să admirăm cel mai mult la ea, cea care a căpătat o favoare atât de mare înaintea lui Dumnezeu?

Eu voi înălța virginitatea ei. Ea, fecioara care a zămislit fără să cunoască vreun bărbat, a fost aceea care a născut ființa cea mai măreață: Dumnezeu-om.

10 MARTIE

„Iartă-ne datoriile noastre, cum și noi am iertat pe ale datornicilor noștri.“
Matei 6:12

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Simon Wiesenthal, evreu renumit pentru urmărirea criminalilor de război, scria că, în timp ce era închis pentru muncă forțată într-un lagăr din Lvov (Ucraina), a fost chemat să îngrijească un ofițer nazist pe patul de moarte. Ofițerul acesta i-a spus că mama lui era creștină și că fusese întristată profund atunci când el intrase în rândurile tineretului hitlerist și apoi în armata lui Hitler. El făcea parte dintr-o unitate care ocupase orașul sovietic Dnepropetrovsk. Acolo, două sute de evrei – printre care se numărau femei, copii, sugari – au fost încuiați într-o casă mică în care unitatea lui Karl a aruncat grenade. Casa a ars. Câțiva evrei, cu copii în brațe, au încercat să sară pe fereastră, dar Karl i-a împușcat.

Peste câteva zile, într-o luptă, unitatea lui Karl a primit ordinul să atace. În această confruntare el a orbit și a fost rănit foarte grav. Ultima imagine pe care și amintea că o văzuse era aceea a unui evreu în flăcări cu un copil în brațe, îndreptându-se spre el. Acum își aștepta moartea, chinuit fără încetare de imaginea femeilor și copiilor evrei martirizați. Karl își dorea să fie iertat de un evreu. Totuși, Wiesenthal nu a pronunțat mult-așteptatul cuvânt de iertare.

Putem să avem înțelegere pentru acest om care și-a pierdut aproape întreaga familie din cauza cruzimii naziștilor. Criminalii trebuie să fie învinși și pedepsiți. Dar omul pe care Wiesenthal îl avea în fața lui nu mai reprezenta un pericol. Suferea de chinurile morții. Aici trebuia spus un cuvânt de iertare. Dar este nevoie ca o persoană să-și recunoască propria stare de păcat în lumina iertării oferite de Hristos. Numai atunci va putea să-i ierte pe alții.

11 MARTIE

„Nu judecați, ca să nu fiți judecați.“

Matei 7:1

Domnul Isus i-a spus lui Petru: „Îți voi da cheile Împărăției cerurilor“ (Matei 16:19). Orice copil al lui Dumnezeu poate deschide Împărăția pentru oricine, chiar și pentru cel mai rău dintre oameni, prin proclamarea iertării lui Hristos. Dar același Isus spune: „Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților“ (Apocalipsa 1:18). Pe acestea nu le-a dat nimănui. Le-a rezervat pentru Sine Însuși. Altfel, unii dintre noi ne-am fi aruncat în iad prin nesăbuința noastră și i-am fi condamnat la iad pe cei care nu cred la fel ca noi. O mamă îi dă copilului său o jucărie, nu un cuțit cu care s-ar putea tăia. Prin urmare, ne sunt date cheile Împărăției cerurilor, nu cele ale iadului.

Luther spunea despre Erasmus, adversarul său filosofic: „A murit fără lumină, fără o cruce și fără Dumnezeu“, ceea ce înseamnă că l-a osândit la iad. Ultimele cuvinte ale lui Erasmus au fost: „Dumnezeule iubit“.

Ți-a fost încredințată o singură cheie. Deschide porțile Cerului pentru alții! Nu condamna pe nimeni! Nu te osânda nici pe tine însuși!

12 MARTIE

„Isus i-a spus: «Eu sunt ... viața.»“

Ioan 14:6

De ce ne-a dat Dumnezeu Cuvântul Său? De ce nu ne-a dat o poză? Atomul nu poate fi pozat. Nici realitatea; cu atât mai puțin Dumnezeu. O varietate de miresme și arome nu ne-ar fi învățat nici ele așa cum ne învață Cuvântul Său.

Dar este cuvântul un mijloc de comunicare perfect? Unele cuvinte au mai multe semnificații. În ebraică, *barach* înseamnă și „binecuvântare“, și „blestem“; *kedeshah*, și „prostituată“, și „sfânt“; *hesed*, și „har“, și „urâciune“. În greacă, *afes* înseamnă „a ierta“ și „a pleca“. Versetele biblice pot fi interpretate în mod diferit. Avem nevoie de siguranță. Viața noastră veșnică depinde de cunoașterea clară a voinței lui Dumnezeu.

Un pastor i-a spus unui băiat evreu de doisprezece ani: „Dacă Isus este cu adevărat Mesia trimis de Dumnezeu și tu nu crezi în El, vei fi pierdut pentru totdeauna.“ Băiatul a răspuns: „Dacă Isus este cu adevărat acel blasfemator, așa cum l-a declarat tribunalul nostru, dumneavoastră, ca predicator, care vă agățați de El, veți petrece veșnicia în iad.“ Nu se poate glumi în religie. Dacă Hristos nu a înviat și noi am renunțat la atât de multe plăceri cu speranța în înviere, „suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii“ (1 Corinteni 15:19). Dacă este o înviere și noi ne-am trăit viața în plăceri zadarnice, suntem nebuni.

Nu te mărgini doar la cuvintele Bibliei, ci acceptă revelația totală a lui Dumnezeu. El Se descoperă prin toate acțiunile Sale. Evreii, prin care a fost dat Cuvântul lui Dumnezeu, nu au un cuvânt pentru „cuvânt“. Ei folosesc pentru acesta expresia *davar*, care înseamnă „lucru, ceva real“. Toată realitatea internă și externă este revelația sigură a lui Dumnezeu: tot ce s-a întâmplat la Golgota, toată viața ta, cu păcatele ei și pocăința, căderile și revenirile, tristețile și bucurile ei. Crede în viață, viața Lui! Primește-L în viața ta! Astfel, vei avea siguranța vieții *veșnice*.

13 MARTIE

„Scriptura nu poate fi desfințată.“

Ioan 10:35

Un sionist pe nume Shifrin era întemnițat în Rusia. În închisoare l-a cunoscut pe baptistul Solodiankin, care avea șaptezeci și doi de ani. „Bunătațea și puritatea sa care transpăreau atât de limpede au produs o impresie puternică. Până și soldații care ne păzeau erau mai buni când era el acolo.“ Omul era aproape orb. Ochelarii îi fuseseră spărți de ofițerul care îl interogase. „Tot ce câștiga din munca forțată folosea în felul următor: jumătate pentru fiica sa bolnavă și douăzeci și cinci la sută pentru biserică. Din ce rămânea (7,8 ruble), își cumpăra pentru el puțin zahăr și pâine; restul îl dădea prizonierilor bolnavi din lagăr.“

Shifrin i-a spus că avea o Biblie și că era gata să-i citească din ea. Seara, Solodiankin a venit la el. Își schimbase cămașa și se pieptănase cu mare grijă. „A citi din cartea veșnică este un ospăț.“ Evreul i-a citit creștinului din cartea Isaia. La un moment dat a fost întrerupt. „Ai făcut o greșală când ai citit.“

Era adevărat. „Dar știi textul pe de rost?“

„Desigur.“

„Atunci, de ce să-ți mai citesc?“

„Pentru că este o bucurie pentru mine să aud Scripturile. Poți avea idei noi.“

Recunoaștem valoarea unui lucru numai atunci când nu-l mai avem. Să învățăm de la cei care sunt lipsiți de valoarea autentică a Scripturilor și să le cercetăm cu sârguință.

14 MARTIE

„...felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri.“

1 Petru 1:18

Nu aparținem unei biserici datorită caracterului plauzibil al doctrinelor ei. Măsurăm caracterul plauzibil prin convingerea formată deja asupra veridicității sale.

Majoritatea oamenilor aderă la religia părinților. Dacă un bărbat catolic se căsătorește cu o femeie catolică, copilul născut din relația lor va auzi de la început lucruri care îl vor îndrepta spre catolicism. Ajuns adult, va avea tendința de a accepta toate argumentele acestuia, așa cum cineva născut din părinți evrei sau bapțiști va avea o înclinație spre a îmbrățișa aceste convingeri.

La fel stau lucrurile și în ceea ce privește convertirile. Când un individ trece printr-o criză și convingerile timpurii îi sunt spulberate, adeptul unei alte religii poate să-i arate ceea ce crede el că este calea către Dumnezeu. Primind alinare, un nou sens al vieții de care are nevoie la momentul acela, omului i se pare ușor să înghită pe negândite, fără discernământ, o multitudine de alte dogme, convingeri sau ritualuri pe care le respectă cel care l-a călăuzit la credință.

Este dificil să găsești adevărul. Începe prin a cerceta și a pune întrebări despre religiile străvechi, proces prin care sute de milioane de oameni ajung să se numească creștini, hinduși, musulmani sau evrei.

Religia adevărată începe cu disponibilitatea de a recunoaște că toate convingerile tale, inclusiv cele mai îndrăgite, pot să fie greșite, că propria ta religie poate fi o gamă de prejudecăți așa cum crezi că este în cazul altora. Numai spiritele cele mai bune se ridică deasupra unei conștiințe vagi de grup.

Mătură în inima ta și înlătură tot ce nu vine dintr-o experiență personală cu Dumnezeu. Eu așa am făcut. În inima golită – inima omului care nu neagă doar convingerea sa, ci și pe sine însuși, propria persoană – strălucește Dumnezeu, sursa și ținta oricărei religii.

Recunoaște faptul că ai dobândit prejudecăți prin naștere și prin educație. Apoi „cercetează toate lucrurile“ prin Cuvântul lui Dumnezeu și „păstrează ce este bun“ (1 Tesaloniceni 5:21).

15 MARTIE

„Dumnezeu i-a zis [lui Avraam]: «Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot acolo.»“
Geneza 22:2

O fată pe nume Maria povestește despre procesul care a avut loc în Uniunea Sovietică și în urma căruia mama ei a fost decăzută din drepturile părintești. Au strigat la ea: „Ești mamă! Neagă-L pe Dumnezeu! Ce ți-a dat El? Pe cine iubești mai mult? Pe copiii tăi sau idolul tău? Cum e posibil?“ Mama fetei stătea acolo cu o eșarfă care îi acoperea ochii și repeta: „Dumnezeu vede totul. El va răsplăti după cum se cuvine.“ Când copiii, printre care și Maria, au strigat spre ea: „Mamă, nu ne părăsi!“, ea nici măcar nu s-a întors spre ei.

Este o scenă întocmai ca acelea despre care citim în istoria primilor martiri care intrau în arena circului pentru a fi devorați de animale sălbatice. Ei au refuzat să asculte rugămintele celor dragi atunci când li s-a cerut să se dezică de credința lor și să-și salveze viața de dragul copiilor lor.

În cazul lui Dumnezeu, a fost vorba despre taina de a prefera moartea unicului Său Fiu decât de a îngădui moartea veșnică a păcătoșilor; cu sfinții, taina era aceea că preferau să-și piardă copiii decât să se lepede de Dumnezeu. Așa este Dumnezeuul nostru; așa suntem noi. Nu putem face altceva decât să-L lăudăm, indiferent de consecințe.

Nu ezita atunci când ai de făcut o alegere. Sacrifică pentru Dumnezeu chiar și ce sau pe cine ai mai scump. El a sacrificat totul pentru tine.

16 MARTIE

*„Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia:
«Mută-te de aici colo» și s-ar muta.”*

Matei 17:20

Am încercat să mut munți și nu am reușit. Nici nu cunosc vreun copil al lui Dumnezeu capabil de o astfel de faptă.

L-am întrebat pe Domnul de ce cuvintele Sale nu corespund realității. Un ucenic al lui Hristos nu ar trebui să spună un monolog în rugăciune, ci ar trebui să se aștepte să primească răspunsuri la întrebările sale. Eu am primit un răspuns la întrebarea mea:

„Tu, dragul meu, nu poți să muți munții pentru că credința ta nu este cât un grăunte. Tu ai banițe pline cu credință. Nimeni nu folosește un ciocan de o tonă, asemenea celor folosite în industria grea, ca să spargă o nucă. Un asemenea ciocan poate să efectueze doar lucrări de mărime excepțională. În aceeași măsură, tu ești chemat să faci lucruri mai mărețe decât să te amuzi cu mișcatul munților din loc. Poți să-L miști pe Dumnezeu. Amintește-ți cum Dumnezeu decisese să distrugă poporul evreu după ce aceștia se închinaseră vițelului de aur și cum Moise a schimbat gândul lui Dumnezeu prin rugăciune. A produce o schimbare în hotărârile cerești este mult mai important decât a mișca munții din loc.”

De atunci, am renunțat să mai încerc să mut munții. Noi suntem așezați cu Hristos în locurile cerești. Participăm la lucruri care se întâmplă acolo. Și atunci când, în viața noastră pământească, ne stau în cale munți, nu este nevoie să le poruncim să se dea la o parte. Putem să urmăm exemplul lui Hristos, despre care mireasa Lui spune: „Aud glasul preaiubitului meu! Iată-l că vine, sărind peste munți, săltând pe dealuri” (Cântarea Cântărilor 2:8).

Nu încerca să înlături munții dificultăților din viața ta. Sari peste ei! Fă-ți datoria creștină în ciuda lor!

17 MARTIE

„Faceți bine celor ce vă urăsc.“

Matei 5:44

Episodul următor a avut loc în celula unei închisori dintr-o țară comunistă. Într-o zi, gardienii au împins un prizonier nou într-o celulă în care deținuții erau creștini. Acesta era tuns la chelie, murdar și slab. La început nu l-a recunoscut nimeni. Dar după câteva minute, cineva a exclamat: „Este căpitanul X.“ Era unul dintre cei mai răi tortionari ai creștinilor. El îi arestase și îi bătuse pe mulți dintre cei cu care acum ajunsese să împartă celula de închisoare. Ei l-au înconjurat și l-au întrebat cum se făcea că ajunsese în închisoare. Omul își spuse povestea în timp ce îi șiroiau lacrimile pe obraz.

Cu două săptămâni în urmă, în timp ce se afla în biroul său, intrase un băiat de doisprezece ani care avea în mână o floare pentru soția căpitanului. Băiatul i-a spus: „Căpitane, dumneavoastră sunteți cel care i-a închis pe mama și pe tatăl meu. Astăzi este ziua mamei mele. Mereu îi cumpăr o floare de ziua ei. Din cauza dumneavoastră nu mai am o mamă pe care să o fac fericită azi, dar ea este creștină și m-a învățat să-mi iubesc dușmanii și să răsplătesc răul cu bine. Așa că m-am gândit să aduc o floare pentru mama copiilor dumneavoastră. Vă rog să i-o duceți soției dumneavoastră și să-i spuneți despre dragostea mea și despre dragostea lui Hristos.“

Era prea mult, chiar și pentru un ofițer comunist. Și el este o făptură creată de Dumnezeu, luminat de către „adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume“ (Ioan 1:9). El l-a îmbrățișat pe copil. Nu mai putea să tortureze pe nimeni și nici să-și păstreze funcția. Acum considera un privilegiu să fie în închisoare cu cei pe care îi închisese el însuși.

Dragostea iertătoare este cheia pentru o viață creștină biruitoare.

18 MARTIE

„Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii.“

1 Corinteni 1:27

Nelson a obținut toate victoriile sale triumfătoare prin depășirea unor mari handicapuri.

Fragil și slăbit, el a fost victima febrei galbene în India. A contractat și alte boli neidentificate în Indiile de Vest. El, care era comandat de flotă, a suferit toată viața de rău de mare. Și-a pierdut un ochi în Corsica. Mai târziu i-a fost amputată mâna dreaptă. Într-o altă luptă a fost rănit grav în piept.

Dar a învățat să învingă durerea. Și el a fost cel care a învins forțele navale ale Franței și Spaniei la Trafalgar.

Eroul Nelson avea și un punct slab. A devenit subiectul unui scandal uriaș la Londra și Napoli din cauza relației cu Lady Hamilton, soția altui bărbat. Nu handicapurile fizice sunt cele care pot să distrugă viața unui bărbat, ci mai degrabă slăbiciunile de caracter. „Cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți“ (Proverbe 16:32).

Ca ființă omenească, Isus a intrat în viață cu multe handicapuri. Despre nașterea Sa au umblat zvonuri că nu era în regulă. Făcea parte dintr-o familie săracă într-o națiune asuprită. Nu a avut parte de o educație rabinică. Dar a demonstrat că, prin credință, cineva poate învinge obstacolele și poate fi o persoană potrivită. Isus este Fiul lui Dumnezeu. Cei care cred în El devin copiii lui Dumnezeu. El a spus: „Totul este posibil pentru cel ce crede.“

Nu te îngrijora pentru handicapul tău fizic sau orice alt fel de handicap. Acestea pot fi cele mai bune stimulente pentru împliniri mărețe.

Găsește-ți punctul slab și, prin Hristos, întărește zidul fortăreței expus cel mai mult atacurilor dușmanului.

19 MARTIE

„I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică.“

Ioan 17:2

Giacomo Puccini a avut un mare succes în viață. Operele sale, *Manon Lescaut* și *Madama Butterfly* l-au făcut cunoscut în toată lumea. Avea bani și faimă. Femeile îi căutau prezența. Părea că avea tot ce era nevoie pentru a fi un bărbat fericit. Dar el numai fericit nu era.

Aflat în culmea gloriei, el scria: „Succesul? La ce e bun, dacă oricum urmează bătrânețea și moartea? Mi-ar plăcea să creez opere noi, să scriu alte piese muzicale, dar, vai, nu mai am putere“.

La vârsta de optzeci și doi de ani, Mao Tse-tung l-a primit pe președintele Germaniei de Vest și i-a vorbit despre planurile sale grandioase pe care le avea pentru China roșie. Președintele german i-a răspuns că le va putea realiza cu ajutorul perseverenței, citând proverbul care spune: „Firișoarele de apă perseverente străpung stânca“, la care Mao a replicat: „Da, dar nu mai am suficientă apă.“

Kirov, unul din conducătorii de frunte ai bolșevismului din Rusia, a fost omorât de către Stalin. El își încheiase ultimul discurs cu cuvintele: „Aș vrea să trăiesc, să trăiesc și să tot trăiesc.“

Dacă totul se termină odată cu moartea, chiar și viața cea mai măreață este asemenea unui banchet dat în cinstea cuiva condamnat la moarte. Te bucuri de mâncare și apoi ești spânzurat.

Îți dorești împliniri care să dureze și energie nesfârșită pentru a crea lucruri valoroase? Atunci prioritatea ta ar trebui să te asiguri că ai viața veșnică. Isus a spus: „Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată“ (Ioan 11:26).

20 MARTIE

„Se pierd singuri în ceea ce știi din fire, ca dobitoacele fără minte.“

Iuda 10

Este imposibil ca omul să fi descins din maimuță. Maimuțele sunt loiale partenerilor de viață; nu fac avorturi. Maimuțele nu au bombe cu care să-și extermine propria specie. Crima, alcoolismul, dependența de droguri, prostituția le sunt străine. Nici nu produc, nici nu se uită la filme imorale.

Maimuța, o creatură a lui Dumnezeu care a rămas așa cum a făcut-o Dumnezeu, nu pretinde niciodată că omul este progenitura sa. Teoria darwinistă este o insultă pentru maimuțe. Nicio maimuță nu a conceput vreodată o carte atât de puțin susținută de argumente precum *Originea speciilor*.

Omul are o descendență mult mai înaltă. El a fost creat de Dumnezeu după chipul Său. Cu cât e mai înaltă poziția inițială, cu atât este mai catastrofală căderea. În inteligența omului se văd urme ale stării sale inițiale, dar prea adesea el demonstrează o asemănare mai mare cu lupul, vulpea, șarpele, porcul. Când omul devine fiară, devine cea mai fioroasă dintre fiare. Și decăderea lui se datorează doar păcatului primilor părinți umani, perpetuat și agravat de progeniturile lor.

Este adevărat că „Boul își cunoaște stăpânul, și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său: dar Israel nu Mă cunoaște“ (Isaia 1:3). Omul nu are nevoie să i se spună că este înrudit cu animalele. Împărăția animalelor este separată clar de omenire. A suferit o degradare din cauza Căderii, dar tot este mai aproape de starea inițială decât omenirea. Nevoia urgentă a omului este aceea de reveni la privilegiul său primar, de a redobândi inocența pierdută prin Adam.

Prin sângele Său, care s-a vărsat pentru noi, Isus ne spală toate păcatele în această lume și ne va readuce la starea pe care am părăsit-o, în lumea care va veni, când „trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire“ (1 Corinteni 15:54).

21 MARTIE

„Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu.“
Romani 8:28

Se povestește că singurul supraviețuitor al unui naufragiu a fost aruncat pe o insulă nelocuită. După o vreme a reușit să-și construiască o colibă rudimentară în care a pus „puținul“ pe care îl salvase din corabia care se scufunda. El s-a rugat la Dumnezeu pentru scăpare și scruta cu neliniște orizontul în fiecare zi pentru a da semnale vreunei corăbii care ar fi trecut pe acolo.

Într-o zi, când s-a întors de la vânătoare, a fost îngrozit să-și găsească adăpostul cuprins de flăcări. Tot ce salvase pierea acum în fum! Se întâmplase ce putea fi mai rău, așa părea. Dar ceea ce la prima vedere a părut o tragedie s-a dovedit a fi, în realitate, spre binele lui, deși pentru vederea limitată a omului era o pierdere devastatoare.

În înțelepciunea infinită a lui Dumnezeu, pierderea suferită era, de fapt, răspunsul la rugăciunile cele mai sincere ale naufragiatului. În aceeași zi a sosit o corabie. „Am văzut semnalul tău de fum“, a spus căpitanul.

Nu putem oare să acceptăm ceea ce nouă ni se par a fi nenorocirile din viața noastră și să căutăm în ele tot ce are Dumnezeu mai bun pentru noi?

Chiar și nenorocirea numită moarte a lucrat pentru gloria lui Dumnezeu în cazul lui Lazăr. Iar lui Ioan, ucenicul iubit, i-a fost dată viziunea sa extraordinară a viitorului lumii și al Cerului în timp ce se afla în exil pe insula Patmos.

22 MARTIE

„David, când a fost în nevoie, și când a flămânzit ... a intrat în Casa lui Dumnezeu, ... și a mâncat pâinile pentru punerea înaintea Domnului pe care nu este îngăduit să le mănânce decât preoții.“

Marcu 2:25, 26

Nevoile puternice și impulsurile urgente îl pun uneori pe om în situația de a încălca reguli obișnuite stabilite de Dumnezeu sau de cultura sa. Nu justifica niciodată ce ai face tu în astfel de circumstanțe. Fii atent la lege; fii atent la starea ta specială și la complexe tale psihologice care sunt la fel de reale precum metalul. Regretă starea omului căzut care uneori nu-și poate satisface nici măcar foamea elementară fără să încalce o regulă. Spune la fel ca apostolul: „nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta [care încalcă legea], ci păcatul care locuiește în mine“ (Romani 7:17). Separă persoana ta, în mod hotărât, de pâinea interzisă pe care foamea te împinge s-o mănânci.

Preotul ortodox rus Dudko, intens persecutat de regim, povestește despre o fată sovietică ce venise să se spovedească. Ea i-a spus: „Eu cred, dar ei mă obligă să port cravata roșie de pionieri, organizația de copii a comuniștilor. Nu am nicio putere.“ Dacă ar fi refuzat, ar fi fost bătută și exmatriculată din școală, iar părinții i-ar fi fost trimiși în închisoare. Așa că a stropit cravata roșie cu apă sfințită peste care se spun rugăciuni speciale de către preoți și care este folosită în ritualurile ortodoxe. „Îmi pun cravata“, mărturisi ea, „doar după ce o stropesc.“

Și noi, în lumea liberă, suntem obligați uneori să facem lucruri pe care în mod normal nu le-am face. Dar atunci, înfruntă faptele așa cum sunt; nu încerca să găsești scuze, ci fă-le în numele lui Hristos. Ești doar un om. Și totul este sfințit prin rugăciune (1 Timotei 4:5). „Ferice de cel ce nu se osândește singur în ce găsește bine“ (Romani 14:22).

23 MARTIE

„Casa Mea va fi o casă de rugăciune. Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.“

Luca 19:46

Mulți creștini sunt nemulțumiți de bisericile lor. Este de așteptat, având în vedere lucrarea de autodistrugere pe care episcopii și păstorii fără credință au făcut-o în biserică. Ar numi Isus bisericile moderne „peșteri de tâlhari“? Această declarație din partea lui Isus se referea la o situație generală și în vremea sa.

Câți „tâlhari“ erau în casa de rugăciune? Unii dintre conducătorii de frunte de la templu erau necinstiți și atrăseseră o reputație proastă asupra templului. Dar preoții de rând și închinătorii obișnuiți puteau fi chiar foarte cucernici. Preotul Zaharia și soția sa, Elisabeta, părinții lui Ioan Botezătorul, „amândoi erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu“ (Luca 1:5, 6). Ei erau neprihăniți într-o peșteră de tâlhari. Simeon „a venit în Templu (în peștera de tâlhari), mânat de Duhul“. „Omul acesta ducea o viață sfântă ... și Duhul Sfânt era peste el“ (Luca 2:27, 25). Deci Duhul Sfânt lucrează în temple chiar și atunci când acestea au devenit peșteri de tâlhari.

Un vameș stătea în templu, în peștera de tâlhari, și nu a găsit acolo încurajare să continue cu viața lui păcătoasă. Dimpotrivă, el „se bătea în piept, și zicea: «Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!»“ ... omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit“ (Luca 18:13, 14). Deci omul poate găsi mântuirea chiar și într-un templu care s-a degradat atât de mult încât a devenit o peșteră de tâlhari.

Templul evreilor nu era o biserică moartă sau apostată. Era o peșteră de tâlhari pe care Mesia nu o părăsise, în care El Se închina, în care erau îndeplinite ritualurile prevăzute de Dumnezeu, în care era învățată Legea și în care se găseau mulți sfinți.

Caută și tu sfinții din biserica ta! Nu părăsi cu ușurință sau cu nepăsare o biserică. Mai bine, *fi* tu un sfânt!

24 MARTIE

„Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: «Veniți...» ... Apoi va zice celor de la stânga Lui: «Duceți-vă de la Mine...»“

Matei 25:34, 41

Existența unui loc obiectiv, real „la dreapta“ și a unui loc obiectiv, real „la stânga“, cu oameni separați pentru viața veșnică la dreapta, în timp ce semenii lor sunt puși de o parte la stânga, pentru nimicire veșnică, era considerată cândva o metaforă, o figură de stil. Dar nu mai este așa. Este un fapt.

Anumite molecule există în două forme, una fiind imaginea în oglindă a celeilalte, ceea ce înseamnă că există între ele o relație precum aceea dintre mâna stângă și mâna dreaptă. Dacă țin mâna stângă în fața oglinzii mi se pare că văd mâna dreaptă reflectată. Așa este și cu aceste molecule numite izomeri. Proteinele sunt alcătuite exclusiv din amino-acizi-L (L de la *left-handed*, „mâna stângă“). Se consideră că aceasta este o caracteristică unică a vieții – adică, viața așa cum o știm noi, în creația decăzută. Scopul vieții este de a trece de la stânga, din starea de păcat căreia îi aparținem prin natura noastră, la dreapta, locul harului. Amino-acizii-D (cei de la dreapta) nu se regăsesc niciodată în proteine, ci în antibioticele care salvează vieți aflate în pericol.

Există o dreaptă și o stângă și în afara materiei vii. În 1957, fizicienii care studiau particulele au descoperit o asimetrie de bază în materia din care este alcătuită partea noastră de univers. Electronii emiși în timpul descompunerii beta a nucleelor radioactive, așa cum este cel de Cobalt 60, au în mod predominant o orientare spre stânga. Spinul particulei este, în cazul lor, cuplat cu momentul lor cinetic asemenea unui burghiu cu sensul inversat. Pozitronul are o orientare de dreapta a spinului.

Natura face o distincție absolută între dreapta și stânga, așa cum este o distincție absolută între fiii luminii și fiii întunericului. Prin pocăință, cei din urmă pot fi preschimbați în cei dintâi în timpul scurtei lor vieți pe pământ. Cei rămași la stânga vor merge în iazul de foc. Nu mai este timp. Grăbește-te!

25 MARTIE

„La ușa lui, zăcea un sărac, numit Lazăr, plin de bube.“

Luca 16:20

Lazăr cerșea fără să fi protestat vreodată împotriva inechității sociale. Astăzi nu mai este așa. Săracii au prins glas. Nu ar mai fi eficientă nicio predică în care să li se spună să rabde în tăcere. În rugăciunea sa, „Magnificat“, fecioara Maria a prevestit o vreme în care cei înfomețați vor fi plini de lucruri bune, iar cei bogați vor fi alungați cu mâinile goale (Luca 1:53). Noi trăim în aceste vremuri de revoluție totală la nivel mondial.

La auzul veștii că mulțimea pariziană se revoltase pentru că nu mai avea pâine, Marie Antoinette a sugerat: „Să mănânce cozonac!“ Monarhia franceză, atât de înstrăinată de popor și de problemele acestuia, și-a găsit astfel sfârșitul. Din același motiv, țarul Nicolae al II-lea nu l-a citit niciodată pe Lenin.

Cei mai bogați un miliard de oameni au un venit mediu de 3200 de dolari americani pe an. Cei mai săraci un miliard de oameni au un venit mediu de 120 de dolari americani pe an. Mulți mor de foame în orașe pline de cocioabe. Își trăiesc zilele în sărăcie și analfabetism. Șaizeci la sută din omenire nu știe să citească.

Cu toate acestea, în ochii lui Dumnezeu oamenii sunt cei mai prețioși. Domnul ne spune: „Vindeți ce aveți și dați milostenie“ (Luca 12:33). Nu dați doar ce ați arunca, ci dați lucruri care vă trebuie. Oamenii înfomețați sunt mult mai importanți decât casele, mașinile, ciocolatele și spectacolele de operă.

În treizeci de ani de acum, populația lumii se va fi dublat, la fel și necesitățile și speranțele ei. Fii înțelegător și generos prin anticiparea nevoilor lor materiale și spirituale. Altfel, s-ar putea să te afli printre bogații care sunt alungați cu mâinile goale.

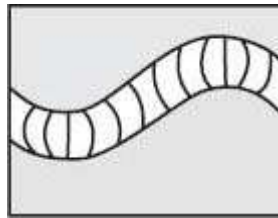
26 MARTIE

„[Fariseii au spus despre Isus:] noi știm că omul acesta este un păcătos.“

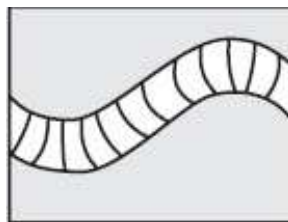
Ioan 9:24

Fariseii aceștia nu-L întâlniseră niciodată pe Isus în mod direct. Ei trăsese concluzii pripite despre cine era El, din auzite, pe baza unui singur eveniment. Isus a avertizat cu privire la atitudini asumate în mod pripit. „cei ... care, când aud Cuvântul, îl primesc îndată cu bucurie; dar n-au rădăcină în ei, ci țin până la o vreme“ (Marcu 4:16, 17). Nu-L accepta pe Isus în grabă, sub impulsul unei chemări evanghelice urgente. Nu-L respinge în pripă, fără să fi ascultat cu atenție argumentele în favoarea Sa.

Unor oameni de știință geologi li s-a cerut să privească imaginea următoare timp de șapte secunde:

Aceasta conține o fisură cu linii de clivaj concave pe curbură inferioară și linii de clivaj convexe pe curbură superioară. Dintre cei testați, printre care se numărau și geologi experimentați, doar 20% au reprodus imaginea. Acest desen, cu ambele seturi de clivaje convexe, a fost răspunsul cel mai des întâlnit.

Nicio privire aruncată rapid asupra unui om sau unui eveniment nu poate oferi adevărul. Maria a stat o seară întreagă la picioarele lui Isus, I-a ascultat cu atenție cuvintele și a cugetat asupra lor. Astfel ea a devenit o ucenică credincioasă. Toma a cerut dovezi ale învierii lui Isus, le-a primit, iar apoi a devenit un misionar de succes în India.

Nu îți cer să vii la Isus imediat, dacă nu ai suficientă motivație. Isus a spus că ar trebui mai degrabă să „cercetați Scripturile“ (Ioan 5:39), o operațiune pentru care este nevoie de mult timp. Dar nici nu-L respinge pe Isus înainte de a-I verifica atent afirmațiile. Creștinii nu cer nimănui să creadă orbește. Numai o cercetare amănunțită și o decizie atentă pot duce la formarea unor creștini autentici.

27 MARTIE

„Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci ... să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.“

Matei 20:28

Să ne rugăm pentru China. Un sfert din populația lumii este astăzi chineză. Pe teritoriul Chinei creștinismul este interzis total, dar Duhul lui Dumnezeu are moduri neobișnuite de a pătrunde în locuri întunecate.

Într-o colibă dintr-o comunitate simplă, o familie se aduna în jurul bunicului care îi distra cu istorioare din folclorul legat de chinezii bogați. De data aceasta, el spunea povestea lui Tso-Po-Tao, omul care fusese un simbol al bunătații. Odată el călătorea cu prietenul său, Yang-Chiao-Ai. Trebuia să ajungă la Tsu Yuan Wang, dar după o călătorie de câteva zile, au descoperit că zăpada era prea mare, iar hainele și hrana nu le erau de ajuns. Nu ar fi putut supraviețui amândoi. Tso-Po-Tao a rostit îndemnul: „Eu sunt un slujitor. Ia hainele amândurora și toată mâncarea și atinge-ți țelul. De ce să murim amândoi?“

Yang avea rețineri și n-ar fi vrut să accepte oferta, dar Tso își scosese deja hainele și se așezase pe zăpadă, cu brațele larg deschise, ca și când ar fi dorit să îmbrățișeze toată omenirea cu dragostea lui. În câteva minute era înghețat bocnă. Atunci Yang s-a îmbrăcat în hainele lui și a avut hrană suficientă pentru a ajunge la destinație. Și-a amintit totdeauna cu recunoștință ce făcuse Tso pentru el.

Un copil întrebă: „Este o poveste adevărată sau doar o poveste-poveste? Există oameni așa de buni ca Tso? Eu nu am întâlnit niciodată un om atât de bun. Cei mai mulți în jurul nostru sunt violenți.“

Bunicul îi răspunse: „Cred că nu vei întâlni mulți de Tso. Am auzit odată un alb spunând că așa ceva s-a întâmplat cu mult timp în urmă într-o țară îndepărtată. Un om Și-a dat viața, blând ca un miel, pentru a-i salva pe mulți alții. Albul a spus că de aceea caracterul nostru chinezesc, ideograma pentru «dreptate» este un «I» acoperit de «un miel». Noi am fost salvați de această ființă bună, dar eu sunt analfabet și nu am înțeles multe din ce spunea. În orice caz, copile, ai face bine să-l iei pe Tso ca exemplu pentru viața ta.“

„Dumnezeu... a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri“ (Evrei 1:1).

28 MARTIE

„Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.“
Apocalipsa 2:10

C.T. Studd a văzut în 1908, în Liverpool, un anunț ciudat alcătuit. I-a atras atenția și simțul umorului. „Canibalii vor misionari.“ A intrat în sala unde avea loc întrunirea, iar acolo Karl Kumm vorbea despre călătoria sa prin Africa și despre toate triburile care nu auziseră niciodată istoria lui Isus Hristos. Ajunseseră totuși exploratori în regiunile acelea, chiar dacă știau că erau locuite de canibali. Vânători de animale de talie mare, misionari musulmani, negustori de arme și băuturi spirtoase, oficiali europeni și oameni de știință își riscaseră viața, dar niciun creștin nu mai ajunsesese acolo ca să vorbească despre Isus.

Studd se întreba de ce nu se duseseră și creștini. Dumnezeu i-a răspuns: „De ce nu te duci tu?“ Studd avea deja în trecutul său perioade lungi de misionariat în China și India. Era bolnav. S-a dus, totuși, și i-a câștigat pe canibali pentru Hristos.

Mai există și astăzi persoane, triburi și țări care își găsesc plăcerea în a-i tortura și ucide pe creștini. Astăzi poți să-ți dai viața printre popoarele primitive din America Latină, Filipine, Papua Noua Guinee. Fanaticii musulmani sunt totdeauna gata să-i omoare pe creștini. Aceștia au omorât foarte mulți creștini în secolul trecut în Turcia și Liban. Comuniștii sunt gata să închidă orice persoană care îndrăznește să aducă Biblia în țările comuniste. Continuă să existe triburi în Africa la care nu a ajuns nimeni. Du-te acolo, chiar dacă ești bătrân și bolnav. Dacă nu poți să mergi, ajută prin rugăciunile tale, prin lucrul de acasă și contribuțiile pentru cei care pleacă acolo.

Să ne rugăm cu toții pentru creștinii care fac lucrare de misiune în locuri cu un grad mare de pericol, cu prețul vieții lor.

29 MARTIE

„Au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fereștrăul...”

Evrei 11:37

Era anul 1964. Kingese, conducătorul nebun din Stanleyville, jurase, alături de alți conducători Sambi, să pună capăt învățaturii religioase în țara lor și să ștergă numele lui Dumnezeu din Congo.

Într-un cătun, orice bărbat care purta pantaloni în loc de o fâșie de pânză înfășurată în jurul mijlocului era ucis. În Kindu, rebelii au ars atât de multe trupuri înaintea monumentului lui Lumumba, încât trotuarul s-a crăpat sub căldura constantă. La Paulis, observatorii au estimat numărul celor uciși la patru mii. Unii au murit tăiați de sabie, alții au fost forțați să bea benzină, iar apoi le-a fost atins trupul cu foc.

Douăzeci de membri ai organizației Unevangelized Field Mission (Misiunea pentru lumea neevanghelizată) și nouă din alte societăți au murit ca martiri. Șaptezeci de persoane din misiunile catolice și-au pierdut viața în această lume. Toți au murit pentru Hristos. Ei au murit și din cauza nesăbuiinței de a acorda independență unor popoare aflate încă într-un stadiu incipient de dezvoltare.

Misionarii au avut mângâierea de a ști că mulți congolezi au rămas fermi în dedicarea lor față de Hristos, în ciuda terorii.

Grăunțele de grâu au căzut pe pământ și au murit. Exemplul lor a adus o recoltă de noi suflete pentru Hristos. Nu oricine este chemat să fie martir, dar fiecare dintre noi trebuie să fie un co-martir. Ar trebui să-L iubim pe Hristos cu toată inima, așa cum au făcut-o ei și să luăm parte în chip biruitor la necazurile, încercările și triumfurile lor, în rugăciune. Să mijlocim în mod regulat pentru Africa.

30 MARTIE

„Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.“
Ioan 15:13

Nate Saint, unul dintre cei cinci misionari martirizați în jungla din Ecuador în 1956, înainte de a pleca din Quito a rostit ceea ce avea să se dovedească a fi o predică premonitoare pe tema oamenilor de sacrificiu. El spunea: „În timpul ultimului război, am fost învățați că, pentru a ne atinge obiectivul, trebuia să fim dispuși să ne sacrificăm și multe vieți au fost pierdute, plătindu-se astfel prețul răscumpărării noastre din lanțurile sclaviei politice... Știm că este un singur răspuns când țara noastră cere să plătim și noi o parte din prețul libertății. Și totuși, când Domnul Isus ne cere să plătim prețul pentru evanghelizarea lumii, noi răspundem adesea prin tăcere. Nu putem să mergem. Spunem că ne costă prea mult... Misionarii sunt confrunțați adesea cu situația de a fi oameni de sacrificiu.“

Apoi a fost trimis la indienii Auca. Misionarii știau despre ei că sunt sălbatici, așa că au folosit „tactica lui Iacov“. Au aruncat daruri în timp ce zburau deasupra teritoriilor lor. Au primit daruri la schimb. La ultimul zbor, băștinașii au pus un papagal frumos în sacul coborât din avion cu o frânghie.

Apoi au aterizat cinci misionari printre indienii Auca. Saint a fost unul dintre ei. La început, a fost o întâlnire fericită. A doua zi au fost uciși. Betty Elliot, una dintre soțiile celor martirizați, a scris în aceeași seară: „Nimic nu era mai arzător în inima lui Jim decât dorința ca Hristos să fie numit printre indienii Auca.“

Alege o națiune, un trib, o categorie socială în slujba căreia să-ți dedici inima de dragul lui Hristos. Poate nu vei fi chemat să pleci ca misionar printre ei, dar poți să fii co-misionar prin rugăciunile tale, răspândind vestea despre misiune și ajutând financiar din veniturile tale.

31 MARTIE

„M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să măntuiesc pe unii din ei.“

1 Corinteni 9:22

Te-ai gândit vreodată la sufletele nemuritoare din Somalia, în colțul de nord-vest al Africii? În nisipurile Somaliei se află o piatră de mormânt simplă cu inscripția: „Merlin R. Grove, 9 Feb. 1929 – 16 Iulie 1962. Isus a spus: «...Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.» (Ioan 14:6).“

Grove a fost un misionar menonit. Un preot musulman, cuprins de furie împotriva lui, l-a înjunghiat de douăsprezece ori. Soția lui Grove, Dorothy, a auzit că se întâmpla ceva și când s-a repezit afară, soțul era deja pe moarte. Ucigașul s-a întors spre ea și a înjunghiat-o în abdomen.

Dorothy se mai întrebase înainte dacă era în locul potrivit ca misionară, nefiind sigură că i-ar putea iubi pe somalezii, pe care îi considera leneși, violenți, înclinați spre ucidere. Acum, când zăcea sângerând pe podea, inima îi era umplută de dragoste pentru somalezii, dragostea de la Calvar. Și-a revenit. Nu s-a mai îndoit de chemarea sa.

Calea cea mai rapidă de a avea siguranța mântuirii este să iei asupra ta o suferință pentru faptul că ești mântuit. Calea cea mai rapidă de a fi sigur în privința unei chemări anume este să iei asupra ta o cruce foarte precisă legată de această chemare. Ai ales soția potrivită, soțul sau prietenul potrivit, dacă ești în stare să porți o povară grea pentru el sau pentru ea.

Astăzi Somalia este aproape în întregime musulmană. Este cineva dispus să dea tot ce are mai bun pentru ca somalezii să fie mântuiți?

1 APRILIE

„Trebuie ca episcopul să fie fără prihană... nu iubitor de bani.“

1 Timotei 3:3

Reforma bisericii și fractura ireparabilă din creștinism nu ar fi avut, poate, loc niciodată, dacă nu ar fi fost iubirea de bani a unor clerici și multele păcate personale ale celor implicați, de toate părțile. Eu încă mă întreb dacă a fost necesară Reforma bisericii.

Biserica este o continuare a întrupării lui Hristos. Hristos, capul ei, are grijă că aceasta să funcționeze bine, astfel încât biserica nu poate muri. Nici măcar porțile iadului nu-i pot sta împotriva.

Totuși, există instituții omenești, numite biserici, pline de bărbați și femei care nu au fost născuți din nou. Ei nu au nevoie să fie reformați, ci transformați. Nașterea din nou poate schimba orice om într-un copil al lui Dumnezeu.

În plan uman, s-au întâmplat lucruri scandaloase de-a lungul anilor. Erau oferite spre vânzare indulgențe și, odată cu ele, destinele veșnice ale sufletelor oamenilor. Copiii bastarzi ai regelui Iacob al Scoției au fost numiți în câteva dintre cele mai bogate abații ale regatului cât erau încă niște copii mici. Astfel de fapte au provocat revolta populației. Cu siguranță au ușurat situația pentru un Henric al VIII-lea, plin de mânie față de Papă din cauză că nu putea divorța de soția sa, astfel încât acesta să despartă națiunea sa de Roma. Ulterior, ambele părți au făcut o crimă, pedepsită cu moartea, din dezacordul cu Vaticanul, vinovat de lăcomie, sau cu regele, vinovat de poftă trupească. Lucruri similare s-au întâmplat și în alte țări.

Ar trebui să cercetăm clerul și conducătorii denominațiilor noastre de astăzi. Sunt evidente prioritățile lor în viață? Folosește-ți influența dedicării tale creștine pentru a-i păstra sfinți în gândire și acțiune. Transformă-ți biserica după modelul dat de Hristos, dar mai presus de toate, asigură-te că nu aparții doar unei instituții omenești.

Prin nașterea din nou devii un membru al acestei biserici care este „slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta“ (Efeseni 5:27).

2 APRILIE

*„De aceea și Dumnezeu ... I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume.“
Filipeni 2:9*

Unii oameni primesc nume care le prevestesc destinul. În limba rusă, Vladimir înseamnă „conducătorul lumii“. Istoria rusă a cunoscut doi bărbați cu influență care au purtat acest nume. În anul 998 d.Hr., prințul Vladimir al Kievului a devenit creștin. Pentru că trebuia să aleagă între romano-catolicism și ortodoxia răsăriteană, el a trimis emisari în Europa pentru a afla care dintre cele două religii este mai potrivită. Acești emisari au fost impresionați de muzica frumoasă a slujbei ortodoxe și l-au îndemnat pe prinț să îmbrățișeze această formă de creștinism. Drept urmare, a poruncit ca toți supușii lui să fie botezați.

Peste aproape nouă sute de ani s-a născut un alt Vladimir în Rusia. La vârsta de șaisprezece ani a devenit ateu din cauza unui incident stupid. Un păcat comis de un creștin poate să transforme un închinător într-un om care îl urăște pe Dumnezeu. Asemenea multor altor tineri, Vladimir Lenin neglijase mersul la biserică de ceva vreme. Puștiul l-a auzit fără să vrea pe tatăl lui întrebând un preot ce să facă în această privință. Preotul a răspuns: „Bate-l și mai bate-l o dată.“ Cuprins de indignare, Lenin a rupt crucea pe care o purta la gât, luând hotărârea să nu mai aibă niciodată nimic de-a face cu religia. De-acum o ura. Milioane de creștini au fost uciși ca rezultat al revoluției inițiate de el. Poate că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă preotul ar fi dat un sfat mai înțelept și mai iubitor.

Este grav când îți dai seama că un cuvânt pe care îl spui poate înălța un suflet. Un singur cuvânt greșit îl poate distruge.

Prințul Vladimir nu a putut să-i facă pe toți cei din poporul său ucenici ai lui Hristos. Lenin nu a putut să îi transforme în atei pe toți cei din poporul său. În orice caz, niciunul dintre ei nu a fost cu adevărat un „Vladimir“ – un conducător peste lumea întreagă. Unul singur este un astfel de conducător: Isus Hristos. El va domni, și înaintea Lui se va pleca orice genunchi.

3 APRILIE

„Aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie.“

Romani 12:1

În timpul războiului din Vietnam, preoții budiști care și-au văzut religia pusă în pericol de politica dusă de Thieu, care era catolic, și-au dat singuri foc. Doi călugări turnau benzină pe un preot, iar acesta comitea o sinucidere ritualică în timp ce alte câteva mii priveau îngenucheați. Creștinul ceh Jan Pollach și pastorul evanghelic din Germania de Est, Bräuschwitz, s-au omorât jertfindu-se ca protest împotriva nedreptății comunistilor.

Creștinii ar putea învăța ceva de aici. Sinuciderea, în sensul obișnuit al cuvântului, este interzisă, în mod normal, de religia noastră, dar noi toți trebuie să ne aducem ca o jertfă vie pentru singura cauză care contează cu adevărat.

Moartea lui Isus ar putea fi numită o sinucidere sofisticată. El a spus: „Eu Îmi dau viața... Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine“ (Ioan 10:17, 18). Ar părea că El Își dădea toată silința să îi provoace la mânie pe dușmanii Săi. Se lega de toate impulsurile care îi conduc pe bărbați. Nici măcar să nu privești o femeie ca s-o poftesti! Vorbirea voastră să fie da, da sau nu, nu, ceea ce face ca toate reclamele și promoțiile să fie imposibile! Hristos a făcut câteva minuni în ziua de Sabat, chiar dacă știa că acest lucru îi va irita pe dușmanii Săi. A dorit să fie răstignit pentru că știa că moartea Lui era singura cale pentru salvarea omenirii.

Și creștinii sunt împotriva standardelor acestei lumi pentru că și ei doresc să fie sacrificați prin purtarea crucii lor în fiecare zi.

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“ (Galateni 2:20).

4 APRILIE

„[Isus a spus:] Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari.“

Luca 16:10

Ne înșelăm singuri dacă credem că dacă dăm zeciuiala ne-am achitat de obligația noastră financiară față de Dumnezeu. Creștinii închiși din cauza persecuției, care primeau o felie de pâine pe săptămână și supă în care găseau coji murdare de cartofi, dădeau zeciuială. În fiecare a zecea săptămână își dădeau felia de pâine cuiva care era bolnav sau mai slăbit decât ei. Dar asta nu era tot. Ei știau că responsabilitatea omului cuprindea sută la sută din ce are. Mulți creștini își dădeau pâinea în fiecare a treia sau a cincea săptămână. Unii nu mâncau niciodată pâine, o dăruiau totdeauna, mulțumindu-se doar cu supă murdară.

Toți banii noștri sunt ai Domnului, nu doar zece la sută. Nu este adevărat că după ce dăm zece la sută putem să facem cu restul ce ne place nouă. Mai degrabă, ne-a fost încredințat un cont de cheltuieli de către Domnul și noi trebuie să răspundem pentru fiecare ban pe care îl cheltuim. Un agent de vânzări care călătorește mult nu poate cumpăra o haină de blană pentru soția lui din contul de cheltuieli. Nici nouă nu ne este permis acest lux.

Poți spune că ai conștiința curată? Poți justifica, înaintea lui Dumnezeu, tot ce cheltuiești pentru tine însuși pe mâncare și îmbrăcăminte într-o lume înfometată și dezgolită? Poți găsi justificări pentru clădirile luxoase ale bisericilor, robele pentru cor, băncile tapițate, când misiunilor le lipsește un dolar pentru a oferi o Biblie într-o țară păgână? Poți justifica banii pe care îi cheltuiești pe cosmetice sau pe distracție? Vei putea să Îl privești pe Isus în ochi în Ziua Judecății și să spui: „Am făcut bine că mi-am cheltuit banii în felul acesta“? Îți va spune El ție: „Bine ai făcut, rob bun și credincios“?

5 APRILIE

*„Moise a zis Domnului: «Ah! Doamne, eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară; ...
căci vorba și limba mi-este încurcată.»“*

Exod 4:10

Richard Hext s-a născut cu mâinile și picioarele paralizate. Mâinile îi atârnavă normal după o operație, dar nu avea nici cea mai mică putere în ele.

Aceasta nu l-a oprit însă din a-și urma ambiția de a deveni pictor. A urmat școala de artă timp de șapte ani. Apoi și-a câștigat existența ca pictor, ținând pensula în dinți. Unele dintre picturile lui sunt atât de frumoase încât sunt expuse în palatul Buckingham.

Moise a devenit un predicator foarte bun deși era bâlbat. Rahav a devenit o sfântă și o strămoasă a Domnului, deși la început a fost o prostituată într-o națiune păgână. Petru a devenit martir, deși din fire era un laș. Îl vedem mai întâi tremurând înaintea unei servitoare care nu i-ar fi putut face niciun rău. După Înviere, același om a stat în piața centrală din Ierusalim sfidându-i pe conducătorii poporului și mulțimea. Istoria ne spune că, în cele din urmă, a murit pentru Domnul său, fiind răstignit, la cererea sa, cu capul în jos.

Un creștin condamnat pentru adulter și crimă probabil că ar fi renunțat la speranța de a mai fi vreodată folositor pentru Domnul. Dar David s-a pocăit și a scris psalmi de o mare frumusețe care reprezintă hrană spirituală pentru noi. Solomon a căzut în idolatrie și promiscuitate, dar a devenit autorul a trei cărți din Biblie.

Niciun handicap fizic, intelectual sau moral nu este de netrecut. Dacă nu ai mâini, pictează folosindu-te de dinți, dar pictează pentru Domnul!

6 APRILIE

„Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu.“

Ioan 15:12

Păcatul omului a marcat istoria creștinismului, care ar fi fost frumoasă dacă cei care poartă numele lui Hristos ar fi urmat preceptele Stăpânului lor. Toată lumea a auzit despre Inchiziția catolică, dar și protestanții au dat dovadă de cruzime.

Maiestatea sa, suverana Marii Britanii, Elizabeth I, l-a condamnat pe episcopul Plunkett pentru convingerile sale catolice, a poruncit să fie parțial spânzurat, apoi dat jos, apoi jupuit, apoi să-i fie arse măruntaiele (cât încă era în viață), apoi tăiat în patru. Catolicii din Piedmont l-au prins pe protestantul Giovanni Michialin împreună cu patru dintre copiii săi. În timp ce trei dintre copiii lui era tăiați în bucăți în fața ochilor lui Michialin, soldații i-au spus că vor cruța viața celui de-al patrulea copil, dacă se va lepăda de credință; el a refuzat în continuare. Când a dat același răspuns a patra oară, un soldat l-a apucat pe copil de picioare și i-a scos creierii cu o lovitură.

Catolicii au ucis mii de ortodocși în Croația în timpul războiului. Preoții ortodocși i-au persecutat cu viclenie pe evanghelicii din România și s-au asigurat că sunt trimiși la închisoare. Preoții au condus ucideri în masă ale evreilor. Astăzi, protestanții și catolicii se omoară între ei în Irlanda de Nord în numele Aceluia care a poruncit dragostea chiar și pentru un dușman.

Să luăm, o dată pentru totdeauna, hotărârea de a scoate din rădăcină orice gând de înverșunare sau ostilitate față de altă persoană din cauză că ar avea o religie diferită de a noastră. Să ne păzim de folosirea unui limbaj incendiar împotriva religiei altcuiva. S-ar putea ca acest gest să incite o persoană iresponsabilă spre acțiuni nesăbuite și să conducă chiar la ucidere. Diferențele în materie de religie ar trebui să fie discutate cu dragoste. Ori de câte ori există diferențe ce par ireconciliabile, fiecare ar trebui să-și păstreze convingerile bazându-se pe Cuvântul lui Dumnezeu. Dar porunca supremă este dragostea.

7 APRILIE

„Vă îndemn, deci, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii.“

1 Timotei 2:1, 2

Textul nu spune că ar trebui să ne rugăm doar pentru conducătorii și guvernul țării noastre. Este ceea ce au făcut clericii britanici, germani, ruși și americani în cel de-al Doilea Război Mondial. Odată procedat astfel, cineva ar putea foarte ușor să-i omoare pe cei care aparțin armatei altui suveran. Este greșit să ne rugăm doar pentru regele sau președintele nostru.

Conducătorii și regii sunt o clasă specială a societății pentru care trebuie să ne rugăm așa cum ne rugăm pentru cei care suferă de foame sau de boală. Un creștin, deci, se roagă în același timp și pentru propriul conducător, și pentru cel al țării vecine, și pentru șeful unui trib de aborigeni.

Datorită faptului că ne rugăm pentru conducătorii noștri și-i iubim, deși ei pot fi nelegiuiți, vom putea să ducem „o viață pașnică și liniștită“, pentru că nu ne va trece prin minte niciodată gândul răscoalei sau al rebeliunii.

Mai mult, cu o astfel de concepție vom putea fi un aluat care să facă să crească binele în societate. Așadar, roagă-te!

8 APRILIE

„Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh.“

Efeseni 5:18

Voi folosi cifrele referitoare la țara europeană cu cea mai slabă reputație legată de vicii.

De la al Doilea Război Mondial până în prezent, consumul de alcool s-a dublat în Elveția. Numărul alcoolizicilor a crescut de la 100.000 la 130.000. Douăzeci la sută dintre cazurile prezentate la tribunal și 23 la sută dintre divorțuri au drept cauză alcoolul. Alcoolul este responsabil pentru o treime din sinucideri. În fiecare an, 1300 de persoane intră în aziluri psihiatrice ca urmare a abuzului de alcool. Cifrele pentru alte țări sunt mult mai grave.

Biblia vorbește despre a fi îmbătat de dragoste, despre a fi atât de plin de Duhul Sfânt încât să dai impresia că ești beat. Cunoaște cineva vreun efect rău provocat de o astfel de beție sfântă?

Bea, deci, din vinul miraculos pe care Isus l-a dat ucenicilor la Cana. Vei avea multe simptome ale îmbătării: bețivii își laudă vinul, tu îl vei lauda pe al tău; bețivii cântă, tu vei avea un impuls irezistibil de a cânta spre slava Mântuitorului tău; bețivii sunt gata să se bată în orice moment, tu vei fi dispus să te lupți, chiar dacă ești foarte slab, împotriva unor dușmani mult mai puternici.

Eu nu sunt împotriva beției. Dar consider că alcoolul nu este băutura potrivită. Să bem din vinul pe care Isus îl oferă gratuit celor care însetează!

9 APRILIE

„Noi nu ne-am supus și nu ne-am potrivit lor nici o clipă măcar, pentru ca adevărul Evangheliei să rămână cu voi.“

Galateni 2:5

Fii atent la toleranța în chestiuni de credință! Imaginează-ți două școli, una condusă de un om înțelept, cealaltă, de unul nebun. În prima, copiii sunt învățați că 2 plus 2 fac 4; în a doua, că 2 plus 2 fac 3. Apoi vine un profesor care spune că, în ultimă instanță, dragostea este lucrul cel mai important. De ce să existe diferențe între profesorii de matematică? Să fie de acord să facă mici concesii astfel încât amândoi să poată să-i învețe pe copii în același fel. Atunci copiii ar putea fi învățați că 2 plus 2 fac 3 și jumătate. Oricine refuză să accepte o astfel de soluție plină de dragoste, agreabilă, este un fanatic, un bigot și nu mai merită să fie profesor de matematică. Ce ai avea de spus la așa ceva?

Creștinii iubesc unitatea, dar nu cu prețul adevărului.

Biserica creștină deține un adevăr definitiv, mult mai sigur decât matematica, pentru că a fost revelat de Dumnezeu Însuși. Pot să-i dau cuiva oricât de mulți bani din portofelul meu pentru că sunt banii mei. Din adevărul lui Dumnezeu nu pot să dau nimic. Pot exista variațiuni între creștini în punctele neesențiale, așa cum există varietăți de orhidee. Eu pot să accept orice trandafir de orice altă culoare, dar nu pot accepta să iau un ciulin drept trandafir. Dragostea nu este un motiv suficient pentru a renunța la un singur cuvânt, la o literă din Biblie. Pot să-l iubesc pe cel eretic, dar nu și erezia.

Hristos este Dumnezeu. El a devenit om, a fost născut din fecioară, a murit pentru păcatele noastre, a fost înviat în trup și S-a înălțat la cer. Oricine este liber să creadă altceva, dar atunci eu nu-mi doresc unitate și dialog cu persoana respectivă. Profesorii de matematică nu întrețin dialoguri cu elevii lor. Ei proclamă adevărul și acesta trebuie să fie acceptat. Și creștinii proclamă adevărul. Oricine refuză să-l accepte va pieri.

10 APRILIE

„Cântați Domnului o cântare nouă!”

Psalmul 96:1

Este mult mai important să salvăm tineretul decât să salvăm vechiul mod de închinare sau cântecele vechi cu care suntem obișnuiți. Trăim într-o lume în care mințile și inimile au fost revoluționate. Au apărut cântece noi și modalități noi de închinare. Generațiile vechi de creștini se simt ofensate, ca și când Dumnezeu ar fi legat în mod inseparabil numai de liturgia pe care o cunosc din copilărie. Ei uită că ceea ce este acum vechi a fost nou cândva.

Lucrarea „Patimile Sfântului Matei” de Bach nu a fost acceptată în vremea sa. După câteva reprezentații publice a zăcut uitată vreme de o sută de ani. Compoziția lui Haydn, „Mesa pentru orgă”, a fost declarată un sacrilegiu de către fondatorul ordinului catolic cecilian, care a scris: „În comparație cu muzica pură bisericească, aceasta este ca o prostituată față de o regină sau ca un vals față de moartea lui Hristos.” Acest preot, Witt, a scris Papei că el consideră această muzică mai potrivită pentru saloane: „Ritmurile militare și bacanalele acestea nu se potrivesc cu seriozitatea slujbelor religioase și cu jertfa de pe cruce.”

Misionarii din Africa povestesc că inimile convertiților sunt mișcate mult mai mult atunci când orga este înlocuită cu tobele lor.

Deschide-ți inima pentru muzica și practicile bisericești care ție personal poate nu-ți plac. Acestea pot fi de folos cuiva cu un alt tipar de gândire. Ar putea chiar să ajute pe cineva să-L laude mai bine pe Domnul.

11 APRILIE

„Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.“

Marcu 12:31

Nu te mulțumi doar să admiri frumusețea acestei porunci sau chiar să o spui altora. Mai degrabă, așează-te și scrie pe o foaie de hârtie numele celor care îți sunt aproape și care au nevoie de dragostea ta.

Cine este frustrat? Cine este singur? Cine a fost părăsit de partenerul de căsătorie sau de copii? Cine a renunțat la școală?

Squeaky Fromm, din infama sectă a lui Manson, a fost respinsă de părinții ei, care nu i-au arătat niciodată nicio dovadă de dragoste. În timp ce stătea neajutorată și părăsită la marginea drumului, Manson, viitorul criminal, a trecut pe lângă ea, s-a oprit și a întrebat-o: „Ai nevoie de dragoste? Eu iubesc. Vino după mine.“ Ea l-a urmat și a devenit membră într-o sectă satanică pricepută în a se deghiza în spatele unor cuvinte de dragoste. A ajuns dependentă de droguri și a încercat un atentat la adresa fostului președinte american Ford. Acum ispășește o sentință de închisoare pe viață. Gândește-te cât de diferită ar fi fost viața ei, dacă s-ar fi oprit un creștin să se împrietenească cu o fată care plângea la marginea drumului și i-ar fi arătat dragostea lui Hristos.

Aproapele tău care are nevoie de dragostea ta poate fi un refugiat dintr-o țară străină; poate fi unul dintre cei mulți care mor de foame în Africa sau India; poate fi unul dintre cei care nu știu nimic despre Hristos, dintr-o insulă din Pacific, o țară comunistă sau musulmană sau în țara ta cunoscută drept creștină. Nu te opri doar să admiri dictonul „Iubește-ți aproapele“, așa cum ai admira o pictură dintr-o galerie de artă, ci începe să iubești în mod practic.

12 APRILIE

„Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă.“

Matei 19:6

Dumnezeu urăște divorțul (Maleahi 2:16). În realitate există un singur motiv esențial pentru care oamenii divorțează. Acela că nu au avut un motiv real pentru căsătorie. Fie nu s-au căsătorit cu intenția de a-și sacrifica viața pentru binele celuilalt, fie au abandonat intenția aceasta.

Ar fi nerealist să nu recunoaștem că uneori este mai bine pentru un cuplu să se separe. Isus citează cazul adulterului, prin care nu înțelege o singură cădere în păcat, ci un stil de viață permanent al partenerului de căsătorie. Nu putem limita permisiunea de a divorța nici la acest lucru. Altfel am fi ca unii care am putea cita versetul: „Dați zeciuială din izmă, mărar și chimen“ (Matei 23:23) pentru a justifica refuzul de a da zeciuială din alte surse de venit. Articolele menționate în acest verset din Biblie sunt doar exemple pentru diferite tipuri de venituri.

În același fel, menționarea de către Isus a adulterului ca motiv pentru divorț este făcută cu scopul de a arăta că trebuie să fie un motiv la fel de important ca acesta. Ce poate face cineva când partenerul de viață este dependent de jocuri de noroc, de droguri sau alcool, pune în pericol creșterea copiilor, își părăsește familia sau când persistă cruzimea și chiar homosexualitatea? Dacă persoana din cuplu care a greșit refuză să ia măsuri pentru a se îndrepta, nu se poate insista ca partenerul de căsătorie să rămână implicat în boala celuilalt. Eu nu aș rămâne căsătorit cu cineva care m-ar obliga să fiu complice la fărădelege.

Cea mai bună cale de prevenire a divorțului este rugăciunea sinceră și disponibilitatea oricărei persoane de a deschide ochii și de a se gândi serios și matur, precum și de a se consulta cu oameni experimentați pe tema căsătoriei și a copiilor. Statisticile arată că fetele care se căsătoresc înainte de vârsta de douăzeci de ani au de trei ori mai multe șanse de a sfârși într-un proces de divorț decât cele care se căsătoresc mai târziu.

Părinților, purtați-vă cu dragoste și considerație unul față de celălalt, nu doar pentru propria fericire și pentru a preveni divorțul, ci și pentru a sluji drept exemplu pentru copiii voștri, pentru a le arăta cum ar trebui să fie căsătoria, astfel încât a lor să nu ajungă la divorț.

13 APRILIE

„Cercetați Scripturile!“

Ioan 5:39

În Madagascar, în perioada de persecuție dintre 1836 și 1861, creștinii nu numai că și-au păstrat credința vie, prin citirea Bibliei în secret, dar și biserica a crescut de zece ori datorită acestei experiențe. Triburile de pe dealurile Formosan, aproape neatinse de creștinism înainte de cel de-Al Doilea Război Mondial, au rezistat în fața presiunilor japoneze și au avansat în comunități creștine solid întemeiate, având la bază nimic altceva decât studiul Bibliei. În Kenya, sub amenințarea celor din Mau Mau, creștinii ale căror vieți erau profund înrădăcinate în Biblie au fost cei care au stat cu fermitate împotriva tuturor încercărilor de a-i determina să adopte jurământul păgân Kikuyu. Tăria bisericilor indigene depinde de gradul de dedicare față de Biblie. Biserica în formă organizată, chiar și slujitorii ei și preoții, toate acestea pot fi distruse fără ca acest lucru să fie un dezastru final, atâta vreme cât oamenii au și citesc Biblia.

Nu peste tot este persecuție, dar peste tot lumea este potrivnică față de creștinismul autentic. Trebuie să fim versați în Scriptură dacă dorim să ne supraviețuim credința.

În China comunistă, cartea cu „gândirea“ lui Mao, cel mai pestilențial volum vărsat vreodată printre fălcile iadului, este scandată în fiecare casă și pe fiecare stradă în mod obligatoriu. Erasmus, unul dintre marii traducători ai Bibliei, a spus: „Mi-aș dori ca fermierul să cânte părți din Scriptură în timp ce ară.“ Vorbiți între voi cu psalmi și versete din Scriptură. În aceasta stă salvarea bisericii.

Fii recunoscător față de Dumnezeu pentru că aparții elitei privilegiate (doar 40% din omenire) care știe să citească. Fii mulțumitor pentru că aparții unui cerc și mai restrâns al acelor care pot să aibă o Biblie. (În jumătate din lume Biblia nu este disponibilă.) Ești privilegiat pentru că îți poți permite să cumperi o Biblie. (Mulți creștini care își doresc acest lucru în America Latină, Africa și India nu au bani pentru o Biblie.) Fie ca cercetarea Scripturilor să fie o ocupație zilnică pentru tine.

14 APRILIE

„Dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.“

Galateni 2:20

Dintre toți autorii creștini, mie îmi plac mai ales cei ale căror nume sunt necunoscute. Moise citează „cartea războaielor Domnului“ (Numeri 21:14). Cine este autorul? Iosua (10:13) menționează „Cartea Dreptului“. Oare cine o fi scris-o? Pavel citează un poet grec care a spus: „Suntem din neamul lui (al lui Dumnezeu)“ (Fapte 17:28). Cuvintele sale aveau o natură superlativă, astfel încât întrecuseră în importanță numele autorului.

Când oamenii îți cântă versurile, ele au devenit într-adevăr versuri, dar când un poet este citat ca autoritate de un apostol al lui Hristos în susținerea argumentului său, nu mai este nevoie să fie amintit numele său.

Astfel este slava celor care scriu adevăratele cântece ale lui Dumnezeu. Este ca și cum nu ar fi fost scrise de un simplu om. O legendă budistă spune că un bărbat l-a pictat pe Buddha cu atâta măiestrie, încât, după ce lucrarea a fost încheiată, a rămas doar pictura. Pictorul nu mai era acolo. Același lucru este adevărat cu privire la autorul, poetul, predicatorul creștin autentic sau creștinul laic obișnuit care Îl mărturisește pe Hristos unei alte persoane. El trebuie să nu mai fie el însuși și să se unească cu sufletul celui care îl ascultă și care începe să creadă. El trebuie să devină una cu Isus despre care scrie sau vorbește.

Când scrii, vorbești sau acționezi pentru Isus, lasă-L pe El să-ți umple inima cu Duhul Său cel Sfânt. Poate îți vei pierde numele în felul acesta, dar vei câștiga veșnicia. Vei fi citat de Dumnezeu fără menționarea vreunui nume, deoarece căsătoria mistică va fi avut loc. Vei fi devenit una cu El.

15 APRILIE

„Cea mai mare dintre ele este dragostea.“

1 Corinteni 13:13

O veche legendă spune că la început erau Dumnezeu și două rândunici. O rândunică șopti la urechile lui Dumnezeu: „Fă ceva! Ar trebui să avem copaci în care să ne facem cuiburile și aer prin care să zburăm și multe țări, ca să putem migra de colo-colo. Viața este plictisitoare într-un nimic.“

Cealaltă rândunică ciripi: „Nu crea, Dumnezeul meu! Odată ce crezi materie, energie și mișcare, cine știe ce moleculă se unește cu ce moleculă. Ar putea să apară niște păsări de pradă care să ne mănânce, s-ar putea să fie furtuni în care să pierim și cine știe ce alte lucruri. Să fie așa cum este acum!“

Dumnezeu răspunse: „Eu doresc să creez. Îmi doresc să am ființe asupra cărora să-Mi revărs dragostea și care să Mă iubească.“

Rândunica avertiză din nou: „Odată ce crezi ființe cu sentimente, gânduri și stări schimbătoare, s-ar putea ca la un moment dat să nu Te iubească, ci să ajungă să Te urască. Să rămânem așa cum suntem, Tu și două rândunici.“

Cealaltă pasăre insistă: „Creează o lume! Promit să ciripesc chiar și atunci când lumea devine rea. Voi ciripi chiar dacă știu că mă pândesc păsări de pradă și copiii neastâmpărați pun capcane să mă prindă.“

Așa că Dumnezeu a decis să creeze lumea. Și-a asumat riscul dragostei, riscul pe care fiecare trebuie să și-l asume când începe o prietenie sau o căsătorie, riscul pe care oricine lansează o idee nouă trebuie să și-l asume. A decis să iubească și, pentru că El iubește, noi învățăm să avem încredere, să sperăm și să ajutăm.

Singura alternativă la dragoste este non-existența. Dacă dragostea ar dispărea cu totul din lume, lumea ar înceta să mai existe. Gândește-te la asta!

16 APRILIE

„Faceți toate lucrurile fără cârtiri...”

Filipeni 2:14

Șase oameni orbi încercau să înțeleagă ce este un elefant. Unul i-a simțit partea laterală și s-a gândit că este un zid. Unul i-a simțit urechea și a crezut că este un evantai. Unul i-a simțit piciorul și a crezut că este un stâlp. Altul i-a simțit coada și a crezut că a atins un șarpe și așa mai departe. Cunoaștem în parte (1 Corinteni 13:12).

Se povestește că niște orbi, vindecați de Domnul, discutau la o petrecere despre modul în care îi vindecase Isus de orbire. Unul a spus: „Pot să vă spun din experiența mea. El spune doar: «Credința ta te-a vindecat.»”

Altul a obiectat: „Acesta este modul în care desconsideră protestanții faptele bune. Credința singură nu este de ajuns. Isus atinge ochii orbului.”

La aceasta, al treilea a adăugat: „Trebuie să se facă de două ori. Dacă te atinge doar o dată, vezi oameni umblând ca niște copaci.” Cel de dinainte insistă că fusese atins doar o dată și cu toate acestea vedea perfect.

Un al patrulea a spus: „Toți ați vorbit fără noimă. Isus face noroi scuipând pe pământ. Pune noroiul pe ochii tăi. Apoi trebuie să te duci să te speli într-un bazin anume din Palestina. Niciun alt bazin nu va fi bun. Ce ați spus până acum sunt numai închipuiri.”

Astfel, cei patru foști orbi încep să se certe cu aprindere. Fiecare și-a format propria denotațiune. La un moment dat, Isus a adunat conducătorii celor patru denotațiuni și i-a întrebat: „V-am vindecat pe toți, pe fiecare într-un mod diferit. Nu ar fi fost mai bine pentru voi să vă uniți în mulțumire față de Mine pentru ceea ce am făcut? Nu sunt Eu liber să vindec pe fiecare așa cum cred eu de cuviință?”

Ceea ce condamni tu ca fiind o eroare la fratele tău poate la fel de bine să fie o experiență personală validă în relația lui cu Domnul Isus.

17 APRILIE

„Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor!“

Zaharia 4:6

Un admirator al artei moderne a scris într-un ziar englez că: „Arta aceasta este democratică. Oricine poate s-o facă.“ Poți să dai de două ori cu pensula în galben și de trei ori în albastru. Faci un cerc în jurul lor cu roșu. Cercul nici măcar nu trebuie să fie rotund. Lipește un nas și un ochi de față tăiate dintr-un ziar. Pune titlul „Viitorul glorios al omenirii“ și e posibil ca tabloul să fie considerat de critici entuziasmant. Este cu adevărat entuziasmant. Entuziasm pentru ce?

Oameni nedăruți, netaleantați, neînvățați produc așa-numite opere de artă. Predicatori fără dar predică. Rezultatul constă în faptul că multe biserici se golesc. Luther a făcut din predicare centrul serviciului de închinare, în loc de împărtășanie, cum fusese înainte. El a uitat că lumea nu are mulți predicatori buni.

Privește *Pieta*, două statui în mărime naturală combinate într-una singură. Michelangelo a așezat trupul unui bărbat în toată firea în poala unei frumuseți virgine. Ea arată mult mai tânără decât fiul ei. Și-a păstrat frumusețea virginității. El a fost Omul suferinței. Chipul ei este calm. Ea știe despre înviere. Astfel de artiști nu se găsesc la orice colț de stradă. Nici nu poți să formezi predicatori asemenea lui Ioan Hrisostom trecându-i prin examene pe niște vorbitori plictisitori.

Este nevoie ca Isus să trăiască în inima omului înainte ca El să devină subiectul unei predici sau al unei mărturii personale. „Din prisosul inimii vorbește gura“ (Matei 12:34).

Predicatorii care nu sunt înzestrați ar trebui să facă altceva sau să se nască din nou cu darul predicării. Chiar și cel mai needucat și netaleant om poate să vorbească interesant despre persoana pe care o iubește cel mai mult. Mamele știu cum să vorbească despre binele din copiii lor. Numai cei care Îl iubesc mult pe Isus ar trebui să vorbească despre El. Altfel, mărturia noastră despre El va arăta ca arta modernă. Oricine poate să o facă, dar nu este frumoasă. Nici semnificativă.

A fi elocvent în mărturia personală sau în predicare ține nu de școlire, ci de înflăcărarea Duhului în tine.

18 APRILIE

„Căci vine ziua Domnului, este aproape! O zi de întuneric și negură mare, o zi de nori și de întunecime.“

Ioel 2:1, 2

Domnul ne-a învățat să spunem: „Vie Împărăția Ta“. El nu a vrut ca noi să spunem în chip ușuratic acest lucru. Dacă Împărăția Lui ar fi să vină azi, aceasta ar însemna intrarea multor oameni în focul veșnic. „Cine nu crede va fi osândit“ (Marcu 16:16). Credincioșii în Hristos sunt o minoritate infimizezimală. Unde își vor petrece veșnicia ceilalți? Ce va însemna venirea Împărăției pentru cei pe care îi iubești?

Va avea loc un proces de cernere. Unii vor merge la dreapta, alții la stânga. Persoana iubită s-ar putea să se găsească la stânga. Poți să spui din toată inima: „Vie Împărăția Ta“? Ești gata să accepți că mulți din familia și din poporul tău vor petrece veșnicia în iad?

Am fost învățați să ne rugăm „Vie Împărăția Ta“ pentru a avea un sentiment al urgenței. Având și cunoștința, și dorința pentru venirea ei, ar trebui să răspândim Evanghelia în jurul nostru așa cum putem noi de bine.

Avem adesea în noi o curiozitate nesănătoasă. Când Domnul a spus despre clădirile din Ierusalim că nu va rămâne piatră peste piatră (Marcu 13:2), ucenicii au vrut să afle detalii despre când avea să se întâmple acest lucru, în loc să mijlocească, asemenea lui Avraam și Moise, astfel încât să nu aibă loc catastrofa prevestită.

Este multă bucurie în prezent pentru revărsarea Duhului în multe locuri. Cei care primesc darurile Lui nu ar trebui să uite că profetia despre această revărsare, din Ioel 2:28, 29, este urmată imediat de anunțarea unor judecăți teribile asupra omenirii. Noi nu ar trebui să căutăm doar să interpretăm aceste profetii, ci, având Duhul și cunoscând pericolele, să devenim mijlocitori pentru a preveni producerea acestor catastrofe în cazul altora.

19 APRILIE

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu.“

2 Timotei 3:16

În timpul Reformei, Thomas Muntzer l-a batjocorit pe Luther numindu-l un scrib dependent de litera moartă a Bibliei. I-a pus lui Luther porecla de „obsedat de Biblie“ și a spus: „Nu este de niciun folos să fi înghițit Biblia de o sută de mii de ori.“ Religia lui Muntzer se baza pe ideea de a avea Duhul viu. Luther a replicat că nu l-ar asculta pe Muntzer, deși primise Duhul Sfânt pe deplin, până nu citează Scriptura.

Luther avea dreptate în această privință. Sf. Ieronim scrisese cu mult timp înainte: „A nu cunoaște Scriptura înseamnă a nu-L cunoaște pe Hristos... Un om bine înrădăcinat în Scriptură este un bastion al bisericii.“

Competiția dintre a fi călăuzit de Duhul și a fi călăuzit de Scriptură este artificială, pentru că cei care au fost învățați în lăuntrul lor de către Duhul acceptă total Scriptura și înțeleg că „se autentifică singură și poartă în ea propria dovadă“ (Calvin).

Orice om ar trebui să demonstreze că atitudinile sau cuvintele sale au fost inspirate cu adevărat de Duhul Sfânt. Biblia nu are nevoie și nu ar trebui să fie subiectul demonstrațiilor și argumentărilor rațiunii. Noi am primit-o din gura lui Dumnezeu prin lucrarea oamenilor. Este superioară oricărei judecăți omenești. Când citești Scripturile cu credință, îți dau percepția lui Dumnezeu însuși. Este greșit să crezi Biblia pentru că argumentele dovedesc că este adevărată. Noi nu judecăm Cuvântul lui Dumnezeu; el ne judecă pe noi. Este adevărul invincibil. Creștinii i se supun deplin. Nu îngădui niciunui spirit să te despartă de vreo parte din el.

20 APRILIE

„Întâi a Iudeului...”

Romani 1:16

„Soarele nu a strălucit niciodată asupra unui popor atât de însetat de sânge și de răzbunător ca poporul evreu, care îndrăgea ideea de a-i ucide și a-i reprima pe păgâni. Nu sunt alți oameni sub soare mai lacomi decât au fost și vor fi ei totdeauna, așa cum poate vedea oricine din cămătăria lor blestemată.”

Acestea sunt cuvintele lui Martin Luther. Mai sunt alte astfel de afirmații în scrierile altor mari fețe bisericești creștine, papi și părinți ai bisericii.

Sentimentele au trecut dincolo de simplele cuvinte. Poporul evreu descris într-un mod atât de disprețuitor a fost măcelărit de-a lungul secolelor de către cei care își spuneau creștini. Hitler și-a primit educația timpurie într-o școală catolică. Trebuie să fi auzit de multe ori istoria despre evreii ucigași de Dumnezeu. Nu este de mirare că evreii urâți pe nedrept nu cred în Hristos.

Scripturile, pe de altă parte, spun că evreii L-au dat lumii pe Fiul, în trup omenesc, al lui Dumnezeu (Romani 9:5).

Un rătăcitor care mergea prin furtună își strângea haina în jurul său din ce în ce mai tare. Apoi a ieșit soarele cu toată căldura și lumina lui și călătorul și-a scos haina. Numai căldura dragostei creștine poate să conducă poporul ales al lui Dumnezeu, care s-a rătăcit, spre renunțarea la prejudecățile împotriva lui Isus și spre acceptarea Lui ca Mântuitor. Noi, în calitate de creștini, ar trebui să reflectăm asupra lor lumina și căldura Soarelui neprihănit.

21 APRILIE

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești.“

Exod 20:8

Mulți oameni de afaceri își petrec viața într-o strădanie frenetică de a obține bani, fără să aibă nevoie de cea mai mare parte din ei (cea mai bună dovadă fiind aceea că îi păstrează în depozite bancare). Această acumulare de avere îi face capabili să cumpere lucruri fără de care pot să trăiască foarte bine, pentru a-i impresiona pe cei care nu îi plac.

Care este rostul acestei activități frenetice de acumulare de avere?

Una dintre cele mai importante legi ale lui Dumnezeu este aceea referitoare la odihnă: adu-ți aminte de Sabat. Oprește-te din alergarea după bani! Renunță să te chinui tot timpul să obții lucruri! Ia o pauză de la angajamentele tale și comitetele în care ești implicat. Ușurează stresul traiului de fiecare zi! Retrage-te puțin și odihnește-te!

Sabatul este cea mai veche dintre legile instituite de Dumnezeu. Până și păgânii îi înțeleg importanța – e posibil să fi primit acest lucru de la Adam? Oprește-te, când este posibil, din munca pe care o faci, pentru a te relaxa, chiar și din munca foarte importantă. Socrate se recupera în urma unor experiențe stresante jucându-se cu copiii. În ordinul iezuiților exista cândva o regulă conform căreia după două ore de studiu urma o perioadă de relaxare de cincisprezece minute, când trebuia să se facă altceva. Cardinalul Richelieu se relaxa făcând exerciții istovitoare, de exemplu întrecându-se cu servitorul său la săritura în înălțime.

Nu îngădui să fii mistuit de dorința de a câștiga mai mulți bani. Este posibil ca o mărire a venitului tău să nu fie o necesitate; mai ales dacă se înmulțesc îngrijorările. Fă-ți timp să intri în odihna de Sabat. Relaxează-te! „Veniți la Mine“, spune Isus, „toți cei trudiți și împovărați și veți avea odihnă pentru sufletele voastre“ (Matei 11:28, 29). Și, în timp ce te odihnești, Cel ce păzește pe Israel nici nu dormitează, nici nu doarme (Psalmul 121:4).

22 APRILIE

„Unde îți este biruința, moarte?“

1 Corinteni 15:55

Cei care acceptă filosofia materialistă asupra vieții cred că o persoană încetează să existe în momentul morții. Această idee contrazice principiul conservării energiei care este piatra de temelie a științei. Energia condensată în atomii care constituie trupul meu nu dispare odată cu moartea mea. Pe măsură ce trupul se degradează, atomii formează alte combinații. Energia calorică pe care o am nu dispare. Rămâne o parte a energiei totale constante a universului. Când cuptorul se răcește, căldura pe care a avut-o a fost transmisă camerei. Așa se întâmplă când trupul meu devine un cadavru rece.

De asemenea, eu am energie spirituală; puterea de a voi; sentimente; conștiință. Nu cunoaștem vreo formă de energie care să dispară în acest univers. Nu există nici cea mai mică dovadă care să ne convingă că energia spirituală ar fi o excepție. Moartea poate doar să o transfere într-o nouă dimensiune, dar nu o poate distruge.

Renumitul fizician Maxwell scria că: „progresul științific... îl obligă pe om să facă o distincție profundă între partea vizibilă a ființei umane, care în mod evident piere, și ceea ce constituie „eul“ nostru și să adopte poziția conform căreia personalitatea umană, prin natura și chemarea sa, se află dincolo de granițele sferei științei.“ Faptul că nu putem înțelege cum poate exista conștiința odată ce moartea i-a tăiat legăturile cu creierul – pentru că în noi, în timp ce trăim, mintea și creierul sunt conectate – nu dovedește că după moarte conștiința a dispărut.

Scriitorul german Goethe a spus: „Convingerea mea că vom trăi veșnic izvorăște din noțiunea de activitate. Dacă eu voi fi activ și plin de energie până la sfârșitul meu, când natura va vedea că trupul meu nu mai poate purta povara spiritului meu, va fi obligată să-mi furnizeze o altă formă de existență.“

Continuă-ți lucrarea cea bună cu sârguință, fără să-ți faci griji cu privire la moarte. Dumnezeu, care ți-a dat un trup pentru lucrarea prezentă, îți va da altul la moarte, dacă lucrarea ta este pe placul Lui.

23 APRILIE

„Unul din cinci sute...”

Numeri 31:28

În Numeri 31 ni se spune cum Dumnezeu a dat evreilor o biruință mare asupra poporului madianit. Evreii au luat o pradă bogată. Dumnezeu le-a spus să dea pentru templu a cinci suta parte din ea. Dumnezeu este modest. Sunt momente în care El cere puțin.

Când Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat, a ales ca loc de naștere un staul; ca mod de viață, suferința; ca metodă de a muri, răstignirea.

A ales drept ucenici doisprezece oameni disprețuiți (1 Corinteni 1:28). El îngăduie uneori ca lumea să fie condusă de monștri și își păstrează o turmă mică pentru Sine. Cei nelegiuți triumfă și creștinii trec prin suferință.

Dacă întrebi: „De ce această modestie a lui Dumnezeu?“, răspunsul ar fi: „Este un lucru foarte lipsit de modestie să-L pui sub semnul întrebării pe Creator. Nu întreba de ce, mai degrabă ocupă-ți locul modest aproape de Dumnezeul tău modest.“

Biserica lui Hristos și creștinii autentici nu se laudă niciodată cu mari realizări. Împărăția Lui nu este din lumea aceasta. Aici marile realizări aparțin tiranilor și ticăloșilor. Succesele lui Dumnezeu în lumea aceasta sunt totdeauna modeste, căci triumful Său este în sfera spirituală.

Fii fericit cu realizările tale modeste!

24 APRILIE

„Eu, Domnul, Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos.“

Exod 20:5

În timp ce era foarte bolnav, pictorul Van Gogh îi scria fratelui său: „Mi-am promis să consider că boala mea este inexistentă. Artă este geloasă. Ea nu vrea să alegem boala în defavoarea ei, așa că fac ce îmi cere. S-a pierdut destul timp, mâinile mi-au devenit prea albe. Oamenii ca mine nu-și permit să fie bolnavi, ca să spun așa. Așa că m-am hotărât să desenez în mod regulat, de dimineață până seara.“

Avem un Dumnezeu care este gelos, la fel cum este arta. El nu vrea să evadăm din probleme, dezamăgiri, eșecuri, necazuri în căderi nervoase sau boli psihice. Creștinilor nu le este îngăduit să lipsească din lucrarea lor sub pretextul că sunt bolnavi. Nu ar trebui să existe boală spirituală.

Un bărbat îl privea pe Michelangelo dând formă unei statui. El l-a întrebat: „Ce faci dacă dalta ia un pic prea mult din nas?“

Michelangelo a răspuns: „Asta nu se întâmplă.“

Omul a insistat: „Să presupunem că s-a întâmplat. Poți să repara greșeala?“

Sculptorul a răspuns: „Nu se întâmplă.“

Omul nu putea înțelege: „Dar dacă se întâmplă?“

Michelangelo a strigat cu mânie: „Taci și lasă-mă în pace! Nu se întâmplă!“

„Oricine rămâne [în Isus] nu păcătuiește“ (1 Ioan 3:6), în sensul că nu-și îngăduie luxul de a-și părăsi arta, chemarea, de dragul păcatului sau al necazului. El își continuă lucrarea pe calea Domnului. Domnul este gelos. El nu acceptă sau nu îngăduie cu bucurie ca noi să ne complacem în păcate, întristări sau lenevie.

25 APRILIE

„Suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori...”

Evrei 12:1

Unui prizonier creștin din Cuba i s-a cerut să semneze o declarație care conținea acuzații împotriva fraților săi, acuzații care ar fi dus la arestarea lor. El a spus: „Lanțul mă împiedică să semnez această hârtie.”

Ofițerul comunist a replicat: „Dar nu ești în lanțuri.”

„Sunt”, a spus creștinul. „Sunt legat cu lanțurile martorilor care, de-a lungul secolelor, și-au dat viața pentru Hristos. Eu sunt o verigă în acest lanț. Nu o voi rupe.”

Toma din Aquino, după ce a numit martirajul cea mai mare dovadă a dragostei desăvârșite, adaugă: „Cuvintele rostite de martiri înaintea autorităților nu sunt cuvinte omenești, expresia simplă a convingerilor umane, ci cuvinte rostite de Duhul Sfânt prin mărturisitorii lui Isus.”

Învăță de la martiri! Și tu ești o verigă în acest lanț. Rămâi credincios!

Nijole Sadunaite, o tânără creștină, a spus înaintea tribunalului din Lituania, când a primit sentința cu condamnarea la moarte: „Aceasta este cea mai fericită zi a vieții mele. Sunt judecată pentru cauza adevărului și a dragostei față de oameni... Eu am o soartă de invidiat, un destin glorios. Condamnarea mea va fi triumful meu. Regret doar că am făcut atât de puține pentru oameni... Să ne iubim unii pe alții și vom fi fericiți. Numai cel care nu iubește este nefericit... Trebuie să condamnăm răul, dar trebuie să iubim omul, chiar și atunci când greșește. Toate acestea pot fi învățate doar la școala lui Isus Hristos.”

Aceasta este învățătura pe care ți-o dă Duhul Sfânt printr-o persoană care a suferit pentru Hristos. Aplic-o în viața ta!

26 APRILIE

„Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea... Împotriva acestor lucruri nu este lege.“
Galateni 5:22, 23

Mai mult de o treime din lume se află în prezent sub dominație comunistă. Unul dintre țelurile comuniștilor este eradicarea religiei. În cele mai multe țări ale blocului comunist Bibliile sunt introduse pe ascuns. Este corect pentru creștini să facă uneori lucruri ilegale sau lucruri care contravin standardului moral general acceptat?

Marii preoți evrei au avut din partea lui Dumnezeu promisiunea că El le va vorbi dintre cei doi heruvimi de pe chivotul legământului din templu. Se simțeau în siguranță. Mesia nu ar îndrăzni niciodată să vină fără să le spună dinainte. Niciun conducător de peste hotare nu ar vizita o țară fără să anunțe în prealabil. Astfel, și guvernatorul roman se simțea în siguranță. Regele iudeilor nu putea apărea în lume fără cunoștința sa.

Într-o noapte, Lumina lumii a intrat „pe ascuns“ în Palestina sub forma unui prunc, după ce fusese în pântecul unei fecioare, contrar standardului moral acceptat și împotriva legilor biologiei.

Apoi a fost răstignit și înmormântat. Pe mormântul său autoritățile au pus o pecete. Acum, oricine știe că nu se rupe un sigiliu guvernamental. Dar îngerii nu sunt legați de legi pământești. Un înger a dat piatra la o parte, fără să-i pese de pecete.

L-am fi sfătuit pe Isus să respecte legea și să rămână în mormânt odată ce autoritățile pecetluiseră mormântul? Isus S-a scos „pe furiș“ din mormânt venind din nou la viață.

Sunt unii care cred că nu ar trebui să încălcăm legile tiranilor comuniști. Isus a „încălcat“ legea atracției gravitaționale și S-a înălțat la cer.

Augustin susținea un principiu valabil pentru toate domeniile vieții:
„Iubește-L pe Dumnezeu și fă ce-ți place!“

27 APRILIE

„Mâniați-vă și nu păcătuiți!”

Efesenii 4:26

Anatoli Krasnov-Levitin, un scriitor sovietic, a spus: „Dragostea și mânia sunt surori. Unde nu este mânie nu este nici dragoste. Cuvintele profeților din vechime erau pline de o mânie puternică pentru că inimile le erau pline de o dragoste profundă față de poporul lor, iar dragostea dădea naștere furiei nu numai împotriva asupritorilor poporului, ci și împotriva poporului însuși, din cauză că nu urma calea adevărului. De asemenea, era o mânie puternică și în cuvintele Mântuitorului nostru atunci când îi privea pe cărturari și pe farisei...” Cine nu simte oroare sau mânie împotriva păcatelor nu are sentimente creștinești sau omenești.

A fi bun cu cei care încalcă legea nu este totdeauna abordarea cea mai înțeleaptă. Absalom comisese o crimă. El le dăduse instrucțiuni slujitorilor săi pentru a-l ucide pe fratele său, Amnon (2 Samuel 13:28). După această crimă, Absalom a fugit dinaintea feței regelui David. Exilarea este o pedeapsă binemeritată pentru cineva care ia legea în propriile mâini și ucide pe cineva care nu a fost condamnat la moarte de singurul judecător în funcție, care era regele. Absalom ar fi trebuit să fie lăsat în acest exil autoimpus.

În schimb, David a ascultat un sfat rău și l-a iertat pe ucișas, deși acesta nu arătase niciun semn de pocăință și de schimbare a vieții. Nici nu se smerise pentru a-și cere iertare. Astfel, Absalom a ajuns din nou mare în Ierusalim și liber să organizeze o rebeliune sângeroasă împotriva tatălui său, regele David. A curs mult sânge nevinovat și a fost multă tristețe. Toate acestea ar fi putut fi evitate cu ușurință dacă David ar fi demonstrat în acest caz o mânie sfântă, în locul unei blândeți nesfinte.

Fiecare om trebuie să plătească pentru păcatul său, dacă nu a devenit o persoană nouă prin nașterea din nou, prin credința în faptul că Isus a plătit pedeapsa pentru păcatul său. Așa cum este scris: „pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El” (Isaia 53:5). Numai atunci avem garanția că bunătatea nu va fi folosită într-un mod greșit.

28 APRILIE

„*Dați piatra la o parte*», a zis Isus. “

Ioan 11:39

Într-un oraș mic, șoferul dricului era un om necredincios. Pastorul încercase în mod repetat să-l aducă la Dumnezeu, dar fără succes. Într-o zi, mașina pastorului era la reparat și tocmai atunci trebuia să officieze o slujbă de înmormântare. Așa că s-a așezat în dric pe locul de lângă șofer. A încercat din nou să-l aducă pe șofer la credință.

„Domnule, vreți să-mi faceți o favoare?“, a întrebat pastorul. „Biblia conține un verset dificil care vorbește despre profesia dumneavoastră. Ajutați-mă să-l înțeleg. Isus a spus: «Lăsați morții să-și îngroape morții.» Acum, un șofer de dric mort nu poate să conducă un mort la cimitir. Un gropar mort nu poate să sape o groapă. Un pastor mort nu poate să țină o slujbă de înmormântare. Care este, deci, semnificația acestor cuvinte?“

Șoferul a râs. „Nu ți-am spus eu mereu, pastore, că Biblia pur și simplu nu are noimă? Ia doar aceste cuvinte ale lui Isus și ai astfel dovada.“

Pastorul i-a replicat: „Înainte de a renunța la ea, hai să ne gândim puțin. Când a fost scos din casă sicriul cu omul mort pe care îl avem în spatele nostru, ați auzit-o pe soția lui plângând: «George, nu mă lăsa singură! Întoarce-te!» Și copiii îl implorau pe tatăl lor să stea cu ei. A fost în zadar. Mortul nu a răspuns pentru că era mort. La fel se întâmplă și cu dumneavoastră. De-a lungul anilor, Hristos, Duhul Sfânt și alți creștini v-au chemat la pocăință și nu ați răspuns pentru că și dumneavoastră sunteți mort, din punct de vedere spiritual. Așadar, un om care este mort din punct de vedere spiritual îngroapă un om mort în trup. Cuvintele Domnului nostru au sens totuși.“

Orice om care nu Îl are pe Hristos este mort din punct de vedere spiritual. În trup, e posibil ca el să trăiască într-o casă frumoasă. Spiritual, însă, locuința sa este într-un mormânt. Isus ar dori să-l învie de acolo, așa cum l-a înviat pe Lazăr în trup cu multă vreme în urmă. Învierile în trup au fost rare, dar Domnul dorește învierea spirituală a tuturor celor care sunt morți în păcate. El ne cere să fim împreună lucrători cu El în acest demers. El este Singurul care poate învia morții, dar noi suntem chemați să dăm la o parte pietrele din fața mormintelor.

29 APRILIE

*„Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună:
«Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.»”*

Galateni 3:8

Ce Scriptură i-a predicat lui Avraam Evanghelia? Prima carte a Sfințelor Scripturi, pe care o avem noi acum, a fost scrisă la secole de la moartea lui Avraam. Atunci cum i-a dat Scriptura vestea că va deveni o binecuvântare pentru toate popoarele?

Scriptura i-a explicat lui Avraam că această promisiune va fi împlinită într-un descendent al său, Isus Hristos. I-a vorbit lui Avraam cu o asemenea putere încât el s-a bucurat cu mii de ani înainte să vadă ziua lui Hristos (Ioan 8:56).

Acum, ce Scriptură i-a vorbit lui Avraam? El nu avea Scripturile noastre. Dar Biblia noastră ne spune că se bazează pe Scripturi și mai vechi, că este o expresie în cuvinte simple omenești a valorilor eterne, pentru a căror exprimare ne lipsește limbajul adecvat. În Daniel 10:21, o ființă din cer îi spune lui Daniel: „Dar vreau să-ți fac cunoscut ce este scris în cartea adevărului“ și i-a arătat lucruri care nu făceau parte din nicio sfântă Scriptură scrisă pentru oameni până în acel moment. Așa cum am mai spus, în Numeri 21:14 este menționată „cartea războaielor Domnului“ și în Iosua 10:13, „Cartea Dreptului“.

În circumstanțe speciale, oamenii înzestrați în chip special de Dumnezeu au privilegiul de a citi aceste cărți. Așa a făcut Avraam. Biblia noastră pune în cuvinte omenești, care ne sunt accesibile nouă, gânduri inspirate de Dumnezeu. Celelalte cărți conțin aceleași gânduri, așa cum sunt ele înainte de a fi înghesuite în cadrul îngust al limbajului uman.

Urcă pe înălțimi spirituale! Atunci vei ajunge la taine ale lui Dumnezeu care doar cu mare dificultate pot fi puse în cuvinte omenești.

30 APRILIE

„Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că L-a dat pe Singurul Său Fiu.“

Ioan 3:16

Un slujitor al bisericii încercase fără succes să-l aducă la credință pe un mare lider sindical al transportului feroviar. La un moment dat a izbucnit o grevă. Aceasta s-a prelungit. Greviștii au strâns cureaua și au ținut la cererile lor, în ciuda foamei și a datoriilor în continuă creștere.

Pastorul s-a dus să-l viziteze pe liderul de sindicat și i-a spus: „Am o sugestie care te va face în stare să câștigi această grevă. Poți să obții susținerea întregii opinii publice, cu toată greutatea ei.“

Pentru prima dată, liderul s-a arătat interesat de cuvintele predicatorului și i-a cerut să-i spună propunerea. Pastorul a explicat: „Pentru a demonstra starea cu adevărat disperată a muncitorilor și pentru a stârni compasiune pentru ei, leagă-l pe fiul tău de calea ferată și treci peste el cu o locomotivă. Vei obține victoria.“

Liderul de sindicat a refuzat cu indignare. „Mai degrabă văd lumea întreagă murind de foame decât să-mi sacrific fiul.“

Dumnezeu ar fi putut să trimită un sfânt din vechime sau un înger să moară pentru noi, dar în loc de aceasta, El a dat ce avea mai bun în Cer, pe Isus Hristos. Când înțelegem dimensiunea acestui sacrificiu, inimile noastre sunt mișcate spre pocăință. Isus a murit pentru păcatele noastre în Vinerea Mare. Dar moartea nu L-a putut ține. Moartea este un fenomen de slabă calitate. Nu poate conține superlativul. El a fost înviat. Acesta este lucrul pe care Îl sărbătorim în duminica de Paște – Hristos a învins moartea.

Dumnezeu a dat tot ce a avut mai bun. Și noi ar trebui să-I dăm Lui tot ce avem mai bun.

1 MAI

„Cine are două haine, să împartă cu cine n-are nici una.“

Luca 3:11

„Le-a poruncit ... să se încalțe cu sandale și să nu se îmbrace cu două haine“ (Marcu 6:8, 9).

În timpul persecuției creștinilor sub domnia împăratului roman Dioclețian, un creștin pe nume Eustrat a fost încălțat cu ghete de fier care aveau înăuntru cuie lungi și ascuțite. În aceste încălțări a fost condus spre martiraj, fiind bătut tot timpul pentru a alerga mai repede. Biserica îi cinstește memoria.

Nu suntem chemați cu toții la astfel de suferințe. Martirajul este excepția. Nu suntem toți nevoiți să purtăm încălțăminte cu cuie ce sfâșie carnea.

Totuși, Dumnezeu Se uită la garderoba noastră. El i-a învățat pe cei dintâi ucenici să se îmbrace cu simplitate. Unii creștini contemporani au grijă să aibă doctrina potrivită, alții, ritualul potrivit. Cum rămâne cu numărul potrivit de pantofi, de costume și de rochii?

Creștinii ar trebui să dea Domnului tot ce au, considerându-se nu proprietari, ci administratori ai bogățiilor materiale. Ei se dezbracă de ei înșiși chiar, pentru a-L urma pe Hristosul gol și desculț pe drumul Său spre Golgota.

Creștinii ar trebui să fie cu băgare de seamă la câtă îmbrăcăminte și câtă mâncare au. Milioane de suflete au nevoie de Evanghelie. Copiii lui Dumnezeu vor fi înveșmântați în slavă în viitor.

2 MAI

„Dumnezeu a ales... lucrurile care nu sunt.“

1 Corinteni 1:28

„A luat cele șapte pâini; și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, le-a frânt și le-a dat ucenicilor Săi ca să le împartă; și ei le-au împărțit norodului... Au mâncat și s-au săturat“ (Marcu 8:6, 8).

Să presupunem că ucenicii nu ar fi avut șapte pâini, ci numai trei sau una; ce s-ar fi întâmplat? Mulțimile ar fi fost la fel de săturate. De fapt, cu altă ocazie, Isus a avut doar cinci pâini în loc de șapte. Cu toate acestea, a hrănit o mulțime și mai mare și a rămas un număr mai mare de coșuri cu resturi (Marcu 6:41-43). Poți să-I slujești lui Dumnezeu cu puținul pe care îl ai. Binecuvântările Lui nu depind de mărimea sau cantitatea a ceea ce ai tu, ci de faptul că tu I le aduci Lui.

Dar dacă nu am nimic de adus? Asta este imposibil, căci nu există un om care să nu aibă nimic de adus la Isus. În Biblie nu apar nici cuvântul, nici simbolul pentru „zero“.

Cel care spune: „Eu nu am nimic; sunt nimic“, poate să-și aducă propria persoană. Are ceva valoros: pe el însuși și sărăcia sa deplină. El poate să-și aducă păcatele la Isus. De la păcatul de a fi un persecutor fanatic, Saul din Tars a fost transformat de Dumnezeu într-un apostol plin de râvnă. Dintr-o femeie în care locuiau șapte demoni, Maria Magdalena a fost transformată într-o sfântă care posedă o dragoste de neclintit. Adu-ți slăbiciunile la Isus! Așa ceva sigur ai. Tăria Lui își va demonstra desăvârșirea în slăbiciunea ta.

Începe cu puțin, dar în loc să folosești acest puțin, adu-l la Isus. Și El îl va înmulți și îl va binecuvânta nespus de mult.

3 MAI

„... prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire.“
Efeseni 4:14

Creștinii ar trebui să studieze cuvintele lui Mao Tse-tung. Înainte de se certa cu tovarășii lui comuniști ruși, el a enunțat tactica tuturor comuniștilor în cartea sa „Războiul de gherilă“:

„Crearea deliberată de neînțelegeri pentru dușman, urmată de lansarea unor atacuri surpriză asupra lui este unul din mijloacele ... prin care se ajunge la superioritate și la preluarea inițiativei. Ce sunt neînțelegerile sau ideile greșit înțelese? ... Executarea unei fente spre est când atacul este la vest este un mod de a crea neînțelegeri între dușmani. ... Nu poate fi niciodată prea multă viclenie într-un război.“

Adaugă la aceasta faptul că pentru clasa maoistă luptele și războaiele revoluționare reprezintă starea dorită și permanentă de lucruri pentru secolele care urmează, și vei afla că, după ei, viclenia trebuie să fie una dintre trăsăturile importante ale caracterului omului.

Învățătura lui Isus este: „Felul vostru de vorbire să fie: «Da, da; nu, nu»“ (Matei 5:37). Noi trebuie să alegem între o viață de minciună și o viață înrădăcinată în adevăr.

4 MAI

„Când s-au pogorât pe țărm au văzut acolo jăratice de cărbuni, pește pus deasupra și pâine.“

Ioan 21:9

Ucenicii erau înfometăți și Domnul Isus le pregătise de mâncare. În acest caz, a pregătit El însuși masa. Cu altă ocazie, El i-a încredințat unui înger sarcina de se îngriji de un sfânt. În timp ce profetul Ilie dormea la umbra unui copac, un înger l-a atins și i-a spus: „Scoală-te și mănâncă!» El s-a uitat, și la căpătâiul lui era o turtă coaptă pe niște pietre încălzite și un ulcior cu apă“ (1 Împărați 19:5, 6).

Este ușor să crezi în aceste minuni după ce ai mâncat bine, dar în unele părți ale lumii creștinii sunt în închisori unde hrana este o supă făcută din intestine nespălate. Baliga înoată în supă. Pentru o astfel de mâncare, trebuie să faci muncă forțată.

Frații noștri din închisoare nu suferă doar fizic. Credința lor este pusă, de asemenea, la încercare. Apar îndoielile. „Domnul este atotputernic. El a putut să pregătească hrană pentru primii apostoli sau pentru Ilie. De ce nu pregătește niște pește prăjit și turte și pentru mine? De ce trebuie să mănânc intestine nespălate?“

Dumnezeu a pregătit hrana necesară pentru creștinii întemnițați. Numai că de data aceasta, El nu a încredințat îngerilor această sarcină, ci altor creștini. Așa cum l-a însărcinat pe un înger să-l hrănească pe Ilie, acum El i-a însărcinat pe creștinii din lumea liberă să furnizeze hrană pentru frații din închisoare. Este tragic faptul că mulți dintre cei care au sarcina să-i hrănească pe martiri fură ceea ce le-a dat Dumnezeu pentru acest scop și îi lipsesc pe martiri de ceea ce li se cuvine.

Ești unul dintre acești hoți?

De asemenea, Dumnezeu S-a îngrijit de libertatea creștinilor sub domnia diferiților conducători anticreștini. Cu toate acestea, acei Moise și Iosua ai zilelor noastre, cărora Dumnezeu le-a încredințat libertatea lumii și a poporului Său, sunt în grevă. Faraon i-a mituit și acum sunt de partea lui.

Vrei să faci ceva pentru libertatea lumii?

5 MAI

„[Lui Iosif] i s-a arătat în vis un înger al Domnului.“

Matei 1:20

Un poet chinez a spus: „Am visat azi-noapte că eram un fluture și acum nu știu dacă sunt un om care a visat că este fluture sau poate un fluture care visează acum că este om.“

Biblia atribuie o semnificație importantă viselor. Relatează treizeci și șase de vise împreună cu interpretarea lor. A fost Iosif din Vechiul Testament în esență un păstor care a visat că este conducător sau avea caracterul și talentul de conducător și doar a visat în timp ce era treaz că este păstor? A fost Nebucadnețar un rege care a visat în timpul nopții că era un animal sau era în esență un animal care fantaza în timpul zilei că era demn de onoruri regești?

Oricine dorește să se cunoască pe sine și pe alții ar trebui să fie atent la visele sale. Dacă Iosif din Noul Testament ar fi disprețuit visele ca sursă de cunoaștere, nu ar fi apărut sarcina neobișnuită a fecioarei Maria. Ea ar fi fost omorâtă cu pietre pentru suspiciunea de a fi o mireasă necredincioasă.

Pune o foaie de hârtie și un creion lângă tine când te duci la culcare. Datează și consemnează visele pe care le ai. Vei descoperi că lucrurile pe care le-ai considerat incredibile în Biblie sunt incidente zilnice în visele tale. Practica te va face să-ți înțelegi visele. Talmudul spune: „Visele care nu sunt interpretate sunt asemenea scrisorilor care nu au fost deschise.“

6 MAI

„Oare prin priceperea ta își ia uliul zborul?“

Iov 39:26

În ținutul sălbatic din Alaska, unde castorii nu au văzut oameni și nu se tem de ei, poți să privești ore în șir cum doboară copaci cu dinții lor ascuțiți, cum transportă apoi crengile pe canale artificiale create de ei, până la mare, unde castelele lor umede se înalță din apă. Ceea ce reușesc să facă este un miracol. Niciun ateu nu ar putea explica felul în care castorii, despre care se presupune că sunt rezultatul evoluției întâmplătoare, pot regla nivelul apei în lacuri artificiale făcute de ei exact la înălțimea care le este necesară.

Ei au stăvilare care se deschid și se închid în funcție de afluxul de apă, întocmai ca în cele construite de om. Astfel, nivelul apei rămâne constant tot timpul anului. Cum își calculează castorii acțiunile? Pentru a realiza canale și stăvilare cum sunt cele făcute de castori noi am avea nevoie de o echipă de ingineri de primă mână. Ceea ce a constituit o descoperire recentă pentru tehnica umană – aceea de a da barajului o ușoară curbă în față pentru a distribui în mod egal presiunea apei în torentul de scurgere – este un secret pe care castorii îl știu de mii de ani. Acolo unde apele se scurg cu viteză mare ei dau barajului o formă ondulată concavă, ceea ce face ca presiunea apei să fie dislocată din centru spre margine.

Este nevoie de o Ființă inteligentă pentru a crea inteligență. Dacă lumea oamenilor nu te face să crezi în Dumnezeu, crede în Acela care a făcut castorii și furnicile.

7 MAI

„Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos.“

2 Corinteni 3:3

Una dintre dovezile existenței lui Dumnezeu este existența oamenilor buni. Un gânditor ateu a spus că universul este un accident de proporții gigantice ca urmare a unei succesiuni infinite de întâmplări norocoase.

Să presupunem că întâmplarea ar fi putut să dea naștere unui univers material. Nicio ființă rațională nu ar accepta faptul că bunătatea, caracterul nobil, sacrificiul de sine, iertarea și generozitatea sunt rezultatul unei alăturări accidentale de particule elementare. Aruncați simboluri de note muzicale în aer și ele nu vor cădea pe pământ formând *Simfonia a IX-a* de Beethoven.

De ce s-ar angaja cineva în lupta cea mai dificilă – aceea de a deveni o ființă omenească bună – dacă ar fi doar o agregare accidentală de molecule care va fi descompusă mâine și din care nu va rămâne nicio amintire? Unii sunt buni pentru că noi toți am fost proiectați să fim buni, dar aceștia și-au înțeles chemarea.

Fii și tu bun, după modelul Stăpânului divin, și viața ta va deveni o dovadă a existenței lui Dumnezeu.

8 MAI

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.“

Ioan 3:16

Acest verset este esența Bibliei. Conține mesajul ei principal. Fiecare cuvânt din verset este măreț:

„Dumnezeu“ – El este sursa cea mai mare a tot ceea ce este bun;

„atât de mult a iubit“ – este dragostea la puterea cea mai mare;

„lumea“ – este cel mai mare obiect pe care l-ar putea avea dragostea;

„El a dat“ – dăruirea este cea mai bună expresie a dragostei;

„singurul Lui Fiu“ – cel mai mare dar ce ar putea fi dăruit;

„oricine“ – cel mai mare număr care poate fi înțeles;

„crede“ – cea mai simplă condiție posibilă;

„în El“ – Cel care este demn de cea mai mare încredere; credința în El nu prezintă nicio problemă;

„să nu piară“ – este eliberarea de cea mai rea soartă;

„ci“ – cea mai grozavă alternativă la pieire;

„să aibă“ – cea mai mare asigurare; este posesiune, nu speranță;

„viața veșnică“ – viața care nu poate fi nici mai lungă, nici mai bună.

Când fiul meu avea șase ani, l-am întrebat dacă nu crede că acest verset este minunat. El a spus: „Deloc. Mi se pare normal. Pentru un om bogat este normal să dea mult și pentru un Dumnezeu nu este minunat, ci normal, să dea nimic mai puțin decât pe Fiul Său și nicio altă viață decât cea veșnică.“

9 MAI

*„A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului
Dumnezeu...”*

1 Timotei 1:17

De ce este Dumnezeu nevăzut? Din același motiv pentru care un fulg de zăpadă care a căzut pe o pătură albă ar rămâne nevăzut. Dumnezeu este foarte bun. „Dumnezeu ... tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune“ (Geneza 1:31). Cum poți distinge ce este foarte bun de ce este foarte bun? Nu este în El nici cea mai mică fărâmbă de bunătate pe care să nu o fi transmis-o creaturilor Sale.

El nu stă în fața unei oglinzi, la fel ca mama vitregă din povestea Albă-ca-Zăpada ca să întrebe: „Oglindă, oglinjoară, cine-i cel mai frumos din țară?“ El nu poate fi cel mai frumos; nu I se poate atribui niciun superlativ pentru că nu este nicio măsură de frumusețe din Sine pe care El să nu fi împărtășit-o cu păsările cântătoare, cu izvoarele, cu vârfurile maiestuoase ale munților, cu copiii.

De cât efort este nevoie din partea unei fete pentru a se îndrăgosti de un prinț frumos? De niciun pic. Deci orice străduință de a-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima este falsă. Nu poți să nu-L iubești. Îngerii i-au spus unui profet: „Pământul este plin de slava Lui“ (Isaia 6:3), o slavă cu nimic mai prejos decât aceea pe care El o are pe tronul Său.

„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!“ (Matei 5:8). Dumnezeu este văzut în toate lucrurile și în toate evenimentele. Lucrul care Îl face să pară nevăzut este necurăția noastră. Fii spălat în sângele lui Hristos, primește Duhul Sfânt și vei privi cu fața descoperită, deși ca printr-o oglindă, slava Domnului, da, vei fi schimbat în același chip cu al Lui (2 Corinteni 3:18).

10 MAI

„Ne bucurăm în nădejde...”

Romani 5:2

Nădejdea cea mai neîntemeiată este mult mai întemeiată decât cea mai întemeiată deznădejde. Știu acest lucru din experiența personală.

Am fost condamnat la douăzeci și cinci de ani de muncă forțată. Am fost bolnav de moarte în închisoare și doctorii renunțaseră la orice speranță că m-aș mai putea însănătoși. În aceste circumstanțe, eu aveam o nădejde neîntemeiată de a conduce o misiune internațională cu scopul de a-i ajuta pe creștinii persecutați din țările comuniste. Disperarea și sinuciderea ar fi fost îndreptățite din punct de vedere logic. Părea să nu mai existe nicio speranță de a-mi revedea vreodată fiul. Acum îmi țin nepotul pe genunchi.

Nu renunța niciodată la speranță! Talmudul spune că, dacă un om este condamnat la moarte, are capul pe butuc, călăul a ridicat deja toporul și el se gândește „Sunt pierdut“, este necredincios. Toporul poate să cadă din mâna călăului. Așa s-a întâmplat cu domnitorul român Mihai Viteazul.

Eutanasia este falsă. Oameni condamnați de toți medicii din lume pot să trăiască. Speră pentru afacerea ta, pentru copiii tăi! Speră pentru caracterul tău, chiar dacă, în ciuda miilor de străduințe, tot nu s-a îmbunătățit încă! Noi avem ca nădejde a noastră un Dumnezeu care „spânzură pământul pe nimic“ (Iov 26:7). Speranța pe care El o dă se dovedește îndreptățită, chiar dacă nu pare să aibă nicio temelie.

11 MAI

„Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.“

Exod 20:2

Unii creștini cred că pe noi nu ar trebui să ne preocupe politica. Nu a știut Livingstone Evanghelia? Când a ajuns în Africa se practica pe scară extinsă comerțul cu sclavi. Ar fi trebuit ca Livingstone să-i lase pe sclavi să rămână sclavi? El citise în Biblie cum îi eliberase Dumnezeu pe sclavi. Nu putea rămâne insensibil văzând cum grupuri de oameni nevinovați, legați cu lanțuri de încheieturile mâinilor, într-un șir lung, erau bătuți cu biciul, exact așa cum se întâmplă astăzi în multe țări în care se transportă prizonieri.

Aceste lucruri îngrozitoare l-au făcut pe dr. Livingstone să se aprindă de mânie. Mulți creștini și-au pierdut astăzi virtutea de a se mânia împotriva sclaviei. Unii nu se mânie niciodată, poate doar împotriva celor care luptă contra sclaviei.

Livingstone nu a uitat niciodată să implore poporul britanic să pună capăt comerțului teribil cu trup și sânge omenesc. A reușit. Sclavia a fost abolită în Imperiul Britanic. Astăzi trupul lui Livingstone zace la Westminster Abbey.

Chivotul evreiesc nu era doar un obiect de ritual, ci și un însemn de luptă. Când evreii, foști sclavi, au trecut Iordanul ca să lupte pentru o țară a lor în care să fie liberi, chivotul a fost purtat de leviți așa cum ar fi purtat un steag astăzi. Era un simbol al luptei pentru libertate.

Creștinii sunt luptători nu doar pentru dreptatea personală, ci și pentru dreptatea în relațiile sociale.

12 MAI

„Noi, fiindcă am crezut, intrăm în odihna despre care a vorbit El.“

Evrei 4:3

Oamenii nu au fost creați să fie torționari și criminali. A fi criminal este împotriva firii. Prin urmare, criminalii sunt teribil de chinuți în forul lor interior. Numai un om chinuit îi chinuie pe alții.

În lucrarea „Cartea albă despre procesul Siniavski-Daniel“, este descris modul în care Lenin obișnuia să iasă din camera sa și să se ducă în curte la ora două dimineața. Stătea în picioare în zăpadă și urla la lună. Făcea lucrul acesta în fiecare noapte. Urla puțin, asculta să vadă dacă totul în rest era tăcere, apoi urla din nou, până când începea să înghețe. Apoi intra din nou în cameră ca să facă planuri pentru viitorul Rusiei.

Istoria este spusă de garda de corp a lui Lenin.

Nu orice om este un torționar la scară atât de mare cum au fost Lenin și Hitler, dar mulți au „stofă“ de bolșevic. Ne chinuim partenerii de căsătorie, părinții, prietenii, angajații. Suntem brutali, sadici.

Ne găsim bucuria în chinuirea altora, dar în realitate ne chinuim pe noi înșine. Numai un om care are necazuri face necazuri altora.

Ai putea să-i eliberezi pe ceilalți de răutatea ta și te-ai putea elibera pe tine însuși, dacă ai asculta invitația plină de bunăvoință a lui Isus: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă“ (Matei 11:28).

13 MAI

„Să nu ucizi.“
Deuteronom 5:17

În închisoare îi poți auzi pe hoți cum îi condamnă pe criminali cu asprime. Ei spun: „Noi putem să ne căim și să înapoiem ce am furat. Chiar dacă nu facem asta, victima noastră poate să câștige alți bani. Dar voi nu puteți să dați înapoi viața pe care ați luat-o de la alt om. Voi sunteți criminali.“

Au dreptate într-un fel. Orice păcat distruge relația dintre oameni. De asemenea, îl face pe om din ce în ce mai insensibil la chemarea lui Dumnezeu. Dar crima este un păcat iresponsabil. Dacă sărăcești un om sau îi distrugi reputația, nu este totul pierdut. Victima are încă ocazia de a obține din nou o poziție bună. Totuși, crima este un act final. Îl aduce pe om în fața Judecătorului său și, dacă nu este pregătit pentru aceasta, în iadul veșnic. Este un păcat aparte, acest „păcat care duce la moarte“.

Prin urmare, clericii care îngăduie violența și propagă revoluții greșesc, la fel ca toți răzvrățiții care varsă sânge.

De ce este nevoie de revoluții?

În cartea sa *Mesaj dintr-un azil*, V. Tarsis, scriitor sovietic, spune povestea unui bărbat pe care comuniștii îl credeau nebun. Acest om spunea: „Am început să citesc Biblia zilnic. Trebuie să mărturisesc că este cartea cea mai periculoasă și cea mai seducătoare. Nu mă mir că tovarășii au observat și au interzis distribuția ei. Pentru că, dacă ai citit cuvintele înțelepte ale Bibliei, nu poți decât să râzi în hohote la gândul revoluției.“

Când poți să ai pace desăvârșită și bucurie chiar și atunci când ești asuprit și sărac; când ești sigur de o viață veșnică și frumoasă în paradis, nu-ți trece prin minte să verși sânge pentru a schimba ordinea socială în această lume trecătoare.

Creștinii nu iau parte la aceste lucruri. Ei își amintesc cuvintele lui Dumnezeu: „Să nu ucizi!“

14 MAI

„Nunul ... a chemat pe mire și i-a zis: «Orice om pune la masă întâi vinul cel bun; și, după ce oamenii au băut bine, atunci pune pe cel mai puțin bun; dar tu ai ținut vinul cel bun până acum.»”

Ioan 2:9, 10

Uneori diavolul începe prin a da lucruri bune: promisiuni frumoase, plăceri egoiste. După ce a fost băută mare parte din viață, urmează un vin mai prost: o viață distrusă, remușcări, orbire spirituală și, într-un final, ce este cel mai rău – osânda veșnică.

Dragostea știe că lucrurile bune abia urmează. Are deja bucuria ascultării de poruncile lui Dumnezeu, părtășia cu Hristos și marea comuniune a sfinților. Această bucurie, pentru moment, este amestecată cu amărăciunea crucii. Acum, este o slavă în necazuri, suferință, persecuție și goliciune, în aceea că printre lacrimi și vărsare de sânge, mireasa lui Hristos nu încetează niciodată să nădăjduiască. Ea își cunoaște Mirele care a depozitat în casa ospățului Său cele mai bune vinuri pentru vremea ce va să vină. Ea nu se grăbește, ca aceia care cred că au doar această viață scurtă. Dragostea nu se pripește să obțină rezultate. Ea poate suporta eșecuri trecătoare, suferință și înfrângeri. Biruința supremă și finală îi aparține.

Fără să fie descurajați de conflicte, ci inspirați în mod pozitiv de ele, creștinii merg mai departe. Adversarii noștri nu cunosc bucuriile de nedescris păstrate de Hristos pentru aceia care sunt de partea Lui când El este cuprins de durere. Noi iubim și credem că dragostea va învinge.

Biserica lui Hristos nu este pusă în pericol de lumea păcătoasă. Nici măcar porțile iadului nu o pot birui. Mai degrabă lumea păcătoasă este pusă în pericol de existența bisericii pentru că victoria finală ne aparține.

15 MAI

„Și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.“

Efeseni 4:24

În mod obișnuit, oamenii confundă sfințenia cu bunătatea, deși acestea sunt virtuți diferite. „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune“ (Geneza 1:31). După acest „foarte bune“ a urmat ceva cu totul diferit.

„Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o“ (Geneza 2:3). Sfințirea și bunătatea fac parte din domenii diferite.

Un om poate să fie foarte bun, fără să fie sfânt sau pus deoparte pentru Dumnezeu. Există cazuri extreme în care oameni sfinți nu sunt buni. Unde este bunătatea lui Ghedeon, a lui Iael, a lui Iosua? Ei erau luptători pentru triumful poporului ales. Prin aceasta erau sfinți. Cei care au citit depre viețile lui Atanasie, Luther și Calvin găsesc puțină bunătate în ei. Acești oameni au luptat fără milă pentru un adevăr care le fusese încredințat, lovindu-și necruțător adversarii. Adevărul trebuie să fie victorios.

Devenim sfinți hrănindu-ne cu hrana spirituală potrivită.

În urma unui experiment s-a descoperit că viermii care de obicei trăiesc în întuneric pot fi condiționați să prefere lumina. De fiecare dată când se retrăgeau în întuneric, li se administrau șocuri electrice, în timp ce, dacă ieșeau la lumină găseau mâncare din abundență. Cu timpul, aceste ființe „s-au îmbrăcat cu un nou vierme“, ca să folosim o expresie biblică. Contrar obiceiurilor speciei lor, de atunci încolo au preferat lumina în locul întunericului. Apoi acești viermi au fost tăiați în bucăți mici și acestea au fost amestecate în hrana dată altor viermi; și – ce să vezi? – și acești viermi și-au schimbat obiceiurile. Odată cu adăugarea materiei din noua rasă de viermi au dobândit mai mult acid ribonucleic, sediul memoriei. Ei respingeau întunericul și preferau lumina, la fel ca viețuitoarele cu care se hrăniseră. Au fost făcute experimente similare cu alte animale.

Dacă vrei să te îmbraci cu omul cel nou, un om al neprihănirii și al sfințeniei, hrănește-te cu Hristos! El S-a făcut trup pentru ca să poată deveni hrana ta de fiecare zi.

16 MAI

„Domnul Dumnezeu a făcut să crească un curcubete, care s-a ridicat peste Iona, ca să facă umbră capului lui... Iona s-a bucurat foarte mult de curcubetele acesta.“

Iona 4:6

În Biblie umbra este o imagine a ceea ce este trecător. „Zilele noastre pe pământ nu sunt decât o umbră“, spune Bildad (Iov 8:9). „[Omul] se naște și e tăiat ca o floare; fuge și piere ca o umbră“ spune Iov însuși (Iov 14:2). „Căci cine știe ce este bine pentru om în viață, în toate zilele vieții lui de viațuire deșartă pe care le petrece ca o umbră?“, spune Solomon (Eclesiastul 6:12). El moștenise acest gând de la tatăl său, David. „Zilele noastre pe pământ sunt ca umbra, și fără nici o nădejde“ (1 Cronici 29:15).

Chiar și profeți ca Iona sunt uneori „foarte recunoscători“ pentru ceea ce este trecător.

Mai întâi, Iona și-a făcut un adăpost pentru a sta la umbră, uitând că orice construiește omul este trecător. Un vânt puternic a distrus adăpostul a doua zi. Nimic din ceea ce construim pentru noi înșine nu rămâne fără a fi distrus. Nimic nu durează veșnic. Nici noi nu vom rămâne aici.

Apoi, Iona s-a bucurat de umbra dată de un copac, dar a doua zi un vierme a atacat copacul. Orice copac moare la un moment dat. Și viermele care l-a mâncat moare. La fel și profetul care a stat la umbra copacului. Și Ninive, cetatea în care a predicat, va dispărea, deși s-a pocăit în vremea lui Iona. Credincioșii mor la fel ca necredincioșii. Nu are sens să te bucuri de o umbră. Mâine s-ar putea să-ți dorești să mori pentru că ai pierdut această bucurie. Totuși, nici disperarea nu va dura. Este trecătoare, la fel ca orice alt sentiment. Apoi și pământul pe care au crescut copacii, pe care oamenii au fost uneori bucuroși, alteori mânioși, va arde și el.

Numai Dumnezeu este veșnic, El care spune: „Și mie să nu-Mi fie milă?“ (Iona 4:11). El nu va cruța Ninive pentru totdeauna. El nu cruță pe nimeni veșnic pe acest pământ. Lazăr, la fel ca ceilalți pe care Isus i-a înviat, a trebuit să moară mai târziu. Numai Dumnezeu dănuie veșnic. Cuvântul Său, „Să nu-mi fie milă?“ rămâne. Să nu cruț Eu pentru veșnicie sufletul care s-a încrezut în Mine?

17 MAI

„N-am mâncat de pomană pâinea nimănui; ci, lucrând și ostenindu-ne, am muncit zi și noapte. “
2 Tesaloniceni 3:8

Subiectul principal al lui Pavel în epistolele sale este Cel a cărui înfățișare este ca o mie de sori, care își eliberează splendoarea, ai cărui ochi sunt puri și a cărui întregă ființă este albă ca jadul.

Hristos este subiectul său principal, dar nu este singurul subiect. Uneori scrie despre sine însuși și cei care lucrau împreună cu ei, așa cum o face în versetul citat mai sus.

Și pentru noi, principala preocupare este Cel ale cărui virtuți seamănă cu oceanul vast, nemărginit și în care sunt adunate infinite nestemate minunate. Când Îl cunoști pe El, gândirea este câștigată de bucurie.

Cu toate acestea, nu putem evita să vorbim despre pastori. Amintește-i pastorului tău că celor care trăiesc din Evanghelie li se cer anumite lucruri.

1) Să nu mănânce pâinea semenilor lor credincioși pe degeaba. Un medic poate raporta la sfârșitul anului câți pacienți a tratat, câți a vindecat. Un cizmar poate raporta câte perechi de pantofi a făcut. Un pastor trebuie să fie capabil să raporteze despre lucrarea lui de răspândire a Evangheliei și despre eficiența lucrării sale.

2) Ei lucrează zi și noapte. Ziua nu este de ajuns. „Ferice de omul care zi și noapte cugetă la Legea Lui!“ (Psalmul 1:1, 2). Roadele apar când continui să lucrezi în timpul nopții.

Creștinii trebuie să fie pastori pentru pastorii lor.

18 MAI

„Dar El era ... zdrobit pentru fărădelegile noastre.“

Isaia 53:5

Într-o țară în care domnește persecuția, un ofițer de poliție a venit să aresteze un pastor. Ofițerul l-a întrebat pe pastor: „Mă considerați un monstru, la fel ca toți ceilalți?“

Pastorul a răspuns: „Monstru? Nu, dar un om nefericit care crede că nimeni nu-l iubește. Dumnezeu te iubește, da, chiar într-un mod special. Pentru oamenii răi a devenit El om. El nu a venit pe pământ pentru că noi eram drăguți ca băieții de altar, ci pentru că eram murdari. Cu cât suntem mai murdari, cu atât mai mare este dreptul nostru la mila Lui.“

Ofițerul s-a apărut: „Nu sunt chiar atât de rău. Nu sunt un hoț.“

„Sunteți“, a răspuns pastorul. „Ați furat de la Dumnezeu.“

„Ce?“

„L-ați jefuit de păcatele dumneavoastră. Păcatele noastre Îi aparțin Lui. Ele sunt proprietatea Lui. El a venit, S-a născut ca Fiu al omului pentru a le lua. Toată murdăria faptelor noastre rele este a Lui, nu a dumneavoastră. Sunteți un hoț, un jefuitor, dacă refuzați să I le dați Lui, Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii, care are dreptul să le ridice pentru că sunt proprietatea Lui și numai a Lui. Dumneavoastră păstrați ce aparține altcuiva.“

În noaptea aceea pastorul nu a fost închis. Ofițerul de poliție i-a mărturisit păcatele.

Ești un hoț? Declari că păcatele pe care le-ai comis sunt ale tale, deși de drept Îi aparțin lui Isus?

19 MAI

„La miezul nopții, s-a auzit o strigare: «Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!»”

Matei 25:6

Pământul se învâрте în jurul axei sale. Miezul nopții este momentul în care o parte a Pământului este cel mai departe de soare. Miezul nopții spiritual este perioada celei mai mari depărtări a omului de Dumnezeu. Noi ne apropiem de acest miez de noapte și de evenimentele înfricoșătoare care-l însoțesc.

Dar miezul nopții nu este primit cu aceleași sentimente de copiii lui Dumnezeu și de lume. La miezul nopții, primul născut al egiptenilor a murit, dar poporul ales și-a căpătat libertatea.

Domnul a spus: „Vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze“ (Ioan 9:4). Dar când un lucru este declarat imposibil în Biblie, aceasta nu se referă la cei credincioși. Despre ei, Isus a spus: „toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede“ (Marcu 9:23).

Poporul sfânt poate lucra chiar și la miezul nopții. La miezul nopții a luat Samson porțile cetății Gaza (Judecători 16:3). La miezul nopții a primit Rut de la Boaz promisiunea: „îți voi face tot ce vei zice“ (Rut 3:11). La miezul nopții Paul și Sila l-au câștigat pentru Domnul pe temnicerul din Filipi (Fapte 16:25).

La miezul nopții poporul lui Dumnezeu face lucrurile cele mai grozave. Prin urmare, psalmistul spune: „Mă scol la miezul nopții să Te laud pentru judecățile Tale cele drepte“ (Psalmul 119:62).

Noi nu ne temem de întunericul din lume. Noi lucrăm. Mirele vine curând. Nu ar trebui să-L întâmpinăm cu mâinile goale.

20 MAI

„Uitați-vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți.“

Faptele Apostolilor 13:41

Pavel citează aici versetul din Habacuc 1:5, adăugând la profeția acestuia, prin autoritatea sa de apostol, cuvântul „pieriți“, un cuvânt de blestem adresat adversarilor Evangheliei. Domnul pronunțase deja o sentință la adresa Ierusalimului. Blestemase smochinul și acesta se uscăse. Aici Pavel avertizează statul evreiesc că va pieri; și așa s-a și întâmplat curând după aceea. Abia recent Și-a arătat Dumnezeu mila, adunând într-un stat evreu nou oile risipite ale lui Israel.

Ni se pare neobișnuit ca un apostol să spună adversarilor: „Pieriți!“ Știm că Dumnezeu este dragoste. Așa este, dar nu se spune nicăieri în Biblie că este numai dragoste. Nu poți epuiza descrierea lui Dumnezeu cu un singur cuvânt, „dragoste“. Nu poți descrie niciun om printr-un singur cuvânt. Eu sunt creștin, dar sunt și bărbat, înalt, pastor, păcătos, tată și așa mai departe. Deci dragostea este doar unul dintre atributele lui Dumnezeu. Există, de asemenea, o dreptate, o mânie, o groază a Domnului. Acestea sunt exprimate în Biblie la fel de clar ca dragostea Sa.

După ce a scris imnul dragostei din 1 Corinteni 13, Pavel scrie, în aceeași epistolă (16:22): „Dacă nu iubește cineva pe Domnul nostru Isus Hristos, să fie anatema!“

Creștinii au puterea de a dezlega și de a lega, de a binecuvânta și a blestema. Ei își iubesc adversarii ca indivizi și fac tot ce pot pentru a-i aduce la mântuire, dar instituțiilor care-i persecută ei le spun în mod profetic: „Pieriți!“, și acestea vor pieri.

Amintește-ți de Gingis Han și tătarii săi puternici. În secolul treisprezece, fără avioane cu reacție sau arme atomice, ei au înaintat din China până în mijlocul Europei. Le-a luat jumătate din timpul de care au avut nevoie sovieticii să cucerească acest teritoriu. Dar Gingis Han a pierit. Noi nu ne temem de stocul de bombe pe care le-au manufacturat dușmanii Evangheliei. Amintește-ți de Suleiman Magnificul și de turcii săi formidabili. Creștinii s-au rugat și au rostit cuvântul condamnării: „pieriți“. Dușmanul a pierit. Armele spirituale sunt puternice. Sunt letale. Un cuvânt al lui Petru a atras moartea asupra lui Anania și Safira, creștinii necredincioși.

21 MAI

„Păziți ce este drept.“

Isaia 56:1

Anatoli Krasnov-Levitin, un scriitor evreu creștin care a fost închis zece ani în închisori sovietice, a descris astfel o discuție avută cu un creștin pacifist. Levitin l-a întrebat: „Dacă un bandit îți atacă familia, de ce să nu smulgi toporul din mâna lui și să-l lovești cu el în cap?“

Pacifistul a răspuns: „Acest lucru este interzis de Sfânta Scriptură. Isus ne-a învățat să întoarcem obrazul celălalt, dacă ne lovește cineva.“

Levitin a replicat: „Dar Isus nu a învățat niciodată să îngădui să-ți fie uciși copiii de către bandiți.“

El a explicat mai departe: „Ceea ce este de bun simț atunci când numai tu ești atacat devine o nesăbuintă atunci când sunt implicate alte persoane. Un bărbat care privește în tăcere cum este bătut alt om lipsit de apărare și nu intervine în favoarea acestuia, este un laș și un egoist. Această atitudine nu poate fi justificată prin doctrina non-rezistenței. Un om care păstrează tăcerea când triumfă înșelăciunea este, de asemenea, laș și egoist... Blândețea, uitarea insultelor adresate propriei persoane sunt necesare pentru a concentra voința omului spre lupta împotriva nedreptății, minciunilor și răului în care trăiește lumea.“

Cuvintele „Ferice de cei care înfometează și însetează după neprihănire“, explică Levitin, nu sunt doar o binecuvântare pentru cei care încearcă să facă să triumfe dreptatea în această lume. Iuda scrie despre „mântuirea comună“.

Fiecare om mântuit luptă să facă din mântuire un lucru obișnuit, să facă în așa fel încât principiile lui Hristos să guverneze lumea.

Toți creștinii autentici sunt luptători împotriva nedreptății și cruzimii. Prin urmare, sunt persecutați. Nu te mulțumi cu mântuirea personală! Salvează-i și pe alții!

22 MAI

„Dragostea... nu se poartă necuviincios.“

1 Corinteni 13:4, 5

Cuvintele acestea sunt înțelese, în general, cu sensul acesta: creștinii nu se poartă nepoliticos. Dar însuși Pavel era, uneori, teribil de nepoliticos. La fel și Domnul. La fel și reformatorii și adversarii lor. Atunci când miza este soarta bisericii și a lumii, politețea poate să facă mult rău.

Cuvântul grecesc tradus prin „necuviincios“ este *aschemon*. O traducere literală ar fi: „dragostea nu se poartă fără o schemă“.

Hristos pune oamenii în categorii ca un zoolog; El îi încadrează într-un sistem, într-o schemă. Unii oameni sunt „oi“, alții, „lupi“, alții, „câini“, alții, „vulpi“. Pe alții îi numește nebuni, ipocriți și vipere. Alții sunt ucenici preaiubiți. El cunoaște o fiară, un dragon și un porumbel ales. Dragostea nu se poartă necuviincios, adică fără să aibă în vedere această schemă.

Toți oamenii trebuie să fie iubiți, dar nu pot să mă port cu cei de tipul „oaie“ la fel cum mă port cu cei de tipul „lup“. Nu pot să mă port cu ipocriții la fel cum mă port cu ucenicii preaiubiți sau cu tiranii cum mă port cu victimele lor. Vai de păstorul care nu ar face diferența și s-ar purta la fel față de oile și câinii săi și față de lupi. Dragostea nu se poartă la fel față de un soț bun și față de un soț rău, față de un copil ascultător și față de unul neascultător. Atitudinea dragostei depinde de situație.

Să presupunem că niște gangsteri atacă un om nevinovat; poate că eu îi iubesc pe toți, dar aș încerca să-l apăr pe omul nevinovat, trăgând, dacă este necesar, în direcția gangsterilor. Altfel m-aș purta necuviincios sau *aschemon*, fără să țin cont de faptul că, în schema lumii, aceștia ocupă poziții diferite. Același lucru este adevărat în atitudinea noastră față de cei care fac bine bisericii și cei care îi fac rău, față de cei care își apără țara și cei care o atacă.

Dragostea nu se poartă necuviincios. Are atitudini variate, în conformitate cu locul pe care îl ocupă fiecare persoană în schemă.

23 MAI

„Lasă, să vedem...”

Matei 27:49

Există o indiferență, o insensibilitate și o apatie de neînvinș față de suferință.

La răstignirea de pe Golgota a participat o mulțime de oameni, iar aceștia chiar au auzit strigătele celor răstigniți atunci când li se înfingeau cuiele în mâini și picioare. Ei trebuie să fi știut că cel puțin unul dintre cei trei răstigniți în acea Vinere Mare era cel mai bun dintre oameni. Altfel, El nu S-ar fi rugat pentru cei care Îl chinuiau. Altfel, nu I-ar fi păsat să aducă un tâlhar la Dumnezeu, în timp ce El Însuși trecea printr-o suferință fizică de nedescris. Acum acest Isus striga, cuprins de disperare: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?”

Și care a fost reacția mulțimii? Și-au spus unii altora: „Lasă-L, să vedem...”. Nu le-a trecut prin minte să-i ușureze suferința prin simplul gest de a-I oferi puțină apă sau un cuvânt de mângâiere. „Lasă-L, să vedem dacă va veni Ilie să-L salveze.”

Ilie nu este doar un nume al unui profet de demult. În ebraică, este o propoziție scurtă care înseamnă „Iehova este Dumnezeul meu”. În acest sens, oricine poate fi un Ilie. În acest sens, Domnul a spus despre Ioan Botezătorul că era Ilie. Fiecare dintre noi trebuie să-L aibă pe Iehova ca Dumnezeu personal. Dacă Dumnezeul Iehova, care este plin de milă, este stăpânul vieților noastre, noi nu vom rămâne niciodată nepăsători la vederea suferinței celor nevinovați.

În realitate, cei care nu Îl au pe Dumnezeu au această atitudine: „Lasă-l, să vedem...”. Oameni de acest fel au asistat la răstignirea de pe Golgota fără să fie mișcați de cele văzute. Astfel de oameni nu vor fi mișcați de mesajul suferințelor de astăzi. Ei sunt condamnați. Lor nu le pasă dacă frații cei mici ai lui Isus suferă de foame sau sunt în închisoare. Îi lăsăm pe acești oameni în seama judecății lui Dumnezeu.

Este atât de multă inerție și apatie de învins chiar și printre cei aleși ai lui Dumnezeu! Nu rămâne nepăsător unde apare o nevoie; dacă poți, ajută!

24 MAI

„El este bun și cu cei nemulțumitori, și cu cei răi.“

Luca 6:35

Una dintre cele mai mari frumuseți ale Bibliei este faptul că nu există în ea două versete. În primul rând, nu există în Biblie niciun verset în care Isus să întrebe pe cineva: „Ce păcate ai făcut? Câte? În ce împrejurări? Cu cine? Spune-mi dacă păcatele tale au fost obișnuite, ofense mărunte sau încălcări grave.“ Mai degrabă, Biblia ne spune că Isus a mers de la persoană la persoană spunând: „Bucură-te, fiule; bucură-te, fiică; păcatele îți sunt iertate“, fără să cerceteze despre ce fel de păcate a fost vorba. Nici pe tine nu te întreabă despre trecutul tău.

În al doilea rând, nu este niciun loc în Biblie în care să vedem că cineva și-a cerut scuze de la Isus sau a cerut iertare. După ultima cină, toți apostolii, cu excepția lui Ioan, s-au împrăștiat. Petru a negat că L-ar cunoaște. Ar fi fost frumos, după ce L-au întâlnit pe Isus înviat, dacă ei ar fi spus: „Ne pare rău“. Dar nu au spus. A fost așa pentru că oricine privește chipul lui Isus vede atât de multă înțelegere și dragoste, încât poate fi sigur mai dinainte că „El iartă totul“. Hristos dorește să mă mântuiască mult mai mult decât doresc eu însumi să fiu mântuit. El dorește ca eu să fiu în Cer mult mai mult decât doresc eu însumi să merg în cer. Un om trebuie să alerge repede ca să fugă de Dumnezeu, care îl urmărește cu binecuvântările Sale.

Bizuite-te pe faptul că aceste două versete nu sunt în Biblie. Crede că El nu mai ține în seamă păcatele tale, atunci când tu te pocăiești, și că cea mai mare dorință a Lui este să te ierte.

25 MAI

„Lăsați prostia și veți trăi.“

Proverbe 9:6

Regele Lear a spus: „Noi când ne naștem, plângem că intrăm pe această mare scenă de nebuni.“ Avea dreptate. El a fost nesăbuit prin aceea că a încredințat copiilor prea devreme tot ce avea. Ar fi trebuit să știe că ei erau născuți în nelegiuire și că în păcat fuseseră zămisliți (Psalmul 51:5).

Aceasta este o lume de nebuni. A vorbit rău despre Cel mai bun. L-a numit diavolul. Hamlet avea dreptate: „De-ai fi ca gheața de curată, ca zăpada de neprihănită și de bârfeală tot nu o să scapi“.

Othello a numit-o pe neprihănita Desdemona ștoarfă. „Nici chiar un bețivan de cerșetor n-ar spune o vorbă de-asta ștoarfei sale.“

Julietta a fost nesăbuită. Ea avea tot dreptul să se îndrăgostească la vârsta de paisprezece ani. Numai că nu a iubit cu înțelepciune. Ea i-a spus lui Romeo: „sau jură-mi doar pe nobilul tău suflet, pe sfântul idol din altarul meu“. Este o nebunie să faci un idol din cel pe care-l iubești. Dacă ar mai fi trăit un an, e posibil să fi schimbat idolul.

Hamlet i-a spus Ofeliei: „sau dacă trebuie să te măriți, ia un nerod, căci oamenii cu cap știu prea bine ce dihanii faceți din ei“. Câți bărbați sunt înțelepți și prevăzători?

Iago a spus despre Cassius: „De pot să-l mai îmbiu doar c-un pahar, pe lângă tot ce-a mai băut azi-noapte, va fi colțos și rău, ca și cățelul stăpânii-mi.“ Producătorii de băuturi spirtoase obțin un mare profit de pe urma îmbierii noastre cu multe pahare. Lumea este beată.

Ce bine că Isus ne-a spus să nu aparținem acestei lumi. Suntem în ea numai ca străini și călători. Nu luăm parte la nebunia ei.

26 MAI

„...orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească.“

Filipeni 4:8

În timp ce Cleopa și prietenul său călătoreau spre Emaus, Isus li s-a alăturat. Dar El Se schimbase. Ei nu-L puteau recunoaște. Cleopa L-a întrebat pe Isus: „«Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în el zilele acestea?» «Ce?» le-a zis El.“ (Luca 24:18, 19).

Isus Și-a manifestat interesul. Atât de multe lucruri se întâmplaseră în Ierusalim în ultimele zile! Fuseseră răstigniți doi tâlhari. Se va fi dus vreunul dintre ucenici să le aline pe mamele răpuse de durere ale acestora? Va fi cerut cineva de la Pilat trupurile acestor tâlhari ca să nu fie lăsate pe cruce și să fie devorate de corbi? Unul dintre tâlhari devenise fratele lor în credință. Ucenicii Lui trebuie să-i fi asigurat, cel puțin, o înmormântare decentă. Și ce se putea spune despre călăii Săi? Aveau nevoie de mântuire. Se va fi dus unul dintre ucenicii lui Isus să se poarte cu dragoste și să-i arate calea pentru a primi iertarea?

Trecuseră trei zile. Câte lucruri se întâmplaseră în Ierusalim în acel răstimp? Poate că se destrămaseră familii, fuseseră pierderi grele, crime. Unii poate că scriseră imnuri de laudă pentru Iehova. Mamele avuseseră grijă de copiii lor. Alții se îngrijiseră ca semenii lor să aibă pâine. Multe se pot întâmpla în trei zile. „Ce lucruri?“, a întrebat Isus. Pe El Îl interesează viața omului în toate aspectele ei, virtuți și păcate, bucurii și tristeți. Dorește să împartă totul cu noi.

În timp ce vorbeau despre „lucrurile“ care se întâmplaseră în Ierusalim, ucenicii erau obsedați doar de un singur lucru: ce se întâmplase cu Isus, Persoana pe care ei o iubeau.

Mulți creștini sunt obsedați numai de relația lor personală cu Domnul înălțat, care poate să le dea pace aici, pe pământ, și după aceea, în paradis. Dar Hristos este viața, viața din jurul lor. Pe El Îl puteți vedea în frații Lui, în omenirea înfometată, însetată, dezgolită, bolnavă și înrobită. Îl întâlnești pe El de fiecare dată când întâlnești un copil al lui Dumnezeu.

27 MAI

„Dar unii s-au îndoit.“

Matei 28:17

Îndoiala are o valoare pozitivă. Unde ar fi știința astăzi dacă nu s-ar fi îndoit Copernic de teoria general acceptată conform căreia Pământul ar fi centrul universului? Sau dacă Einstein nu s-ar fi îndoit de valoarea absolută a geometriei lui Euclid și a mecanicii cerești a lui Newton? Unde ar fi religia dacă Avraam nu s-ar fi îndoit de religia politeistă pe care o moștenise de la strămoșii săi? Sau dacă apostolii nu s-ar fi îndoit de judecata pronunțată de marii preoți ai poporului lor care spunea că Isus era un hulitor?

Îndoiala este legitimă și necesară. Este mai multă înțelepciune în îndoiala sinceră decât în anumite certitudini aparente. Mulți oameni religioși care au o siguranță îngâmfată cu privire la locul lor în Cer vor fi pierduți. Unii predicatori chiar Îi vor spune Domnului la revenirea Sa: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?“ Și Isus le va răspunde: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege“ (Matei 7:22, 23).

În loc să insiști că Îl cunoști pe Dumnezeu, când Îl ai doar în imaginația ta, ar trebui să fii un căutător. Căutătorii de Dumnezeu sunt în siguranță. Îndoiala sinceră nu este altceva decât o căutare după adevăr. Dar mai este și un chin al duhului: „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!“ (Psalmul 42:1). Cerbul nu tânjește după predici și cărți despre apă. Nu-l interesează conversațiile despre potolirea setei. Cele mai mărețe concepte, cele mai poetice fraze despre cât de răcoroasă și cât de frumoasă este apa nu vor satisface un om însetat; nici analizele precise ale compoziției chimice a apei. El va dori apa însăși.

Așa este căutătorul de Dumnezeu. Oamenii varsă râuri de lacrimi din cauză că au pierdut bogății sau un copil. Câți au avut parte de o lacrimă pentru că nu L-au putut găsi pe Dumnezeu? Câți pot spune cu adevărat, din inimă, cuvintele psalmistului: „Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu... Cu lacrimi mă hrănesc zi și noapte“ (Psalmul 42:2, 3)?

28 MAI

„Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui.“

Efesenii 6:10

În Statele Unite ale Americii cel puțin zece la sută dintre copiii din școala elementară suferă de dislexie, o afecțiune de percepție care le blochează abilitatea de a citi, ortografia și scrie citeț. Procentul este probabil același în alte țări civilizate. Optzeci la sută din totalul deținuților din închisorile din Statele Unite sunt afectați de dislexie, o stare, uneori moștenită, care te face să amesteci literele și cifrele. Tavanul poate fi confundat cu podeaua, cuvântul „ostil“ cu „ospitalier“. Litera „A“ poate fi văzută ca „U“, iar o serie de numere cum ar fi 1-2-3 poate să apară ca 2-1-3.

Furia și frustrarea ce rezultă în urma eșecurilor școlare repetate se manifestă adesea printr-un comportament delincvent și antisocial.

Dar nu trebuie să fie totdeauna așa. Nelson Rockefeller, fost vicepreședinte al Statelor Unite, spunea că a avut această problemă toată viața. „Eu citesc de la sfârșit la început. Văd numerele invers. Chiar le gândesc invers, asta este cel mai rău.“ El nu a reușit niciodată să ortografieze corect, dar a depășit acest handicap învățând pur și simplu să-i facă față. Edison era dislexic, ceea ce nu l-a împiedicat să devină un mare inventator. Generalul Patton nu a putut să citească litere tipărite până la vârsta de doisprezece ani. Și președintele Wilson a suferit de dislexie. La fel și Albert Einstein, fizicianul al cărui nume este admirat de tot universul.

Copiii ar trebui să fie hrăniți cu vitaminele M și R, care lipsesc din alimentația celor mai mulți copii de astăzi. Ele reprezintă moralitatea și religia. Copiii ar trebui învățați că au datoria morală să nu fie eșecuri, să realizeze ceva folositor în viața lor. De asemenea, ar trebui să fie învățați să depășească acest handicap sau pe oricare altul.

Și tu îți poți depăși handicapurile.

29 MAI

„L-ai făcut [pe om] cu puțin mai prejos decât îngerii...”

Psalmul 8:5

Sigmund Freud, întemeietorul psihanalizei, obișnuia să se laude că ar fi „încheiat deposedarea omului de coroana sa”.

Omul fusese considerat coroana creației lui Dumnezeu. La un moment dat, Copernic a arătat că locuința omului, Pământul, nu este centrul universului, așa cum se crezuse până atunci. Soarele nostru este una din miliardele de stele, multe dintre ele mult mai mari decât a noastră. Copernic era un credincios creștin și a rămas la fel și după descoperirea pe care a făcut-o. Dar alții au tras concluzia că, prin reducerea importanței Pământului în univers, omul și-a pierdut dreptul de considera că are o valoare specială. Despre Darwin se spune că ar fi arătat că nici pe Pământ omul nu este ceva unic și nu poate fi considerat rezultatul proiectului lui Dumnezeu de a avea un prieten, o ființă cu care să comunice. Conform ipotezei lui Darwin, omul este doar unul dintre rezultatele evoluției întâmplătoare, la fel cum sunt cimpanzeii și gorilele. Aceasta a fost o a doua lovitură dată superiorității omului.

Dacă într-adevăr suntem rezultatul șansei, doar materie, nu și duh, simple animale, lacome și sexiste, de unde apare, totuși, împotrivirea față de aceste teorii? Animale precum maimuțele și taurii sunt deranjate că sunt considerate astfel? Furnicile minuscule se simt ofensate pentru că nu sunt considerate elefanți? De unde ambiția omului, încrederea în sine, ideea că el este creatura preaiubită a lui Dumnezeu, superioară și diferită de toate animalele? De unde glasul conștiinței și dorința de a atinge înălțimi spirituale?

„Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său“ (Geneza 1:27). Nu se spune nimic asemănător despre nicio creatură din univers. Dumnezeu „l-a încununat cu slavă și cinste“ (Psalmul 8:5). Omul este coroana creației. Când Dumnezeu a dorit să Se întrupeze, a venit ca om pe Pământ. Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și printre numele Lui se găseau și cele de Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor (Isaia 9:6).

Crede în chemarea ta unică și împlinește-o! Lasă să se vadă în tine chipul lui Dumnezeu! Lumina ta să strălucească atât de puternic încât oamenii să-L slăvească pe Tatăl.

30 MAI

„Iată, vor fi șapte ani de mare belșug în toată țara Egiptului.“

Geneza 41:29

De ce a venit această binecuvântare excepțională peste Egipt? De ce urma să aibă parte de belșug și de ce a fost avertizat cu privire la foametea din anii mai săraci ce aveau să urmeze? Trei sunt motivele, acestea reprezentând și secretele oricărei lucrări creștine de succes:

1) Faraonul din vremea aceea se purta ca un rege nu doar când era treaz. Subconștientul lui era, de asemenea, foarte preocupat de binele poporului său și visa noaptea despre acest lucru.

Fiecare creștin este un rege. Luther spunea: „Un creștin este un rege care domnește perfect liber, fără să se supună cuiva.“ Dar un creștin este un rege iubitor. Așa că, Luther adaugă: „Un creștin este slujitorul ascultător al tuturor, supus față de toți.“

Creștinul nu se *străduiește* din greu să fie un câștigător de suflete; nu este o obligație pentru el să pună binele bisericii pe primul loc. Credința lui creștină i-a invadat subconștientul. Pur și simplu este un câștigător de suflete, un om care pune pe primul loc Împărăția lui Dumnezeu.

2) Faraonul, visătorul de bine, întâlnește altă persoană care are vise, pe Iosif, și se alătură lui. Fă și tu la fel!

3) Faraonul nu a avut niciun fel de prejudecăți. A chemat la curte un străin, de altă culoare, un om cu o religie care pentru faraon trebuie să fi părut ciudată, un om care se închina unui singur Dumnezeu nevăzut, un prizonier cu o reputație proastă. Acuzația pentru care fusese închis era tentativă de viol.

Dar pentru faraon, orice om putea fi folosit pentru binele țării. Oamenii care comiseseră fapte rele cu o zi înainte puteau deveni oameni buni în dimineața de față. În plus, cine putea ști dacă acuzația împotriva lui Iosif era adevărată? Deținătorii de sclavi, cum era Potifar, își trimiteau adesea sclavii la închisoare fără un proces corect.

Împlinirea acestor condiții a adus Egiptului un mare belșug și rezerve pentru ei și vecinii lor în timpuri de foamete. Aceste calități te vor transforma și pe tine într-un învingător.

31 MAI

„Totul este deșertăciune.“

Eclesiastul 1:2

Când Corintul a fost asediat de Filip de Macedonia, toată populația a luat parte la apărarea cetății. Unii reparau zidurile, alții aruncau cu sulițe și săgeți. Și filosoful Diogene a devenit activ. El își rostogolea butoiul de colo-colo pe o stradă. Întrebat de ce face acest lucru, el a răspuns: „Ei bine, nu vreau să fiu singurul leneș printre atât de mulți oameni care muncesc.“

„Dar ceilalți fac ceva folositor pentru cetate, ceea ce nu se poate spune în cazul tău“, i s-a replicat.

Diogene a continuat să-și rostogolească butoiul cu mare seriozitate. El considera munca celorlalți la fel de nefolositoare ca a lui. Corintul și Imperiul Macedonean aveau să dispară, indiferent de rezultatul acelei lupte. Soldații de ambele părți aveau să moară curând, atât învingătorii, cât și cei învinși. Cui avea să-i mai pese de detaliile bătăliei după câteva secole? Își mai amintește cineva azi numele acelor combatanți? Cetățenii orașului erau ocupați cu lucruri care, din perspectiva veșniciei, se vor dovedi a fi la fel de deșarte ca rostogolirea unui butoi.

În această lume, în care totul trece, un singur lucru rămâne neschimbat: ceea ce a făcut Hristos, Cel Veșnic, pentru noi, la Golgota. Alte lucrări se vor dovedi în cele din urmă inutile. Crucea lui Hristos îi mântuiește pe cei păcătoși, împărtășindu-le veșnicia pe care o deține Fiul lui Dumnezeu.

Despre crucea lui Hristos, Ioan Hrisostom a spus: „Este voia Tatălui, onoarea Fiului, bucuria Duhului, nestemata îngerilor, siguranța credinciosului, slava lui Pavel.“

Nu-i disprețui pe cei care își petrec timpul cu distracții, când nici cea mai serioasă muncă a ta, cu care tu te mândrești, nu va aduce rezultate mai bune pentru veșnicie. Slujește-I lui Hristos, cel răstignit și înviat! Aceasta este singura lucrare care nu este deșertăciune.

1 IUNIE

„Au adus înaintea mea pe înțelepți și pe cititorii în stele, ca să citească scrierea aceasta și să mi-o tâlcuiască; dar n-au putut să tâlcuiască aceste cuvinte.“

Daniel 5:15

În timp ce împăratul Belșatar din Babilon benchetuia plin de veselie cu demnitarii și soțiile lor, pe zid a apărut un mesaj în aramaică. Speriat și trezit la realitate, el și-a adunat sfătuitoarii pentru a le cere să-i spună înțelesul acestui fapt nemaîntâlnit. Totuși, niciunul dintre ei nu a putut interpreta ce era scris. Apoi l-a chemat pe Daniel și i s-a plâns că sfătuitoarii lui nu știau aramaica.

Limba aceasta era vorbită de către evrei. Acești captivi din Israel deveniseră o minoritate națională importantă în Babilon, contribuind la guvernare cu un prim-ministru și mulți alți conducători politici. Dar niciunul dintre înțelepții Babilonului nu se deranjase să învețe limba, religia sau mentalitatea evreilor. Dușmanii Babilonului, mezii și perșii, intrau pe furiș în cetate în timp ce împăratul și demnitarii lui se distrau. Chiar în noaptea aceea Belșatar a fost ucis și marele său imperiu a căzut în mâini străine. „Înțelepților“ săi le lipsea înțelepciunea. Fără să cunoască iminența pericolului, nu l-au putut avertiza pe împărat.

Vedem și astăzi replica fidelă a ignoranței tragice de care au dat dovadă acești sfătuitoari din vechime. Înțelepții moderni – dintre care mulți sunt conducători în biserică – sunt suficient de deștepți pentru a-și asigura poziții înalte și avantajele și faima care însoțesc un rang deosebit. Dar le lipsește capacitatea de a-i înțelege pe oamenii pe care ar trebui să-i conducă la Hristos și nici nu recunosc forțele distructive care amenință biserica. „Înțelepții“ zilelor noastre, conducătorii spirituali, par să nu fie conștienți de pericolul grav pe care îl reprezintă pentru creștinism islamul agresiv, comunismul și laicismul răspândit pe scară largă.

Pentru împăratul Belșatar, avertismentul a fost scris de o mână pe zid. Avertismentul pentru lumea liberă este scris în sânge și înțelepții noștri tot nu-l pot citi.

2 IUNIE

„Și toți frații care sunt împreună cu mine...”

Galateni 1:2

Pavel decisese să scrie o scrisoare de învățătură pentru biserica din Galatia. Ceea ce le-a scris a fost Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu, care urma să slujească la formarea creștinilor până la sfârșitul lumii. Într-un astfel de caz nu îți scrii opinia proprie. Te unești cu toți frații. Există o credință pentru toți, care a fost transmisă cândva sfinților – credința păstrată de toți frații de totdeauna și de pretutindeni.

Cel pe care se bizuia cel mai mult Pavel era fratele său, Isus. În El ne încredem. Și sfinții slăviți sunt cu noi.

Când Isus a vorbit cu Moise și Ilie pe Muntele Schimbării la Față, le-a cerut apostolilor să nu spună nimănui. Nimeni nu ar spune altcuiva, după ce a întâlnit o persoană, „Știi, avea un nas“. Nu e nimic neobișnuit în a avea un nas. Noi avem tendința să atribuim multă valoare supranaturalului, dar Isus a dorit ca noi să ne vedem într-o părtășie continuă cu sfinții care nu mai sunt printre noi.

Noi suntem împotriva spiritismului, e evocării morților; nu dorim să-i simțim aproape. Dar credem că sfinții care au plecat să fie cu Domnul nu sunt departe.

Biblia spune: „suntem înconjurați de un nor mare de martori“ (Evrei 12:1). Se spune că atunci când Ioan Hrisostom își scria predicile, un creștin i-a văzut pe Pavel și Ioan stând lângă el și șoptindu-i idei la ureche. Cei care s-au făcut asemenea unor copii pot crede această istorisire. Nu se vorbește des despre aceste experiențe pentru că prea multă vorbă ar arăta că nu credem în miraculosul ca fapt obișnuit în viața de creștin, nu credem că părtășia sfinților este o experiență de fiecare zi.

Să ne scriem scrisorile „împreună cu frații care sunt cu noi“.

3 IUNIE

„Un om avea...”

Biblia este revelația lui Dumnezeu. „Revelație“ este un cuvânt cu origine latină care are două înțelesuri. Descoperă lucruri ascunse, necunoscute anterior, dar și pune unele lucruri în spatele unui vâl.

De la început, cuvintele Domnului nostru ne-au fost transmise în greacă, o altă limbă decât aceea vorbită de Isus. Noi avem cuvintele Sale învăluite într-o traducere, care nu poate transmite niciodată sensul deplin al originalului. Chiar și ebraica Vechiului Testament lasă gândurile lui Dumnezeu după un vâl, împachetându-le în limbajul sărac al oamenilor. Scopul Bibliei este acela de a trezi în noi un dor după starea binecuvântată în care vom fi când Îl vom vedea pe Dumnezeu și când nu va mai fi comunicare între oameni în cuvinte nepotrivite pentru a exprima gândurile cele mai înalte – așa cum va fi la sfârșitul vremurilor.

Isus vorbea aramaica, un dialect al limbii ebraice. Nici în aramică, nici în ebraică nu există cuvântul „a avea“. Isus nu a pronunțat niciodată acest cuvânt. Isus nu a spus că ar fi „avut“ vreun lucru. Prin urmare, Și-a putut păstra bucuria întreagă atunci când L-au dezbrăcat pentru a-L biciui. Ei L-au luat haine despre care El nu spusese niciodată „le am“. El nu a spus niciodată „am un trup“. Trupul pe care l-au torturat ei nu era al Lui. El nu a posedat nimic. Isus Și-a predat trupul Tatălui ca o jertfă vie, înainte ca ei să-L omoare.

El Și-a învățat primii ucenici să gândească în același mod. „Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște“ (Fapte 4:32). Toate Îi aparțin lui Dumnezeu și noi suntem administratori ai posesiunilor Sale. El este liber să ia înapoi oricând bogățiile materiale, sănătatea, un copil iubit, un nume bun, un prieten, faima. Aceste lucruri ne sunt doar încredințate. Aceasta constituie una din bucuriile vieții creștine. Toți creștinii sunt neavuți („a nu avea“) nedorindu-și să fie avuți („a avea“). Cei care au se îngrijorează din cauza unei posibile pierderi. Pentru noi acest lucru nu este cu puțință. Viața noastră este una plină de seninătate.

4 IUNIE

„Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu.“
Galateni 4:7

De când au fost descoperite genele și ADN-ul cunoaștem lucruri noi despre ereditate. Știm ce forțe irezistibile, care lucrează spre bine sau spre rău, ne sunt transmise prin ereditate de la strămoșii noștri.

Mai este și o ereditate a spiritului. Când ne naștem din nou în familia Sa, Dumnezeu este cu adevărat Tatăl nostru. Moștenim de la Dumnezeu nu doar împărăția Sa, ci și caracterul Său. Sămânța lui Dumnezeu este în noi (1 Ioan 3:9).

Copiii vorbitorilor de engleză vorbesc engleză; copiii românilor vorbesc limba română. Copiii lui Dumnezeu vorbesc cuvintele lui Dumnezeu. Petru spune în prima sa epistolă: „Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu“ (4:11). Dacă cineva este un moștenitor al lui Dumnezeu, cuvintele sau scrierile sale ar trebui, de asemenea, să fie cuvintele lui Dumnezeu. Dacă nu, nu ar trebui să vorbească sau să scrie.

Ar trebui să putem spune, împreună cu Pavel: „m-ați primit ca pe un înger al lui Dumnezeu, ca pe însuși Hristos Isus“ (Galateni 4:14). Acesta este modul normal în care ar trebui să fie primit cineva care vorbește cuvintele lui Dumnezeu.

O soră suedeză scrie că, după ce a terminat traducerea unei cărți creștine, i-a apărut un înger și i-a mulțumit. Poate că asta îi face să zâmbească pe unii creștini. Dar nu mi-aș pierde prea mult timp în creștinism dacă nu aș crede cel puțin prima pagină din Noul Testament, unde ni se spune că îngerii apar. Ai aprobarea creștinilor și a îngerilor când vorbești cuvintele lui Dumnezeu.

5 IUNIE

„Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.“
Marcu 16:15

Dacă ar sta cineva pe marginea unui drum și ar privi cum trece toată populația Chinei prin fața sa, câte un individ pe secundă, ar trece mai mult de douăzeci de ani înainte să treacă ultimul membru al procesiunii. Acești oameni sunt conduși de leninismul cel mai strict. Lenin a scris: „Este moral orice lucru care este necesar pentru anihilarea vechii ordini exploatare.“ După Lenin, religia face parte din această categorie și trebuie anihilată.

Dar sunt creștini în China cărora nu le este teamă de moarte. Aceasta este calea de a ajunge în brațele Marelui ceresc și de a primi sărutarea sfântă. Un raport extraordinar a venit din provincia Hunan. Un predicator fusese spânzurat de comuniști, dar aceștia au plecat prea repede. Frații au putut să taie frânghia și să-l dea jos și trăiește și acum. El spune că atunci când frânghia era în jurul gâtului și era ridicat și atârnat de creanga unui copac, nu se putea gândi decât la Domnul nostru care fusese ridicat pe cruce.

Roagă-te pentru poporul chinez și pentru credincioșii de acolo. Dumnezeu îi iubește foarte mult pe chinezi. El a creat atât de mulți: 800 de milioane.

6 IUNIE

„Faceți bine celor ce vă urăsc.“

Luca 6:27

Sfântul Patrick își începe confesiunea prin aceste cuvinte: „Eu, Patrick, un păcătos, cel mai păcătos și cel mai neînsemnat dintre toți credincioșii“. În secolul al IV-lea, el, un britanic, a fost luat ca sclav de către irlandezi într-un raid. A fost nevoit să aibă grijă de oile lor îndurând foamea și lipsa de îmbrăcăminte. Cruzimea lor a aprins în tânărul creștin o dragoste nebunească pentru negustorii de sclavi în a căror proprietate se afla.

Până la urmă a reușit să scape. Ajuns în Anglia, în libertate, el a avut un vis. Un bărbat l-a abordat cu o scrisoare și Patrick a citit cuvintele „vocea irlandezilor“. Apoi a auzit multe voci plângând în irlandeză: „Te implorăm, sfinte tânăr, să vii aici și să umbli încă o dată printre noi.“

Pentru un sclav fugar, a fi prins de fostul său proprietar putea însemna moartea. Dar Patrick iubea, așa că pericolul nu a contat. El i-a mărturisit unui preot un păcat grav pe care îl comisese. Acesta a făcut cunoscut păcatul lui în public și biserica nu a vrut să-l trimită pe Patrick în Irlanda. Așa că s-a întors pe cont propriu și i-a adus la Hristos pe foștii proprietari de sclavi.

Să-i aducem la Hristos pe cei care ne persecută. Gândește-te la omul care ți-a greșit cel mai mult și fă o chestiune de onoare din aducerea lui la convertire.

7 IUNIE

„Intră în odăița ta...”

Matei 6:6

Profesorii de filosofie le-au dat oamenilor sfaturi nefirești. Marc Aureliu scria: „Oamenii caută locuri retrase în sate, pe plaje, în munți... Acesta este un lucru de prost-gust pentru că te poți retrage în tine însuși oricând dorești. Nicăieri altundeva nu poate găsi omul mai multă liniște și un loc mai calm decât în sufletul său.” Este sigur că poți găsi liniște interioară în mijlocul zgomotelor, dar este nevoie de un efort uriaș.

De ce să nu urmărim exemplul mai bun și învățătura Stăpânului, care a mers în locuri din deșert sau pe munte pentru a se ruga? Și dacă acest lucru nu este posibil, de ce să nu te asiguri că ai liniște la tine în cameră?

Zgomotul acestei epoci tehnologice face parte dintr-un complot împotriva spiritualității. Radioul și televiziunea, printre alte lucruri, se asigură că nu ai niciodată niciun pic de liniște. Iubiți, prieteni au uitat arta de a sta sau de a se plimba împreună în tăcere. Într-o proporție de 80% cuvintele pe care le spunem sau le scriem sunt inutile.

Evreii, cărora Dumnezeu le-a dat prima Sa revelație, nu au niciun cuvânt pentru „cuvânt”. Prin ei a fost dat Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu poți spune acest lucru în ebraică. În loc de „cuvânt” ei folosesc *davar*, care înseamnă „lucrul real”. Să vorbim și să ascultăm cuvinte numai dacă nu sunt vorbărie goală, ci realități.

În ebraică, prologul la Evanghelia după Ioan spune: „La început a fost lucrul real (*davar*) și lucrul real era cu Dumnezeu și lucrul real era Dumnezeu.”

În loc să ne pierdem timpul spunând nimicuri, vorbind despre lucruri care nu contează cu adevărat, să petrecem mult timp în camerele noastre într-o părtășie tăcută cu Dumnezeu.

8 IUNIE

„Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: «Ridică-te și aruncă-te în mare» și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.“

Marcu 11:23

Isus a spus aceste cuvinte pe drumul dintre Ierusalim și Betania. Terenul este plat. Nu sunt munți. Când a spus „muntele acesta“ nu putea arăta spre ceva ce ar fi putut fi un obstacol în cale.

Munții dificultăților și ai obstacolelor sunt doar în imaginația noastră. Noi avem promisiuni: „nimic nu vă va putea vătăma“ (Luca 10:19) și „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu“ (Romani 8:28). Lucrurile și evenimentele nu ne ating niciodată sufletele, ci rămân la ușa lor. Ce ne provoacă probleme sunt opiniile și atitudinile noastre față de persoane și evenimente. Peste acestea avem autoritate. Pe acestea le putem arunca în mare.

Circumstanțele în care a spus Domnul aceste cuvinte arată că ele nu se aplică la munții de natură fizică. Cum ar arăta lumea dacă fiecare dintre milioane de ucenici ai lui Isus ar muta munții la dreapta sau la stânga după plăcerea fiecăruia? Fiecare ucenic ar avea o părere diferită despre locul în care ar trebui să fie muntele. Isus vorbește despre realități spirituale când ne învață despre cum să înlăturăm munții.

Să vină evenimentele! Să se poarte oamenii cum vor față de tine! Nu socoti niciun lucru ca fiind un munte în calea ta! Doi și cu doi fac patru. Fructele conțin suc. Oamenii se poartă rău uneori. Evenimentele pot fi neplăcute. Totuși, toate lucrurile lucrează împreună spre binele meu. Dificultățile pe calea mea spre Cer țin de lumea imaginației. Pot să le arunc.

9 IUNIE

„Simon a răspuns: «Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit, și n-am prins nimic; dar, la cuvântul Tău, voi arunca mreșile!»”

Luca 5:5

William Chalmers Burns a plecat ca misionar în China în anul 1847. După șapte ani a scris: „Nu știu să fi ajuns niciun suflet la Hristos prin mine.“ Domnul l-a făcut să treacă prin școala perseverenței.

Pescuitul, așa cum era practicat acum două mii de ani, era o îndeletnicire anevoioasă. Am mai fi aruncat noi mreșile în apă după o noapte întreagă de muncă zadarnică? Rațiunea și dorința de odihnă pledau împotriva ideii; dar există cuvântul magnific: „dar“ (cu toate acestea, în engl.). Simon Petru a aruncat din nou mreșile și nu s-a oprit să se odihnească nici măcar după pescuirea miraculoasă și obositoare. El și tovarășii săi au adus bărcile la mal și nu s-au dus la culcare. „Ei... au mers după El“ (Luca 5:11).

Noi ar trebui să rămânem la locul nostru de muncă în ciuda experiențelor nefericite și a rezultatelor nesatisfăcătoare.

Arhiepiscopul Fenelon scria: „Dacă nu ar fi ținut de duhul credinței pentru a lucra mai departe fără să vadă rodul muncii sale, omul ar fi descurajat, atât de puține realizează cineva, fie că este vorba despre câștigarea altora, fie despre schimbarea sa în bine.“

Eu sunt președintele unei misiuni internaționale. Am fost adus la Hristos de un tâmplar pe nume Wölfkes, care s-a rugat ani de zile – fără rezultat – să nu moară fără să aducă un evreu la Hristos. Dumnezeu i-a dăruit doi, pe mine și pe soția mea. Noi am adus la Mântuitorul alți câțiva evrei; aceștia, la rândul lor, i-au câștigat pe alții. Rezultatul poate fi văzut astăzi în congregațiile înfloritoare de evrei creștini din multe orașe ale Israelului. Mulți dintre credincioși vin din țara natală a lui Wölfkes, România. Odată, când mi-am spus istoria convertirii într-un sat românesc, am observat că un bărbat foarte bătrân din public plângea. La sfârșit, mi-a spus: „Dumnezeu m-a folosit pentru a-l aduce pe tâmplarul acela la Hristos. Am crezut că am trudit toată viața în zadar. Acum aud de la dumneavoastră că sunt bunicul, în credință, al multor evrei.“

Continuă și tu, acolo unde te afli, la postul tău, cu toate cele ce se întâmplă...

10 IUNIE

„Hristos, viața voastră...”

Coloseni 3:4

Relația dintre Isus și un suflet credincios este unică și nu poate să fie explicată satisfăcător în cuvinte, neexistând vreun echivalent adecvat. Prin transfuzie, sângele unei persoane devine sângele alteia. Dacă cel din urmă este rănit și pierde sânge imediat după transfuzie, nu curge sângele donatorului, ci al primitorului. A devenit al lui. Într-un transplant de inimă, inima nu mai este a unui cadavru, ci a unui om viu. Așa este între Isus și sufletul credincios. Are loc o transfuzie, un transplant, o schimbare de personalitate.

Luther se exprimă astfel: „Tatăl Îi spune lui Hristos: «Tu devii Petru, care se leapădă, Saul, care persecută, Iuda, care trădează, Magdalena, care păcătuiește.» Apoi legea Îl vede pe Isus plin de aceste ofense și îi spune că trebuie să moară. Isus este cel mai mare ucigaș, hoț, mincinos, adulterin din întreaga istorie a omenirii. Nu în sensul că a comis toate aceste fărădelegi, ci că Și le-a însușit.“ El a devenit personalitatea mea păcătoasă. În schimb, El îmi dă personalitatea Sa. În comentariul său la Epistola către Galateni, Luther spune cu îndrăzneală: „Creștinul este Hristos“.

Luther are o temelie biblică pentru această afirmație. Cei mai mari propovăduitori ai creștinismului au învățat același lucru. Ignățiu a scris: „Hristos este viața noastră inseparabilă.“ Toma din Aquino a spus că Hristos și creștinii sunt „una și aceeași persoană mistică“. Catehismul scoțian (Craig) învață: „Hristos nu este, în fapt, o altă persoană, în afara poporului Său“.

Isus a fost dat să fie răstignit. Isus continuă să fie eliberat pentru a fi răstignit astăzi în persoana ucenicilor Săi. Toate suferințele tale sunt ale Lui.

11 IUNIE

„Doamne, învață-ne să ne rugăm!“

Luca 11:1

Sfântul Francis de Assisi se ruga în felul următor:

Doamne,
Fă din mine un instrument al păcii tale;
Unde este ură, să arăt dragoste;
Unde este îndoială, credință;
Unde este disperare, speranță;
Unde este întuneric, lumină;
Și unde este tristețe, bucurie.

O, Stăpâne Divin, ajută-mă mai degrabă
Să mângâi, decât să fiu mângâiat;
Să înțeleg, decât să fiu înțeles;
Să iubesc, decât să fiu iubit;
Căci dăruind, primim; iertând, suntem iertați;
Murind, suntem născuți pentru viața veșnică.

Cum se explică faptul că cei mai mulți dintre noi nu ne purtăm așa?
Pentru că îl avem pe „eu“. În engleză, toate substantivele și pronumele sunt scrise cu litere mici, numai pronumele personal de persoana întâi, eu – „I“ – este scris cu literă mare. Având un „Eu“, mi se pot întâmpla multe neplăceri, din cauza cărora pot deveni nefericit și neiubitor. Dacă nu ai un „Eu“, ce rău ar putea să vină asupra ta?

Prin urmare, Domnul spune: „Dacă Mă urmează cineva, să se lepede de sine“, adică, să se lepede de „Eu“. Voi fi mântuit numai atunci când nu va mai fi niciun „Eu“ de mântuit.

12 IUNIE

„Dar un singur lucru trebuie.“

Luca 10:42

Lucrul de care se plâng oamenii cel mai des este acela că nu au timp. Cu siguranță că este așa pentru că, asemenea Martei, sunt prea ocupați cu prea multe lucruri. Nu ați fi auzit-o niciodată pe Maria spunând că nu are timp. Ea avea nevoie de un singur lucru: să asculte ce spune Preaiubitul său și din când în când să facă singurul lucru poruncit de El. El nu ne poruncește niciodată să facem două lucruri în același timp. Există doar o sarcină pentru fiecare moment al vieților noastre. În timp ce execut această sarcină, nu am altă datorie. Prin urmare, credincioșii au întotdeauna timp.

Un evanghelist nou a venit într-un sat și i-a uimit pe toți cu predicarea sa plină de forță. Vestea s-a răspândit repede și în duminica următoare tot satul s-a adunat la biserică. El a spus exact aceeași predică. În a treia duminică, când oamenii veniseră din satele învecinate, a predicat din nou aceeași predică. La fel și în a patra duminică. Bătrânii bisericii și-au spus unii altora: „Asta trebuie să fie un escroc care a învățat pe de rost o singură predică.“

„Nu știi cum să spui altă predică?“, l-au întrebat.

„Nu am văzut încă să se fi împlinit ce am învățat în prima predică“, a răspuns el. „Așa că, de ce să vă împovărez cu alta?“

De ce să citești atât de multe ziare și să ascuți atât de multe știri, în loc să răspunzi la o tragedie din imediata apropiere și să îți oferi ajutorul? De ce să citim atât de multe cărți noi, când nu am pus în practică nimic din lucrurile bune pe care le-am citit deja? De ce răspund la încă un telefon, când nu mi-am făcut timp să fiu atent, plin de milă și bunătate față de omul care m-a sunat înainte?

Cât de puține a spus și a făcut Domnul nostru! Poți rezuma esențialul în cele șaisprezece capitole ale Evangheliei după Marcu. Dar fiecare gest și cuvânt au fost aur curat. Cercetează-ți cuvintele și acțiunile! Vei descoperi că de cele mai multe dintre ele nu este nevoie. Controlează-le și vei avea timp și seninătate. Cercetează-ți conștiința în fiecare seară. Treci în revistă ziua care a trecut, întrebându-te la fiecare pas dacă lucrurile pe care le-ai făcut au fost necesare. Elimină toate gândurile și faptele nefolositoare.

13 IUNIE

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.“

Ioan 1:12

Odată, când Napoleon călărea într-o paradă, calul său a luat-o razna. Văzând că împăratul era pe cale să fie aruncat din șa, un soldat pedestru a apucat hățurile libere, cu riscul vieții sale, și prin forță brută a oprit calul sălbatic și a reușit să-l țină pe loc.

Napoleon a spus: „Mulțumesc, căpitane!“

Proaspătul căpitan a înțeles și s-a dus direct la sala de mese a ofițerilor. S-a așezat și a început să li se adreseze ofițerilor ca unor egali.

„Cum îndrăznești?“, l-au întrebat ei.

„De ce nu?“, a răspuns el. „Sunt căpitan.“

Ei și-au bătut joc de el: „Căpitan? Tu? Dar nu ai trese de căpitan, nici școală, nici o companie pe care să o comanzi.“

„Nu am încă nimic din toate acestea“, a replicat el cu încredere, „dar sunt căpitan, pentru că Napoleon m-a numit așa.“

Niciun copil al lui Dumnezeu nu ar trebui să se simtă descurajat pentru că nu are purtarea unui sfânt; că nu are cunoștințele necesare; că nu ar fi recunoscut ca un credincios de cei din jur. El a fost numit „copil al lui Dumnezeu“ de către Regele regilor. Acest lucru este de ajuns.

Acela care ți-a dat acest nume te va conduce prin viață, prin suișurile și coborâșurile ei, chiar și prin moarte, spre împlinirea înaltei tale chemări. Numai tu să crezi că ești un copil al lui Dumnezeu. Va veni și restul.

14 IUNIE

„Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea.“

1 Corinteni 11:24

Ioan Hrisostom a spus: „Dacă noi nu am avea trup, Dumnezeu ne-ar dăruia lucrurile spirituale, în simplitatea lor, fără formă materială. Dar pentru că sufletele noastre trăiesc în trupuri, El ne dăruiește daruri spirituale sub forma lucrurilor vizibile.“ El vorbea despre ritualuri. Viața creștină nu este posibilă fără ele.

Augustin a scris: „Nu poți să aduni oamenii în numele unei religii corecte sau greșite, dacă nu-i unești prin folosirea împreună a unor semne vizibile sau sacrameinte.“

Botezul, Cina Domnului, punerea mâinilor – toate acestea sunt semne vizibile ale unui har nevăzut care îți este dat.

Un inel ieftin oferit de un mire capătă o valoare nouă. Același lucru este adevărat despre orice metal transformat într-o monedă care poartă marca statului. Așa este și cu apa botezului: devine un simbol al curățirii de păcat.

În același fel, la Cina Domnului pâinea și vinul sunt simboluri ale trupului și sângelui Domnului.

Este greșit să privești în jurul tău în timpul Cinei pentru a vedea dacă cineva o ia într-un mod nevrednic. Cercetează-te pe tine însuși! Fiecare participă pe propria răspundere. Nu ezita să iei Cina administrată de un pastor despre a cărui viață știi că este nepotrivită. Valoarea ritului nu depinde de caracterul celui care îl administrează, așa cum valoarea unei scrisori de la persoana iubită nu depinde de caracterul poștașului.

Nu-ți închipui că riturile, în sine, te vor ajuta. Ele ne întăresc pe calea spre Cer numai dacă sunt luate prin credință.

Dacă ai o perspectivă corectă asupra acestor lucruri, ele pot deveni hrană autentică pentru sufletul tău.

15 IUNIE

„Atunci a venit Isus din Galilea la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el.“

Matei 3:13

Sfântul Ignațiu spunea că Isus a fost botezat „pentru a curăța apele“. Cei mai mulți teologi ar spune că a făcut-o pentru a-și arăta compasiunea față de păcătoși. A simțit Isus că era păcătos? Își dorea să fie curățit?

Din genele ovulelor Mariei, din care a fost zămislit, Isus a moștenit caracteristici fizice de la mulți strămoși, toți păcătoși. În proporție de șaptezeci la sută, caracterul omului este moștenit. Dacă Isus este Dumnezeu care a devenit om în toată plinătatea cuvântului, El a fost supus legii eredității. Ca om, El putea fi influențat. El „a fost crescut“ (Luca 4:16). Învățătorii Lui și toți cei din jurul Său erau păcătoși. El a fost ispitit la fel ca noi toți. A avut instinctele și impulsurile noastre. Ca om, cunoașterea Sa era limitată. Pentru a-i salva pe cei umili, El fost nevoit să-i lovească pe neguțători și pe farisei.

El nu a comis niciun păcat niciodată, dar a simțit că sunt ale Sale toate păcatele comise vreodată împotriva Sa încă de când era copil, începând cu ereditatea impusă asupra Lui și uciderea pruncilor în Betleem. El a simțit ca și când ar fi fost a lui nefericirea tuturor celor care comiseseră crime. Nimeni nu se mai simțise vreodată la fel de vinovat ca El. Luând asupra Lui toate păcatele noastre, El a devenit cel mai mare nelegiuit din istorie. Sentimentul de vinovăție este cel mai puternic resimțit de cel mai nevinovat. Pavel spune despre sine că este cel mai mare dintre păcătoși. Noi am fi spus că păcătoșii cei mai mari erau Caiafa, Pilat și Iuda. Cel perfect nevinovat a simțit vinovăția cea mai mare.

Prin urmare, a simțit nevoia să fie botezat.

Nu te complac în inocența care îți este oferită de Isus. Tocmai pentru că ai devenit mai alb decât zăpada, însușește-ți păcatul tuturor.

16 IUNIE

„Fiecare își va purta sarcina lui însuși.“

Galateni 6:5

Un episcop se făcuse vinovat de adulter. Nimeni nu a știut. Și totuși, el și-a mărturisit păcatul în fața întregii biserici. În timp ce își punea *palliumul* pe altar, a spus: „Nu mai pot să fiu episcopul vostru.“

Toți au plâns și au răspuns: „Fie ca păcatul tău să fie al nostru, dar continuă-ți slujba de episcop.“

Atunci el s-a întins pe podeaua bisericii, în dreptul ușii, și a spus: „Oricine va trece fără să mă calce în picioare nu va avea nicio parte cu Dumnezeu.“ Și așa au făcut. După ce a trecut și cel din urmă călcând peste el, s-a auzit o voce din cer: „Datorită marii sale umilințe, Eu i-am iertat păcatul.“

Acest lucru s-a întâmplat în secolul patru. La vremea aceea, creștinii erau o adunare de sfinți. Dar astăzi eu nu aș recomanda niciunei persoane care are o poziție importantă în biserică sau niciunui lucrător în biserică să facă ce a făcut episcopul acela.

Cunosc cazul unei eroine sovietice a credinței. Ea se afla în închisoare pentru că îi învățase pe copii despre Hristos. Fusese curajoasă la interogatorii și la tribunal. În celula sa, o altă creștină, pe care o admira foarte mult și în care vedea o conducătoare deosebită, i-a mărturisit un păcat tănuit. Ea nu se așteptase ca un alt creștin să păcătuiească atât de grav. A părăsit biserica și s-a măritat cu un comunist. Sunt momente în care mărturisirea unui păcat poate duce la rănirea altei persoane. Mărturisește-ți păcatele înaintea Domnului. Mergi la El cu povara ta.

Dar ai grijă să fii considerat un păcătos de către frații și surorile tale. Nu căuta să treci drept un sfânt și Dumnezeu îți va ierta păcatele datorită smereniei tale.

17 IUNIE

*„Când ... tu nu-i spui [celui rău], ca să-l întorci de la calea lui cea rea, ...
sângele lui îl voi cere din mâna ta.“*

Ezechiel 33:8

Într-o zi furtunoasă de iarnă, pe Lacul Michigan s-a scufundat o ambarcațiune, nu departe de țărm. Un înotător bun a reușit să salveze zece persoane, una după alta. Colegii lui pregătiseră un foc pe plajă. Epuizat, „salvatorul“ s-a încălzit la foc. Văzând că alții continuau să se lupte cu valurile, s-a pregătit să intre din nou în apă.

Prieteniile lui l-au sfătuit să n-o facă. „Ești prea obosit“, i-au spus ei, „te vei îneca și tu.“

„Nu pot să văd oameni pierind“, a răspuns el.

Adunându-și toate puterile, el a reușit să mai salveze cinci persoane. Își dăduse toată silința. El însuși a fost tras cu dificultate din apă.

În timp ce zăcea epuizat lângă foc, a văzut doi bărbați care se chinuiau din răspuțeri să se mențină la suprafața unei plăci de lemn. „Trebuie să-i salvez și pe ei“, a strigat el.

„E o nebunie“, au exclamat ceilalți. „Te vei sinucide!“

El nu a ascultat și i-a salvat și pe cei doi.

Acum îi pierise toată puterea, dar nu se retrăgea. Era cuprins de chinuri. În delirul produs de febră, el repeta la nesfârșit: „Cum mă voi înfățișa înaintea Domnului dacă am salvat doar șaptesprezece? Nu aș mai fi putut salva măcar încă unul?“

Suntem răspunzători pentru sângele oricărei persoane a cărei viață fizică sau spirituală am fi putut-o salva, dar am neglijat să o facem. Nu suntem toți ucigași?

Văzând un criminal dus să fie executat prin spânzurătoare, Philip Neri a spus: „Dacă nu ar fi fost harul lui Dumnezeu, eu aș fi meritat să fiu în locul lui.“

18 IUNIE

„Dumnezeu ... dă tuturor cu mână largă.“

Iacov 1:5

În cartea sa importantă, *Puterea și gloria*, Graham Greene îi atribuie următoarea replică unui personaj care se adresează sărmanului preot a cărui poveste constituie subiectul cărții: „Nu pot să-mi imaginez cum un om ca dumneavoastră poate crede aceste lucruri. Indienii, da; păi, când văd lumină electrică pentru prima dată, ei cred că e un miracol.“

Preotul răspunde: „Și îndrăznesc să spun că prima dată când ai vedea un om înviat din morți ai gândi la fel. E ciudat, nu-i așa? Nu este vorba că nu se întâmplă miracole – problema e că oamenii le numesc altfel. Nu-i vezi pe doctori în jurul celui mort? El nu mai respiră, pulsul s-a oprit, inima nu-i mai bate: este mort. Apoi cineva îi redă viața și ei toți – care e expresia? – au opinii rezervate. Ei nu spun că este un miracol pentru că nu le place cuvântul acesta. Și se întâmplă din nou, și din nou – poate pentru că Dumnezeu lucrează pe pământ – și ei spun: «Nu există miracole, pur și simplu ne-am dezvoltat concepția despre ceea ce înseamnă viață. Acum știm că poți fi viu fără puls, suflare, bătăi ale inimii.» Și inventează un cuvânt nou pentru a descrie această stare și spun că știința a dovedit din nou că nu este vorba despre un miracol. Nu poți să câștigi în fața lor.“

Încearcă să vezi miracolele lui Dumnezeu în munca de zi cu zi a doctorilor, inginerilor, tehnicienilor, psihiatrilor, inventatorilor, fermierilor, muncitorilor din fabrici care îmbunătățesc și fac mai ușoară viața noastră pe pământ. Ei sunt uneltele. Donatorul, cel care face miracolele, este Dumnezeu.

19 IUNIE

„Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.“

Matei 6:24

Un creștin primise daruri mari de la Dumnezeu. Fusesse renumit pentru viața sa sfântă. Renumele său a ajuns în atenția împăratului, care l-a chemat pentru a-i auzi învățăturile. Împăratul a fost foarte mulțumit și i-a dăruit aur, pe care el l-a acceptat.

La întoarcerea sa acasă, creștinul a cumpărat un teren și case.

Așa cum se întâmpla adesea în trecut, i-a fost adus un om posedat de demon. Creștinul i-a poruncit demonului: „Ieși afară din omul acesta!“

Demonul i-a spus cu dispreț: „Nu voi asculta de tine!“

Pentru că nu mai auzise niciodată un asemenea refuz, credinciosul l-a întrebat surprins: „De ce nu ascuți de mine?“

Demonul i-a răspuns: „Ți-ai părăsit preocuparea unică, Dumnezeu, și ai devenit ca noi. Așa că nu ascult de tine.“

O biserică bogată este lipsită de putere în lupta împotriva diavolului. La fel și un creștin bogat. Un creștin poate să administreze bogății mari, dar numai cu condiția să nu fie ale lui, ci ale lui Dumnezeu, care i-a dat darul înmulțirii și folosirii lor pentru slava Sa.

În momentul în care consideri că bogățiile sunt ale tale, cazi sub blestemul rostit de Domnul: „este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu“ (Matei 19:24).

Gândește-te serios la aceste lucruri înainte de a merge să administrezi ceea ce crezi că sunt banii tăi.

20 IUNIE

„Lasă (suferă) să fie așa acum... “

Matei 3:15 (KJV)

Știm ce a spus Isus la vârsta de doisprezece ani. Evangheliile păstrează tăcerea cu privire la următorii optsprezece ani. O întrerup când Isus ajunge la vârsta de treizeci de ani. Primul Său cuvânt este „suferă“.

Ioan Botezătorul nu putea concepe ca Mântuitorul să fie botezat de el, așa cum fuseseră mulți păcătoși. Isus i-a spus: „Suferă, suportă acest lucru.“

„Lăsați (suportați) copilașii“ să vină la serviciul de închinare, deși s-ar putea să-l deranjeze (Matei 19:14, KJV). „Lăsați (în greacă este același cuvânt, *afiemi*) să crească neghina împreună cu grâul“ (Matei 13:30, KJV).

„Sunt niște călăuze oarbe.“ Noi am fi adăugat: „Nu-i lăsa să meargă mai departe.“ Isus spune: „Lăsați-i“ (Matei 15:14).

Un om dorise să taie un smochin pentru că nu mai dădea fructe. Vierul, care Îl reprezintă pe Isus în această parabolă, răspunde: „mai lasă-l și anul acesta“ (Luca 13:8).

Suportă oamenii și lucrurile. Lasă-le în pace.

În loc să te îngrijorezi de răul pe care îl fac alții, învață de la albine. Nu se lasă distrase de nimeni, dar hrănesc omenirea cu miere. Fă și tu la fel!

21 IUNIE

„Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor.“
Geneza 1:2

Augustin scria: „Dacă ni s-ar fi poruncit să construim, pentru Duhul, un templu din lemn și piatră, am fi avut o dovadă clară a divinității Duhului, pentru că numai lui Dumnezeu Îi datorăm închinare. Dar avem o dovadă și mai clară în faptul că noi nu trebuie să construim, ci să fim un templu pentru El.“

Duhul trebuie să fie Dumnezeu dacă blasfemia împotriva Lui este singurul păcat de neiertat.

Prezența Duhului în viața celui credincios trebuie să fie esențială. Iudeii care se duceau în Samaria își riscau viața pentru că samaritenii îi urau. Cu toate acestea, Petru și Ioan și-au riscat viața și s-au dus acolo cu scopul unic de a le împărtăși Duhul credincioșilor.

Fără Duhul, toate actele religioase sunt la fel de inutile ca lumina pentru orbi sau melodiile pentru surzi. Hristos a fost botezat pentru că a știut că după aceea Duhul va coborî asupra Lui. Acesta trebuie să fie și scopul nostru în orice practică religioasă.

„Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui“ (Romani 8:9). Pe de altă parte, nu este nicio condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firi pământești, ci după cele ale Duhului (Romani 8:1).

22 IUNIE

„Amin.“

Apocalipsa 22:21

După ce a fost botezat, Isus a dorit ca Duhul Sfânt să coboare peste El. Și Duhul așa a făcut.

Când ceri un dar de la Dumnezeu, în rugăciune, nu abandona rugăciunea până nu obții o experiență interioară, până nu vezi lucrul pe care l-ai cerut cum se coboară asupra ta într-o formă cvasi-materială și auzi din gura lui Dumnezeu că cererea ți-a fost aprobată.

Acesta este sensul cuvântului „Amin“. Ai vorbit cu Dumnezeu, dar Dumnezeu trăiește în tine și se folosește de gura ta pentru a răspunde la rugăciunea ta. „Amin“ este aprobarea Lui pentru ceea ce ai cerut.

O fată l-a auzit pe doctor spunându-i tatălui ei: „Nu mai este nicio speranță pentru soția dumneavoastră.“ Fata s-a dus în camera alăturată, a îngenuncheat și s-a rugat pentru însănătoșirea mamei ei.

Apoi și-a schimbat vocea și a spus: „Da, Maria, sigur o voi vindeca.“

Schimbându-și din nou vocea a spus: „Doamne, Îți mulțumesc.“

Revenind în camera cealaltă, i-a spus tatălui ei: „Dumnezeu tocmai mi-a promis că o va vindeca pe mama.“

Mama a fost vindecată. Acesta este sensul „Amin“-ului nostru. Este pecetea aprobării lui Dumnezeu rostită prin gura ta și care spune că mijlocirea ți-a fost acceptată.

Fiecare rugăciune ar trebui să fie urmată de un „Amin“.

23 IUNIE

„Așa se cade să împlinim toată neprihănirea.“

Matei 3:15

Nu exista vreo poruncă în Vechiul Testament care să-l oblige pe un evreu să fie botezat. Isus spune că se cuvine să împlinim toată neprihănirea făcând lucruri care nu sunt poruncite.

Nu există o poruncă a lui Dumnezeu care să ne împiedice să fumăm, să purtăm bijuterii (pentru ce a creat Dumnezeu smaraldele și rubinele?), să mergem la centre de înfrumusețare, să petrecem multe ore uitându-ne la televizor. Nu există porunci ale lui Dumnezeu care să interzică dezmierdările între persoane necăsătorite de sex opus sau încercarea unor droguri. Neprihănirea este împlinită nu prin ținerea poruncilor, ci prin încercarea de a găsi răspuns la această întrebare simplă: „I-ar plăcea lui Isus sau ar face acest lucru?“

Dacă arunci cu praf într-un om, nu-l vei răni. Nici dacă verși apă pe el nu va suferi. Nici dacă arunci cu paie în el. Dar pământ amestecat cu paie și apă formează o cărămidă. Dacă arunci cu ea, îi vei sparge capul.

Deci sunt multe lucruri mărunte care, în ele însele, sunt inofensive. Totuși, când se adună în viața noastră, capătă o greutate atât de mare încât ne pot distruge sufletul. „Vulpile cele mici ... strică viile“ (Cântarea Cântărilor 2:15).

Nu există nicio poruncă în legea lui Dumnezeu care să spună să luptăm împotriva vulpilor mici, dar este bine ca un proprietar de vie să facă acest lucru. Este bine pentru tine să lupți cu anumite obiceiuri. Chiar dacă luate în parte, fiecare pare să fie un fleac, împreună pot căpăta o greutate care să-ți blocheze viața spirituală.

24 IUNIE

„A văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se în chip de porumbel.“

Matei 3:16

Porumbelul este blând, prietenos cu oamenii, asemenea Duhului Sfânt, și de aceea este un simbol potrivit pentru Hristos. Însă mai au ceva în comun.

Pentru a observa porumbeii, trebuie să fii atent și să păstrezi liniștea. Aceste mici viețuitoare din natură nu se lasă descoperite de oameni gălăgioși. Cel care dorește să le cunoască trebuie să-și dezvolte calitățile necesare pentru a observa fără a fi observat, pentru a asculta fără a fi auzit.

La fel este și cu Duhul. Trebuie să fii liniștit, să rămâi tăcut înaintea Lui (Habacuc 2:20). Duhul Sfânt nu se poartă la fel când Se simte observat ca atunci când este în largul Său.

În primul caz El este suspicios, îngrijorat de cum Îi vor fi interpretate acțiunile. Domnul spune despre evrei: „Voiam să zic: «Îi voi lua cu o suflare. Le voi șterge pomenirea dintre oameni!» Dar Mă tem de ocările vrăjmașului, Mă tem ca nu cumva ... să zică: «Mâna noastră cea puternică, și nu Domnul a făcut toate aceste lucruri»“ (Deuteronom 32:26, 27).

Duhul știe că este observat de dușmanii Săi și Se descrie ca temându-se ca nu cumva să fie înțeles greșit și să acționeze altfel decât ar face-o în mod normal. Domnul a spus: „vorbec astfel pentru norodul care stă împrejur“ (Ioan 11:42). Pentru a cunoaște cuvintele pe care a intenționat Domnul să le spună, dacă nu ar fi influențat de cei care stau în jur, trebuie să ne menținem la o depărtare rezonabilă.

Când este observat de dușmani, de cei care se plâng, de curioși, Duhul, asemenea porumbelului, nu are reacții normale.

Rămâi tăcut, nu interveni, și lasă Duhul să facă așa cum vrea.

25 IUNIE

„Căutați să mântuiți... de alții ... fie-vă milă cu frică.“

Iuda 23

Dacă vezi că cineva se îneacă, îi arunci o frânghie și încerci să-l scoți din apă. Dacă este prea greu pentru tine, renunță la strădania ta. Altfel, s-ar putea să te tragă în apă și veți pieri amândoi, în loc de numai unul dintre voi.

La fel, și calea pe care ne străduim să aducem oameni la mântuirea veșnică este încărcată de pericole. De multe ori, efortul unui tânăr care a încercat să aducă o fată la mântuire s-a sfârșit cu căderea amândurora în păcat.

Misionarii au mers în țări din Asia să spună oamenilor despre Hristos. În schimb, unii dintre ei s-au convertit la budism sau au ajuns la un amestec între religia străină și creștinism. Au fost alcătuite comitete de misiune pentru a vesti Evanghelia altor națiuni; apoi creștinii au ajuns să fie atât de ocupați cu problemele financiare ale instituției încât Hristos a dispărut din viața lor.

Unii creștini au intrat în mlaștini, locuri marcate de sărăcie, pentru a aduce dragostea lui Hristos, dar în schimb, au ajuns să fie infectați cu spiritul de rebeliune răspândit acolo și acum sunt membri ai unor organizații de rebeli. Când vorbești cu un om profan despre lucruri spirituale, există pericolul ca acesta să te atragă în modul lui de conversație.

Cum vei salva sufletele altora, dacă nu ești atent să-și păstrezi sufletul tău curat? Părăsește rar castelul părtășiei tale iubitoare cu Domnul, numai după multă pregătire în rugăciune.

Fii atent la orice manevră a dușmanului. Evită luptele care sunt prea periculoase pentru tine. Vitejia nesăbuită nu este curaj. Salvează cu teamă!

26 IUNIE

„Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.“

Ioan 1:29

Dacă trimiți un copil la băcănie să cumpere ceva cu un dolar și băcanul îi cere doi dolari, nu poți să-l pedepsești pe copil pentru că nu ți-a împlinit porunca. Un învățător nu se poate aștepta de la un copil din clasele primare să rezolve probleme complicate de algebră.

Nici nouă nu ne cere Dumnezeu să ne salvăm sufletele. Nu avem capacitatea de a face acest lucru. Nu suntem vinovați pentru că nu ne mântuim singuri. Vina noastră constă doar în refuzul de a veni la Isus, care are puterea incomensurabilă de a mântui lumea întreagă. Dacă toată lumea întreagă, de ce nu și pe mine?

Augustin scria: „Dacă ar fi fost doar un singur om păcătos în lume, Isus ar fi adus, cu bucurie, pentru el, aceeași jertfă pe care a adus-o pentru lumea întreagă.“

Isus nu a cerut niciodată să faci ceea ce nu poți face pentru tine însuși. Lasă-ți sufletul în seama Lui! El va face lucrarea.

Când a pictat scena în care Ioan Botezătorul exclamă: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii“, Leonardo da Vinci i-a desenat lui Ioan ochi de bețiv. A mers atât de departe încât unii au crezut că l-a pictat pe Bachus, zeul vinului.

Ioan Botezătorul trebuie să fi fost beat de bucurie când a descoperit că venise un astfel de Mântuitor.

Apelează la Isus pentru mântuirea de toate păcatele tale!

27 IUNIE

„Poate ieși ceva bun din Nazaret?“

Ioan 1:46

Nazaretul era un oraș cu o reputație de imoralitate. Dar Natanael, cel care a spus cuvintele din textul de azi, era vinovat de unul dintre cele mai distrugătoare păcate: dispreț față de un grup întreg de oameni. Fiecare grup de oameni conține o diversitate de indivizi având caracteristici și personalități diferite.

Un pastor luteran mi-a spus: „Am un complex emoțional împotriva bapțiștilor și penticostalilor.“ El nu și-a dat seama că mărturisise un păcat mult mai grav decât dacă ar fi spus: „Am trăit mulți ani într-o relație de adulter.“ Datoria lui era aceea de a renunța la prejudecata lui imediat pentru că trebuie să ne lăsăm de toate păcatele.

Orice prejudecată îl ține pe cel care o păstrează departe de orice posibilitate de a gândi drept.

Mulți nu-L acceptă pe Isus pentru că a fost evreu.

Fariseii nu puteau admite ca un profet să poată proveni din Galileea (Ioan 7:52).

Alții se simțeau ofenșați de apartenența Lui la o clasă inferioară. Ei întrebau pe un ton batjocoritor: „Nu este acesta fiul tâmplarului?“ (Matei 13:55).

Unii se întreabă dacă biserica despre care se spun atât de multe lucruri rele poate să ofere ceva de valoare.

Dumnezeu este Tatăl tuturor oamenilor. Este ceva bun în toate grupurile.

Moabiții, ca popor, s-au purtat rău față de poporul evreu. Dar din ei a venit Rut, una dintre femeile sfinte ale Bibliei.

Samaritenii s-au depărtat de religia adevărată, dar Isus ne vorbește despre un bun samaritean.

Ferește-te de orice prejudecată rasială, națională sau denominațională. Judecă fiecare persoană doar potrivit cu meritele proprii.

28 IUNIE

„În smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși.“

Filipeni 2:3

În timp ce se ruga în chilia sa, sfântul Antonie a auzit o voce: „Antonie“, a spus aceasta, „nu ai ajuns încă la stadiul aceluia tăbăcar“. Antonie s-a dus imediat să-l vadă pe tăbăcar și să învețe de la el căi de sfințire.

Tăbăcarul s-a plecat, uimit că a fost găsit demn de o astfel de vizită.

Antonie l-a întrebat: „Care este practica ta creștină?“

El a răspuns: „Dimineața, când mă trezesc, îmi spun că toți cei din oraș sunt mult mai buni decât mine. Ei sunt plăcuți lui Dumnezeu. Eu sunt cel mai mare păcătos și merit să fiu pedepsit.“

Păcatele noastre nu sunt treaba noastră. Cine sunt eu să judec? Numai mândria judecă și își condamnă semenii.

Un bărbat a venit la pastorul său și l-a întrebat: „Ce trebuie să fac? Sunt ispitit foarte mult de mândrie.“

Pastorul a răspuns: „Pur și simplu acceptă acest lucru. Ai motive din belșug să fii mândru, văzând că ai creat cerul și pământul.“

Tânărul nu a înțeles.

Pastorul l-a trimis înapoi cu aceste cuvinte: „Dacă Cel prin care a fost făcută lumea a venit în smerenie, de ce ar trebui să te mândrești tu, care ești doar praf și țărână? Care sunt lucrările tale, omule nefericit?“

29 IUNIE

„Chiar dacă am cunoscut pe Hristos în felul lumii, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta.“

2 Corinteni 5:16

Augustin scrie: „Chipul pe care îl avea Isus cât a trăit în trup este reprezentat de oameni în moduri variate. Este total necunoscut modul în care arăta chipul lui Isus.“

Cunoaștem cu precizie, din sculpturile și monedele antice, chipurile lui Iulius Cezar sau ale împăraților din vremea lui Isus, Octavian Augustus și Tiberiu; dar nu și pe acela al Regelui regelilor. Așa a aranjat lucrurile providența lui Dumnezeu. Aceasta pentru că Cezarii erau doar personalități istorice. Isus este Dumnezeu, Cel Veșnic, care a pășit în timp doar pentru o perioadă scurtă. Nu ar trebui să-L asociem pe El cu o față anume care exprimă trăsături caracteristice pentru o anumită vârstă, sex, rasă sau zonă geografică.

Isus trăiește în mulți oameni: unii sunt cerșetori, alții, împărați; unii sunt albi, alții, negri sau roșii sau galbeni; unii sunt copii, alții, oameni bătrâni; unii sunt sfinți, alții, începători în ale sfințeniei, unii au căzut în păcate grave pe care acum le regretă. Trebuie să învățăm să-L vedem pe Isus în toți aceștia.

De aceea a fost o împotrivire puternică în biserică față de introducerea de icoane. Dacă devii familiar cu o anumită imagine a lui Isus, nu-L mai recunoști în cei în nevoie de lângă tine.

30 IUNIE

„Iată legea când va muri un om...”

Numeri 19:14

Cinci misionari printre indienii din tribul Auca, din Ecuador, au fost uciși într-o singură zi. Soțiile lor au primit vestea cu pace sufletească. Lucrul obișnuit pentru un creștin este să moară pentru credința sa. Nimeni nu recunoaște o lege ca fiind legea lui Dumnezeu dacă nu este gata să moară pentru ea.

Nu oricine are privilegiul să moară ca martir, dar orice creștin trebuie să moară înainte de a muri. El trebuie să fie mort față de lume, față de legile și păcatele ei, înainte de a muri.

Macarie a fost întrebat: „Ce înseamnă să fii mort față de lume?”

El a răspuns: „Du-te în cimitir, laudă-i pe unii dintre morți și blesteamă-i pe alții. Apoi vino și spune-mi ce s-a întâmplat.”

Cel care pusese întrebarea a făcut cum i se spusese. La întoarcere i-a spus lui Macarie: „Niciunul n-a spus nimic.”

Macarie a replicat: „Fă și tu la fel!”

Cei cinci martiri aveau arme la ei când au murit. Ar fi putut să-și apere viețile, dar au ales să moară mai degrabă, decât să tragă în indieni. Ei muriseră înainte de a muri. Cum ar putea un cadavru să tragă în cineva? Ei erau vii doar pentru Dumnezeu.

Acești martiri și-au dat viața pentru a duce Evanghelia unui trib care la vremea aceea număra doar cincizeci și șase de oameni. Oameni din toate triburile trebuie să se numere printre cei mântuiți, inclusiv cei din triburile mici.

Sângele martirilor a produs semințe. Indienii Auca au deja primul martir, unul dintre ei, care s-a dus să evanghelizeze un trib vecin.

Să ne rugăm în mod constant pentru oamenii numeroși care încă trăiesc în epoca de piatră, neatinși de civilizație.

1 IULIE

„Și noi ... suntem înconjuțați cu un nor așa de mare de martori...”

Evrei 12:1

Să învățăm de la mării sfinți.

John de la Salle este părintele pedagogiei moderne. El a întemeiat primul liceu gratuit și primul seminar pentru învățători din Franța. Pentru că iubea mult, făcea multe. Spunea: „Nu pot să nu mă gândesc la acei mulți copii care pier din cauza ignoranței, fără să îmi vină să plâng.” Noi ne supărăm din cauza unor fleacuri din viața personală, dar câți dintre noi am vărsa lacrimi pentru cei fără carte?

Neputând să poarte această povară cu ușurătate, el și-a împărțit averea destul de mare cu săracii și a devenit un profesor sărac al celor săraci. Fac o comparație între spiritul său și cel al profesorilor nemulțumiți cu salarii mari care fac grevă pentru a obține mai mult. Ei sunt exemple de egoism pentru studenții lor. Catastrofa produsă în mințile copiilor de lăcomia lor nu va fi ștearsă niciodată de lucrurile frumoase pe care le predau.

De la Salle a avut mult de suferit din partea colegilor creștini și a profesorilor fără slujbă.

Pacificus din San Severino era obsedat de cuvintele Domnului care spun că secerișul este mare dar lucrătorii sunt puțini. El a spus: „Lumea are nevoie de apostoli, nu de doctori în teologie.” El a decis să devină apostol, să meargă printre păgâni ca misionar. Dar Dumnezeu i-a încredințat un alt apostolat, acela al suferinței. Picioarele i s-au umflat atât de mult încât nu a mai putut consilia sufletele pe care le iubea atât de mult. Apoi a fost lovit de orbire. Sufletul său era răvășit de furtuni interioare. Prietenii îl insultau, spunându-i că este blestemat de Dumnezeu, convinși că este așa din cauza suferințelor lui.

El a răbdat toate aceste suferințe cu mult curaj, știind că voia lui Dumnezeu, și nu a lui, trebuie să se facă în toate lucrurile. Pacificus continuă să aducă suflete la Hristos și acum, la trei secole de la moartea lui. Prin istoria suferințelor sale purtate cu dragoste au fost câștigați pentru Domnul mult mai mulți oameni decât dacă s-ar fi dus să predice printre păgâni.

Să învățăm să nu fim egoiști și să ne supunem voii lui Dumnezeu.

2 IULIE

„Căutați și veți găsi.“

Matei 7:7

În viața de zi cu zi Îl găsim pe Dumnezeu prin rugăciune. Tereza de Avila scria: „Diavolul știe că a pierdut sufletul care practică în mod perseverent rugăciunea mentală.“ Ea dă și o definiție pentru acest exercițiu: „Rugăciunea mentală nu este altceva decât o prietenie intimă, o conversație frecventă de la inimă la inimă cu Acela de care știm că suntem iubiți.“

Este ceva cu totul diferit de a-ți spune rugăciunile dimineața, seara și înainte de masă. Cel care se roagă doar când îngenunchează se roagă foarte puțin și fără putere. Trebuie să rămânem în legătură cu Isus toată ziua, prin rugăciuni scurte și prin cugetare asupra tuturor lucrurilor care se întâmplă. Fii conștient de faptul că Dumnezeu este prezent în toate circumstanțele și discută cu El, Prietenul tău cel mai bun, despre ce ar fi cel mai bine să faci. De asemenea, mulțumește-I pentru toate lucrurile.

În *Imitarea lui Hristos* citim următoarele: „Omul își face un rău mai mare, dacă nu-L caută pe Isus, decât i-ar putea face lumea întreagă și toți dușmanii săi la un loc.“ Noi ne supărăm dacă suntem jigniți sau din cauza catastrofelor provocate de război sau a revoluțiilor lansate de oamenii răi, fără să ne dăm seama că cel mai mare dușman pe care-l avem este propria persoană.

Era odată un om care nu reușise niciodată nimic. Un dușman invizibil îi amenința toate planurile. Într-o seară, cum stătea el întins pe canapea și își plângea eșecurile, a văzut o mână întinzându-se de pe după draperie pentru a-l strânge de gât. Și-a spus: „Acum pot să-mi văd dușmanul în față. Sunt puternic. Îl voi învinge.“ Cu o mișcare rapidă, a dat la o parte draperia și a văzut dușmanul. Era el însuși – el neglijând să-L caute pe Isus.

3 IULIE

„La Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință.“

Matei 19:26

Când eram doar un copil mic, nu mă gândeam la Dumnezeu. Fusesem învățat că El era o ființă atotputernică. Era tot ce știam. La vârsta de opt ani, poate, un alt copil și-a bătut joc de Dumnezeu în prezența mea. „Dacă este atotputernic“, a spus copilul disprețuitor, „poate să facă o greutate pe care să nu poată s-o ridica? Dacă poate, nu este atotputernic. Dacă nu poate, tot nu este ce pretinde.“

Mi-a plăcut gluma și nu m-am mai gândit deloc la ideea unui Dumnezeu atotputernic.

La vârsta de douăzeci și șapte de ani am citit Noul Testament și am descoperit că Dumnezeu făcuse o greutate pe care nu o putuse ridica. Se făcuse un copil nou-născut, care cântărea doar câteva kilograme și nu se putea ridica singur. Mama Lui trebuia să-L ridice, să-L din iese și să-L pună la piept pentru a-L hrăni. Lui Dumnezeu i-au fost spălate urechile. Era un copil prea mic pentru a putea face singur acest lucru. Haina Lui, pe care a rupt-o urcând în vreun copac, a fost cusută de mama Lui. El nu știa să coasă.

Dumnezeu a făcut o greutate pe care nu o putea ridica. S-a întrupat în Fiul omului. Și acest Fiul al omului a fost dat în mâinile oamenilor. Ei L-au batjocorit; L-au răstignit. Singurul subiect real devenise un simplu obiect. Oamenii din jur își băteau joc de El pentru lipsa Lui de putere. Nu se putea coborî pe Sine de pe cruce. Apoi a devenit și mai mult un obiect – un cadavru. Dacă nu l-ar fi înmormântat Iosif din Arimateea, trupul Său ar fi fost devorat de vulturi.

Prin faptul că a făcut o greutate pe care nu o putea ridica, Dumnezeu Și-a demonstrat atotputernicia ridicând ceea ce era de neridicat. Isus a fost înviat în putere și înălțat la Cer. Odată ridicat de pe pământ, El îi atrage pe toți oamenii la El.

Greșeam în copilărie. Dumnezeu este atotputernic. El poate să facă o greutate pe care El Însuși să nu o poată ridica și în același timp să rămână atotputernic.

4 IULIE

„I-a fost foame.“

Matei 21:18

Un miliard de oameni suferă de foame. Noi spunem o cifră, dar fiecare număr reprezintă o persoană. Zece mii de oameni mor în fiecare zi de malnutriție și foamete, dintre care 9.900 fără să fi auzit de Hristos. Oamenii din țările dezvoltate consumă de cinci ori mai multă mâncare decât minimumul necesar pentru a-i salva pe cei care suferă de foame. În unele părți din Africa, 25 la sută dintre copii mor înainte de prima lor aniversare. Șansa ca ei să moară este de patruzeci de ori mai mare decât în Statele Unite sau Australia. Printre cei înfomețați se află și copiii miilor de creștini martiri din închisorile comuniste.

Filosoful creștin Aristides îi scria împăratului Hadrian, în anul 125 d.Hr.: „La creștini, cel care are dă celui ce nu are, fără să cârtească și fără să se laude... Dacă găsesc sărăcie în mijlocul lor și nu au hrană în plus, postesc două sau trei zile pentru ca cei în nevoie să primească strictul necesar.“

Post. Renunțare. În Ziua Judecării, Domnul îți va spune: „Am fost flămând și Mi-ați dat de mâncare“ (Matei 25:35).

5 IULIE

„Celui ce-ți ia cu sila ale tale, nu i le cere înapoi.“

Luca 6:30

Un creștin i-a surprins pe hoții care îi furau bunurile. El le-a spus: „Grăbiți-vă să terminați până nu vine poliția. Uite, vă ajut să încărcați lucrurile în mașina voastră. Este vina mea că le posed. Sunt creștin și noi nu ar trebui să adunăm comori pe pământ. Domnul nostru ne-a avertizat că s-ar putea să ni le fure hoții. Este vina mea că nu m-am bizuit pe Tatăl pentru împlinirea nevoilor mele. Vă rog să mă iertați că v-am dat un exemplu atât de rău!“

Hoții au devenit interesați și au început să-i pună întrebare după întrebare. Nu au mai furat de el, ci au fost convertiți. Dar și creștinul a învățat o lecție.

„Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor“ (1 Timotei 6:10). Banii ar trebui să fie disprețuiți total de creștini.

O veche legendă spune că Hristos îi învăța odată pe ucenicii Săi: „Feriți-vă de bani!“ Ei au întrebat: „De ce?“ El a replicat: „Pentru că adesea sunt dobândiți în moduri necinstite.“

Ei au întrebat din nou: „Dar dacă presupunem că sunt câștigați cinstit?“ Isus a răspuns: „Feriți-vă de bani chiar și atunci, pentru că de obicei sunt cheltuiți într-un mod păcătos.“

Ucenicii L-au întrebat a treia oară: „Dar dacă sunt câștigați cinstit și cheltuiți bine?“

Domnul a răspuns: „Chiar și atunci, feriți-vă de bani! Ei totdeauna pângăresc.“

6 IULIE

„Natanael I-a răspuns: «Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!»“
Ioan 1:49

Islamul și iudaismul reformat Îl acceptă pe Isus ca pe un mare profet. Se opun închinării înaintea Lui ca Fiu al lui Dumnezeu. Suntem datori să le oferim lumina în această chestiune.

În ebraică adjectivul este folosit foarte rar. Evreul nu ar spune „o persoană vorbăreată“, ci *Ish dvarim* – „un bărbat al cuvintelor“. Pentru „divin“ ar spune doar „Fiu al lui Dumnezeu“. În aramaică, limba pe care o vorbea Domnul, adjectivele erau folosite și mai puțin. Prin urmare, găsim în Bibliile noastre expresii neobișnuite: „copii ai luminii“, în loc de „luminoși“; „fiul pierzării“ în loc de „pierdut“.

Trebuie să le explicăm evreilor și musulmanilor că nu credem în Isus ca fiind Fiul lui Dumnezeu în sensul obișnuit al cuvântului. Dumnezeu nu are soție și nu concepe copii. Ebraica primului secol pur și simplu nu avea altă expresie, pentru a arăta relația lui Hristos ca om și unitatea substanțială dintre el și Tatăl ca Dumnezeu, decât aceea de „Fiul lui Dumnezeu“.

Știința modernă ne pune la dispoziție o imagine nouă a ceea ce înseamnă „Fiul lui Dumnezeu“. Noi vorbim despre familia elementelor radioactive și despre o filiație radioactivă. Eliberarea de electroni schimbă uraniu I în uraniu II și apoi în ioniu etc.

Putem folosi imagini diferite pentru a arăta ce vrem să spunem prin expresia „Fiul lui Dumnezeu“. Ceea ce este sigur, totuși, este că Hristos este Dumnezeu. Cei din vechime spuneau: „*Aut Deus, aut homo non bonus.*“ Fie a fost Dumnezeu, fie nu a fost un om bun.

Mari autori ai secolului douăzeci încearcă să ne convingă că Isus a fost doar un om. Ce fel de ființă trebuie să fi fost Isus, dacă după două mii de ani, încă este nevoie de un efort atât de mare pentru ca oamenii să fie convinși că El a fost doar un om. O astfel de ființă este Dumnezeu întrupat, în care noi putem avea încredere deplină.

7 IULIE

„Cine primește pe un om neprihănit, în numele unui om neprihănit, va primi răsplata unui om neprihănit.“

Matei 10:41

Macarie din Corint este considerat un om sfânt în Est, nu pentru că a murit el însuși ca martir, ci pentru că a pregătit oameni pentru martiriu. El îi încuraja pe cei care intrau în arena martirilor și astfel aprindea în inimile lor flacăra dragostei de Hristos și năzuința de a suferi de dragul Lui.

Așa cum este pregătită cununa neprihănirii pentru martiri pentru că și-au încheiat cursa, asemenea lui Pavel, și au păstrat credința, la fel este pregătită pentru toți cei care au fost alături de martiri, participanți împreună cu ei la cursă și cei care i-au ajutat.

Și în zilele noastre sunt mulți martiri: în lumea comunistă, sub domnia islamului, în țările păgâne. Mulți creștini, printre care și conducători renumiți, fac compromisuri cu autoritățile persecutoare și sunt de partea celor care preferă să ardă tămâie în fața statuii Cezarului în loc să moară, așa cum făceau mulți creștini în primul secol. La vremea aceea, cei care aduceau ofranda aceasta erau numiți *lapsi* – „apostați“. Acum sunt numiți „înțelepți“. Astăzi, cei care, plini de Duhul Sfânt, aleg închisoarea și moartea, sunt numiți „plini de vin“, asemenea apostolilor în Ziua Cincizecimii.

Noi ar trebui să fim de partea celor care sunt în închisori, condamnați la moarte pentru credința lor. Să ne rugăm pentru ei și să-i ajutăm! Astfel, vom primi o cunună ca a lor.

8 IULIE

„Tu ești Împăratul lui Israel!”

Ioan 1:49

S-ar părea că numele „Împăratul lui Israel”, pe care I l-a dat Natanael lui Isus, ar anula orice interes pe care neevreii l-ar fi putut altfel avea față de El. Ce îi pasă unui european sau unui american de un rege al zulușilor de acum două mii de ani?

Se născuse un împărat al evreilor și au venit înțelepți din afara țării să I se închine, cât El era încă un prunc. Și astăzi, după douăzeci de secole, oameni din toate rasele încă se pleacă înaintea Lui.

Trebuie să fie ceva deosebit în privința evreilor de este atât de important Împăratul lor. Pavel scria: „ Ei sunt Israeliți, au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele, patriarhii, și din ei a ieșit, după trup, Hristosul, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci” (Romani 9:4, 5).

Naziștii erau consecvenți când respingeau creștinismul ca fiind de origine evreiască. Ei înțelegeau legătura dintre Biserică și evrei mult mai bine decât înțeleg mulți creștini.

În afara Bisericii, Israel nu poate face nimic de durată. Și fără Israel, Biserica nu poate triumfa. Numai prin „primirea” lui Hristos de către ei va fi „viață din morți” (Romani 11:15).

O privire asupra lumii de azi ne descoperă rolul ales al lui Israel. Are loc o luptă puternică între lumea care crede în Isus evreul și restul lumii care crede în Marx evreul. În știință, universul poartă numele unui alt evreu, Einstein.

Este datoria fiecărui creștin să se roage și să lucreze pentru convertirea evreilor și pentru pacea lui Israel. Noi toți trebuie investim partea noastră de energie în acest efort.

9 IULIE

„Du-te pe drumul tău...”

Matei 8:4

Sfinții sunt bărbați și femei complet diferiți, fiecare în felul său. Ei nu pot fi judecați pe baza unui standard comun de măsurat.

Ioan al Crucii nu era capabil de niciun fel de muncă manuală pentru că era atât de preocupat de Dumnezeu încât nu putea să fie atent la un ciocan sau la foarfecele din mâna sa. Iosif din Copertino era atât de pierdut în Dumnezeu încât trebuia să se ciupească atunci când era chemat să revină la realitatea acestei lumi. Oricare ar fi fost lucrul cerut, el aducea altceva, pentru că mintea lui nu era acordată la cuvintele oamenilor.

Numai unii sfinți sunt așa. Elisabeta de Ungaria a fost o sfântă care era atentă la fiecare nevoie a celor mai umili oameni, deși era regină. O persoană sfântă, ea era ființa omenească Elisabeta la nivelul cel mai înalt, sacrificând totul pentru ca idealul Elisabeta să poată trăi pe pământ.

Asemenea lui Isus, mulți sfinți sunt considerați niște psihopați. Ei erau teopați, în sensul etimologic al cuvântului – sufereau pentru Dumnezeu. Ei au murit față de lume înainte de a muri.

Unii sfinți au fost luptători, ca Ioana d'Arc. Alții au împins ascetismul la extremă. Dar Tereza de Lisieux a spus: „Dacă mâncarea are gust bun, Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ea. Dacă are gust rău, accept să-mi înfrânez pofta. Călea cea mai sigură spre sfințenie este să acceptăm tot ce se întâmplă ca pe o disciplină a înfrânării.”

Descoperă chemarea ta de la Dumnezeu, acel „tu“ ideal, scopul pentru care ai fost ales dinainte de întemeierea lumii. Apoi urmează-L pe Isus în chemarea ta unică, chiar dacă pare ciudată pentru alții.

10 IULIE

„Aduceți-vă aminte de cei ce sunt în lanțuri, ca și cum ați fi și voi legați cu ei.“

Evrei 13:3

Un creștin din Rusia a fost condamnat la zece ani de închisoare pentru credința sa. A lăsat în urmă o soție și nouă copii înfometați. Misiunea „Isus pentru lumea comunistă“ i-a ajutat cu o sumă mică de bani și a primit următorul răspuns uimitor din partea soției.

„A Domnului să fie slava că ne-a dat și nouă să purtăm o așchie mică din crucea Sa. (Noi ne plângem de multe fleacuri ca de niște cruci imposibil de purtat. Pentru ea, cu un soț în închisoare și nouă copiii de hrănit, fără nicio sursă de venit, era doar o așchie din crucea Sa.) Trebuie să ne mâncăm pâinea cu lacrimi, dar Domnul să fie lăudat pentru toate. Vă mulțumesc cu lacrimi pentru că Domnul v-a deschis inima la o distanță atât de mare. Dragostea are un braț lung și l-a întins până la noi. (Când Pavel a enumerat toate atributele dragostei, în 1 Corinteni 13, a uitat să menționeze că are un braț lung.)

Când am rămas singuri, cei răi au spus că nu o să avem din ce să trăim, dar lăudat să fie Domnul pentru că El are grijă, așa cum a avut grijă de Ilie, Daniel și toți cei care I-au slujit.

Dumnezeu mi-a dat nouă copii care așteaptă ca tatăl lor să se întoarcă acasă, dar tatăl lor și-a riscat viața de dragul lui Hristos și și-a lăsat copiii să sufere pentru credința dată o dată pentru totdeauna de Dumnezeu sfinților.“

Faptele Apostolilor în original este singura carte a Bibliei care se termină brusc în mijlocul unei propoziții. Este o carte neterminată. Eroismul primilor creștini continuă să se manifeste și azi.

Să ne amintim mereu în rugăciuni de frații noștri care suferă în închisori pentru credința lor. Și să nu le uităm familiile.

11 IULIE

„Noi toți ... suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă.“
2 Corinteni 3:18

Din filosofie ne parvin două axiome care, la prima vedere, par să se contradică, dar de fapt se completează reciproc. Prima este *Omne quod recipitur, per modus recipientis recipitur* – „Orice primim, primim în maniera primitorului.“ De aici, varietatea de religii și opinii despre tot.

Toți percepem aceeași realitate, numai că în conformitate cu pregătirea, educația, ereditatea, caracterul, puterea și inteligența noastră specifică. Noi nu Îl vedem niciodată pe Dumnezeu așa cum este, ci așa cum apare fiecăruia dintre noi în ochii noștri.

Această axiomă I se aplică și lui Dumnezeu. El cunoaște totul despre noi așa cum Îi apărăm din perspectiva unei ființe divine. Totuși, acest lucru nu a fost suficient pentru o judecată corectă. Prin urmare, Fiul lui Dumnezeu a devenit omul Isus. Astfel El a cunoscut în trupul Său sărăcia, asuprirea, suferința, împotrivirea, tortura, ispita. Când S-a înălțat la cer, Hristos a îmbogățit Dumnezeirea cu o nouă dimensiune: experiența umană.

Prin urmare, este scris în Cântarea Cântărilor 3:11: „priviți pe împăratul Solomon, cu cununa cu care l-a încununat mamă-sa în ziua cununiei lui, în ziua veseliei inimii lui.“ Din trecutul veșniciei, Hristos a deținut cununa slavei divine. Maria l-a mai dat o cunună: aceea de a fi Dumnezeu întrupat. Ea l-a dat posibilitatea de a se uni cu natura umană și cu experiența umană.

A doua axiomă este: *Anima quodammodo fit omnia* – „Sufletul are cumva capacitatea de a deveni orice.“ Se poate identifica cu ceea ce înțelege, cu ce iubește și cu ce dorește cu ardoare.

Creștinii își cunosc limitele. Ei știu că duhul lor trăiește în colivia personalității lor, dar tânjesc să-L vadă pe Dumnezeu, în sfârșit, așa cum este El. Sufletul nostru are capacitatea pentru acest lucru. Ne vom atinge țelul.

12 IULIE

„Dumnezeu a ales... lucrurile josnice ale lumii...”

1 Corinteni 1:27, 28

Dintre persoanele numeroase cărora Domnul li S-ar fi putut arăta, El l-a ales pe cel mai mare dintre păcătoși, Saul din Tars – un om rău care atacase bisericile, ucigându-i pe unii dintre credincioși și obligându-i pe alții să se lepede de credință.

Capacitatea de a face răul poartă și potențialul de a face bine.

Într-o vreme, cascada Niagara a fost sursa multor dezastre în Statele Unite și Canada, prin inundarea unor mari teritorii din Statele Unite și Canada, agricultura nemaifiind astfel posibilă. Apoi cineva a decis: „Dacă această cascadă are un potențial atât de mare pentru distrugere, trebuie să aibă și un potențial pentru bine.” Așa au fost construite baraje, au fost instalate turbine. Acum cascada Niagara furnizează electricitate pentru ambele țări.

Când William Booth a dorit să evanghelizeze Britania, a căutat oameni potriviți. El considera că majoritatea pastorilor erau fie profesioniști nenăscuți din nou, fie copiii ai lui Dumnezeu autentici care erau prea blânzi și amabili pentru a fi în stare să revoluționeze mediul lor. Așa că a apelat la deținuți. Odată convertiți, aceștia au devenit soldații și ofițerii Armatei Salvării. Ei au făcut acea lucrare grozavă.

În ebraică, *Kedeshah* înseamnă atât prostituată, cât și sfântă. Femeia păcătoasă care a spălat picioarele lui Isus cu lacrimile ei a fost mereu o *kedeshah*, mai întâi cu un minus, apoi cu un plus. Dragostea pe care o risipise în păcat era acum revărsată din belșug asupra Mântuitorului.

Caută ce e mai rău în oameni, roagă-te pentru ei și fă tot posibilul să-i aduci la mântuire. E posibil ca ei să devină cea mai mare binecuvântare.

Acest lucru ți se poate întâmpla și ție, dacă ești printre cei de jos.

13 IULIE

„Mărturisind că sunt străini și călători pe pământ.“

Evrei 11:13

Un evanghelist american, John Morrison, se întorcea acasă după ce predicase în multe țări în care adusese zeci de mii de oameni la Hristos. S-a întâmplat să călătorească pe același vapor cu președintele Theodore Roosevelt, care se întorcea de la o expediție de vânătoare în Africa, unde împușcase un mare număr de porci sălbatici.

Pe docul din New York aclamau mii de oameni. Pe cine crezi că aclamau? Bineînțeles că îl aclamau pe ucigașul de porci, care era și președintele Statelor Unite. Nimeni nu arăta niciun interes pentru omul care salvase suflete. Amândoi au călătorit cu același tren. Pe peron, din nou, mii de oameni îl aclamau pe Roosevelt, nu pe Morrison.

Un evanghelist e și el om. Morrison a simțit invidie și nemulțumire. „Aceasta este primirea de care am parte la întoarcerea acasă după o călătorie atât de epuizantă?“, se frământa în sinea lui. O voce divină l-a corectat: „Nu ești încă acasă.“

Nefericiți sunt creștinii care speră să se bucure de recunoaștere în această lume. Aici noi trebuie să alungăm succesul. Care ar fi fost valoarea generalului Eisenhower sau a lui Winston Churchill, dacă ar fi fost aclamați în Germania nazistă?

Isus a spus: „Vai de voi, când toți oamenii vă vor grăi de bine!“ (Luca 6:26). Ar fi un semn clar că aparții acestei lumi care Îi este ostilă lui Dumnezeu. Să așteptăm răsplata noastră deplină în Cer.

14 IULIE

„Nu vă potriviți chipului veacului acestuia.“

Romani 12:2

În Luca 7 ni se spune că Ioan Botezătorul, pe când se afla în închisoare, avea îndoieli, întrebându-se dacă Isus era cu adevărat Mesia. Nesiguranța apăruse, chiar dacă el Îl proclamase pe Isus ca Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Adesea închisoarea aruncă umbre asupra vieții spirituale a oamenilor.

Ioan și-a împărtășit îndoielile cu doi dintre ucenicii săi, care până atunci fuseseră siguri că Isus era Mântuitorul. Dar pentru că cineva plantase sămânța îndoielii în inimile lor, ei au călătorit până departe pentru a-I spune lui Isus despre îndoielile altuia și pentru a-I pune întrebări. Ei ar fi putut să-I vorbească în prezența altora, răspândind și mai mult îndoiala.

Isus a răspuns: „Duceți-vă pe drumul vostru...” (Luca 7:22, KJV). Nu te lăsa contaminat de atitudinile greșite ale altei persoane, chiar dacă ar fi un mare profet.

Niște surori creștine lucrau într-un lagăr de concentrare din pădurea siberiană, unde erau obligate să doboare copaci. La o distanță oarecare se aflau alte barăci cu prizonieri care făceau aceeași muncă. Într-o seară, în timp ce creștinele se rugau, a bătut cineva la ușă.

„Deschideți! Nu vi se va înâmpla nimic rău!“, a strigat o voce aspră. Surorile nu au îndrăznit să se supună. „Deschideți, sau vom dărâma ușa!“, au strigat mai multe voci.

Când au deschis ușa, au intrat douăzeci de bărbați cu hainele acoperite de zăpadă. Unul dintre ei a spus: „Am auzit că sunteți creștine. Vorbiți-ne despre Dumnezeu! Nu am mai văzut un pastor de treizeci de ani. Spuneți-ne ceva!“

Barăcile lor au devenit o biserică subterană în care prizonierii se adunau cu regularitate. Surorile îi instruiă în lucruri legate de credință, îi învățau Evanghelia și rugăciuni demult uitate, și i-au botezat pe unii dintre ei. În schimb, acești bărbați condamnați pentru crime făceau munca grea a surorilor, dându-le astfel mai mult timp pentru rugăciune.

Acestea erau suflete care în mediul bolșevic au mers pe drumul lor. Tu mergi pe al tău, oricare ar fi dificultățile care te înconjoară.

15 IULIE

„Unde este făgăduința venirii Lui? ... toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!“

2 Petru 3:4

Batjocoritorii i-au provocat pe creștini cu aceste cuvinte în vremurile de început. Nu mai pot să spună așa acum. Astăzi se întâmplă lucruri cu totul noi în această lume veche. Omul a intervenit artificial în nucleul atomului, adunând cincisprezece tone de explozibili pentru fiecare locuitor viu. Distrugerea omenirii ar putea avea loc în câteva minute. Oamenii merg pe Lună. Dictatorii și bogătașii lumii pot schimba mințile oamenilor după bunul lor plac prin droguri și mass-media. Explozia demografică, foamete cum nu a mai fost niciodată, aerul de nerespirat din orașele națiunilor privilegiate sunt toate prezente. Puterea nu mai este în mâinile celor care au ajutat la întemeierea civilizației creștine. Reprezentanți ai Lumii a Treia dețin majoritatea în Națiunile Unite și în general dictează voturi precum cel al Chinei sau al altor comuniști.

Statul Israel este un fapt incontestabil. Dumnezeu a adus înapoi poporul Său în Țara Sfântă. Întregul Ierusalim este al lor, un alt semn al sfârșitului vremurilor.

Forțele anticreștine au invadat biserica. Publicația *Capital Voice*, din 1 august 1974, a redat rezultatele unui sondaj recent: „51% dintre pastorii metodiști din Statele Unite ale Americii nu cred în învierea lui Isus; 60% nu cred în nașterea din fecioară; 62% contestă existența lui Satan; 89% dintre preoții episcopalieni nu cred că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Ei cred că nu există adevăr.“ Din nou, un semn al sfârșitului vremurilor. Urâciunea pustirii este în sfântul locaș (Daniel 9:27).

Toate acestea sunt semne ale venirii Domnului. Lucrurile nu au rămas la fel de la început. „Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit“ (Matei 24:13).

16 IULIE

„Ce înfățișare avea omul acela care s-a suit înaintea voastră și v-a spus aceste cuvinte?”

2 Împărați 1:7

Când Ilie i-a trimis un mesaj lui Ahazia, împăratul lui Israel, acesta nu i-a întrebat pe slujitorii lui care erau detaliile comunicatului, ci a pus întrebarea de mai sus. Valoarea mesajului depinde de calitatea mesagerului. O predică pe tema: „Vai de voi, bogaților“, spusă de cineva care se străduiește să devină bogat, ar lăsa doar o impresie de ridicol.

Creștinii din primele secole erau oameni așa cum trebuie. Dezbrăcați și atârnați de ziduri cu patru inele de care le erau prinse cu frânghii gleznelor și încheieturile de la mâini, erau atacați cu bâte, clești și torțe. Ei răbdau tortura și nu se lepădau de Hristos, nici nu trădau locul și ora la care se adunau frații lor pentru rugăciune și servicii de închinare.

Nicio mașinărie proiectată de mintea umană nu ar fi rezistat la ce au rezistat frații și surorile noastre de-a lungul secolelor de persecuție. Trupurile lor prost hrănite au rezistat mai bine decât cele ale luptătorilor hrăniți prea bine. A fost așa pentru că ei erau oameni așa cum trebuie.

În suferințe, ei nu se compătimeau pe ei înșiși, ci îi compătimeau pe torționarii lor. Ei vedeau chiar și în cei care îi băteau sau îi batjocoreau îngeri ai harului care, prin umilire, îi sfințeau pentru Împărăția viitoare.

Nu avem nevoie de o teologie nouă, ci de această rasă veche de creștini.

Ce-ar fi să devenim noi astfel de oameni, al căror mod de a fi să confere credibilitate mesajului nostru creștin? În cazul lui Ilie, chiar și înfățișarea sa exterioară, modul simplu de a se îmbrăca demonstrau seriozitatea cu care vorbea.

17 IULIE

„Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!“

Psalmul 90:12

Augustin scria în *Confesiunile* sale: „Dacă nu mă întrebă nimeni ce este timpul, știu ce este; dar dacă sunt întrebat, nu știu ce să răspund.“ Astronomul rus Koziereff numește timpul „cea mai importantă și cea mai neobișnuită calitate a naturii.“

Nu voi intra în chestiuni de filosofia timpului. Este ceea ce face ca oamenii să aparțină unor generații diferite, este prăpastia dintre oameni și copiii lor. Ei s-au născut mai târziu în timp. Acest fapt îi face să se uite la părinții lor ca la simboluri ale lucrurilor din vechime, care nu mai sunt relevante, nu mai sunt la modă, legați în mod ipocrit de un cod moral fără valoare acum. Așa că, Freud a spus: „Una dintre cele mai grele profesii din lume este aceea de părinte.“

Unii părinți sigur nu sunt demni de onoarea ce le este datorată conform Bibliei. Criminalul american Charles Manson a fost fiul unei prostituate care a rămas însărcinată la șaisprezece ani și a născut copilul doar pentru că nu avea bani de avort. Curând după nașterea copilului, ea a intrat în închisoare. El a fost încredințat unor rude care îl hrăneau puțin și îl băteau mult. De la vârsta de paisprezece ani, Manson a crescut doar în case de corecție și închisori.

Unii părinți religioși și respectabili au fost răsplătiți de părinții lor cu nume precum „porc capitalist“ sau alte expresii similare. Acestea sunt cazuri extreme. Tot extreme sunt și sinuciderile în rândurile adolescenților. Numărul acestora a crescut în ultimii douăzeci de ani cu 250 la sută. Între aceste două extreme se află mulțimea de tineri care sunt nemulțumiți de părinții lor.

Să nu uităm că problema copiilor este o problemă pentru părinții care uită că timpul trece repede și apare o nouă generație. Noi trebuie să le dăm copiilor noștri cele mai bune exemple de sfințenie. A le da o viață îmbelșugată nu este suficient. Ei au nevoie de exemplul unei vieți sfinte în unitate cu o educație înțeleaptă.

18 IULIE

„Dă-te pe tine însuși pildă de fapte bune.“

Tit 2:7

Un candidat la ordinare s-a prezentat în fața comisiei de examinare și a episcopului. Avea referințe bune, inclusiv cele mai bune note la toate materiile teologice. A răspuns bine la întrebările obișnuite. Pastorul bisericii a confirmat, de asemenea, că era implicat în toate activitățile acesteia.

Apoi sfântul episcop i-a pus câteva întrebări care se puneau candidaților la ordinare în primele secole:

„Este lipsa la fel de binevenită pentru tine cum este profitul?”

Îi iubești pe străini la fel cum îți iubești rudele?”

Accepți cu aceeași bucurie boala și sănătatea, libertatea și închisoarea, bătăile și mângâierile, împotrivirea și aplauzele?”

Candidatul a răspuns: „Nu.“

„Atunci, du-te și mai studiază!“, i-a spus episcopul.

Mulți pastori cred că sunt chemați să interpreteze și să predice Biblia. Aceasta este o funcție secundară. Isus a spus despre Sine că a venit „să îplinească Legea și Profeții“ (Matei 5:17). El a împlinit ceea ce alții folosesc doar ca subiect pentru predici.

Caută un pastor care este un împlinitor, nu un participant la dezbateri despre voia lui Dumnezeu.

19 IULIE

„Ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea.“

1 Tesaloniceni 5:2

Dictatorul rus Leonid Brejnev îi arată mamei sale birourile luxoase, vila din suburbiile Moscovei, Cadillac-ul său, casa de vacanță de la Marea Neagră, după care o întreabă: „Ești mulțumită?“

Ea răspunde: „Sunt fericită că îți merge așa de bine; dar dacă vin comuniștii la putere? Ei sunt răi. Îi urăsc pe bogați și insistă ca toți să fie egali.“

Ne este ușor să râdem de inconsecvența dintre modul de viață al conducătorilor comuniști și doctrina lor. Gluma ar putea fi schimbată. Cum ar fi dacă noi am arăta lucrurile în mijlocul cărora trăim unei mame evlavioase și ea ne-ar întreba: „Toate bune și frumoase, dar cum va fi când va reveni Isus?“

O povestire spune că Isus a venit la Roma. A văzut parada armatei, fiecare soldat cu arma sa. I-a întrebat dacă sunt creștini. Când toți au dat din cap, Isus a spus: „Mi-am învățat ucenicii nici măcar să nu spună o vorbă rea cuiva. Nu M-am gândit niciodată că creștinii vor folosi arme!“

A văzut în vitrinele magazinelor anunțuri în care scria: „Aici sunt cei mai buni pantofi sau cele mai bune mașini“. Isus a intrat în magazine și a spus: „I-am învățat pe oameni ca fiecare să se gândească mai presus de onoarea sa la onoarea altuia. De ce nu recomandați mai degrabă produsele concurenței?“

A văzut prostituatele. Toate erau botezate și trecuseră prin ritualul confirmăției. A văzut creștini împărțiți în diferite partide politice. A văzut o biserică catolică, o biserică baptistă, o biserică luterană. Se întreba care era biserica Lui. De celelalte nu auzise niciodată.

A dorit să vorbească cu Papa, dar nu a putut primi o audiență. A trebuit să se strecoare pe lângă garda elvețiană. Înainte de fi primit de Papă I s-a spus că trebuie să-l numească „Sfinte Părinte“. Isus a replicat: „Credeam că acest nume este rezervat doar pentru Dumnezeu!“

Care este standardul tău de viață? Care este nivelul ei moral și spiritual? Totul pare în ordine acum... Dar cum va fi când va veni Isus?

20 IULIE

„Iată, Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți, deci, înțelepți ca șerpii, și fără răutate ca porumbeii.“

Matei 10:16

Sovietskaia Rossia din 23 mai se plânge că în adunările creștinilor „Bărbații îngenunchează și ajung la extaz“ (ce bine ar fi și pentru creștinii occidentali să ajungă la aceeași stare atunci când îngenunchează!). Ei ascultaseră predici difuzate printr-un post străin de radio și distribuieră înregistrări ale acestor predici; îi învățaseră pe tinerii creștini să răspândească scrisori propagandistice. Articolul spune că creștinii „vânează cu încăpățânarea tineretului“. Sentințele erau între trei și cinci ani.

Pravda Ukraini, din 12 iulie 1966, are un articol intitulat: „Au primit ce au meritat“, în care se relatează despre condamnarea unor creștini la cinci ani de închisoare.

Sovietskaia Rossia vorbește despre preotul ortodox Turkovski. El și creștinii săi au încercat să-i împiedice pe tinerii comuniști să joace volei în curtea bisericii în timpul slujbei religioase. Pentru aceasta, a fost condamnat la patru ani de închisoare.

Komsomalskaia Pravda, din 22 martie 1964, descrie groaza unei profesoare când a văzut că nouă dintre copii purtau cruce. Articolul spune că trebuie să-i convingem pe copiii creștini să citească cărți antireligioase și să învețe dansuri moderne. Așa salvăm un om și îl scoatem din adâncimile întunecate. Ceea ce urăsc comuniștii cel mai mult este faptul că uneori întâlnirile secrete ale bisericii subterane au loc în casele comuniștilor, care sunt comuniști doar în aparență, iar în inimile lor cred în Dumnezeu. Și îi ajută pe creștini. Așa s-a întâmplat în orașul Șușchinsk, după cum relatează *Kazatstankaia Pravda* în numărul din 17 mai 1962.

Sovietskaia Kirghizia din noiembrie 1966 vorbește despre procesul intentat Ninei Bikova, care conducea în secret școli religioase pentru copii cu vârsta mai mică de șapte ani. Copiilor li se spusese să respecte regulile conspirației și ei le păstraseră. Ziarul comunist spune că școlile au fost descoperite doar accidental. În Rusia, până și copiii știu să fie „înțelepți ca șerpii“ în slujba Domnului.

21 IULIE

„*Veți fi urâți de toate neamurile.*“

Matei 24:9

Este ceva în neregulă cu creștinii care nu sunt urâți de lume. Henrik Ibsen, renumitul dramaturg norvegian, a fost artistul cel mai respins din secolul al XIX-lea. Și asta pentru că a făcut ceea ce ar trebui să facem noi. A zdruncinat sensibilități prin aducerea în public a unor subiecte considerate tabu și a susținut atitudini nepopulare în societatea din vremea sa. Mesajul său principal era acela că în chestiuni de conștiință oamenii trebuie să aibă o poziție fermă și să nu facă niciun fel de compromis.

Din cauza aceasta, atât el, cât și familia lui au avut mult de suferit. El pune în gura unuia dintre personajele piesei sale, *Dușmanul poporului*, cuvinte de reproș pe care trebuie să le fi auzit adesea din partea unor prieteni bine intenționați: „Ești un nebun; ți-ai pierdut mințile din cauza egoismului. Și nu invoca sloganuri umanitare, pentru că un om care își trage familia după el într-o viață de ocară este un demon în lăuntrul său, un demon căruia îi pasă mai mult de o cauză publică decât de viața soției și a copiilor săi.“

Bărbați care suferă în închisori de dragul lui Hristos în secolul nostru au auzit adesea reproșuri similare.

Reacția lui Ibsen a fost simplă. El a scris: „Într-o furtună trebuie să-ți amintești un singur lucru: va trece... Înainte ca mulți să știe ceva, unul singur trebuie să-l știe... Majoritatea greșește mereu... Mă revoltă minciuna străveche conform căreia majoritatea are totdeauna dreptate.“

Când o mulțime agitată a aruncat cu pietre în geamurile eroului său, dr. Stockman a spus: „Le voi păstra ca pe niște relicve sacre.“

„Cel puternic trebuie să învețe să fie singur.“

Să învățăm să ne împotrivim opiniei publice. Isus nu a cedat niciodată în fața orbirii maselor. El este lumina. El influențează fără a fi influențat. A fost urât de mulți, dar faptul că a acceptat acest lucru a dus la câștigarea unor prieteni care L-au iubit până la moarte.

22 IULIE

„Să luptați pentru credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.“

Iuda 3

La întoarcerea dintr-o expediție de observare a cuiburilor, Nelson, pe atunci un adolescent, a fost întâmpinat de mătușa sa cu o muștrare pentru că întârziase atât de mult în noapte. Ea i-a spus: „Sunt surprinsă că frica nu te-a făcut să vii acasă.“

„Frica?“, a replicat Nelson. „N-o cunosc!“

Noi nu cunoaștem frica de conflicte. Când Spurgeon, renumitul predicator baptist din Marea Britanie, a părăsit Uniunea Baptistă, alarmat de răspândirea crescândă a ereziei în rândurile denominațiunii, a luat asupra sa lupta pentru credința biblică fără să se aștepte la succes. A spus: „Sunt cât se poate de dispus să fiu mâncat de câini în următorii cincizeci de ani, dar viitorul mai îndepărtat mă va răzbuna.“

I s-au atribuit denumiri rușinoase și insultătoare. El a replicat oponentilor săi că, de vreme ce nu exista limbaj suficient de puternic pentru a exprima dezgustul pe care îl simțea față de ei, le va lăsa să treacă în tăcere.

Nu tânjea după toleranță. Cerea supunere, fiind sigur că mesajul său era de la Dumnezeu.

Un predicator negru dintr-un sat spunea că se abținea să predice despre furtul găinilor pentru că o astfel de predicare înăbușea dragostea frățească. Eu am fost muștrat odată de un pastor în a cărui biserică fusesem invitat să predic pentru că predicasem despre păcatul lui Irod care o luase pe soția fratelui său. Acesta era păcatului celui mai bogat susținător al bisericii, ale cărui contribuții pastorul nu voia să le piardă.

Trebuie să luptăm cu acest spirit al compromisului și cu tot ce este greșit în biserică și în lucrarea de misiune, deși ar implica riscul de a provoca mari conflicte. Trădătorii principiilor lui Hristos nu ar trebui să ne fie niciodată prieteni.

23 IULIE

„Prea iubitul meu este al meu...”

Cântarea Cântărilor 2:16

Un rege i-a spus odată unui protejat de-al său: „Cere orice vrei și îți va fi dat.“

Protejatul s-a gândit: „Dacă îi cer să fiu numit general, voi deveni general, dar apoi voi regreta că nu am cerut să fiu prim-ministru. Dacă cer jumătate din regat, voi primi ce am cerut, dar voi fi trist că nu am și cealaltă jumătate.“ Așa că i-a spus regelui: „Dă-mi-o pe fiica ta de soție.“

În ebraică și în greacă, cuvântul pentru „suflet“ este de gen feminin. Fiind feminin, sufletul credincios Îi cere lui Dumnezeu Hristos să fie Mirele său. Astfel, noi devenim moștenitori ai tuturor lucrurilor și toți îngerii ne vor sluji.

Cât de glorios și totuși cât de modest este Mirele nostru! Natanael L-a numit „Fiul lui Dumnezeu“ (Ioan 1:49). Isus a răspuns: „de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se peste Fiul omului“ (Ioan 1:51). În măsura în care oamenii descopereau divinul din El, inima Lui bună și modestă accentua umanitatea Sa, pentru ca miresele Sale, care sunt ființe omenești, uneori prea omenești, să poată veni la El cu încredere. El este al lor. Rugăciunea noastră ca El să fie al nostru a fost împlinită.

El nu este doar un Mire divin, ci și unul uman, interesat de lucrurile omenești, preocupat și dacă este vin destul la un ospăț de nuntă. Cât de diferit față de unii sfinți, care, din cauza sfințeniei lor, devin apatici față de nevoile semenilor lor.

Hristos nu doar rostește predici; și nu mustră neconținut. El ia cina cu noi în tăcere, așa cum ar face un Mire cu mireasa lui.

Bernard de Clairveaux a spus: „Un Dumnezeu tăcut reduce totul la tăcere. Pentru a-L vedea tăcut înseamnă să fii tăcut.“ Gândul cel mai liniștitor este acesta: „Preaiubitul meu este al meu.“

24 IULIE

„Isus a răspuns: «Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.»“
Luca 23:43

O lume care are foarte mare nevoie de dragostea și de rugăciunile noastre este lumea criminalilor. Societatea poate să le ofere doar pedeapsa pe care o merită. Noi le putem oferi mesajul divin al iertării prin sângele lui Isus.

Criminalii sunt bântuiți mereu de victimele lor – unii în mod conștient, alții inconștient. Dincolo de toate celelalte cuvinte, ei aud cele din urmă cuvinte ale victimelor lor. Poate că le vorbești cu amabilitate, dar ei știu ce crezi despre ei: că sunt criminali.

Chiar dacă nu au mărturisit nici la poliție, nici în fața unui preot, cuvintele le apar în visuri, în vorbirea lor involuntară. Victimele se află lângă patul lor noaptea.

Emile Zola descrie în *Therese Raquin* un pictor care a comis crime. Nimeni nu știa ce făcuse. El a continuat să picteze, dar acum toate chipurile semănau între ele. Erau ca victimele sale. Fețe de copii, fețe de femei, toate îi aminteau de ele.

Criminalii nu au ucis doar oamenii morți acum. Ei au ucis în semenii lor și mila față de ei înșiși. Sunt disprețuiți de toți, cu excepția lui Isus, prietenul celor păcătoși. El a ales să împărtășească soarta criminalilor, fiind răstignit asemenea lor. El a aranjat ca atunci când Pilat se va oferi să elibereze un prizonier, mulțimea să aleagă libertatea pentru un ucigaș, Baraba. Isus a fost bucuros să moară în locul lui.

El nu îi disprețuiește pe tâlhari. Se compară cu ei. „Ziua Domnului va veni ca un hoț în noapte“ (2 Petru 3:10).

Criminalii primesc mântuirea de la Isus. Ei găsesc și înțelegere, și compasiune printre ucenicii autentici ai lui Isus.

25 IULIE

„Niște stele rătăcitoare, cărora le este păstrată negura întunericului pentru vecie.“

Iuda 13

Epistola lui Iuda acreditează una din multele cărți pseudoepigrafice, cartea lui Enoh.

Enoh scria: „Am văzut șapte stele ca șapte munți mari care ard. Când am întrebat, îngerul mi-a spus: «Acesta este locul în care se sfârșesc cerul și pământul. Aceasta este o închisoare pentru stele și pentru oștirea cerurilor. Stelele care se răsucesc deasupra focului sunt cele care, la începutul înălțării lor, au încălcat porunca lui Dumnezeu, nu s-au înălțat la timp. Așa că s-a mâniat pe ele și le-a legat...“

Ne amintim că în ziua de azi sunt îngeri care sunt în lanțuri de mii de ani. Ei sunt înconjurați de întuneric și așteaptă judecata din ziua cea mare.

Viața de închisoare este teribilă. Iadul, pentru oameni, este chiar mai rău. Dar cine își poate imagina chinul unei închisori pentru îngeri, ființe înaripate, obișnuite să zboare din stea în stea pentru împlinirea voii lui Dumnezeu?

Unii îngeri au ajuns acolo din cauză că „nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința“ (Iuda 6). Ți-ai păstrat starea înaltă de creștin? Îți păstrezi locuința, biserica, sau te amesteci cu lumea păcătoasă? Dumnezeu nu i-a cruțat pe îngeri; crezi că te va cruța pe tine?

„Cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci“ (Daniel 12:3). Ești o stea strălucitoare? Îi întorci pe mulți la neprihănire?

Frica și tremurul constituie o parte vitală, folositoare, a vieții creștine.

26 IULIE

„A răsturnat pe cei puternici de pe scaunele lor de domnie și a înălțat pe cei smeriți.“

Luca 1:52

Piesa lui Strindberg, *Miss Julie*, este o poveste de dragoste dintre o fată bogată și slujitorul ei. La un moment dat, ei își povestesc unul celuilalt ce au visat.

Fata bogată: „Stau pe vârful unui stâlp pe care am urcat cumva și nu știu cum să cobor... trebuie să mă dau jos, dar nu am curajul să sar... Vreau să cad, dar nu cad. Știu că nu voi avea pace până nu voi coborî, până jos, pe pământ. Și dacă ajung vreodată jos, pe pământ, vreau să cobor și mai jos, până în centrul pământului.“

Slujitorul: „Obişnuiam să visez că stau întins sub un copac înalt într-o pădure întunecată. Vreau să mă ridic, să urc până sus, în vârf, să mă uit la peisajul luminos peste care strălucește soarele, să fur din cuibul de acolo de sus, cu ouă de aur în el. Urc și urc, dar trunchiul este atât de gros și de fin, și este atât de lung drumul până la prima creangă... Dar știu că dacă aş ajunge la acea primă creangă, aş ajunge până în vârf ca pe o scară.“

Mulți oameni bogați au un complex de vinovăție din cauza situației lor privilegiate, deși poate nu sunt conștienți de el. Aceasta face ca mulți dintre ei să devină revoluționari sau susținători ai revoluționarilor. Ei simt că este datoria lor să se coboare. Săracii, totuși, îi invidiază pe bogați și le-ar plăcea să urce.

Aceste sentimente normale, dacă sunt aduse la lumină, ar putea deveni factori pozitivi în viața socială. Bogatul ar putea învăța de la Isus să facă binele și să împartă cu cei defavorizați. Săracii ar putea să imite exemplul celor bogați și să învețe de la ei cum să-și folosească talentele pentru binele familiilor lor.

„Cine Mă urmează pe Mine [Isus], nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții“ (Ioan 8:12). Necredincioșii iubesc întunericul, mai degrabă, decât lumina (Ioan 3:19). Sentimentele lor sunt reprimare și ies la suprafață nu doar în vise, ci și în acte nebunești de terorism, răzmerițe și revoluții. Rezultatul este că oamenii privilegiați își pierd pozițiile de care nu se bucuraseră pe deplin și sunt înlocuiți de cei aflați mai pe scara socială, care în curând vor deveni și ei nemulțumiți.

27 IULIE

„[Isus] străbătea satele din împrejurimi, învățând.“

Marcu 6:6

Mulți dintre noi ne simțim frustrați. Nu suntem oameni de succes. Nici Isus nu a fost. El a fost un neînsemnat predicator de țară. Caiafa avea adunări numeroase cu peste un milion de participanți la marile sărbători, când evrei din toată lumea veneau la Ierusalim. Totuși, el nu era un succes. Pilat putea să-l elibereze din funcție oricând dorea. Nici Pilat nu a fost un succes. Cezar l-a demis și l-a exilat. Nici să fii Cezar nu era un succes. Iulius Cezar a fost ucis de propriul fiu. Și Nero a fost ucis după succesele sale în ceea ce privește smulgerea din rădăcini a creștinismului.

Nu-i invidia pe oamenii care pot realiza multe! Doar pare că este așa. Oamenii mari pot face istorie, dar numai o astfel de istorie pe cât este posibil să facă. Ei se află sub dictatura mediului și împrejurărilor.

Mai mult de-atât, suntem condiționați intern de propriul trecut. Robespierre, sângerosul dictator al Revoluției Franceze, fusese abandonat de tatăl său curând după moartea mamei sale. A trebuit să lupte din greu pentru a obține o educație. A fost insultat în tinerețe de tânărul rege Ludovic al XVI-lea și de regină. Fusese ales să rostească un discurs de întâmpinare la venirea acestora în orașul său. Ei nu au spus niciun cuvânt de aprobare, nici nu au făcut vreun gest de apreciere, ci pur și simplu au mers mai departe. Acest incident l-a umplut de ură față de oameni. Își găsea plăcerea în uciderea a mii de oameni nevinovați. Îi plăcea să vadă sângele celor uciși de ghilotină.

Dumnezeu nu ne-a destinat să fim ucigași. A fi ucigaș este totdeauna ceva împotriva firii. De aceea, ucigașii fac greșeli mari. Și Robespierre s-a purtat fără minte și a murit el însuși de ghilotină. Nu a realizat nimic. Republica a pregătit calea pentru un împărat – Napoleon.

Nu căuta succesul în termenii în care gândește lumea succesul. Aceasta nu duce decât la creșterea vanității. Poartă cu resemnare propria povară, precum și pe aceea a eredității tale. Învață de la Isus care era „blând și smerit cu inima“, mulțumit să fie tâmplar, un învățător neiubit care mergea prin sate și îi învăța pe oameni, pentru ca apoi să fie răstignit. A urmat o înviere.

28 IULIE

„Voi încheia cu ele un legământ de pace.“

Ezechiel 34:25

Evreica Simone Weil a fugit din Germania nazistă în Marea Britanie. Acolo a murit de malnutriție și tuberculoză din cauză că decisese să mănânce doar rația pe care o primea populația în regiunile ocupate de naziști. A lăsat în urmă multe cărți de o mare profunzime creștină, deși nu a fost niciodată botezată. Nu a devenit membră a niciunei biserici pentru ca să nu pună o distanță între ea și mulțimea nefericită de necredincioși. A fost un suflet cu o chemare specială.

Ea nu putea suporta ceea ce este numit în mod greșit tradiție în biserică. Ea credea că tradiția nu consta în arderea cu credincioșie a cenușii vechi, ci în menținerea focului vechi prin adăugarea continuă de combustibil nou.

Nu-și putea imagina ce s-ar fi putut întâmpla dacă Isus ar fi apărut brusc pe front, între liniile care despărteau armatele inamice și le-ar fi spus creștinilor de ambele părți: „Iubiți-vă unii pe alții așa cum v-am iubit Eu.“ Ar fi căzut ucis de gloanțe venind din ambele părți. Duminica, ucigașii de Hristos din ambele armate s-ar închina Celui pe care L-ar fi ucis și fiecare s-ar ruga pentru victoria țării sale, ceea ce ar însemna învingerea adversarului.

Mulți gânditori creștini au suferit din cauza inconsecvenței noastre în dragoste. Război, lupte de clasă, revoluții, precum și disensiunile dintre creștini sunt mari blasfemii pentru că sunt la polul opus față de cuvintele „Dumnezeu este dragoste“.

„Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu“ (Matei 5:9). Să căutăm pacea cu toți oamenii, atât cât depinde de noi.

29 IULIE

„Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea.“

Geneza 2:3

În Biblie cifra 7 este simbolul sfințeniei.

„Și pentru ei a prorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam“ (Iuda 14). În fiecare al șaptelea an, pământul trebuia să rămână nelucrat. Când se împlineau de șapte ori câte șapte ani, evreii aveau un an de Jubileu, în care pământul vândut în acel timp revenea la proprietarii inițiali. Zilele creației au fost șapte; șapte exemplare din fiecare animal curat au fost salvate de potop. În Evanghelia după Ioan, Isus spune în șapte moduri cine este El. Pe cruce, El a spus șapte cuvinte. Cartea Apocalipsa conține scrisori către șapte biserici etc.

De ce este cifra 7 cifra sacră? Caldeenii nu aveau sistemul nostru zecimal, ci unul heximal, adică șase cifre plus zero. Sistemul zecimal este arbitrar. În calculatoare omul folosește sistemul binar, fiind nevoie doar de un 1 și un 0. În sistemul heximal, cifra noastră 7 era scrisă 10, pentru că nu erau mai mult de șase cifre. Șapte a devenit cifra sacră pentru că, privind-o scrisă sub forma „10“, simboliza faptul că, dacă pui înaintea lui 0, semnul pentru nimicul omenesc, cifra 1, semnul pentru Dumnezeu unic, omul neînsemnat devine important, mai important decât toate cifrele simple.

Evreii descindeau din caldeenii. Așa că 7 a devenit cifra lor sfântă. În opoziție cu aceasta, 6, fiind ultima cifră simplă, a devenit simbolul a tot ceea ce este neînsemnat. Numărul fiarei din Apocalipsa este șase, șase și din nou șase (Apocalipsa 13:18), ceea ce înseamnă un nimic, un nimic și iar un nimic. Un miel o poate distruge.

Dacă ești o personificare a lui 7, un om care s-a lepădat de sine și a devenit un 0 și dacă Dumnezeu, „Unul“, S-a pus pe Sine ca un scut în fața ta, atunci nu te temi de fiare uriașe. Sunt doar niște tigri de hârtie. Tu vei fi învingătorul.

30 IULIE

„Ferice de cei blînzi, căci ei vor moșteni pămîntul!“

Matei 5:5

Compară-l pe Washington cu Napoleon. Washington era modest. El dorea libertatea pentru o țară și a obținut-o. A fost mulțumit cu acest lucru. Când i-a fost oferită coroana, a refuzat-o. A lăsat în urmă un stat nou și liber.

Napoleon dorea să îi fie recunoscute meritele. A fi generalul Republicii nu era de ajuns. Consul nu a fost suficient; trebuia să fie prim-consul. Într-un final, a devenit împărat. A trebuit să detroneze alți regi și să-i înlocuiască cu membri ai familiei sale. A luptat în Egipt și la Moscova, unde nu avea ce căuta. A murit în exil, ca prizonier. Imperiul său nu mai există.

Cât de multe preocupări ai? Nimeni nu poate face toate lucrurile fără să le încurce pe toate. Nimeni nu poate să-și caute un renume fără să câștige reputația de persoană egoistă și arogantă.

31 IULIE

„Creșteți, înmulțiți-vă...”

Geneza 1:28

Isus nu S-a căsătorit, deși pe vremea aceea se considera că este un lucru rușinos ca un rabin să fie burlac. Poate că a fost iubit de multe femei. Cel care era „plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2:52) trebuie să fi fost plăcut și înaintea femeilor. Era om. Poate că a avut o dragoste preferată, dar a renunțat la ea pentru chemarea pe care i-o încredințase Tatăl.

El nu a impus altora aceeași atitudine. Dimpotrivă, El a onorat cu prezența Sa petrecerea de la nunta din Cana. De asemenea, Cuvântul lui Dumnezeu ne învață: „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea” (Evrei 13:4), nu numai în conversațiile dintre cei căsătoriți și în mesele lor obișnuite, ci și în sens sexual.

Creștinii de rând pot alege să se căsătorească sau nu. Episcopii sunt obligați de Biblie să aibă o soție (1 Timotei 3:2). Hrisostom spunea: „Primul nivel de castitate este virginitatea, al doilea este credincioșia în căsnicie. Dragostea castă în căsnicie este un tip secundar de virginitate.”

Bucurați-vă de o viață sexuală deplină în căsnicie. Depășiți prejudecățile medievale care îi făceau pe oameni să considere sexualitatea ca fiind ceva murdar. Aceluia care a creat organele sexuale, care a poruncit „Creșteți și înmulțiți-vă” și a inspirat Biblia care învață că „cei doi vor fi un singur trup”, sigur Îi place să vă exercitați funcția sexuală în căsătorie, așa cum Îi place orice lucru bun pe care îl faceți.

Nu este nimic greșit sau rușinos în privința sexului din cadrul căsătoriei. Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru acest dar frumos pe care l-a dat omenirii.

Dar și fetele necăsătorite, și burlacii să mulțumească pentru starea în care se află. Este o chemare aparte, cu propriile binecuvântări și conține prilejuri pe care cei căsătoriți nu le pot avea. Este un fapt simplu și de necontestat că în timpul persecuțiilor, persoanele necăsătorite au rezistat mai bine decât cei care erau nevoiți să-și facă griji pentru familiile lor.

1 AUGUST

„Căsătoria să fie ținută în toată cinstea...”

Evrei 13:4

Fiecare căsnicie este o aventură. Numai o dragoste mare poate face posibilă conviețuirea a două persoane foarte diferite. Unde lipsește dragostea, căsnicia poate deveni desfrânare cu documente legale.

Să eliberăm sexualitatea de orice legătură cu mercantilismul. Nimeni nu poate sfinți o căsnicie ale cărei motive au fost averea fetei sau statutul social înalt al bărbatului. Să eliberăm căsătoria de probleme care îi sunt străine: denomi-națiunea, naționalitatea, rasa și partida. Romeo și Julieta au ales să moară pentru că aparțineau unor familii care se certaseră. Trebuie să moară dragostea pentru că s-au certat catolicii cu protestanții, evreii cu arabii, negrii cu albi? Nu pot două persoane să iubească și să trăiască în armonie, chiar dacă nu sunt de acord în toate chestiunile?

Femeile sunt folosite în mod nenatural atunci când sunt tratate ca simple obiecte pentru plăcere; când sunt folosite ca păpuși sau îmbrăcate și împodobite ca niște reclame pentru poziția ta socială înaltă, când devin idoli pentru care renunți la datoriile morale; când sunt transformate în sclave.

Nu poți impune femeii de astăzi – care poate fi medic, inginer, ofițer – porunci cu o vechime de două mii de ani, care spun că ea poate fi tratată ca o sclavă de către soțul ei. Situația înapoiată a femeilor din vremea aceea a dus la porunca dată soților de a-și iubi soțiile ca pe propriul trup. O femeie trebuie să fie tratată de soțul ei cu un sentiment de uimire și respect și cu dragoste, așa cum Și-a iubit Hristos biserica.

2 AUGUST

„Cel drept va trăi prin credință.“

Habacuc 2:4

În Talmud (Makkoth) este scris: Rabinul Simla a spus: „613 porunci i-au fost date lui Moise... David a venit și le-a redus la 11. Acestea sunt: 1) să umbli cu dreptate; 2) să faci voia lui Dumnezeu; 3) să spui adevărul în inima ta; 4) să nu clevețești cu limba ta; 5) să nu faci rău semenului tău; 6) să nu arunci ocară asupra aproapelui tău; 7) să ai dispreț pentru cel ce este vrednic de disprețuit; 8) să-i onorezi pe cei ce se tem de Domnul; 9) să nu-ți iei vorba înapoi dacă faci un jurământ în paguba ta; 10) să nu împrumuți bani cu dobândă; 11) să nu iei mită împotriva celui nevinovat. (Psalmul 15).

Isaia le-a redus la șase: 1) să umbli în neprihănire; 2) să vorbești fără vicleșug; 3) să nesocotești un câștig scos prin asuprire; 4) să nu iei mită; 5) să-ți astupi urechea ca să nu audă cuvinte setoase de sânge; 6) să-ți închizi ochii ca să nu vezi răul (Isaia 33:15, 16).

Mica a venit și a redus numărul la trei: 1) să faci dreptate; 2) să iubești mila; 3) să umbli smerit cu Dumnezeul tău (Mica 6:8).“

Rabinul Nachman, fiul lui Isaac, a adăugat: „Habacuc le-a redus la una: Cel drept va trăi prin credință“ (Habacuc 2:4).

Credința este marele principiu pe baza căruia sunt elaborate toate poruncile și care le acordă valoare. Poruncile urmate fără credință nu sunt pe placul lui Dumnezeu.

Pavel menționează de mai multe ori acest verset din Habacuc. Luther i-a descoperit valoarea în vremea Reformei. Dacă poruncile numeroase sunt complicate pentru tine și te simți dezorientat, rămâi la una: ai credință în Domnul Isus și vei trăi.

3 AUGUST

„Du-te de vinde ce ai și dă la săraci...”

Matei 19:21

Se spune despre părintele Serapion că într-o zi a găsit în Alexandria un sărman răpus de frig. El și-a spus: „Cum pot eu, care sunt considerat un ascet, să port o haină, în timp ce acest sărman om, sau mai degrabă Hristos, suferă de frig? Cu siguranță, dacă îl las să moară de frig, voi fi condamnat pentru ucidere în Ziua Judecării.” S-a dezbrăcat și i-a dat săracului haina sa.

Apoi s-a așezat jos cu Evanghelia sa și a început să citească. Un polițist a trecut pe acolo și văzându-l dezbrăcat a întrebat: „Părinte Serapion, cine ți-a luat hainele?”

El a răspuns: „Este Cel despre care vorbește cartea aceasta.”

Mai târziu, a văzut un bărbat care era dus la închisoare pentru că nu își putea plăti datoriile. Așa că Serapion și-a vândut Evanghelia și a plătit datoria.

Când a intrat din nou gol în chilia sa, ucenicul său l-a întrebat: „Părinte, unde-ți este haina?”

El a răspuns: „Am trimis-o acolo unde vom avea nevoie de ea.”

Ucenicul a întrebat din nou: „Unde este Evanghelia?”

El a răspuns: „Acela care îmi spunea în fiecare zi «vinde tot ce ai și dă la săraci» mi-a cerut-o. Așa că am vândut-o pentru a avea mai multă încredere în Ziua Judecării.”

De ce să ne mulțumim cu o credință mică sau o credință șovăitoare, când avem în fața ochilor noștri atât de multe exemple de credință consistentă? Jucătorii de cărți își mizează tot avutul pe o carte. Noi știm în cine am crezut. Este Dumnezeu cel Veșnic, Creatorul cerului și al pământului. Să ne bizuim deplin pe El și să facem ceea ce ne poruncește El cât putem noi de bine.

4 AUGUST

„Voi sunteți o generație aleasă.“

1 Petru 2:9

Cum recunoaștem un ales al lui Dumnezeu? Prin smerenia sa. Domnul l-a făcut pe Avraam un om măreț, și totuși „prietenu lui Dumnezeu“ a spus: „eu, care nu sunt decât praf și cenușă“ (Geneza 18:27).

Deși Moise și Aaron au avut de-a face cu conducători puternici în numele lui Dumnezeu, ei se purtau ca niște slujitori chiar și atunci când le vorbeau rebelilor: „Ascultați, vă rog“ și „Cine este Aaron?“ (Numeri 16:8, 11).

Dumnezeu l-a făcut pe David cel mai mare rege de pe pământ. Cu toate acestea, el a spus: „Sunt un vierme, nu mai sunt om“ (Psalmul 22:6).

Domnul l-a chemat pe Pavel să fie unul din cei mai mari apostoli, și totuși el a scris: „Căci eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol“ (1 Corinteni 15:9).

Aleșii lui Dumnezeu nu se simt superiori față de semenii lor. Ei împlinesc în sensul cel mai strict porunca: „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși“ (Levitic 19:18). Propoziția din ebraică ar putea fi tradusă literal: „Iubește-ți aproapele; el este la fel ca tine“ – de același calibru, de aceeași valoare, cu păcate și virtuți ca ale tale. Acesta ar trebui să fie un motiv suficient pentru a-l iubi.

Alegerea este prin har, fără niciun merit din partea noastră. Nu justifică un sentiment de superioritate. Mai degrabă ne reduce la starea de slujitori ai semenilor noștri.

5 AUGUST

„Aduceți-vă trupurile voastre ca o jertfă vie.“

Romani 12:1

Când Ducele de Morton, regent al Scoției, a spus unui comitet al Adunării Generale că era o trădare din partea lor să se întâlnească fără permisiunea regelui, întrucât îi convocaseră pe supușii regelui la întrunire, Andrew Melville a răspuns: „Dacă este așa, atunci Hristos și ucenicii Lui trebuie să fi fost vinovați de trădare, pentru că ei adunau mari mulțimi fără să ceară permisiune de la legiuitori.“

Regentul a mârâit amenințător, plin de mânie: „Nu va mai fi liniște în această țară până nu vor fi spânzurați sau alungați șase dintre voi.“

Melville a răspuns: „Amenințați-vă curtenii în felul acesta. Mie mi-e totuna dacă putrezesc în aer sau în pământ. Pământul este al Domnului. Eram pregătit să-mi dau viața când nu era nici pe jumătate atât de bine folosită. Dumnezeu să fie slăvit.“

Amiralul hughenot Coligny fusese rănit pentru credința sa evanghelică. Chirurgicalul îi amputase un deget și extrăsese glonțul din braț. Coligny a spus: „Nu se întâmplă nimic fără voia lui Dumnezeu. De ce plângeți? Sunt fericit să fiu rănit în acest fel pentru cauza lui Dumnezeu. Rugați-vă ca El să mă întărească. Îl iert cu toată inima și pe cel care a tras în mine, și pe cei care l-au îndemnat s-o facă.“

O lovitură cu sabia înfiptă până la prăsele a străpuns inima amiralului și l-a ucis. Apoi trupul mort i-a fost aruncat de la balcon.

Cu această faptă infamă a început noaptea sfântului Bartolomeu, când au fost omorâți mii de oameni care credeau la fel ca amiralul Coligny. Călugării îi încurajau pe ucigași prin cuvintele: „Biserica este revigorată prin moartea ereticilor.“

Biserica evanghelică a avut mulți oameni deosebiți, asemenea lui Knox, care se ruga: „O, Doamne, dă-mi Scoția sau voi muri!“ Fie ca și noi să învățăm de la ei să fim oameni ai rugăciunii credincioase, gata să suferim și să murim pentru o cauză sfântă.

6 AUGUST

„Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.“

1 Corinteni 10:31

Nu este adevărat că oamenii sunt convertiți numai prin predici sau cărți sau mărturii personale, adică prin cuvinte. Dacă mănânci și bei și faci toate lucrurile spre slava lui Dumnezeu, oamenii ar trebui să ajungă la adevăr privind comportamentul tău în timpul meselor, în întâlniri de afaceri sau în timpul liber.

Cineva a venit la un credincios și l-a întrebat despre calea adevărului. Răspunsul a fost: „Auzi murmurul izvorului? Acolo este intrarea.“ Ar fi putut arăta spre orice alt fenomen din natura creată de Dumnezeu sau orice manifestare a vreunui sfânt.

În cuvintele lui John de Ruysbroek, un mistic este cel care a urcat în pomul credinței, care crește de sus în jos, pentru că are rădăcinile în Dumnezeu. Nu doar cuvintele, ci și caracterul neobișnuit al fiecărui moment din acest urcuș vorbește despre sursă. A fost o vreme în care Dumnezeu nu mă crease încă, deși în planul Său eu fusesem ales înainte de întemeierea lumii. Eram în gândurile Sale. Apoi m-a creat. Așa am devenit o creatură a lui Dumnezeu și El a devenit Dumnezeul meu.

Când voi ajunge la vârf în urcarea mea, adică la rădăcina din care am venit, voi fi devenit părtaș la ființa divină. Această unitate, această unicitate se manifestă în tot ce fac, oricât de departe ar fi lucrul acela de religie. Se manifestă chiar dacă această comoară este conținută în vase de lut.

Dacă cineva nu vede partea pe care o am eu în natura divină, este din cauză că omul care nu a fost născut din nou nu poate vedea Împărăția cerurilor (Ioan 3:3). Nu L-ar recunoaște pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu.

Continuă să fii ceea ce ești! Angelus Silesius spune că trupurile noastre sunt asemenea unor coji de ouă în care Duhul veșniciei dorește să-i clocească pe micuții Săi. Pentru cei iluminați de Dumnezeu, modul nostru de a mânca, de a bea, de a face toate celelalte lucruri din viața noastră de zi cu zi descoperă misterul naturii noastre divine.

7 AUGUST

„Domnul a dat, și Domnul a luat, binecuvântat fie Numele Domnului!”

Iov 1:21

A fost odată un om care, la moartea fiului său, nu a manifestat o suferință teribilă, așa cum se obișnuiește în astfel de ocazii. Prietenii i-au spus: „Ți-ai iubit mult fiul. Cum de ești atât de bine acum, când el este mort?”

Omul a răspuns: „A fost o vreme când nu aveam niciun fiu. Nu am suferit din cauza aceasta. Acum, că a murit, sunt în aceeași situație ca înainte. De ce să nu-mi păstrez pacea?”

Credincioșii pot rămâne puternici în circumstanțe dificile.

Confucius s-a întâlnit odată cu un bărbat îmbrăcat în piele de căprioară, încins la mijloc cu o frânghie și care cânta din lăută. L-a întrebat: „Ce te face așa de fericit?”

Omul a răspuns: „Am multe lucruri care mă fac fericit. Omul este cununa creației lui Dumnezeu. Uite, Dumnezeu m-a făcut om, nu animal. Unii mor în copilărie. Eu am ajuns adult. Mulți sunt în închisoare sau legați de un pat de boală. Eu sunt liber și sănătos. Am mâncat azi dimineață. Am mâncare suficientă pentru deseară. Cum aș putea fi altfel decât mulțumit?”

Numai când este eliberată în felul acesta de grijile pământești poate o persoană să facă progrese reale în viața spirituală.

Mulți oameni au temeri iraționale. Dacă vorbirea ta este dulce, cum ar putea fi ecoul ei altfel decât dulce? Dacă mergi cu spatele drept, cum ar putea fi umbra ta altfel decât dreaptă? Un creștin nu se teme de nimeni și de nimic.

Isus a fost uns cu untdelemnul bucuriei, mai mult decât ucenicii Săi. El Își unge ucenicii cu același untdelemn. Noi nu pierdem niciodată nimic. El este Domnul care ne ia unele lucruri pentru a le înmulți înainte de a ni le restitui.

8 AUGUST

„Chiar și din cei înțelepți, mulți vor cădea, ca să fie încercați, curățiți și albiți.“

Daniel 11:35

Isus le-a spus mai dinainte ucenicilor Săi că, în noaptea în care El va fi trădat, ei Îl vor părăsi. I-a spus mai dinainte lui Petru că se va lepăda de El. Lucrul neobișnuit este că niciunul dintre ucenicii Săi nu L-a implorat să-i salveze de o astfel de soartă, deși ar părea că tocmai acela era momentul de a spune: „Nu ne duce pe noi în ispită“.

Pronumele din rugăciunea „Tatăl nostru“ sunt la forma de plural. Spunem „Nu ne duce pe noi în ispită“ pentru ca toată Biserica lui Hristos să nu cadă. În ceea ce mă privește, Îl las pe Dumnezeu să decidă dacă dorește să mă treacă prin experiența căderii.

Dacă El decide acest lucru, chiar cădem cu bucurie, știind că Dumnezeu ne așteaptă la capătul căderii. Dacă El mă împinge, căderea nu mă va răni. Aceasta face parte din providența lui Dumnezeu și va împlini un scop mareț.

Isus i-a spus lui Petru nu doar că va cădea, ci și că după ce își va reveni, îi va întări pe frații săi. Imediat după cădere și datorită acestei experiențe, el era de o îndrăzneală nemaivăzută, îndemnându-i pe oameni în Ziua Cincizecimii cu vorbe aspre care l-ar fi putut costa viața.

Istoria Bisericii ne spune că, atunci când a fost condamnat la moarte, împreună cu soția sa, ultima dorință a lui Petru a fost aceea de a fi răstignit cu capul în jos. El nu a considerat că merită să fie răstignit cu capul în sus, la fel ca Stăpânul său. Pe cruce, a spus: „În această lume întoarsă cu susul în jos, eu sunt acum în poziția corectă. Privesc în sus spre cer, așa cum ar trebui să facă oamenii mereu.“

Copilul Isus „este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel“ (Luca 2:34). Acceptă ambele destine.

9 AUGUST

„Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul.“

1 Ioan 1:6

Apostolul abordează aici erezia, larg răspândită astăzi, numită antinomianism (anti-lege). Adepții acestei doctrine cred că omul poate trăi în păcat sau într-un compromis cu păcatul și în același timp să aibă părtășie cu Dumnezeu. Antinomienii nu-și enunță niciodată doctrina atât de direct, dar de fapt aceasta este atitudinea lor față de viață.

Apostolul îi tratează cu blândețe pe antinomienii din vremea lui. El scrie: „Dacă *spunem*“ acest lucru greșit, nu „Dacă *spuneți*“. El se include pe sine în posibilitatea de a gândi fals.

Verbul tradus prin „a umbla în întuneric“, care este sinonim cu „a păcătuī“, este la modul subjonctiv prezent în acest verset, indicând o acțiune făcută în mod obișnuit. Pur și simplu creștinii păcătuiesc, unii des și grav. Acest lucru este în așa mare măsură o realitate, încât apostolul scrie: „Dacă spunem că nu avem păcat, ne înșelăm singuri“ (1 Ioan 1:8). „Dar dacă cineva a păcătuīt, avem la Tatăl un Mijlocitor“ (2:1). Dar pentru creștin, păcatul nu este atitudinea lui obișnuită. Este o deviere de la cursul său obișnuit. Copiii lui Dumnezeu păcătuiesc, dar nu permit păcatului să-i domine atât de mult încât neprihănirea să fie exclusă din viața lor. Ei umblă în lumină, sunt conștienți de păcat și îl regretă.

În ceea ce îi privește pe aceia pentru care păcatul este un mod de viață, niciun fel de religiozitate nu le va fi de folos. Ei nu pot avea părtășie cu Dumnezeu.

Trăim în zilele din urmă. Moralitatea, legile, standardele sunt încălcate. Erezia antinomianismului sau fărădelegea unită cu religiozitatea, este foarte periculoasă astăzi. Să ne ferim de ea!

10 AUGUST

*„Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?“
Matei 16:26*

Niccolo Paganini a fost unul dintre cei mai mari violoniști pe care i-a avut lumea vreodată. Până și oameni inteligenți, precum poetul german Heinrich Heine, credeau că Paganini a făcut un pact cu diavolul, dându-i sufletul său pentru veșnicie în schimbul geniului, bogățiilor și faimei.

Ascensiunea lui Paganini spre faimă și avere a fost dificilă. Urmărit de creditori pe care nu-i putea plăti, el a fugit de la Veneția la Viena, unde a fost nevoit să-și câștige existența cântând la nunți sau mergând din local în local în cartiere sărăcăcioase. Nu era acceptat în restaurantele mai bune din cauza hainelor proaste. Odată, în timp ce cânta la vioară într-un restaurant de mâna a treia, un student i-a dat câteva monede cu condiția să „oprească acest zgomot insuportabil“.

Insulta a declanșat în Paganini o ambiție nebunească. A câștigat un concurs la palatul prințului moștenitor. Din acel moment i s-a deschis o carieră splendidă. A ajuns să se bucure de faimă internațională și de bogății de nedescris. Femeile veneau la el și i se ofereau. Paganini reușise în viață, dar numai prin osândirea sufletului său. Era un om nefericit, în căutarea adorării din partea publicului, lacom de bani, de o zgârcenie de nedescris și, mai presus de toate, plin de invidie față de alți artiști din trecut, prezent și viitor. Numai arta sa conta în ochii lui.

Și-a scris muzica în combinații de note atât de dificile încât doar el, care avea o mână foarte mare, să o poată interpreta. Deși devenise milionar, Paganini aduna de pe jos cuie, bucățele de hârtie sau frânghie pe care le găsea pe stradă, pentru ca să nu mai cumpere astfel de articole. Mânca cea mai ieftină mâncare. Le refuza pe femeile care îl iubeau pentru că se gândea că îl vor costa bani.

Succesul obținut cu prețul fericirii, pierzând capacitatea de a te bucura de el și de a-l pune în slujba Aceluia de la care vin toate – aceasta este povestea tristă a lui Paganini. Înmulțește-ți talentele; caută succesul, dar nu îngădui să crească în inima ta buruienile păcatului. Relaxează-te când cauți succesul, bucură-te de el și ajută-i și pe alții să se bucure de el.

11 AUGUST

„Du-te și așează-te în locul cel mai de pe urmă.“

Luca 14:10

Fiecare dintre noi își dorește să crească: creștere în bogăție, o casă mai mare, o afacere mai mare, o biserică sau misiune mai mare, o poziție mai bună. De ce? Creșterea de dragul creșterii este filosofia celulei canceroase.

Sunt multe rețete pentru obținerea succesului. Isus nu a studiat niciuna din ele. În schimb, a căutat să fie plăcut înaintea Tatălui Său și să-și împlinească datoria cu credincioșie, fie că aceasta implica o cruce, fie o coroană.

Nu renunța la principiile biblice! Nu te căsători pentru bani, nici nu câștiga bani în mod necinstit! Nu avansa în politică prin demagogie! Nu-i chema pe oameni să devină membri ai bisericii fără să-i înveți că, în fapt, asta înseamnă să ducă o viață creștină. Nu conduce o lucrare misionară astfel încât să ai un venit mare sau un număr mare de convertiți, ci astfel încât adevărul să rămână în toată puritatea.

Nu renunța niciodată la nicio felie de adevăr de dragul ecumenismului. Iubește-i pe toți, dar recunoaște ca frate în credință numai pe cel care respectă adevărul așa cum este prezentat în Biblie.

Nu te scuza pentru că ești sărac, nebăgat în seamă, aparții unei biserici mici. Dacă îți este rușine de aceste lucruri, vei deveni mare într-un mod nepotrivit. Lui Isus nu i-a fost rușine să fie un prunc într-o iesle sau un om răstignit între doi tâlhari.

Nu încerca să ajungi mare prin producerea de dezbinări în viața, afacerea, biserica sau misiunea altcuiva. Lasă-l pe celălalt să se bucure de conducere. Fii gata să fii vioara a doua. În acest fel, te vei bucura de poziția ta modestă mult mai mult decât nefericiții oameni „de succes“.

12 AUGUST

„Tot pământul să tacă înaintea Lui!“

Habacuc 2:20

Condiția necesară pentru a-L percepe pe Dumnezeu este tăcerea. Radioul și televizorul trebuie să fie închise, la fel și zgomotul produs de aparatele de aer condiționat, mașini de spălat și multa vorbărie.

Multe suflete nu-L găsesc pe Dumnezeul tăcut din cauza zgomotului mare din casele lor.

Este multă vorbărie goală. Nu cunosc o tăcere goală. Tăcerea este o plinătate din care cuvintele nu constituie decât niște firimituri.

Când apreciezi Cuvântul sau cuvintele cuiva ca fiind profunde, amintește-ți că acestea vin dintr-o tăcere profundă. Așa că, de ce să nu vii la izvorul râului? De ce te oprești la cuvintele: „El ne va aduce la *izvorul* apei vii“?

Am călătorit în jurul lumii de multe ori, dar cele mai interesante incursiuni au fost cele făcute în tăcere în adâncul inimii mele, singurul loc în care dorește Dumnezeu să mă întâlnească.

Lasă zgomotele exterioare, și pe cele interioare, dezbaterile interne, obsesiile, îngrijorările. Intră prin poarta de aur în sfera tăcerii unde te așteaptă Mirele.

13 AUGUST

„*Maria a spus: «Iată roaba Domnului...»*“

Luca 1:38

Fecioara Maria are multe virtuți pentru care merită să fie admirată. Una dintre acestea este spiritul ei de independență.

Trebuie să fi fost o tânără fată de la țară când i-a apărut îngerul. Când îngerul i-a spus că a fost aleasă să dea naștere Domnului, a știut ce risca. Toată lumea, inclusiv mirele ei, va considera că a păcătuit. Pedepsa pentru necredincioșie într-o relație de logodnă era lapidarea. Au trecut douăzeci de secole. Ea continuă să fie subiect de batjocură în țările comuniste, și nu numai acolo. De asemenea, ea cunoștea profețiile. Cântecul ei o dovedește. Deci ea a înțeles că, devenind mamă a Domnului, va deveni și o mamă a suferinței. Știa că o sabie îi va străpunge inima și așa a fost când cuiele au străpuns mâinile și picioarele Fiului său.

Ne-am fi așteptat că Maria să-i fi cerut îngerului timp să se gândească și să se consulte cu mirele, cu părinții, dacă mai trăiau, cu rudele ei sau cu un preot.

Planul mântuirii nu s-ar fi împlinit prin ea, dacă ar fi acceptat sfatul oamenilor. La fel ca Pavel, mai târziu, când, după ce L-a văzut pe Isus a spus, „n-am întrebat pe niciun om“ (Galateni 1:16), nici tânăra Maria nu a întrebat pe nimeni, ci i-a spus îngerului, în mod spontan: „Facă-mi-se după cuvintele tale!“

O femeie castă, ea a luat asupra sa rușinea unei sarcini premaritale. Știa că ce făcuse era bine.

Idealul biblic este cel al unei feminități supuse, al unei femei tăcute. Totuși, supunerea unei femei creștine nu este una a slăbiciunii. Ea este ascultătoare față de soțul ei pentru că poate să-i dea un exemplu de smerenie. Poate să tacă pentru că are multe de spus și poate să arate tuturor că tăcerea adâncă vorbește. Poate să depindă de cineva pentru că a dobândit o mare independență interioară, care este darul său de dragoste pentru soțul ei.

14 AUGUST

„Vorbeau despre sfârșitul Lui pe care avea să-l aibă în Ierusalim.“

Luca 9:31

Dușmanii lui Hristos răspândesc minciuna despre colaborarea dintre Biserică și regimul nazist. Ei ascund faptul că Hitler a omorât patru mii de preoți catolici și a ținut alte câteva mii în închisoare. Numărul pastorilor protestanți care au avut parte de aceeași soartă nu este cunoscut. Nu doar preoții, ci și zeci de mii de laici și-au dat viața pentru Hristos în perioada aceea. Așa cum a fost totdeauna, Biserica a avut și câțiva de Iuda în vremea respectivă; dar cei care reprezintă Biserica sunt sfinții ei.

Într-o zi de 14 august a fost executat preotul Jacob Gapp. Înainte de a fi condus spre execuție, el a scris: „Consider că aceasta este cea mai frumoasă zi din viața mea... Bineînțeles că am trecut prin multe ceasuri dificile, dar am putut să mă pregătesc bine pentru moarte... Totul trece, în afară de Cer. Mă rog pentru toți; mă rog și pentru țara mea.“

Preotul John Steinmeyer a scris în ultima sa scrisoare următoarele cuvinte: „Cererea mea de grațiere a fost respinsă. Astăzi la 1 p.m., zborul spre Cer... mor bucuros.“

Preotul Bernhard Liechtenberg i-a spus unui alt deținut, după ce amândoi fuseseră bătuți cu nuiele și li se prinseseră capetele în găleți pline cu excremente: „Nu-mi doresc nimic altceva decât ceea ce vrea Mântuitorul meu. Liniște. Pe El L-au scuipat în drumul spre cruce.“ Preotul a murit rugându-se.

Isus a realizat multe lucruri. Cel mai important dintre toate a fost împlinirea morții potrivite în Ierusalim. Moartea Lui a avut un scop: El a murit pentru păcatele noastre. A avut loc în maniera potrivită. El a murit rugându-Se, păsându-I de preaiubiții Săi, deschizând calea către Împărăție pentru un tâlhar care suferea împreună cu El.

Nu oricine este chemat să devină martir. Dar fiecare creștin poate da o mărturie bună murind într-o manieră demnă, plin de speranță și dragoste. Moartea ta ar trebui să fie o împlinire.

15 AUGUST

„Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea au găzduit, fără să știe, pe îngeri.“

Evrei 13:2

Cei care găzduiesc numărul cel mai mare de îngeri, fără să știe, sunt directorii de închisori comuniste. Iată mai jos un astfel de incident.

Un preot ortodox din Uniunea Sovietică lucra într-o grădină. A observat că un băiat se strecura pe furiș ca să fure mere. L-a prins apucând-l strâns. Băiatul era îngrozit de frică, așteptându-se la o bătaie, dar preotul i-a umplut buzunarele cu mere. I-a mai pus câteva în mâini și i-a spus: „Ești binevenit oricând. Numai intră pe poartă și adu și alți băieți cu tine. Am mere din belșug pentru toți.“ În curând au început să se adune în grădină în jur de treizeci de băieți. El îi învăța Evanghelia, deși autoritățile sovietice interzic cu strictețe să-i înveți pe tineri religie. I-a învățat și cântece religioase. După o vreme, băieții convertiți și-au adus părinții la aceste întâlniri. Începuse o biserică subterană.

Un profesor a descoperit „crima“ și l-a denunțat pe preot. Acesta a dispărut pentru totdeauna într-o închisoare sovietică. Asemenea unui înger, el apăruse de nicăieri, apoi dispăruse din vedere, lăsând în urma sa mireasma Cerului și sufletele îmbătate de dragostea lui Dumnezeu.

Acesta era un preot din Biserica Ortodoxă Adevărată, cei care-l urmau pe patriarhul Tikhon, care refuzase colaborarea cu comuniștii. Mitropolitul Veniamin și alți nenumărați preoți au fost împușcați, dar biserica aceasta trăiește și cucerește prin dragoste. Îi compătimim pe comuniștii care nu știu că țin îngeri închiși în închisorile lor.

Pastorul baptist Odintsov nu a îngăduit guvernului ateu să-i dicteze cum să conducă Biserica lui Hristos. A fost arestat și aruncat în fața unor câini pentru a fi sfâșiat în bucăți. Directorul avusese, din nou, un înger în închisoarea sa.

Un fior trece pe șira spinării unui creștin când primește un frate. Dacă este un înger? Galatenii l-au primit pe Pavel ca pe un înger al lui Dumnezeu, chiar ca pe însuși Hristos Isus (Galateni 4:14).

16 AUGUST

„Isus i-a răspuns: «Femeie, ce am a face Eu cu tine?»»

Ioan 2:4

Misticul german Meister Eckhart scria: „Femeie este cel mai nobil nume pentru suflet.“ Staupitz, confesorul lui Luther, a scris: „Bărbatul care dorește să aducă roade pentru viața veșnică trebuie să devină femeie.“ Pentru Isus, „femeie“ este un nume de onoare. El i se adresa mamei Sale în felul acesta pentru că ea era femeia prezisă în Geneza 3:15, cea a cărei sămânță avea să zdrobească capul șarpelui.

Cuvintele acestea cu siguranță nu sunt cuvinte muștrătoare. Singurul evanghelist care le redă este Ioan, care trebuie să fi auzit istoria chiar de la mama Domnului. El a luat-o în casa lui după răstignire (Ioan 19:27).

Apoi Isus îi explică: „Nu mi-a venit încă ceasul.“ Ceasul potrivit pentru a face minunea avea să sosească abia după ce se va fi terminat ultima picătură din vin, astfel încât să nu existe suspiciunea că ar fi amestecat apa cu vin. Când omul ajunge la limită intervine Dumnezeu.

Totuși, mama Lui a mijlocit. Așa că El nu mai așteaptă mult. Cum ar putea El, care a răspuns la rugăciunea unei femei canaanite (Matei 15:28), să nu răspundă la cererea mamei Lui?

Ea știa ce va face El; așa că le-a spus slujitorilor: „Să faceți tot ce vă va spune El“. Era sigură că nu putea să poruncească decât ceva bun, chiar și atunci când ceea ce poruncise era cumva ciudat, precum umplerea vaselor cu apă, ca și când oaspeții ar fi dorit să facă baie, când lor le trebuia vin.

Acesta să fie și principiul nostru de viață: să facem tot ce ne spune El.

17 AUGUST

„Arhanghelul Mihail, când se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară.“
Iuda 9

Istoricii din antichitate, Philo din Alexandria și Flavius Josephus, îl descriu pe Pilat ca fiind vinovat de corupție, insulte, jafuri, comploturi împotriva poporului, aroganță, uciderea unor victime nevinovate și o cruzime constantă. Talmudul îi zugrăvește în cuvinte dure pe marii preoți din vremea lui Isus.

Evangeliiile nu folosesc deloc epitețe. Asta pentru că evangheliștii nu urau. Spuneau doar ce era nevoie pentru a stimula credința și acțiunea, nu ceea ce l-ar fi făcut pe adversar demn de disprețuit în ochii oamenilor.

Dragostea este singura atitudine posibilă pentru un creștin. Copacul nu își retrage umbra protectoare de deasupra tăietorului de lemne, nici luna nu-și retrage lumina de pe adăpostul unui proscris.

În cartea Plângerilor 2:21, Ieremia Îi spune lui Dumnezeu: „fecioarele și tinerii mei au căzut uciși de sabie; i-ai ucis, în ziua mâniei Tale, și i-ai junghiat fără milă.“ El preferă să-L acuze pe Dumnezeu, la care nu ajung cuvintele noastre răutăcioase, pentru a evita marea nelegiuire de a spune cuvinte rele împotriva ucigașilor reali.

Criminalii merită mila noastră, dragostea noastră, da, respectul nostru pentru marea suferință pe care o atrag asupra lor. Insultarea lor nu este o trăsătură creștină. Cea mai grozavă risipă este risipa minții. Este așa o risipă să născocoști ceva ce l-ar face de rușine pe un adversar.

Moartea lui Hristos nu a fost lucrarea unor criminali. A fost împlinirea planului lui Dumnezeu. Dumnezeu Creatorul tuturor ființelor este și Acela care le face să piară pentru a le învia din nou. Uneori este posibil să folosească oameni răi pentru a-I aduce la Sine pe cei aleși. Ei văd toate lucrurile ca venind de la Dumnezeu, astfel că nu folosesc cuvinte rele împotriva ucigașilor lor.

Cu atât mai puțin ar trebui să folosim noi cuvinte rele împotriva celor care ne greșesc.

18 AUGUST

„Să nu-ți faci chip cioplit.“

Exod 20:4

Când citim în Biblie despre idoli în fața cărora se plecau oamenii, ne gândim că toate acestea țin de trecut. Nu ne dăm seama cât de înapoiată este încă o mare parte din omenire. Animismul și fетиșismul sunt printre cele mai răspândite religii și astăzi.

Un exemplu îl constituie cei din Konkombas, Ghana (Africa). Închinarea cea mai înaltă îi este acordată unui fетиș la care trebuie să renunțe când devin creștini. Acesta nu este un lucru ușor. Ei încă cred că fетиșul exercită o putere mare. Îl îmbogățește pe proprietarul lui, îi dă multe soții, sănătate etc. Ei aduc pui, capre și oi ca ofrande pentru acest fетиș.

Fетиșul Grumade cere, din când în când, sângele oamenilor. Misionarii depun mărturie că un vraci, în slujba acestui fетиș, a otrăvit un bărbat. Trupul acestuia s-a umflat în chinuri cumplite. Apoi șeful tribului i-a poruncit vraciului să-l aducă din nou la viață pentru că altfel o pățește. La scurt timp inflamația a trecut.

Băștinații prețuiesc acest fетиș mai multe decât propriile familii.

Unii membri ai tribului Konkombas ar dori să combine credința creștină cu păstrarea fетиșului, fapt pe care misionarii nu îl acceptă.

Să îi amintim în rugăciunile noastre pe acei oameni primitivi care se închină la fетиșuri, dar și pe cei superstițioși dintre oamenii moderni care cred în amulete aducătoare de noroc și alți idoli.

19 AUGUST

„Avraam a născut pe Isaac...”

Matei 1:2

Versiunea King James spune „Avraam a născut“. Noi am vrea să traducem la timpul prezent: „naște (dă naștere)“. Forma grecească a verbului folosit aici este numită „aorist“, ceea ce, etimologic vorbind, înseamnă „fără orizont“. Este folosită des în Noul Testament și are conotația unui prezent etern sau a unor evenimente din afara timpului.

În greacă este folosit aoristul în genealogia Domnului pentru că ceea ce avem în acest capitol nu este doar o consemnare istorică a ceea ce s-a întâmplat o dată. Dacă se face o comparație cu genealogia lui Isus din Luca 3 se va demonstra că nu se potrivesc. Nu este nevoie să se potrivească pentru că nu sunt doar istorie.

Reducerea artificială a numărului strămoșilor la patruzeci și doi și omiterea voită a unora dintre ei din genealogie arată că această listă are alt scop. Era o scară a inițierii. Sufletele mature din creștinismul timpuriu, când erau învățate să se schimbe din simpli credincioși în oameni care, asemenea fecioarei Maria, L-ar avea pe Isus trăind în ei, meditau succesiv la viețile lui Avraam, Isaac, Iacov și toți ceilalți, până ajungeau la Maria și se identificau spiritual cu ea. Genealogia din Luca este o altă procedură de inițiere care privește retrospectiv de la înălțimea staturii lui Isus la întreaga istorie.

Chiar dacă nu într-un mod atât de sofisticat și de metodic ca în trecut, orice creștin trece prin astfel de procese. Starea Avraam dă naștere stării Isaac. Prin urmare, greaca folosește nu timpul trecut, ci pe cel aorist, timpul fără orizont. Suntem destinați nu să fim sclavii timpului, ci să trăim în afara lui.

20 AUGUST

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine.“

Luca 9:23

Un batjocoritor l-a întrebat pe un credincios: „Dacă spui că Dumnezeu se află pretutindeni, este și în acest câine?“ Răspunsul a fost: „Ham-ham!“ Un răspuns înțelept, răspunsul pe care l-ar fi dat câinele dacă i s-ar fi pus lui o astfel de întrebare.

La fiecare întrebare pe care o adresezi cuiva obții un răspuns în conformitate cu structura persoanei respective. În această privință, oamenii nu sunt diferiți de câini. Pune întrebări înalte despre Dumnezeu. Nimeni nu are alt răspuns decât acest „ham-ham“ al unei creaturi foarte mărunte.

Noi toți vedem lucrurile din perspectiva noastră limitată. Orice punct de vedere este un punct de orbire pentru că ne face total incapabili să vedem orice altă perspectivă. Dacă ridici ochii, vezi tavanul, nu podeaua. Dacă mă uit la ușă, exclud fereastra din câmpul meu vizual.

Isus oferă o mântuire multiplă, o mântuire de puncte de vedere, de asemenea. Creștinul se leapădă de sine, ceea ce înseamnă că renunță la sine. El nu mai privește lucrurile de pe o anumită poziție pentru că nu are nicio poziție. Vulpile au vizuini și păsările au cuiburi, dar Fiul omului nu are unde să-și pună capul.

Faptul că nu ai un loc în care să pui capul te eliberează. Nu mai vezi lucrurile dintr-un punct de vedere sau din altul. Răspunsul tău despre Dumnezeu nu va mai fi un obișnuit „ham-ham“. Vei avea intuiția întregului și îi vei fi martor.

21 AUGUST

„Omul acesta primește pe păcătoși.“

Luca 15:2

„Insula Diavolului“ este numele obișnuit pentru un grup de insule mici aflate la 17 km de coasta Americii de Sud. Acestea sunt înconjurate de o mare agitată împânzită de rechini. Ani de zile au fost populate doar de criminali înrăiți. Nu munceau prea mult din cauza climei care face ca munca să fie aproape imposibilă.

Pentru cei mai mulți dintre ei, băutura fusese cauza principală a decăderii lor. (Cei din industria alcoolului ar trebui să fie obligați să petreacă un an într-un astfel de loc, cu victimele viciului provocat de produsul lor.) Un sondaj a stabilit și faptul că 80 la sută dintre ei au avut părinți alcoolici sau sifilitici. Viciul părinților lor îi condamnase la muncă forțată.

În 1933, ofițeri ai Armatei Franceze a Salvării s-au oferit să trăiască și să lucreze pentru Hristos printre cei mai stricați și mai decăzuți, expuși la insecte și boli infecțioase. Un ofițer a spus: „Fără dragostea lui Dumnezeu ar fi imposibil să iubești astfel de oameni. Mă înfior la gândul de a merge într-un astfel de loc viciat.“

Cu toate acestea, s-au dus. Iată descrierea unei întâlniri: „Criminali cu capetele rase, piepturile dezgolite și mânecile suflecate lăsând să se vadă tatuajele. Unul are desenate, în două medaloane, remarcabil realizate, portretele soției și copilului. Alții au texte precum: «Copilul suferinței» sau «Oh, mamă, de ți-ai vedea fiul». Ei ascultă în tăcere, cu o expresie impasibilă pe chipurile lor.“

Nu au rămas impasibili la nesfârșit. Armata Salvării avea un recrut printre criminali. Acesta comisese o crimă. Poliția nu știa nimic despre el. Convertit la o întâlnire a Armatei, el și-a mărturisit crima și a fost trimis pe Insula Diavolului. Acolo îi ajuta pe Salvatori. El spunea: „De L-aș fi cunoscut pe acel Fiul al Omului care m-a salvat, înainte de a-i cunoaște pe fiii oamenilor care m-au distrus!“

Datorită misionarului Charles Pean și colegilor săi, mulți au fost mântuiți și situația lor s-a îmbunătățit. Acum Insula Diavolului nu mai este o colonie de deținuți. Armata Salvării a învățat de la Isus dragostea față de criminali.

22 AUGUST

„Să faceți orice vă va zice.“

Ioan 2:5

Tereza de Lisieux era ultima dintre surorile ei dintr-o familie săracă. Cu ocazia Crăciunului, într-un an, i-a fost adusă o cutie cu jucării rămase de la surorile ei și i s-a cerut să spună pe care și-ar dori să o aleagă. Ea a răspuns: „Le aleg pe toate.“ La vârsta de cincisprezece ani, a intrat într-o mănăstire carmelită și a fost nevoită să se decidă asupra unei virtuți creștine pe care ar fi urmat să o exerseze mai mult decât pe toate celelalte. Ea a spus din nou: „Le voi alege pe toate.“

La fel, mama Domnului nostru ne învață să facem orice ne spune Fiul său, fără nicio deosebire. Dacă alegi dintre poruncile Domnului, spui, de fapt, „Nu voi face ce poruncește El, ci fac ce îmi place mie.“ Trebuie să ascultăm asemenea soldaților, să pornim la luptă atunci când ni se poruncește, chiar dacă aceasta înseamnă moarte sigură, și să ascultăm și atunci când ni se pare că porunca implică o retragere rușinoasă.

Moise a spus poporului: „Luați seama, deci, să faceți așa cum v-a poruncit Domnul, Dumnezeul vostru; să nu vă abateți de la cele ce a poruncit El nici la dreapta, nici la stânga“ (Deuteronom 5:32). Au poruncile o parte dreaptă și o parte stângă?

Porunca spune: „Nu fura!“ Poți să furi pentru a te bucura de mai multe plăceri. Poți să furi pentru a-i ajuta pe săraci. Să nu minți! Poți să minți pentru a înșela, din motive egoiste. Poți să minți pentru a salva vieți. Sunt păcate de partea dreaptă și de partea stângă, dar nu ni se cere să găsim justificări când El ne poruncește. Pur și simplu trebuie să ascultăm și să evităm păcatul.

Avem reguli generale de conduită care sunt absoluturi, în afară de cazul în care avem o poruncă specială de a face altfel în circumstanțe excepționale. Dragostea este standardul suprem. Fă tot ce îți poruncește El, oricât de ciudate și de nepotrivite îți se pot părea poruncile Lui.

23 AUGUST

„Eu sunt... adevărul.“

Ioan 14:6

Doi bărbați, Adevărul și Falsul, s-au dus să înoate. Falsul a furat hainele Adevărului și Adevărul, în loc să se înjosească și să poarte hainele Falsului, a ales să meargă fără haine. De aici expresia „adevărul gol-goluț“. Falsul, deghizat drept Adevăr, continuă să înșele și azi omenirea.

Adevărul nu poate să facă niciodată compromisuri cu Falsul. Nu pot merge niciodată împreună pe același drum. Altfel stau lucrurile cu omul cucerit de Fals. Față de acesta, Adevărul este plin de dragoste și încearcă să-l convingă să lase în urmă hainele furate și să înceapă să umble și el gol.

Henric al IV-lea al Angliei a fost un bărbat curajos. Astfel, el este cunoscut sub numele de Henric cel Mare. El însuși era un om al adevărului și se purta cu mare bunătate cu cei care aveau atitudini false.

I s-a spus odată că un anume căpitan răspândise calomniile împotriva lui și se răzvrătise. Deși acesta a fost iertat și a obținut multe beneficii, în ciuda acestor lucruri, el tot nu-l iubea pe rege. Henric al IV-lea a spus: „Îi voi arăta atâta bunătate, încât îl voi forța să mă iubească, fie că vrea, fie că nu.“ În felul acesta îi câștigă adevărul gol pe oamenii falși care se deghizează în oameni sinceri.

Henric al IV-lea obișnuia să le spună celor care îi admirau modul de a proceda: „Omul prinde mai multe muște cu o lingură de miere decât cu douăzeci de tone de oțet.“

Iubește-l pe cel care greșește; iubește-l și pe cel care trăiește în mod voit în minciună. Doar reține: adevărul este adevăr și minciuna e minciună. Nu le confunda și nu le amesteca niciodată.

24 AUGUST

„Sunt felurite daruri.“

1 Corinteni 12:4

În jurul anului 165 d.Hr., episcopul Carpus a fost ars de viu pentru că a refuzat să ardă tămâie pentru zeii păgâni. În timp ce călăii aranjau rugul, el a spus: „Toți o avem ca mamă pe aceeași Eva. Și totuși, ce face omul împotriva altor oameni!“ Când a fost urcat pe rug, fața îi strălucea. A fost întrebat în legătură cu acest lucru. El a răspuns: „Am fost răpit din această lume și am văzut slava Domnului.“

Sfânta Mechthild din Magdeburg știa cum să scrie într-un mod excepțional despre tainele divine: „Roua dulce a Sfintei Treimi stropește floarea fecioarei alese cu apă din izvorul Dumnezeirii veșnice. Rodul florii este un Dumnezeu nemuritor și un om muritor și o garanție veșnică a vieții veșnice. Mântuitorul nostru a devenit mirele nostru.“

Știa să scrie și altfel. Episcopului său i-a scris: „Onoarea dumneavoastră a putrezit în mlaștina viciilor. Sunteți sărac ca un cerșetor pentru că vreți comoarea regească a dragostei. Isus va veni cu judecată împotriva dumneavoastră.“ Mulți o urau din cauza scrisorilor pe care ea le scria în felul acesta.

Frederic Înțeleptul, duce de Saxonia, când i s-a spus să cucerească orașul Erfurt, care se răzvrătise împotriva lui, fiind asigurat că îl va costa viața a cel mult cinci dintre oamenii săi, a spus: „Unul și ar fi prea mult pentru mine“. A preferat pacea. L-a protejat pe Luther, deși era periculos pentru tronul său. Când a fost avertizat în privința aceasta a spus: „Prefer să iau un toiag și să trăiesc ca un cerșetor, decât să acționez cu bună știință împotriva lui Dumnezeu.“

Sfinți diferiți, chemări diferite, dar fiind fiecare un exemplu de ascultare pentru noi.

25 AUGUST

„Ce lucru neobișnuit faceți?“

Matei 5:47

Revoluționarul rus Zasulici l-a împușcat pe generalul Trepov, în timpul domniei țarului, pentru că biciuise un student în închisoarea Paviak. În 1907, o femeie revoluționară, Ragozinikova, îmbrăcată foarte elegant, a venit la închisoarea centrală din Petersburg și a cerut să vorbească cu comandantul. Venise să protesteze față de politica guvernului de biciuire a tovarășilor ei încarcerati. Avea ascunse în rochie șase kilograme și jumătate de dinamită și un detonator. Când a apărut comandantul, ea l-a omorât cu revolverul ei. Dinamita era pentru alt scop. Știa că va fi arestată și dusă la sediul central al Poliției Secrete. Neștiind cum altfel să pătrundă acolo, ea avea de gând să arunce locul în aer împreună cu propria persoană. Dar a fost percheziționată și dinamita a fost descoperită.

A fost condamnată la moarte prin spânzurătoare. În așteptarea execuției, a scris familiei: „Moartea în sine nu înseamnă nimic... Însălmântător este doar gândul că mor fără să fi împlinit ce aș fi putut să fac.“ Ragozinikova avea douăzeci de ani când a fost spânzurată.

Femei și bărbați creștini sunt biciuiți astăzi în multe țări comuniste, musulmane și păgâne. Mai rău, sunt torturați. Sigur, noi nu vom imita metodele revoluționarilor. Cu toate acestea, avem nevoie de suflete la fel de hotărâte ca Zasulici și Ragozinikova, pentru a-i apăra pe cei credincioși, pentru a protesta, a ajuta și a lupta pentru ei. Astăzi, Isus spune că zelul și curajul nostru ar trebui să le întrecă pe cele ale revoluționarilor și teroriștilor, pe măsură ce căutăm să-i ajutăm pe frații și surorile noastre creștine aflate în lanțuri.

26 AUGUST

*„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“
Matei 27:46*

În timpul terorii apărute în primele zile după venirea lui Tito la putere, una dintre victimele procesului său de epurare, un asistent laic din Biserica Ortodoxă, s-a spânzurat înainte de a fi împușcat. A lăsat un bilet pentru soția sa: „Am plecat să-I amintesc lui Dumnezeu de o lume pe care a uitat-o.“

„Unde este Dumnezeu?“ Mulți oameni credincioși au pus această întrebare când au trecut prin suferințe mari. Iov și David I-au pus întrebări lui Dumnezeu. Chiar și Isus a făcut-o când era pe cruce.

Poate că ai o suferință apăsătoare și te sâcâie îndoiala cu privire la Dumnezeu.

Când Saul din Tars, prigonitorul, a fost convertit, primul lucru pe care i l-a arătat Domnul a fost „tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu“ (Fapte 9:16). Părinții, profesorii și clerul ar trebui să-i învețe pe copii și pe adulți suferologie, fără a cărei cunoaștere este imposibil să trăiască o viață dreaptă. „Omul se naște ca să sufere, după cum scânteia se naște ca să zboare“ (Iov 5:7). Suntem învățați multe lucruri inutile. Nu suntem învățați să suferim cu înțelegeră. De aici disperarea suferinței.

Viața și realitatea sunt ascunse după văluri. Marele preot evreu trebuia să treacă de două perdele pentru a intra în locul cel mai sfânt din templul din Ierusalim. Noi nu știm dacă o doamnă musulmană care poartă vâl ne zâmbește sau se încruntă la noi, și nu vedem intențiile lui Dumnezeu din cauza vălurilor care Îl acoperă.

Perdeaua s-a rupt la moartea lui Isus. Curând după aceea, El a fost văzut în trup înviat. Perdeaua s-a rupt și pentru tine. Vei vedea că toate lucrurile lucrează împreună spre binele tău. Dumnezeu este foarte aproape de tine. El nu te uită.

27 AUGUST

„El S-a făcut ascultător.“

Filipeni 2:8

Pe vremea când Bibliile erau scrise de mână, un rege al Franței i-a cerut unui călugăr să scrie pentru el o Scriptură din care să lipsească versetele în care este condamnat desfrâul.

Dacă ar fi după cei mai mulți dintre noi, am lăsa în afara Bibliei tot ce se referă la ascultare. Odată ce aceasta lipsește, totul ni se pare suportabil.

Ascultarea față de Hristos trebuie să fie totală. Odată ce El poruncește ceva, noi nu ar trebui să ne întrebăm care vor fi rezultatele. Un soldat care înaintează în supunere împotriva unui dușman bine înarmat, în fața loviturilor de tun, știe că are mari șanse să moară dacă respectă ordinele. Asta înseamnă ascultare.

Este posibil ca ascultarea față de o poruncă a lui Hristos să ne facă să pierdem multe posibilități de a face bine? Noi nu avem minți mai strălucite decât a lui Isus. Cu siguranță El a cântărit argumentele pro și contra. Dacă El spune ceva, noi ascultăm fără să mai reflectăm. Nu întâziem spunând că oamenii înțelepți se gândesc bine înainte de a face anumite lucruri. Psalmistul scrie: „Mă grăbesc, și nu preget să păzesc poruncile Tale“ (Psalmul 119:60).

În zilele noastre, creștinii nu îi ajută pe cei săraci pentru că o fac birourile de asistență socială. Spitalele se îngrijesc de bolnavi, orfelinele de cei fără părinți, dar instituțiile nu poartă amprenta dragostei personale.

În Africa, pe vremea când era sub dominație portugheză, oamenii de culoare erau văzuți mergând kilometri întregi, cu cei bolnavi, trecând pe lângă spitalul de stat spre clinici creștine mult mai rudimentare. Când erau întrebați de ce, văzând că medicamentele erau aceleași, ei răspundeau: „Poate să fie așa, dar nu sunt aceleași mâini.“

Ascultă, iubește și contribuie cu amprenta ta personală la binele făcut în lume.

28 AUGUST

„Acest început al semnelor Lui l-a făcut Isus în Cana din Galilea.“

Ioan 2:11

Toți misionarii care au trăit printre sălbatici relatează că băștinașii credeau despre ei că pot face minuni. Misionarii știau cum să facă apa să ardă, chiar și apa urât mirositoare (benzina); făceau focul într-o clipă prin aprinderea unui chibrit, în timp ce băștinașii erau nevoiți să frece două bucăți de lemn una de alta vreme destul de îndelungată. Misionarii puteau vâna cu arme; puteau coase; puteau să comunice unii cu alții fără să deschidă gura: doar mâzgălind niște semne ciudate pe hârtie.

Pearl Buck povestește în romanele ei cum chinezii din zone izolate nu o credeau când le spunea că în Anglia casele sunt construite deasupra altor case (se referea la apartamente) și carele nu aveau nevoie de cai care să le facă să meargă. Chinezii considerau că acestea sunt povești.

Când Marco Polo, primul european întors din China, a spus că văzuse oameni galbeni cu ochii înguști și cozi împletite, și-a atras porecla „Marco Polo mincinosul“.

Atunci ce este miraculosul? Este ceea ce o ființă care este superioară din punct de vedere fizic, intelectual și spiritual știe și poate să facă, ceea ce persoana inferioară nu poate să știe și să facă.

Isus a fost o ființă superioară – Dumnezeu trăind ca om printre noi. El a putut face lucruri pe care oamenii în mod normal nu le pot face.

Acum El este în Cer și are toată puterea. Nu-I limita posibilitățile la experiența umană obișnuită. El poate face mai mult decât ne putem imagina. Vino la El cu toate problemele tale și cu cele ale omenirii. Ai încredere în puterea Sa miraculoasă. El poate schimba apa în vin. El poate schimba lacrimile în motive de bucurie.

29 AUGUST

„Să mănânce și să bea și să se veselească.“
Eclesiastul 8:15

Talmudul, una din cărțile sfinte ale evreilor, spune că oamenii vor da socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru fiecare bucurie pură pe care ar fi putut s-o aibă și au pierdut-o din vedere.

Acest gând este corect. Tot ce a creat Dumnezeu este bun – și bacilul care produce fermentația strugurilor. Păcatul a schimbat multe lucruri în ocazii pentru tristețe, dar a rămas totuși „o vreme pentru răs și o vreme pentru jucat“ (Eclesiastul 3:4).

Când Isus a schimbat apa în vin la nunta din Cana, ne-a arătat că religia înțeleasă așa cum se cuvine nu exclude plăcerile și bucuriile omenești, cu condiția ca ele să nu fie în ele însele rele sau să nu fie preocupările cele mai importante ale vieții noastre. În aceste limite, creștinul ar trebui să ia parte la bucuriile lumii.

Să nu crezi niciodată că Isus, care a schimbat o cantitate enormă de apă în vin la Cana, îți reproșează o bucurie. Amintește-ți și că vinul Său, care fusese făcut din apă, e posibil să nu fi avut aceleași efecte îmbătătoare ca vinul obișnuit.

Creștinul trebuie să renunțe total la păcat, dar nu la lucrurile care fac viața să fie cu adevărat viață. Frumusețea, arta, bucuria îl unesc pe om cu Dumnezeu. Religia conține o dragoste mereu proaspătă care este recunoscătoare pentru fericirea din viață.

30 AUGUST

„Și dragostea stă în viețuirea după poruncile Lui.“

2 Ioan 6

Oamenii încearcă din răspuțeri să fie deștepți, inteligenți și moderni, când singurul lucru de care au nevoie este să accepte adevărurile nepieritoare.

Când miniștrii reginei Victoria o îndemneau să accepte anumite chestiuni de stat ca fiind proceduri înțelepte, ea spunea cu nerăbdare: „Nu-mi spuneți ce este urgent! Spuneți-mi ce este drept!“

Unii creștini s-au alăturat Poliției Secrete Comuniste pentru a se folosi de poziția lor pentru a ajuta Biserica. Nu au prevăzut toate consecințele. Li s-a ordonat să ucidă. Dacă ascultau, își mențineau rangul și posibilitatea scăzută de a atenua alte orori. Dacă refuzau în numele adevărului, mureau fără ca să știe cineva vreodată ce se întâmplase cu ei. Crima poruncită avea să fie comisă oricum. Ei ar fi murit fără să fie folositori nimănui prin moartea lor.

Așadar, viața este înrădăcinată uneori în groază. Fiecare sămânță este înconjurată de murdărie înainte de a ieși din ea un spic de grâu.

Ce trebuie să aleagă cineva când îi stau înaintea doar alternative tragice? Nu alege ce este urgent. Alege porunca lui Dumnezeu: „Să nu ucizi!“

Într-un lagăr de concentrare din Nikolaev, unui evreu i s-a ordonat să spânzure alți șase evrei a căror singură vină era aceea că erau evrei. Dacă asculta ordinul, mureau șase oameni nevinovați. Dacă refuza, șapte evrei mureau și șapte bătrâne mame ar fi plâns. S-a gândit la mama lui neajutorată și i-a spânzurat pe semenii săi evrei. Nu și-a putut-o ierta niciodată. Dacă ar fi refuzat, nu ar fi avut niciun regret. Alege totdeauna porunca lui Dumnezeu!

31 AUGUST

„Cuvântul Tău este adevărul.“

Ioan 17:17

Ce garanție avem că Noul Testament al nostru este același cu cel care a fost revelat apostolilor în primul secol?

Ei bine, Noul Testament poate susține un avantaj în plus față de toate scrierile Greciei antice – vârsta manuscriselor lui.

Cel mai vechi manuscris complet pe care-l avem pentru *Homer* este din secolul 10 d.Hr., ceea ce înseamnă la două mii de ani după moartea autorului. Există un interval de 1600 de ani între data la care a fost scrisă poezia lui Pindar (450 î.Hr.) și cel mai vechi manuscris (1150 d.Hr.).

Spre deosebire de acestea, Noul Testament a fost încheiat în jurul anului 100. Cel mai vechi manuscris complet datează din anul 300 d.Hr., cele două date fiind separate de doar două sute de ani. Chiar și pentru acești două sute de ani, există o succesiune de citate bogate în scrierile timpurii ale creștinilor care garantează autenticitatea primelor manuscrise. Deținem 4000 de manuscrise vechi ale Noului Testament, care pot fi comparate între ele și ne dau textul modern corect.

Putem să ne bazuim pe învățăturile Noului Testament. Să luăm aminte la învățătura lui principală: „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu“ (Ioan 3:3).

Când ne naștem fizic, venim într-un sac cu apă. Toți suntem născuți din apă, dar nașterea în această lume nu ne face moștenitori ai Cerului. Învățătura mântuirii universale poate fi periculoasă. Isus le spune celor care s-au născut dintr-un sac cu apă că trebuie să se nască și din Duhul.

Wesley predica la nesfârșit pe aceeași temă: „Trebuie să vă nașteți din nou“. Când a fost întrebat de ce, a răspuns: „Pentru că trebuie să vă nașteți din nou.“

Isus a spus-o. Putem fi siguri că avem în Noul Testament cuvintele Sale autentice.

1 SEPTEMBRIE

„Și îndată, când ieșea Isus din apă...”

Marcu 1:10

Soldații încep să mășăluiască în secunda în care aud comanda „Marș”.

Evanghelia după Marcu este caracterizată de repetiția uimitoare a cuvântului *eutheos*, care în greacă înseamnă „imediat”. Unii sunt de părere că Marcu era tânărul bogat căruia Isus i-a spus: „Du-te, vinde tot ce ai și dă la săraci”. Avea prea multe posesiuni. El a plecat de la Domnul cu inima întristată; nu putea renunța la atât de mult. Mai târziu, și-a regretat neascultarea și a făcut ce îi poruncise Domnul, deși cu părerea de rău că nu făcuse acest lucru „imediat”. Dacă este așa, poate că de aceea a repetat acest cuvânt în Evanghelia sa iar și iar, și când era nevoie și când nu era nevoie.

Se spune despre cavalerii din vechime că dormeau cu sulita și scutul lângă ei. La fel, un creștin trebuie să fie gata să asculte o poruncă în momentul în care este rostită, chiar dacă este noapte. Mireasa spune, în Cântarea Cântărilor: „Eu dorm, dar inima mea este trează” (5:2).

La nunta din Cana, Maria a spus: „Să faceți orice vă va zice” (Ioan 2:5). Fii atent! Ea nu spune: „Să faceți orice a spus înainte.”

Este scris: „Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea” (Fapte 6:7) și „Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, și numărul ucenicilor se mărea” (Fapte 12:24). Hristos nu a vorbit doar acum 2000 de ani. Nu a amuțit de atunci. El dă învățătură în fiecare generație. Este un sfătuitor minunat (Isaia 9:6) în viața ta astăzi. Ascultă în fiecare zi de El și supune-te imediat ce îți spune să faci ceva.

2 SEPTEMBRIE

„Boul își cunoaște stăpânul.“

Isaia 1:3

Textul nostru face o comparație între oameni, pe de o parte, și boi sau măgari, pe de alta. Comparația este în favoarea animalelor.

Comparația nu ar fi în favoarea noastră nici dacă am fi comparați cu șoarecii. Șoarecii știu cum să stabilească o relație de tip cauză-efect între consumarea hranei și moarte. Dacă li se dă mâncare otrăvită, moartea unuia dintre ei îi avertizează pe ceilalți. Ei nu vor atinge mâncarea.

S-au făcut experimente cu șoareci cărora le fuseseră administrate otrăvuri cu efect întârziat. Șoarecii tot au descoperit cauza și au transmis celorlalți o atitudine de refuz față de această otrăvă. Mai mult, dacă șoarecii care știau despre otrăvă și aveau reacția de adversitate față de ea primeau șoareci noi în cușca lor, aceștia neștiind nimic despre ea, șoarecii cei înțelepți îi împiedicau pe cei fără cunoștințe să atingă mâncarea, folosind chiar și violența, cum am încerca noi ne luptăm cu cineva care vrea să se sinucidă.

Șoarecii știu destule pentru a se feri ei înșiși, dar și pentru a-i avertiza pe tovarășii lor de ceea ce are efect letal pentru ei, chiar dacă moartea este cu efect întârziat. Totuși, noi, oamenii, cununa creației, nu ne ferim de păcat, deși atrage după sine moartea veșnică. Noi nu avem nici măcar atâta zel cât au șoarecii de a-i avertiza pe alții cu privire la păcat. Dimpotrivă, uneori îi atragem și pe alții în păcat și îi încurajăm să păcătuiască.

Isus ne învață să învățăm de la păsări (Matei 6:26). Isaia ne învață să învățăm de la măgari și boi. Să ne fie rușine că avem de învățat chiar și de la șoareci. Păcatul este otrăvă. Abține-te să păcătuiești și oprește-i și pe alții.

3 SEPTEMBRIE

„Uitând ce este în urma mea...”

Filipeni 3:13

Shema Israel, Adonai Eloheinu Adonai chad. „Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeuul Tău este un singur Dumnezeu.” Această rugăciune (cuvintele sunt în originalul ebraic) era pe buzele multor evrei care intrau în camerele de gazare ale lui Eichman, în timp ce el îi privea zâmbind.

Peste aproximativ douăzeci de ani, a fost prins de Poliția Secretă Israeliană în Buenos Aires. În închisoarea provizorie, el i-a uimit pe gardieni prin faptul că recita aceeași rugăciune – și mai uimitor fiind faptul că susținea că nu este câtuși de puțin credincios.

Am cunoscut bine lumea ucigașilor și a marilor criminali. În sufletul lor are loc o identificare misterioasă cu victimele lor. Cei care au ucis evrei în masă au devenit mai obsedați de identitatea evreiască decât evreii înșiși. Profesioniștii care fac avorturi sunt bântuiți de o mulțime de copii care arată spre ei și întreabă: „De ce m-ai omorât?” Când cel care a aruncat bomba asupra Hiroshimei a fost întrebat de ziariști: „Cum te-ai simțit?”, a răspuns: „Cum s-au simțit ei?”

Avem multe victime în viață. Isus a devenit victima ideală, mielul nevinovat, trădat, insultat, tratat cu răutate, ucis pentru greșelile noastre. Și a murit spunând cuvintele: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac.”

Apoi ni Se adresează nouă și ne spune: „Eu, victima, v-am iertat. Toate victimele voastre sunt acum într-o lume în care domnește iertarea. Tu ești singura persoană care nu te iartă. Ești urmărit de ceea ce ai făcut. Acceptă iertarea! Iartă-te pe tine însuși! Identificarea nesănătoasă cu cei cărora le-ai făcut rău va înceta. Vei avea o personalitate nouă.”

4 SEPTEMBRIE

„Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor.“

1 Timotei 6:10

Cu siguranță este. Și deținerea unor sume mari de bani poate fi un mare rău. De obicei, oamenii nu fac față acestui lucru fără să se întineze.

Un alt mare rău este lipsa banilor. Un om înfometat este un om mânios. Revoluțiile însoțite de ucideri în masă sunt făcute de oameni fără bani.

Isus ne învață să dăruim, ceea ce înseamnă că dorește ca cei săraci să primească niște bani de la noi. Prin aceasta, noi îi aducem dintr-o sferă periculoasă în alta.

Banii sunt periculoși. Simpla lor menționare face rău. Necazuri pot apărea și dacă îi avem, și dacă nu-i avem.

Soluția este să trăim ca și când banii nu ar exista, să nu le îngăduim să joace un rol în luarea deciziilor noastre. Nu căuta serviciul care aduce cei mai mulți bani, ci pe acela în care poți fi cel mai folositor societății. Nu te căsători cu fata sau băiatul care are cei mai mulți bani, ci cu persoana pe care o poți face cel mai fericită. Nu cumpăra lucrurile cele mai scumpe, care ți-ar da ocazia să te lauzi, nici lucrurile cele mai ieftine, care ar dovedi detașarea ta de lume. Cumpără ce ai nevoie.

Fie ca mintea ta sfințită să decidă în legătură cu cât din această nonentitate, banii, trebuie să ai sau să nu ai. Nu îngădui niciodată ca faptul că ai sau nu ai bani să-ți determine starea sufletească.

5 SEPTEMBRIE

„Ca toți să fie una.“

Ioan 17:21

Publicația britanică *New Society* a efectuat un sondaj psihologic asupra instrumentiștilor dintr-o orchestră simfonică. Acesta arată că cei care cântă la alămuri și interpreții de la instrumente cu coarde au, de obicei, opinii proaste unii despre ceilalți. Cei de la instrumente de suflat, în special oboiștii, sunt considerați nevrotici de către colegii lor din orchestră. Interpreții la vioară și violă au atitudini neliniștite, reciproc depreciative.

Uimitor este faptul că oameni care tind să fie ostili unii față de alții pot produce un efect de ordine și armonie.

În momentul în care dirijorul ridică bagheta, toate aceste emoții sunt lăsate deoparte. Un singur lucru contează acum: succesul concertului.

Copiii acestei lumi sunt uneori mai înțelepți decât copiii luminii. Este inevitabil ca și creștinii, bărbați și femei care vin din contexte diferite, cu experiențe de viață diferite, nivel cultural, națiuni, rase, clase sociale diferite, să nu fie de acord în multe lucruri și chiar să simtă, oricât de puțin, o oarecare ostilitate unii față de alții. Noi nu suntem doar părtași naturii divine; suntem și oameni. Dar partea umană ar trebui să fie lăsată deoparte pentru închinarea comună și acțiunea comună în slujba Domnului.

Întreabă-te ce este mai mare: cauza pe care o slujim împreună sau chestiunea în care gândim diferit? Apoi vei avea atitudinea corectă în dragoste.

6 SEPTEMBRIE

„Adormisem, dar inima îmi veghea...”

Cântarea Cântărilor 5:2

Timpul din timpul somnului nu trebuie să fie un timp pierdut.

Renumitul chimist rus Mendeleev nu a reușit multă vreme să găsească forma definitivă a periodicității și calității elementelor simple. Odată, după ce lucrase la acest lucru o noapte întreagă, a adormit în laboratorul său. Și a visat tabelul. Imediat ce s-a trezit l-a notat. Mare parte din muzica operei *Snegurotchka (Fata de Zăpadă)* de Rimski-Korsakov i-a venit acestuia în somn. Psihiatrul Bechterev se concentra totdeauna asupra celei mai importante probleme seara pentru a avea răspunsurile pregătite la trezirea din somn. Maestrul de șah Karpov visa o mutare care îi aducea victoria într-un turneu de șah.

Uneori în timpul unui vis sunt activi mai mulți neuroni decât atunci când persoana este trează. Prin urmare, dimineața este totdeauna mai înțeleaptă decât seara.

Într-o seară, Iosif din Noul Testament se gândea să o părăsească pe fecioara Maria, crezând că aceasta a păcătuit. El nu a dormit bine. Inima i-a rămas trează. I-a vorbit un înger. Dimineața a făcut ce trebuia. A luat-o pe Maria de soție. Într-un vis a aflat cum să-l salveze pe copil de Irod și când să se întoarcă în Palestina. Faraon și Nebucadnețar au primit avertismente importante prin câte un vis. La fel și Iosif din Vechiul Testament, și mulți alții.

Folosește bine timpul în care dormi. Asigură-te că ultimul gând este din Cuvântul lui Dumnezeu. Încheie ziua cu rugăciune. Dumnezeu îți va vorbi uneori și în timp ce dormi.

7 SEPTEMBRIE

„Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții.“

Galateni 6:1

Anatoli Krasnov-Levitin este un scriitor evreu creștin din Rusia care a fost închis de trei ori pentru atitudinea lui eroică. El le-a spus simplu celor care îl interogau: „Nu mă puteți cumpăra și nu mă puteți speria.“

Odată eliberat, el era trist din cauză că un alt scriitor creștin, Krasin, un fin al său, în timp ce se afla în închisoare, cedase și trădase câteva nume.

Krasnov-Levitin a fost chemat ca martor la procesul lui Krasin. Avea sentimente neplăcute în inima sa față de creștinul care îi trădase pe alții. La tribunal s-a întâlnit cu o cunoștință, doamna Hodorovici. El a întrebat-o ce făcea acolo. Ea i-a răspuns: „Deși nu mă consider creștină, sunt de partea celor care suferă, chiar dacă au cedat sub povara unei cruci prea grele.“ Krasnov-Levitin s-a rușinat de gândurile lui rele și și-a publicat el însuși istoria păcatului său.

Nu numai sub tortură, dar și sub toate ispitele și presiunile, unii creștini sunt puternici și alții, slabi. Unii cedează. Oameni care sunt puternici în unele circumstanțe sunt foarte slabi în altele. Nu este rolul nostru să judecăm și să-i condamnăm pe cei care au căzut, ci mai degrabă să le venim în întâmpinare cu o mână de ajutor pentru a-i ridica prin cuvinte blânde.

8 SEPTEMBRIE

„Mă batjocoresc vrăjmașii mei...”

Psalmul 42:10

Creștinii trebuie să fie avertizați cu privire la antisemitism, la fel și în privința rasismului între albi și negri. Unul din marile pericole este răspândirea sentimentului antiamerican. Este la fel ca ura împotriva evreilor de acum câteva generații, irațională și neplăcută înaintea lui Dumnezeu.

Statele Unite furnizează 80 la sută din resursele financiare și 60 la sută din personalul pentru misiunile Bisericii în lumea întreagă. Prăbușirea Americii ar însemna prăbușirea întregului efort misionar. Prin urmare, criticarea Americii este propagată de diavol.

Așa cum evreii erau descriși ca fiind cămătari și înșelători, acum se răspândește minciuna că America cea bogată ruinează țările sărace. Când Occidentul a stabilit primele contacte cu Lumea a Treia, era deja cu mult înaintea lor. Așezările albilor din Africa de Sud erau, de asemenea, cu mult înaintea populației de culoare încă de la început. Ei nu datorează situația economică privilegiată exploatarea națiunilor nedezvoltate.

Este adevărat că americanii și alți albi consumă prea mult. Totuși, trebuie observat și faptul că producția pe cap de locuitor în America întrece producția din India cu mult mai mult decât diferența din consum, permițând Americii nu doar să plătească pentru consum, ci și să acorde ajutor străin.

Albii nu au provocat sărăcia Lumii a Treia. Ei sunt singurul ajutor în lupta acestor popoare cu sărăcia.

Fii atent la sentimentele antiamericane care sunt unealta diavolului prin care vrea să distrugă cel mai mare sprijin pentru lucrarea misionară și pentru libertatea religioasă în întreaga lume.

9 SEPTEMBRIE

„Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.“

Ioan 3:5

Isus nu spune că un om care nu a trecut prin nașterea din nou *nu va fi* în Împărăția cerurilor. El spune că un astfel de om *nu poate intra*. Un mineral nu poate intra în sfera ființelor vii în afară de cazul în care este absorbit de ele. O plantă nu poate deveni animal. Dacă animalul o mănâncă, ea devine o parte din corpul animalului. Un animal nu poate deveni om. Omul aparține unui domeniu superior. Numai dacă omul mănâncă un animal, acesta devine o parte din corpul omului.

Deci omul nu poate deveni un copil al lui Dumnezeu prin niciun fel de acțiune proprie. Distanța dintre un copil al lui Dumnezeu și un om este mult mai mare decât un om și o maimuță pentru că omul și maimuța sunt ambele ființe create, în timp ce copilul lui Dumnezeu este părtaș la natura divină. Oamenii nu pot deveni moștenitori ai Împărăției prin eforturile proprii. Ei sunt absorbiți în ea prin dragostea atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu.

Omul trebuie să moară – să moară față de lume, față de legile ei și față de păcat. El trebuie să înceteze să mai existe ca un „eu“. Isus spune că trebuie să ne lepădăm de noi înșine (Luca 9:23). Un creștin moare înainte de a muri. Apoi este absorbit de natura divină. Devine un copil al lui Dumnezeu. Nașterea din nou a avut loc.

Să mori pentru a fi viu. Cineva care a murit nu este conștient de vocile omenești din jurul său și nu îl interesează ce se întâmplă.

Noi rămânem ființe omenești chiar și după nașterea din nou și continuăm să trăim în lumea aceasta, dar copilul lui Dumnezeu are un sanctuar interior în care este mort față de pasiunile, ispitele și strădania acestei lumi. Dacă un copil al lui Dumnezeu ar rămâne cu vechile lui preocupări, ar fi ca un cadavru păstrat în casă, care ar răspândi doar un miros îngrozitor.

Nu acorda o importanță necuvenită tuturor celorlalte lucruri religioase. A fi născut din nou este lucrul cel mai important.

10 SEPTEMBRIE

„Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă; și Mă voi îndura de oricine-Mi va plăcea să Mă îndur.“

Romani 9:15

Un bărbat a fost adus la un psihiatru. Nebunia lui consta în convingerea că este un cadavru. Psihiatrul era sigur că va fi ușor să-l vindece arătându-i că un cadavru nu sângerează, în timp ce din corpul lui va curge sânge chiar și dacă este înțepat doar un un ac.

Psihiatrul l-a dus pe pacient la morgă și l-a făcut să asiste la autopsii. Astfel, l-a convins că morții nu sângerează. Apoi, ca să-l convingă de faptul că el este viu, l-a ciupit de deget cu un briceag. Sângele a început să curgă. Omul a strigat: „Deci am greșit. Cadavrele sângerează!“

Uneori noi ne simțim descurajați din cauză că persoanele înaintea cărora L-am mărturisit pe Hristos, unele dintre ele făcând parte din familiile noastre, nu acceptă mesajul Evangheliei. Nu este totdeauna vina noastră.

Există o ignoranță care poate fi învinsă și una care nu poate fi învinsă. De obicei, reacțiile oamenilor sunt iraționale. Cele mai puternice argumente rar reușesc să schimbe un punct de vedere pe care cineva îl are din cauza circumstanțelor nașterii și educației sau din cauza apartenenței la o anumită religie sau națiune. Prejudecățile sunt adesea mai puternice decât faptele.

Este răspunderea noastră să Îl mărturisim pe Hristos și să ne rugăm. Unii vor primi mărturia, împlinind ce a fost rânduit pentru ei înainte de întemeierea lumii. În cazurile de ignoranță ce poate fi învinsă pot fi de ajutor dialogurile și exemplele bune. Acolo unde ignoranța este de neînvincibil, trebuie să lăsăm lucrurile în mâinile Dumnezeuului drept și iubitor. Nu-ți distruge pacea inimii cu reproșuri continue, nejustificate despre inabilitatea ta de a-i convinge pe alții.

11 SEPTEMBRIE

„Să nu ucizi.“

Exod 20:13

Abraham Lincoln a fost primul om care a cumpărat o mitralieră pentru a se proteja. Nu l-a ajutat. A fost împușcat.

Mitraliera a fost inventată de americanul R. J. Gatling. El a sperat că, dacă îl face pe un soldat capabil să se achite de datoria a o sută de soldați, nu va mai fi nevoie de armate numeroase. Dar armatele au devenit mai mari ca niciodată.

Hiram Maxim a patentat o mitralieră mult mai bună, după ce a fost sfătuit în Europa: „Pune în cui chimia și electricitatea. Dacă vrei să faci o grămadă de bani, inventează ceva ce îi va face pe acești europeni să-și taie gâtul unii altora cu mai multă ușurință.“ El chiar a câștigat mulți bani. Nu doar europenii s-au omorât între ei, ci și africanii, asiaticii și australienii. Au plătit și americanii prețul în vieți omenești.

Evul Mediu a fost o epocă a cavalerismului în război. S-a spus deja în timpul Războiului Civil American că datul cu lopata a înlocuit cavalerismul. După bomba atomică lansată asupra orașelor japoneze, nici măcar nu mai rămân cadavre pentru care să sapi un mormânt cu lopata.

Einstein spunea că nu știe cu ce arme se va lupta în al Treilea Război Mondial, dar al Patrulea Război Mondial sigur va fi purtat de către oameni primitivi cu bețe și pietre.

Soluția este atât de simplă. Este Cuvântul lui Dumnezeu: „Să nu ucizi!“ Dumnezeu nu-ți interzice să fii ucis, ci să ucizi. Cunoașterea vieții veșnice alungă teama. Copiii lui Dumnezeu pot să-și permită să fie buni. În timp ce în lume are loc o cursă a înarmării, noi trebuie să alergăm într-o altă cursă care ne stă în față, alergarea spre Hristos (Evrei 12:1, 2).

Pe măsură ce lumea își înmulțește armele de distrugere, noi să ne înmulțim acțiunile făcute cu dragoste și bunătate.

12 SEPTEMBRIE

„Legământul Meu cu el era un legământ de viață și de pace.“

Maleahi 2:5

Creștinii își păstrează pacea. De ce să irosească energie luptându-se cu dușmanii lor? Caracterul pașnic este unul din secretele longevității. Să trăiești mai mult decât dușmanii tăi este mai bine decât să încerci să-i învingi. Uită-te la evrei! Vreme de aproape două mii de ani nu au avut nicio armată și au trăit mai mult decât dușmanii lor. De când au armată au necazuri.

Creștinii își păstrează pacea. Ei își amintesc multele motive pentru care pot fi fericiți și astfel uită să se mai uite la multele neajunsuri care îi asaltează.

Când vin ploile și inundațiile, ei intră în arcă. Dacă nu ești suficient de mic pentru a te adăposti de ploaie, o umbrelă nu te va ajuta prea mult. Tot te vei uda și vei face pneumonie.

Creștinii își trăiesc viața în liniște, fără anxietate. Dacă Isus este Capul Bisericii, ar trebui să aibă monopolul și asupra durerilor de cap.

Un reporter a întrebat-o pe o doamnă în vârstă, cu ocazia zilei ei de naștere: „Care este secretul vieții trăite până la 105 ani?“ Ea a spus: „Secretul constă în a continua să respiri“. Isus a suflat asupra apostolilor și le-a spus: „Primiți Duhul Sfânt“ (Ioan 20:22).

Este un anume fel de suflare care transmite Duhul Sfânt. Sunt și alte suflări. „Saul sufla încă amenințarea și uciderea...“ (Fapte 9:1). Există și suflarea liniștită a credinței, care prelungește o viață de pace.

13 SEPTEMBRIE

„Cât despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi.“

1 Corinteni 4:3

Când Napoleon Bonaparte s-a proclamat împărat al Franței și guvernul englez, ignorând acest fapt, continua să i se adreseze cu titlul de general, i-a spus unui prieten: „Pot să-mi spună cum vor. Nu mă pot împiedica să fiu ceea ce sunt.“

În cazul multora, politica ametește diplomația. Oamenii aceștia caută cu neliniște aplauzele publicului și se tem de dezaprobarea mulțimii; încearcă mereu să audă ce spun alții despre ei și pierd singura ocazie pe care o au de a fi ei înșiși în această viață.

Nu poți evita să fii înțeles greșit. Moise, marele om al lui Dumnezeu, a fost vorbit de rău chiar de Miriam, o prorociță care mai era și sora lui. La fel de adevărat este și faptul că orice copil al lui Dumnezeu este expus bârfei oamenilor care vorbesc adesea fără să gândească.

Nu fi îngrijorat de opiniile altora. Fii tu însuși, orice ar însemna aceasta. Isus a fost un copil de primă clasă pentru mama Lui și un tâmplar de primă clasă înainte de a deveni un Mântuitor de primă clasă. Lincoln și Garfield au avut prieteni puțini, dar au fost oamenii potriviți și au devenit președinți ai Statelor Unite.

Nici chiar petele de pe caracterului tău sau păcatele tale, dacă sunt mărturisite lui Dumnezeu, nu te pot împiedica să fii ceea ce ești, în esență: o persoană chemată de Dumnezeu să facă bine.

Francis Bacon a fost arestat de două ori pentru datorii. În calitate de procuror general, el s-a făcut vinovat de torturarea pe roată a unui preot bătrân, Peacham, pentru a-l face să mărturisească trădarea care ar fi reieșit dintr-o predică pe care el nu o spusese niciodată. Mai târziu, Bacon însuși a pledat vinovat de acuzația de luare de mită. Dar apoi și-a venit în fire și a devenit unul dintre cei mai mari intelectuali pe care i-a cunoscut omenirea. S-a pensionat și a scris *Novum Organum* și alte cărți care i-au menținut faima intactă secol după secol și care i-au învățat pe mulți bărbați ce înseamnă să fii un om de stat corect.

Fii ceea ce ești – o ființă creată de Dumnezeu, trimisă în această lume pentru un scop măreț. Nu te lăsa abătut de la drum de vorbele altora și de amintirea păcatelor din trecut.

14 SEPTEMBRIE

„Oile merg după el, pentru că îi cunosc glasul. Nu merg deloc după un străin; ci fug de el.“

Ioan 10:4, 5

La mijlocul secolului al XVII-lea, evrei din toată lumea erau cuprinși de o bucurie extraordinară. Din Spania până în Rusia a venit vestea că apăruse Mesia. Numele lui era Sabbatai Zvi.

Oamenii bogați și-au dat averea la săraci. Unii evrei se rostogoleau în zăpadă sau stăteau întinși pe jos cu pietre grele pe piept sau se autoflagelau pentru a se curăți de păcat și a fi vrednici de a se întâlni cu acest Mesia care urma să-i conducă înapoi în Țara Sfântă.

Sabbatai Zvi dăduse porunca de încetare a plângerilor pentru pierderea Sionului. El urma să-l recucerească. O fată evreică și creștină, crescută într-o mănăstire din Polonia, care visase deja că era mireasa lui Mesia, a devenit soția lui Sabbatai. Și ea credea că el era Unsul.

Sultanul turc a poruncit ca Sabbatai să fie adus înaintea lui. „Dacă ești trimisul lui Dumnezeu, poți să dovedești acest lucru, iar apoi noi toți te vom onora. Lasă-i pe arcașii mei să tragă în tine cu săgeți și dacă nu mori, noi te vom recunoaște ca Mesia. Sau ai alternativa de a accepta religia noastră. Altfel, vei muri.“

Sabbatai nu a ezitat. Și-a pus un turban alb turcesc și a acceptat religia lui Mohamed. El i-a spus sultanului: „Nu sunt Mesia. Sunt supusul umil al maiestății voastre.“

Evreii nu crezuseră în Isus. Ei crezuseră în Sabbatai Zvi. Toți oamenii sunt înclinați să creadă mai degrabă niște impostori decât Adevărul întrupat. În fiecare secol apar oameni care aprind imaginația altor milioane care îi consideră pe cei dintâi salvatori. Într-un final, se dovedește că toți au fost niște înșelători.

Atunci când a fost sfidat de cei aflați la putere, Isus a îngăduit să fie străpuns de săgețile morții. Iată, El este viu și este dătătorul vieții.

Ferește-te de orice nume nou care apare pe firmamentul religiei. **Există** doar un Nume prin care oamenii pot fi mântuiți.

15 SEPTEMBRIE

„Vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți.“

1 Ioan 2:1

Un creștin nu ar trebui să păcătuiască. „Oricine rămâne în El, nu păcătuiește“ (1 Ioan 3:6). Pot să existe circumstanțe excepționale în care un creștin să cadă în păcat, dar atunci nu ar trebui să dispere. „Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor“ (1 Ioan 2:1). Înveți o lecție din ceea ce s-a întâmplat și data viitoare vei proceda mai bine.

Persecuția nu a zdrobit Biserica, timpul nu i-a slăbit forțele, dar abuzurile neconținute din partea membrilor i-au clătinat stabilitatea și credibilitatea. Păcatul nu poate fi un mod de viață pentru creștini.

Noi nu suntem perfecți, dar ar trebui să ne străduim și să putem spune despre faptele vieții noastre ceea ce spunea Sir Walter Scott despre scrierile lui: „Am fost, probabil, cel mai prolific autor al vremii mele și este o mângâiere pentru mine să mă gândesc că nu am încercat să tulbur credința niciunui om, nu am corupt principiile niciunui om, și nu am scris niciun lucru pe care, odată aflat pe patul de moarte, să mi-l doresc să fie șters.“

Există iertare pentru păcate, dar binecuvântările nu vin doar din păcatele iertate. Ele se găsesc în fapte virtuozose care sigur vor fi urmate de o răsplată, chiar dacă uneori aceasta întârzie. O răsplată imediată pentru un lucru bine făcut este pur și simplu să știi că l-ai făcut.

Preferă această mică răsplată față de regretele păcatelor iertate. Avertismentul Bibliei este: „Nu păcătuiți!“

16 SEPTEMBRIE

„Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă.“

Iacov 1:5

Dacă ar exista marțieni și dacă i-am întreba pe oamenii lor de știință despre viața de pe Pământ, probabil ar spune că nu există. Noi nu știm ce se întâmplă pe zecile de milioane de stele din univers.

Noi nu ne cunoaștem nici măcar vecinii, animalele. În decembrie 1975, *Sovietskaia Rossia* publica o serie de fapte remarcabile. O pisică trecea pe o alee de pe care ieșea o mașină cu viteză mare. Pisica nu a văzut mașina și sigur ar fi fost omorâtă, dacă un câine ciobănesc nu ar fi oprit-o prinzând-o cu dinții și oprind-o pe trotuar în ultima secundă.

În apropiere de orașul Livingstone din Africa de Sud trăia un om care avea un câine. O cioară se împrietenise și ea cu omul și venea cu regularitate și îi ciugulea din palmă. Într-o zi, câinele a dispărut și nu mai era de găsit. Cioara a devenit lacomă, așa cum nu fusese niciodată. Când primea o bucată de carne, zbura cu ea și revenea croncănind zgomotos și cerând mai mult. După o săptămână, omul s-a hotărât să vadă unde zbura cioara. Așa a găsit câinele, care căzuse într-o capcană. Fusese hrănit de cioară.

Un inginer din Cairo, Mahmud Vally, era pe mare pe o saltea gonflabilă, când curenții l-au purtat departe de țărm. Ar fi fost pierdut dacă nu i-ar fi împins delfinii salteaua o zi întreagă, pe o distanță de câțiva kilometri până la țărm.

Când vrea să bea apă, cimpanzeul adună câteva frunze și le strânge într-o formă asemănătoare cu un pahar.

Nu S-ar fi îngrijit Dumnezeu (care a dat animalelor mult mai mult decât instinct) să existe belșug de înțelepciune disponibilă pentru cununa creației Sale pământești?

Dumnezeu spune: „Fiule, ia aminte la înțelepciunea mea, și pleacă urechea la învățătura mea“ (Proverbe 5:1). Atunci vei avea lumina vieții.

17 SEPTEMBRIE

„Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi.“
Matei 21:22

Acest verset pare să contrazică în mod flagrant experiența noastră. Niciun om nu a primit de la Dumnezeu tot ce a cerut în rugăciune.

Cred că cei mai mulți dintre noi înțelegem greșit aceste cuvinte ale Domnului. De obicei, noi spunem în rugăciune nu ceea ce dorim, ci ceea ce am dorit înainte de a îngenunchea să ne rugăm. Nu avem nicio promisiune că ni se va răspunde la aceste cereri. Isus vorbește despre dorințele care apar în timp ce te rogi.

Dacă rugăciunea înseamnă a sta înaintea măreției uimitoare a lui Dumnezeu, a sta înaintea Lui și a vorbi cu El; dacă înseamnă să uiți de tine în îmbrățișarea Sa îmbătătoare, toate dorințele pe care le-ai avut înainte de momentul acela nu vor mai juca niciun rol în rugăciune. Numai dragostea rămâne – dragostea pentru Dumnezeu și dragostea pentru mântuirea veșnică a altora. Această rugăciune este una de adorare. Dumnezeu nu refuză un duh mai profund de adorare persoanei care îl cere.

Sfânta Catherina a spus, spre sfârșitul vieții sale: „Dumnezeule, știi că vreme de trezeci și cinci de ani nu Ți-am cerut nimic.“ Orice îți dorești cu această atitudine a inimii îți este dat. Orice, fără restricții.

Mireasa din Cântarea Cântărilor spune: „Sunt bolnavă de dragoste!“ (5:8). Ea nu cere niciun medicament, nici vreo vindecare miraculoasă. Marta și Maria au trimis vorbă la Isus că Lazăr este bolnav. Ele nu l-au cerut să vină să-Și pună mâna peste el. La nivelurile cele mai înalte de credință, toate dorințele dispar, cu excepția dorinței de a fi mai aproape de El. O astfel de dorință va fi împlinită.

Ar fi teribil pentru noi dacă Dumnezeu ne-ar da tot ce ne dorim înainte de rugăciune și exprimăm apoi în rugăciune.

Shakespeare a scris:

Noi înșine necunoscându-ne prea bine,
Adesea ce rău ne-ar face implorăm,
Iar puterile-nțelepte ne refuză,
Deci mai de folos ni-e ruga ne-implinită.

18 SEPTEMBRIE

*„Gol am ieșit din pânțele mele, și gol mă voi întoarce în sânul
pământului.“*

Iov 1:21

Anecdota următoare vine din Uniunea Sovietică:

În Ucraina, unde carnea este puțină, oamenii stătuseră la coadă o noapte întreagă în fața unei măcelării. Dimineața, directorul magazinului de stat a ieșit și a spus: „Va fi doar carne de porc, și nici asta prea multă. Deci evreii ar trebui să plece acasă. Nu e nimic pentru ei.“ Evreii au plecat.

După o oră, a venit înapoi și a zis: „Ni s-a spus că va fi redusă cantitatea care ne-a fost alocată. Deci numai cei care muncesc vor primi carne. Pensionarii trebuie să plece.“ Au plecat și aceștia.

Peste două ore a venit alt anunț: „Va fi foarte puțină carne. Numai pentru membrii de partid. Toți ceilalți plecați acasă.“

Au rămas o sută de comuniști, uzi din cauza ploii care începuse să cadă. Peste o oră directorul le-a spus: „Tocmai ne-au sunat din nou. Nu va fi carne azi.“

Un comunist a exclamat: „Iar profită evreii mârșavi.“ „Ce vrei să spui cu asta?“, a întrebat cineva. „Păi ei au fost primii care au plecat acasă.“

Povestea are o aplicație spirituală profundă. Într-un final, toți vom rămâne cu mâinile goale. Stăm la coadă în această lume. Când vom pleca, nu vom putea lua cu noi nici măcar un ac. Toate posesiunile noastre vor rămâne în urma noastră. Profitorii, privilegiații sunt cei care renunță primii la ele.

Creștinii știu că totul este deșertăciune sub soare, că am venit goi în această lume și că la fel o vom părăsi. Ei mor față de ei înșiși înainte de a muri. Renunță la ceea ce îi amăgește pe toți într-un final. Ei merg acasă primii și își petrec timpul în casa lor, pe tărâmul Duhului.

19 SEPTEMBRIE

„Și să izbăvească pe toți aceia care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor.“

Evrei 2:15

În multe case japoneze se pot vedea ideogramele „Shinzo arau“ (spală-ți inima sau curățește-ți sufletul) expuse în locul cel mai frumos, deși nu sunt mulți cei în stare să citească aceste semne chinezești.

Una dintre petele de care trebuie să ne curățim este iluzia că avem aici un loc trainic.

O legendă spune că o femeie pe nume Kishagotami i-a spus Mântuitorului: „Singurul meu copil a murit. Nu pot să-l dau înapoi pământului. În zadar am cerut ajutor de la toți. Acum am fost trimisă la Tine și mi s-a dat speranța că Tu poți învia morții. Nu pot să trăiesc fără copilul meu.“

Isus a răspuns: „Bine, îți voi readuce copilul la viață, dar pentru asta am nevoie de niște sare. Adu sare!“ Ea a alergat imediat la prima casă pentru a cere sare, dar Isus a strigat după ea: „Kishagotami, sarea trebuie să fie dintr-o casă în care nu a murit nimeni.“ Ea s-a gândit că nu e greu de îndeplinit această condiție.

A cerut sare în prima casă. Au fost gata să o servească, dar când au fost întrebați, au răspuns că tatăl lor tocmai murise. A alergat la altă casă. Acolo soția murise. În a treia casă murise un copil. Apoi ochii i s-au deschis și a înțeles ce dorea s-o învețe Domnul.

S-a întors la El și a spus: „Îți mulțumesc că m-ai învățat că nu este nicio casă în care să nu fi murit nimeni. Dă-ne copilului meu și mie viața veșnică.“

Atașamentul față de viața aceasta pământească, teama de moarte ne țin prizonieri ai celui rău. Acceptă ideea morții tale și ideea morții celor dragi ca fiind la fel de naturală ca aceea a vieții și caută învierea pe care o dă Domnul Isus.

20 SEPTEMBRIE

„Din pizmă dăduseră pe Isus în mâinile lui.“

Matei 27:18

Champollion a fost un elev slab la școală, cu excepția limbilor străine. La vârsta de unsprezece ani învățase deja limbile ebraică, arabă, siriană, caldeană, persană și coptă. Toate celelalte materii școlare i se păreau neinteresante. La vârsta de șaptesprezece ani era deja membru al Academiei, devenind faimos prin cartea sa intitulată *Egiptul sub domnia faraonilor*. La vârsta de douăzeci de ani era profesor universitar.

Marea lui ambiție era aceea de a descifra hieroglifile egiptene. Când a reușit acest lucru, s-a repezit acasă la un prieten strigând „Am descoperit“, dar a căzut leșinat când prietenul acela i-a spus: „Ești al doilea. Alexander Lenoir a publicat deja o broșură cu traducerea semnelor egiptene vechi.“ Mai târziu a descoperit că nu avea motive de îngrijorare. Cartea lui Lenoir era o înșelătorie. Totuși, caracterul lui Champollion se dezvăluise. Poate că el credea că lucra doar în interesul științei. Nu era așa. Era preocupat de propria faimă. Nu era fericit să știe că altcineva ar avea o contribuție în cadrul aceleiași științe. Era gelos. Toate descoperirile trebuia să fie trecute sub numele lui.

Champollion însuși a fost ulterior victima invidiei altora. Chiar a ajuns în închisoare și a fost denunțat de colegi care nu puteau suferi să aibă alții un nume mare.

Motivele pentru condamnarea lui Isus au fost complexe. Unul dintre principalele motive a fost invidia. Hristos știa să predice așa cum nu știa nimeni altcineva. A făcut minuni. Era iubit, în timp ce alții erau doar respectați. A îndrăznit să fie Mesia, fără să aibă doctorat în teologie.

Există în fiecare dintre noi tendința de a fi invidios. Cei invidioși nu vor moșteni Împărăția cerurilor.

21 SEPTEMBRIE

„Alerg spre țintă.“

Filipeni 3:14

Am ascultat odată mărturia unei doamne norvegiene, care are acum peste șaptezeci de ani, care povestea cum Îl primise pe Hristos la vârsta de paisprezece ani.

Doamna ascultase o predică în care pastorul descria Ziua Judecării. Dumnezeu stă pe scaunul Său de domnie alb. În spatele Lui este o perdea. Înaintea Lui stau aliniați toți cei ce urmează să fie judecați. Dumnezeu face un semn cu mâna și de dincolo de perdea apar ființe de o frumusețe de negrăit, radiind de splendoare. Câte una dintre aceste ființe stă în fața fiecărui acuzat. Bărbații și femeile care nu au văzut niciodată asemenea splendoare, Îl întrebă pe Dumnezeu: „Cine sunt aceste ființe superbe?“

Dumnezeu răspunde: „Acestea sunt fiecare dintre voi așa cum ați fi fost, dacă ați fi ascultat glasul Meu.“

Atunci oamenii își dau seama ce au pierdut și, rușinați, aleargă spre iad, pentru a scăpa de imaginea prilejului favorabil pe care îl respinseseră.

Această povestire a adus-o la Hristos. Eu am auzit-o acum patruzeci de ani. Am folosit-o adesea în predicile mele și i-a adus și pe alții la Hristos. Predica pastorului încă lucrează la un secol de la moartea lui.

Există „eul“ real și „eul“ ideal, persoana care sunt și persoana pe care a creat-o Dumnezeu, așa cum a plănuțit și a intenționat El să fiu. Pot să trăiesc viața mea de fiecare zi la nivelul imediat sau pot să alerg spre țintă, spre „eul“ ideal, ființa care am fost destinat să devin.

Să avem grijă să nu ne rușinăm în ziua aceea.

22 SEPTEMBRIE

„Astfel, deci, după cum printr-o singură greșeală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața.“

Romani 5:18

Un doctor îi arăta unui pacient dintr-un sanatoriu un smochin uriaș care era uscat de la rădăcină, apoi i-a spus povestea lui. Fusese ucis de un vierme minuscul.

„Acum doi ani pomul era la fel de sănătos ca orice alt pom din grădină. Într-o zi am observat un vierme de 7,5 cm care încerca să-i străpungă scoarța. Un biolog mi-a cerut să nu omor sau să deranjez viermele. Dorea să știe cât timp i-ar lua viermelui să distrugă pomul. M-am supus și am lăsat viermele cu cap negru să-și facă lucrarea. Acesta a făcut rapid o gaură în scoarță. Curând după aceea, pomul a rămas fără frunze – mult mai devreme decât de obicei. Peste un an era uscat. Viermele pătrunsese până în inima pomului.“

Adam și Eva au comis un singur păcat și din cauza aceasta au pierdut paradisul pentru totdeauna, atât pentru ei, cât și pentru descendenții lor. Moise a fost exclus din Țara Promisă din cauza unui păcat. Mulți își petrec toată viața în închisoare din cauza unei singure fapte rele.

La fel cum este cu păcatul este și cu neprihănirea. Așa cum un păcat făcut de un om poate să-l distrugă pentru totdeauna și să aibă o influență letală asupra copiilor lui și a generațiilor următoare, tot la fel o singură faptă a lui Hristos, care a suferit pentru noi pe crucea de la Golgota, L-a slăvit pe El și a dat mântuirea tuturor celor ce cred în El.

Nu desconsidera, crezând că este neimportant, acel singur păcat care încă te hăituește. Pune-ți credința în acel unic act al lui Isus Hristos.

23 SEPTEMBRIE

„Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr.“
Ioan 1:14

Un indian american, care tocmai sosise dintr-o rezervație, participa la o petrecere în casa frumoasă a unor creștini din San Francisco. Avea loc o discuție aprinsă despre har și lege. Indianul asculta, încercând să înțeleagă. Într-un final, s-a lămurit și a cerut să i se îngăduie să-și spună părerea.

„Când eram în gară,“, spuse el, „o stație veche și urâtă, am văzut un semn pe care scria: «Nu scuipați». Și am scuipat. Apoi am venit în această casă frumoasă. Covoare, perdele, mobilă așa cum n-am mai văzut niciodată. M-am uitat în jur să văd semnul care îmi interzice să scuip. Nu era niciunul. Așa că nu am scuipat. Primul caz mi-a arătat legea, al doilea, harul.“

Nicio lege, nici măcar legea lui Dumnezeu, nu poate da viață (Galateni 3:21). Dar ceea ce legea nu poate face a fost făcut de Dumnezeu prin faptul că L-a trimis pe Fiul Său în trup omenesc (Romani 8:3).

Cum poate un înscris „Nu face asta sau fă cealaltă“, fie el și scris de mâna lui Dumnezeu, să-l împiedice pe un om să păcătuiască, când el este un păcătos prin natura sa? Nu face decât să vină în conflict cu voința sa interioară.

Gara este urâtă și nu este nimic atrăgător în ea. Așa că mă amuz scuipând pentru că este interzis. Dar Hristos mă aduce într-un alt tărâm. El mă face să stau cu El în locurile cerești. Mă aflu în părtășia sfinților și văd în jurul meu numai exemple de dragoste și de frumusețe. Nimeni nu-mi mai interzice să scuip. Dar de ce aş face-o?

Treci din tărâmul legii în cel al harului.

24 SEPTEMBRIE

„Tu să rămâi în lucrurile pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat.“

2 Timotei 3:14

Mulți își bazează necredința pe scrierile lui Darwin. Singurul care nu a tras concluzii proprii ateismului din scrierile sale a fost Darwin însuși.

Se spune că Lady Hope, o aristocrată engleză, a fost la căpătâiul lui de multe ori înainte de moartea acestuia. Darwin a stat la pat multă vreme și studia Biblia cu asiduitate. Într-o zi ea l-a întrebat ce citea.

„Evrei“, a răspuns el. „Tot Evrei. Cartea Regală, așa o numesc.“ Și-a pus degetul pe anumite pasaje și a început să le comenteze.

Ea a făcut câteva aluzii la opiniile puternice exprimate de multe persoane asupra acestei istorii a Creației, asupra măreției ei, urmate de felul în care o tratează primele capitole din cartea Geneza.

El a părut profund deranjat. Degetele îi tresăreau nervos și pe chip îi apărură o expresie chinuită în timp ce spunea: „Eram un tânăr cu idei neformate. Lansam nedumeriri, sugestii, întrebându-mă mereu cu privire la tot și la toate; și spre marea mea uimire, ideile au prins și au luat o amploare uriașă. Oamenii au făcut o religie din ele.“

A făcut o pauză și a continuat: „Am o casă de vară în grădină în care încap în jur de treizeci de persoane. Este acolo“, arătând spre fereastra deschisă. „Știu că citiți Biblia în sate. Mâine după-amiază aș dori să se adune acolo servitorii și câțiva vecini. Ați dori să le vorbiți?“

„Despre ce să le vorbesc?“, a întrebat ea.

„Isus Hristos“, a răspuns el, „și mântuirea Lui. Nu este aceasta tema cea mai potrivită? Apoi aș dori să cântați câteva imnuri cu ei. Dacă aveți întâlnirea la ora trei, fereastra aceasta va fi deschisă și veți ști că mă alătur în cântare.“

Să cadă oare vina întreagă asupra unuia singur, un tânăr cu ideile neformate, sau asupra multor oameni de știință care au distrus credința a milioane de oameni prin susținerea unor teorii nefondate?

Contează doar ceea ce credem pe patul de moarte. Nu te grăbi în tinerețe să elaborezi teorii și să acționezi pe baza lor. Caută calea cea veche a neprihănirii.

25 SEPTEMBRIE

„În Numele lui Isus, să se plece orice genunchi.“

Filipeni 2:10

Un tânăr brahman a venit într-o zi la renumitul misionar E. Stanley Jones și i-a spus: „Discursurile dumneavoastră s-au bucurat de o reacție foarte bună. Ar fi bine dacă L-ați predica pe Hristos ca fiind una dintre mai multe căi. Mai sunt și alții. Noi îl iubim pe Krishna. Alții îl iubesc pe Kali. Dacă acceptați acest lucru, toată India vă va asculta.“

Această ispită exista deja încă de la începuturile creștinismului. Imperiul Roman era foarte tolerant cu religia. Ei L-ar fi acceptat cu bucurie pe Hristos ca pe unul din multitudinea de zei din panteonul lor, la nivel de egalitate cu Diana, Marte, Apollo, Mithra și împărații. Ceea ce a dus la persecutarea primilor creștini a fost insistența lor că Hristos era singura cale și că toți ceilalți erau zei falși.

În ceea ce mă privește, mi-ar plăcea foarte mult să fie mai multe căi. Totuși, acest univers nu este construit, în nicio privință, în funcție de dorințele mele. L-a creat cineva mai înțelept decât mine, care știe mai bine ce face. Eu trebuie să accept acest lucru. Nu am nicio altă opțiune. Mi-ar fi plăcut să mă fi născut și să fi crescut în alte împrejurări. Din nou zic, viața mea a fost predestinată fără ca eu să fiu consultat. Eu nu pot decide cum să fie mântuiți oamenii. Stăpânul universului a pregătit o singură cale de mântuire.

Nu încape loc de contrazicere cu El. Primește-L pe Isus Hristos și vei fi mântuit. Refuză-L, neglijează-L și vei fi condamnat. Este simplu. Dumnezeu nu ne-a întrebat ce gusturi avem. Nouă ne-ar plăcea să existe doar Cerul. Dar există și un iad. Este atât de ușor să-l eviți!

26 SEPTEMBRIE

„Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit.“

Matei 24:13

Într-o zi, o fetiță de trei ani îi făcea mamei ei viața foarte grea. După încă un episod exasperant, mama a spus: „Rebecca, m-am săturat și am obosit!“

Copila a răspuns cu nevinovăție: „Păi, ar fi bine să te culci.“

Răspunsul ei era corect. Un proverb chinezesc spune: „În ziua în care nu poți să zâmbești nu-ți deschizi magazinul.“ Eu aș adăuga: „Când nu mai poți să zâmbești, închide magazinul.“ Noi ar trebui să fim mereu drăguți și amabili. Nu putem să fim așa douăzeci și patru de ore pe zi. Uneori ajungem la capătul răbdării. Acesta este momentul în care ar trebui să mergem la culcare sau, cel puțin, să încetăm să mai vorbim sau să scriem scrisori.

Noi toți avem dorințe care se exclud reciproc. Același om poate și-ar dori să fie chipeș, bine îmbrăcat, un ascet, un milionar, un războinic, un om pașnic, să aibă toate plăcerile vieții, să fie un sfânt. „Firea pământescă pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești“ (Galateni 5:17). În firea pământescă și în duh se ispitesc tendințe diferite. Nu putem comite două păcate contradictorii, să fim în același timp zgârciți și risipitori. Nu putem fi două tipuri de sfinți într-o singură persoană: Ioana d'Arc și un pustnic. „Sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți.“

William Best spunea că trebuie să evaluăm opțiunile cu atenție și s-o alegem pe cea mai bună.

Dacă ai ales să fii mamă, fii o mamă iubitoare până la capăt, nu renunța niciodată, nu spune niciodată că te-ai săturat și te obosește prea tare ceea ce face copilului tău sau fratele tău în credință.

27 SEPTEMBRIE

„O inimă veselă înseninează fața...”

Proverbe 15:13

Doi băieți, care nu fuseseră niciodată la biserică, se uitau pe furiș pe o fereastră în timp ce avea loc o întâlnire de rugăciune. În aparență, era o slujbă searbădă.

Unul dintre băieți l-a întrebat pe celălalt: „Ce fac acolo?”

Celălalt băiat a răspuns: „Nu știu, dar orice-ar fi, sigur nu le place.”

Dimpotrivă, un hindus l-a întrebat odată pe un creștin: „Cu ce cremă te dai pe față de o faci să strălucească?”

Omul a răspuns: „Niciuna.”

Hindusul a replicat: „Ba da, voi, creștinii faceți asta. Fețele voastre strălucesc.”

Religia creștină are multe nuanțe. Alege nuanța veselă. Creștinii sunt mântuiți printr-un act, prin ceea ce a făcut Isus la Golgota. Fie ca religia noastră să fie una a faptelor, așa cum a fost pentru Dorca: „Ea făcea o mulțime de fapte bune și milostenii” (Fapte 9:36). Nu este cremă mai bună, dacă vrei să-ți strălucească fața, decât o conștiință curată, cunoașterea faptului că răspunsul tău la lucrarea lui Hristos ți-a umplut viața cu fapte bune de dă pe-afară.

Religia unui om este mai puțin importantă decât omul care are religia respectivă. Un ritual este mai puțin important pentru un suflet decât sufletul pe care îl pune în acel ritual. Nicio religie, niciun ritual nu te vor face fericit, dacă nu este implicată în ele toată persoana ta. „Îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și ... iertați-vă unul pe altul” (Coloseni 3:12, 13). Inima ta va fi eliberată și vei avea o expresie bucuroasă.

28 SEPTEMBRIE

„Și s-a sculat, și a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s-a făcut milă de el, a alergat ... și l-a sărutat mult.“

O femeie sărmană dintr-un sat avea o singură fiică. Femeia a hotărât să o trimită pe fată să lucreze ca servitoare la oraș, sperând că va putea cumpăra o bucată de pământ cu banii obținuți. Fata a ajuns să lucreze pentru o familie bogată. Ea era frumoasă și inteligentă. Curând, ea a descoperit că poate câștiga fără să muncească mai mult decât dacă muncea. În scurt timp, fata avea o mașină, blănuri, bijuterii. Cu toate acestea, își pierduse sufletul și uitase de mama ei. Au trecut astfel zece ani în petreceri și distracție.

Într-o noapte au apărut remușcărilor. „Cum am putut s-o neglijez pe mama?“, s-a întrebat ea. Imediat a plecat cu mașina spre sat și a ajuns acolo la miezul nopții. Poarta de la casa ei era larg deschisă. Era sigură că mama ei era bolnavă și că venise doctorul. În timp ce traversa curtea a văzut lumina aprinsă în dormitorul mamei.

Când a pus piciorul pe prag, s-a auzit vocea mamei întrebând: „June, tu ești?“

„Da“, a răspuns ea. „Cum se face, mamă, că poarta e deschisă larg la miezul nopții?“

„De când ai plecat, acum zece ani, nu am mai închis-o.“

Fata a întrebat din nou: „De ce arde lampa în camera ta atât de târziu în noapte?“

Mama a răspuns: „Pentru că, de când ai plecat, nu am mai stins-o. Inima unei mame iubitoare te-a așteptat.“

Vei avea și tu aceeași experiență, dacă după ce ai rătăcit în păcat ani de zile, te întorci la casa cerească. Vei găsi poarta larg deschisă și lumina aprinsă. Plin de compasiunea unui Tată, Dumnezeu așteaptă să te întorci.

29 SEPTEMBRIE

„În dragoste nu este frică.“

1 Ioan 4:18

Un misionar în Indonezia povestește cum băștinașii, după ce sunt mântuiți de păcate, sunt mântuiți și de temerile care pur și simplu le controlau viața, cum ar fi teama de a continua să meargă pe o potecă după ce aud o anumită pasăre cântând în junglă, din cauză că aceasta ar avea puteri speciale de la *iblis* (diavolul). Ei se întorceau și se duceau acasă pentru că le era frică de consecințe.

Mai era și frica de a continua să pregătească un câmp de orez înainte de a planta semințele, dacă vedeau un șarpe. Astfel, ei erau nevoiți să aducă drept sacrificiu un porc, orez, bani, câțiva pui sau orice altceva le cerea *dukun* (vraciul). Dacă nu aveau mijloacele necesare pentru a aduce sacrificii lui *iblis*, trebuiau să abandoneze terenul, chiar dacă era fertil, altfel suportau consecințele.

Frica de distrugerea recoltei îi hărțuia dacă, atunci când își ardeau câmpul, era prins un animal în foc și murea. Erau nevoiți să aducă ofrande pentru *iblis* sau să suporte consecințele.

Dacă se temeau să piardă un copil bolnav, făceau un *jitmat*. Acesta era o cutie de lemn, cu un porumbel sculptat deasupra, cu o gaură făcută în partea din față și în care era pusă o piatră și avea un căpăcel cu care se închidea bine deschizătura. Scopul era acela de a ascunde sufletul copilului (simbolizat de piatră) de duhurile rele, în cutie, păzit de porumbel.

Noi, oamenii moderni, nu avem aceste temeri, dar avem și noi multe altele: teama de eșec în afaceri, teama de a rămâne șomeri, teama de suferințe, de război etc.

Cuvintele „nu te teme“ apar de 366 de ori în Biblie, o dată pentru fiecare zi din an. Este acoperită până și ziua în plus din anul bisect. Dacă Îl iubim pe Dumnezeu, suntem în siguranță în mijlocul furtunilor vieții precum în Cer, pentru că toate lucrurile lucrează împreună spre bine (Romani 8:28). Fiecare zi din calendar este cuprinsă. Nu te teme!

30 SEPTEMBRIE

„Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.“

Ioan 11:25

Marele industriaș german, Krupp, a produs arme de război. El a aprovizionat multe țări cu mijloace de a omorî milioane de oameni. El însuși era bântuit de frica de moarte. Biograful lui spune că el interzisesese să se vorbească despre moarte în casa lui. Când murea o rudă în casa lui, el pleca de acasă. A divorțat de soția lui când aceasta l-a muștrătat pentru acest lucru.

Ultima dată când s-a îmbolnăvit, i-a oferit medicului care îl îngrijea un milion de mărci, dacă acesta i-ar fi putut prelungi viața cu zece ani. A fost în zadar.

Cât de diferită este atitudinea celui credincios!

Știu ce a spus fiica unui administrator de cimitir. Când a fost întrebată dacă îi era teamă să meargă prin cimitir noaptea, ea a răspuns: „Nu, pentru că la capătul lui este casa mea.“ Deci noi știm că la capătul drumului pe care trecem prin moarte se află casa noastră.

Îi înțelegem pe cei care muncesc din greu pentru o societate mai bună, în care oamenii să fie mai bogați, mai liberi, mai fericiți. Să presupunem că acest ideal ar fi împlinit. Cine ar mai fi dispus să moară și să renunțe la o viață atât de frumoasă? Oamenilor fericiți le este cu mult mai greu să moară decât celor săraci. Și locuitorii fericiți ai vreunei Utopii viitoare vor trebui să moară.

Orice partid care nu oferă tinerețe fără bătrânețe și viață fără sfârșit, fără moarte, înșală. O viață bogată care se sfârșește în moarte este ca un banchet oferit, înainte de a fi executați, unor oameni condamnați la moarte.

1 OCTOMBRIE

„Umblați după lucrurile de sus.“

Coloseni 3:1

Un creștin a pus pe frontispiciul casei inscripția *Linquenda*, care în latină înseamnă „Va trebui să o părăsesc“.

Este bine să ne amintim că va veni o zi în care ne vom părăsi afacerea, biblioteca, pe cei iubiți, trupul nostru.

Un cerșetor a bătut la poarta unui om bogat și a cerut să fie găzduit o noapte.

Bogatul a strigat: „Nu pot să te las. Acesta nu este un hotel.“

Cerșetorul a răspuns: „Vă rog să mă iertați. Voi căuta adăpost în altă parte. Casa dumneavoastră mă impresionează prin frumusețea ei. Nu vă mai deranjez, dar vă rog să-mi satisfaceți curiozitatea. Cine a construit această casă?“

Acum că știa că nu va trebui să-l suporte pe cerșetor în casa lui, bogatul devenise mai prietenos și a răspuns: „Tatăl meu a construit-o.“

„Foarte frumos. Mai trăiește?“

„Nu, a murit și eu am moștenit-o.“

„Aveți copii? Cine o va moșteni după ce muriți?“

„Fiul cel mai mare. Tocmai s-a căsătorit. Va locui aici după moartea mea.“

Apoi cerșetorul a spus: „Ei bine, casa este ce mă gândeam eu că este: un hotel. Este prima dată când văd un proprietar de hotel supărat că îi cere cineva o cameră.“

Toate casele noastre sunt hoteluri. Nu am nici cea mai vagă idee cu privire la cine a stat în casa în care scriu aceste rânduri înainte de a mă muta eu. Nu știu cine va veni după mine. *Linquenda* – noi va trebui să lăsăm totul în urmă.

Isus a venit să ne invite într-o locuință veșnică, în paradisul Său.

Detășează-ți mintea și dorințele de ceea ce este trecător. Oricum va trebui să lași totul în urmă.

2 OCTOMBRIE

„Și Isus le-a zis: «Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei.»“

Matei 19:14

Înainte de a termina fraza întreagă „Lăsați copilașii să vină la Mine“, Domnul a trebuit să spună: „Lăsați copilașii să vină...“. Ei trebuie să se nască înainte de a putea veni la Isus.

Se discută aprins astăzi pe tema dreptului la viață al embrionului. Odată realizată concepția, ființa umană are dreptul să se nască, dar ar trebui anulat acest drept prin pilule anticoncepționale? Susținătorii avortului și ai controlului nașterilor își bazuie argumentele pe idei precum suprapoluarea planetei, sărăcie și multă suferință.

Eu cred că problema nu este dacă embrionul are dreptul să existe. Aș întreba mai degrabă dacă armele nucleare, foametea și sărăcia au dreptul să existe. O revoluție trebuie să se întâmple în această privință. Eu sunt doar împotriva revoluționarilor care sunt hotărâți să-i omoare pe alții și să moară ei înșiși, dacă este necesar, dar care nu au nicio idee despre cum să schimbe societatea.

Statele Unite reprezintă una dintre cele mai bogate țări din lume. Este prima în lume la procentul de persoane care frecventează biserica, totuși procentul din produsul național brut dedicat pentru ajutoare economice se situează sub cel din alte națiuni ale lumii libere, conform Băncii Mondiale.

Noi cunoaștem secretul revoluției de succes: dragostea perfectă. Hotărârea cu care teroriștii își duc la îndeplinire faptele rele este singurul lucru care lipsește printre cei a căror armă este dragostea. Numai atunci va dispărea pericolul războiului nuclear, laolaltă cu cele mai rele aspecte ale sărăciei și foametei. Atunci de ce să nu vină copiii în această lume pentru a veni la El?

3 OCTOMBRIE

„[Isus] a făcut un bici.“

Ioan 2:15

Pavel i-a spus unui vrăjitor pe nume Elima: „Om plin de toată viclenia și de toată răutatea, fiul dracului“ și l-a blestemat să orbească (Fapte 13:10, 11). Pavel ar fi păcătuit dacă ar fi fost blând față de un dușman al neprihănirii.

Luther îi scria unui duce împotrivor față de Cuvânt: „Măgarul măgarilor, câine nemernic, gură mincinoasă, cârnat gros, fiu al diavolului.“ Într-o scrisoare ulterioară, el își manifestă uimirea pentru că scrisese cu atâta blândețe, și explică: „Creștinul este omul care nu are ură și dușmănie față de nimeni, ci nutrește numai dragoste și bunătate; dar un predicator trebuie să aibă curaj, să ia taurul de coarne, să spună adevărul întreg, pentru că asta face Cuvântul lui Dumnezeu. Rănește lumea întregă; pune mâna la gâtul conducătorilor și prinților; tună și fulgeră și asaltează munții înalți... În ceea ce mă privește, nu aș face niciun rău și nu aș spune nimic împotriva niciunui om, dar față de dușmanii Cuvântului lui Dumnezeu nu ar trebui să ai nici prietenie, nici dragoste.“

Creștinii trebuie să fie luptători împotriva răului din biserică și din lume. Trebuie să lupte pentru dreptate în societate, pentru pace și progres. „Împărăția cerurilor se ia cu năvală“ (Matei 11:12).

Creștinul nu se complăce în conflicte mărunte. Nu se ceartă cu soția sau vecinul, dar atunci când trebuie să lupte cu răul care a pătruns în biserică, trebuie să aibă mereu în fața ochilor lui imaginea lui Isus cu biciul în mână. Trebuie să lovească și să nu aibă remușcări. Isus nu și-a cerut niciodată scuze pentru negustorii pe care i-a scos afară. Ura față de păcat nu poate fi exprimată în cuvinte demne, așa cum dragostea nu poate fi rece și oficială. Nu poate exista politețe față de păcat. Iubește-l pe păcătos și trezește-l lovind fără cruțare păcătoșenia lui.

4 OCTOMBRIE

„... patriarhii, și din ei a ieșit, după trup, Hristosul, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci.“

Romani 9:5

Într-o închisoare sovietică, un prizonier creștin, A. Petrov, a scris un poem intitulat „Dacă aș fi evreu“. Iată câteva fragmente în proză din acest poem:

Dacă aș fi evreu, nu mi-aș spune niciodată altfel.

Toți suntem frați. Noi avem Parisurile, Romele și Washingtonurile noastre,

Dar Israel este unic.

Israel este Cain și, în același timp, Abel; este slujitor și stăpân.

Din Israel vin libertatea și adevărul, și cel mai mare păcat, și cea mai adâncă pocăință.

Israel este începutul și sfârșitul – un miracol – căci de acolo vine mântuirea pentru toți.

Dacă aș fi evreu! De fapt, asta ar trebui să fim fiecare, fără să judecăm și fără să vorbim pe nimeni de rău,

Aducând onoare țării noastre natale și poporului nostru.

Evreii sunt sarea, sensul, esența lucrurilor.

Amintiți-vă, sunteți descendenții unor oameni ca David. Domnul a venit din voi.

Nu vă cruțați forțele. În lupte, ispite și furtuni, în zile de triumf și în mare suferințe,

Fii demn de predecesorii tăi, amintește-ți că ești evreu.

Oh, de-aș fi evreu.

Este, într-adevăr, ceva deosebit în a fi evreu, membru în poporul ales, să ai o capitală al cărei nume îl poartă și lăcașul nostru ceresc, Ierusalimul de Sus. Ar trebui să fim recunoscători față de Dumnezeu pentru că „Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este Iudeu... Ci Iudeu este acela care este Iudeu înăuntru... un astfel de Iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu“ (Romani 2:28, 29).

Să purtăm cu bucurie numele frumos de israeliți, să iubim Israelul, națiunea evreiască, evreii creștini. Să ne amintim, de asemenea, că noi, după ce am fost altoiți în măslinul lui Israel, avem o datorie de a aduce renume acestui nume frumos de „evreu“ care ne-a fost dat tuturor.

5 OCTOMBRIE

„Și noi, deci, trebuie să ne dăm viața pentru frați.“

1 Ioan 3:16

În Boston se află o statuie în cinstea unei credincioase quaker, Mary Dyer, care a fost închisă de două ori, exilată de două ori și într-un final, spânzurată pentru credința sa.

Toate acestea se întâmplau în secolul al XVII-lea. Orașul Massachusetts era condus de puritani. Ei erau atât de puri încât nu tolerau creștinii care credeau în lumina interioară, în comunicarea directă cu Dumnezeu, fără mijlocirea unui cleric sau a ritualurilor. Așa că a fost votată o lege conform căreia orice quaker care intra în colonie urma să fie „biciuit zdravăn, închis și pus la muncă forțată în timpul încarcerării“. Un bărbat care, deși nu era quaker, îl apărase pe un quaker atacat de un puritan zelos, a fost biciuit și apoi exilat. Orice quaker care convergea pe cineva trebuia să fie exilat, iar dacă se întorcea era spânzurat.

Mary Dyer venise de la Rhode Island la Boston ca să-i viziteze pe niște quakeri aflați în închisoare. A fost biciuită și exilată sub amenințarea cu moartea în caz că va reveni. Peste trei luni a revenit ca să se îngrijească de frații ei din închisoare. Ea și doi alți credincioși au fost condamnați la spânzurătoare. Mary a privit cum erau executați. Apoi, i-au fost legate mâinile și i-a fost pusă o glugă pe cap. A urcat scara și și-a pus capul în lațul spânzurătorii. În ultimul moment a fost iertată, dar alungată din oraș.

Ea s-a întors. Știa că are frați în închisoare. Risca să fie biciuită în public și să-i fie străpunsă limba cu un fier înroșit în foc.

Adusă înaintea tribunalului, ea a spus: „Dacă nu renunțați la legile voastre nedrepte, după moartea mea Domnul va trimite alți oameni să mărturisească pentru adevăr. Viața mea nu înseamnă nimic în comparație cu libertatea adevărului.“

Mii de frați și surori se află azi în închisori, în diferite țări, din cauza credinței lor. Ar trebui să fim și noi gata să ne dăm viața pentru ei.

6 OCTOMBRIE

„Trebuie să treacă prin Samaria.“

Ioan 4:4

Atunci când cea mai mare parte a poporului evreu a fost dus în captivitate în Babilon, cei puțini rămași în Samaria s-au căsătorit cu noii locuitori aduși în țară de asupritori și au început să practice o religie care combina iudaismul cu religiile păgâne. La întoarcerea din captivitate, evreii i-au disprețuit pe acești oameni numiți samariteni.

Animozitatea era atât de puternică încât evreii și samaritenii nu își dădeau un pahar cu apă unul altuia. Talmudul învăța că a mânca pâine de la un samaritean era un păcat la fel de mare ca a consuma carne de porc; că samaritenii nu aveau parte de viața veșnică. Samaritenii erau văzuți asemenea unor diavoli.

Capitala Samariei era Sihem. Evreii îi dăduseră numele Sihar, care înseamnă „bețiv“, ca și cum ei înșiși nu ar fi avut niciun bețiv printre ei. Evreii evitau să treacă prin Samaria. Deși era evreu, Isus a trecut intenționat prin Samaria. El era de partea celor pe care lumea îi urăște și îi disprețuiește pentru religia lor. În Ierihon, El l-a ales drept gazdă pe Zacheu, un colector de taxe disprețuit de populație.

Ne rănim pe noi înșine atunci când urâm sau disprețuim pe cineva. Când procedăm astfel, Îl punem pe Isus de partea celuilalt.

Nu da ascultare argumentelor care îți vin în minte pentru a justifica disprețul față de altă persoană. Isus este prietenul păcătoșilor. Fii și tu prietenul lor!

7 OCTOMBRIE

„Doamne, nu Te mai osteni atâta...”

Luca 7:6

Starea lumii ar fi mai puțin o enigmă pentru noi dacă am înțelege că a fost creată de un Dumnezeu trist. A fost creată imediat după căderea unui înger preaiubit, Lucifer, care a atras după sine, în răzvrătirea sa, o treime din oștirea îngerilor.

Am înțelege mai bine relația dintre divinitate și lume dacă am medita asupra faptului că avem un Dumnezeu tulburat și ostenit. Dumnezeu spune, prin Isaia: „Urăsc lunile voastre cele noi și praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară” (Isaia 1:14). Isaia a mai scris: „Nu vă ajunge oare să obosiți răbdarea oamenilor, de mai obosiți și pe a Dumnezeului meu?” (Isaia 7:13).

Noi îi cerem mereu lui Dumnezeu să ne aline și să ne elibereze de necazurile noastre, ceea ce este bine, dar ce-ar fi dacă am răspunde în același fel și am încerca să fim noi o mângâiere pentru El?

Sfânta Tereza de Lisieux a surprins-o pe o călugăriță care i se plângea alteia pentru o suferință pe care o avea. Tereza a sfătuit-o să nu mai facă acest lucru, să nu împovăreze inima altcuiva. Călugărița a răspuns: „Ai dreptate. Atunci o să-I spun numai lui Isus necazurile mele.”

„O, nu, nu Lui”, a răspuns Tereza. „Nu a avut El destule necazuri? Păstrează-ți tristețea pentru tine. Dă-I odihnă Lui.”

Ea însăși avea obiceiul de a-și pune crucifixul pe pernă dimineață, spunându-I lui Isus: „Odihnește-te acum! Voi lucra eu pentru Tine.”

Dumnezeu ne-a salvat. Să-L salvăm și noi de mai multă tristețe și osteneală decât cele de care a avut deja parte.

8 OCTOMBRIE

„Orice clevetire să piară din mijlocul vostru.“

Efeseni 4:31

De mortuis nihil nise bene – „De morți, numai de bine“. Acesta este un principiu greșit. Acuratețea istorică și dreptatea, precum și nevoia de a învăța din greșelile altora ne obligă, uneori, să le spunem păcatele. Proverbul acesta datează din vremea în care oamenii se temeau de răzbunarea spiritelor.

Aș spune că noi ar trebui, mai degrabă, să decidem să nu-i vorbim de rău pe cei vii. Biblia prescrie reguli precise pentru cazuri în care omul este găsit vinovat de ceva. În primul rând, trebuie să iubești omul în ciuda păcatelor sale. Numai celor care iubesc li se îngăduie să învinuiască și să critice. În al doilea rând, trebuie să-i spui mai întâi ce ai văzut greșit la el. Dacă refuză sfatul tău, adu-i și pe alții să te ajute să-l convingi. Apoi vorbește cu biserica lui. În cazurile în care este vorba despre păcate publice, s-ar putea ca uneori să fii obligat să expui problema în public, dar nu te transforma niciodată într-un calomniator sau un defăimător.

Calomnia este un viciu cu vechime. A precedat apariția omului. Diavolul este „acuzatorul fraților“ (Apocalipsa 12:10). El ne-a acuzat înainte ca noi să comitem păcate, cerând să nu fim creați.

Isus a fost ucis prin calomnie. S-au răspândit minciuni despre El, cum că ar fi fost samaritean, ar fi avut drac, ar fi încălcat legea și ar fi fost un blasfemator. Știind că Hristos a fost răstignit din cauza calomniei, creștinii ar trebui să se abțină de la acest lucru și să nu asculte niciodată o calomnie.

9 OCTOMBRIE

„Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii.“

1 Corinteni 1:27

Mulți oameni au trecut prin depresie, nevroze și psihoze. Unii au stat o vreme într-un azil. Când și-au revenit la normal au simțit că sunt etichetați pe viață. Ei știu că au fost „nebuni“ și simt că cei din jur nu ar mai lua în seamă ideile lor din cauza aceasta.

Eu pot să vorbesc de pe poziția unuia care a trecut prin diferite stări de nebunie ca rezultat al torturilor și substanțelor administrate în închisorile comuniste. Nu ai niciun motiv să te simți prost în legătură cu trecutul tău și nici măcar dacă chiar ai fost diagnosticat cu o problemă psihică. Suportă-ți situația cu inima ușoară, dacă aceasta este suferința, sau încearcă să aduci alinare altor persoane care se află în această stare.

Desenele lui Adolf Wölfli au fost expuse în toată Europa. S-au scris nenumărate cărți și studii despre arta sa pentru că Wölfli nu a fost doar un pictor care a dobândit faimă, dar și scriitor și compozitor.

Tatăl lui Adolf a murit din cauza alcoolismului când copilul avea șapte ani. Mama lui a murit curând după aceea. La vârsta de zece ani, Adolf a fost nevoit să-și câștige singur existența. La treizeci de ani a fost închis într-un spital de nebuni după ce încercase să violeze o fetiță de trei ani. Wölfli a stat în azilul acela timp de treizeci și cinci de ani și a murit acolo în 1930. Nu a mers niciodată la școală. Nimeni nu l-a învățat să deseneze sau să picteze. Nu a avut nicio ocazie pentru autoeducare, cu excepția câtorva cărți din biblioteca azilului și a câtorva partituri muzicale de acolo.

Dacă oamenii pot învinge schizofrenia și pot deveni folositori, chiar membri remarcabili ai societății, folosindu-și darurile naturale de la Dumnezeu, cu atât mai mult ar trebui să fie în stare cei care au Duhul Sfânt.

Dacă ai fost sau încă ești „cu mințile pierdute“, poate că Dumnezeu ți-a dat această suferință (Rut 1:20, 21). Iov a arătat că Dumnezeu, care ia, poate să redea de șapte ori mai mult ceea ce ai pierdut. Nebunia nu este doar un dezavantaj, poate fi și un lucru valoros.

Poate că nu ai înclinații artistice, dar poți deveni un membru folositor al familiei tale sau al bisericii.

10 OCTOMBRIE

„După ce au cântat cântarea...”

Matei 26:30

Fii atent la muzica pe care o asculți. Muzica rock poate fi letală. Revelația lui Dumnezeu nu constă numai în litere. Biblia ebraică are și semne muzicale. Nu sunt puse acolo pentru a fi citite, ci cântate conform unei melodii anume. Același cuvânt poate avea înțelesuri diferite în funcție de tonul pe care este cântat. Numai cu această melodie Biblia conține revelația completă a lui Dumnezeu.

Există și muzică rea, obscenă, care corupe moral. Uriași precum Cervantes, Goethe și Tolstoi erau șocați de imoralitatea din anumite genuri de muzică. Este o muzică ce astăzi distruge cămine. Înțelegerea între două generații devine imposibilă dacă ascultă tipuri de muzică ce sunt total opuse. Nici muzica clasică nu este toată bună. Tolstoi credea că nicio persoană care ascultă sonata Kreutzer a lui Beethoven nu poate rezista în fața expresivității erotice a muzicii. Principiile lor morale ar fi în pericol și s-ar produce inevitabilul, dacă s-ar ivi ocazia.

Este o senzație teribilă când auzi muzica frumoasă din *Othello* de Verdi, când maurul o sufocă pe Desdemona. Auzim muzica electrizantă a lui Strauss când Salome dansează dezvăluindu-și goliciunea și cere capul tăiat al lui Ioan Botezătorul. Cele mai multe librete de operă ar fi putut fi scrise de membrii ai Mafiei. Crima este prezentată pe scenă acompaniată de o muzică cerească.

Oamenii ascultă *Patimile după Matei* de Beethoven și în timp ce artistul cântă despre biciuirea lui Isus, ei își șoptesc unul altuia: „Ce melodie frumoasă!”

Multe păcate sunt întărite în sufletul nostru în acest fel. Prin urmare, creștinii sunt atenți la amăgirea muzicii.

Isus a mers spre Ghetsimani cântând. Cântă melodiile Lui! Ascultă doar muzică pe placul lui Dumnezeu.

11 OCTOMBRIE

„Luați, mâncați, acesta este trupul Meu.“

Matei 26:26

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, aproape două milioane de armeni au fost martirizați de turci pentru credința și naționalitatea lor.

La Der es Zor un grup de armeni stătea în fața plutonului de execuție. Unul dintre ei, Mavy, le-a spus soldaților: „Este scris în Coranul vostru că nu trebuie să omorâți pe cineva înainte de a-i îngădui să se închine Dumnezeului său.“ Lui Mavy i s-a acordat această permisiune.

El a spus un mesaj scurt din Apocalipsa 2:10: „Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.“ S-au rugat împreună și s-au împărțășit. Nu aveau pâine, dar au împărțit din pământul strălucitor de pe jos, spunând: „Luați, mâncați. Acesta este sângele Meu.“ Toți au înghițit un pic de nisip. Apoi au fost împușcați. Cei care nu au murit instantaneu și-au înmuiat degetele în sângele lor. Înainte de a muri, Mavy le-a spus: „Luați și beți asta. Acesta este sângele Meu care se dă pentru voi.“

Hristos este o ființă cu două naturi: una umană și una divină. De asemenea, El are două trupuri. El are trupul unui tâmplar evreu care, după moarte, a fost slăvit și înălțat la cer, precum și biserica Sa, care tot trupul Său este. Când se ia Cina și se spun cuvintele: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu“, se au în vedere ambele trupuri. Isus a suferit și a sângerat acum 2000 de ani în Palestina, în trupul Său limitat. El este Acela care suferă și sângerează în toți cei care își dau sângele pentru El. Ei au luat Cina cu sângele lor care era și sângele Lui.

Ești un membru al trupului Său. Comportă-te ca atare!

12 OCTOMBRIE

„Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul.“

Luca 12:20

Câți ani de viață avem?

Un rege i-a dat clovnului său un baston de mareșal și i-a spus: „Te numesc mareșalul nebunilor mei. Dacă găsești vreodată pe unul mai nebun ca tine, dă-i-l lui.“

Au trecut anii. Regele era pe patul de moarte. Clovnul l-a întrebat: „Știi unde te duci?“

„Nu“, a răspuns regele. „Știu doar că trebuie să mor.“

„Deci este un «trebuie» și pentru regi. Ai adunat câteva bogății pentru lumea de dincolo în care te duci?“

„Nu m-am gândit niciodată la asta.“

„Știai că va trebui să mori și cu toate acestea nu ai făcut nicio alegere clară? Nu te-ai pregătit pentru Cer? Nu ai căutat să scapi de iad?“

„Nu mi-am făcut niciodată timp să mă gândesc mai profund la aceste lucruri.“

Clovnul a scos bastonul de mareșal din mâneca în care îl ascunsese și i l-a înapoiat regelui. „Acum te numesc mareșalul nebunilor.“

Amintește-ți că vei muri și că nu știi când se va întâmpla acest lucru.

13 OCTOMBRIE

„N-am căutat slavă de la oameni: nici de la voi, nici de la alții, deși, ca apostoli ai lui Hristos, am fi putut să cerem cinste.“

1 Tesaloniceni 2:6

Creștinul ar trebui să fie umil și supus. Când este lovit peste un obraz, îl întoarce și pe celălalt. Pânzele nu se ceartă niciodată cu pictorul. El este liber să picteze pe ele ce îi place, fie că este un cerșetor, fie că este rege. Creștinul acceptă orice situație în viață ca venind de la Dumnezeu. Dacă are succes, nu se laudă cu el. Poate o pensulă să se laude cu ce pictură frumoasă a pictat? Numai maestrul pictor merită gloria. Așa este relația noastră cu Hristos. Un creștin nu caută slava de la nimeni.

Hristos a fost smerit, la fel și Pavel, deși smerenia lor a avut o trăsătură specială: le era greu altora să o înțeleagă. Isus a trebuit să spună: „Eu nu caut slava Mea“ (Ioan 8:50) și „Eu sunt blând și smerit cu inima“ (Matei 11:29). Și Pavel a trebuit să-i asigure pe oameni că el nu căuta nicio laudă. În mod normal, un om smerit nu umblă lăudându-se cu smerenia lui. Numai atunci când lasă impresia unei mari mândrii sau chiar aroganțe trebuie să explice ce este în lăuntru său.

Un creștin este smerit în lucrurile pe care le face el, dar se asigură că are un mesaj de la Dumnezeu. Pe acesta îl susține cu toată autoritatea, gata să se lupte cu oricine, până într-acolo încât să fie considerat obositor sau enervant sau să dea impresia de om care le știe el pe toate. Apostolii lui Hristos pot fi o povară (1 Tesaloniceni 2:6). Pavel a fost așa când scria că nu căuta slava de la oameni.

Trebuie să știi cum să exerciți autoritate în slujba lui Dumnezeu.

14 OCTOMBRIE

„Iubiți pe vrăjmașii voștri.“

Luca 6:35

Iată câteva povestiri adevărate din România, care arată cum împlinesc creștinii persecutați această învățătură a lui Isus astăzi.

B. fusese procuror al statului comunist. La un moment dat nu s-a mai bucurat de favoarea partidului și a fost închis de tovarășii săi. După un timp a fost transferat de la o închisoare unde domnea foamea la o mină unde prizonierii primeau mai multă hrană pentru că trebuiau să muncească din greu. La poarta închisorii a întâlnit un străin care i-a dat imediat ceva să mănânce. Străinul a stat lângă el până a mâncat. L-a întrebat pe străin ce sentință primise. Răspunsul a fost: douăzeci de ani.

„Pentru ce?“

„Pentru că am dat de mâncare unui pastor fugar care era căutat de poliție.“

„Cine ți-a dat o asemenea pedeapsă pentru o faptă bună?“

„Tu ai fost acuzatorul statului la procesul meu. Tu nu m-ai recunoscut pe mine, dar eu te-am recunoscut pe tine. Eu sunt creștin. Hristos ne-a învățat să răsplătim răul cu bine. Am vrut să te învăț că este drept să dai de mâncare unui om înfometat.“

Tatăl doctorului Munteanu, un decan ortodox din România, fusese omorât pentru că era preot. Doctorul a ajuns în închisoare alături de ucigașii tatălui său. Când aceștia s-au îmbolnăvit, el nu numai că le-a acordat asistență medicală, dar le-a dat și hrana sa.

Creștinul Țuțea fusese condamnat la închisoare, pe nedrept, pentru douăzeci de ani. După o vreme, judecătorul care semnase sentința a fost și el închis și s-a îmbolnăvit foarte grav. Boala lui era respingătoare. Urina și excrementele trebuia să fie spălate continuu, în condiții de închisoare, fără apă curentă, fără vată, fără cearșafuri. Țuțea, victima sa, și-a iubit dușmanul și a avut grijă de el ca un frate până când judecătorul a murit, împăcat cu Dumnezeu și iertat.

15 OCTOMBRIE

„Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu.“

Fapte 4:19

Experimentele psihologice desfășurate la Universitatea Yale au demonstrat măsura uluitoare în care oameni obișnuiți ajung să se supună autorității, până la punctul în care ar produce o durere chinuitoare altei persoane față de care nu au niciun sentiment personal.

Un aparat de produs șocuri și trei persoane erau cadrul pentru acest experiment. Experimentatorul era figura de autoritate. Un actor, care juca rolul de elev, era într-o înțelegere secretă cu experimentatorul. Al treilea participant – subiectul experimentului – a fost făcut să creadă că îl învață pe elev.

Aparatul de șocuri electrice părea autentic. Avea întrerupătoare marcate de la cincisprezece la patru sute cincisprezece volți, cu denumiri precum „șoc ușor“, „șoc puternic“, „Pericol: șoc sever“. Ultimul întrerupător avea eticheta: „XXX“. Aparatul era fals; nu administra niciun fel de șoc actorului care juca rolul de elev.

Cel care preda, trebuie să-l învețe pe „elev“ câteva lucruri simple și apoi să-l examineze. Dacă elevul dădea un răspuns greșit, subiectul experimentului, „profesorul“, trebuia să-i administreze un șoc, ușor la început, apoi din ce în ce mai tare. Actorul țipa, striga, se plângea de inimă, se prefăcea că leșină. „Profesorul“ nu putea să nu creadă că totul este real.

Experimentatorul comanda șocuri mai puternice și îi sugera profesorului că trebuie să continue în ciuda durerii administrate „elevului“.

Două treimi din subiecții de la Yale s-au supus experimentatorului. Nu au fost impresionați de durerea arătată de „elev“. Aveau un ordin și îl îndeplineau. În Germania, 85% dintre subiecți s-au supus autorității.

Creștinii se supun autorității numai dacă aceasta nu poruncește ceva ce contravine legii dragostei pe care a dat-o Dumnezeu. Din cauza acestei independențe în gândire, creștinii sunt urâți de către conducătorii nemiloși. Noi nu ar trebui să renunțăm niciodată la independența noastră. Altfel, am deveni complicii criminalilor.

16 OCTOMBRIE

„Sarai i-a zis lui Avram: «... intră, te rog, la roaba mea; poate că voi avea copii de la ea». Avram a ascultat cele spuse de Sarai.“

Geneza 16:2

În comentariul la acest verset, Talmudul spune că Avram a cedat în fața vocii autoritare cu care Sarai i-a cerut să ia o slujitoare drept concubină.

Cuvintele traduse prin „a ascultat cele spuse“ pot fi exprimate în ebraică în trei moduri: *shamoa bekil*, *shamoa el kol* și *shamoa lekol*. *Lekol* este folosit, în general, numai atunci când cineva trebuie să consimtă la ce îi este poruncit. Midraș, alt comentariu evreiesc, în referința la Geneza 3:17, unde Dumnezeu îi spune lui Adam: „ai ascultat de glasul nevestei tale“, explică faptul că și Eva adoptase o atitudine dominatoare asupra lui și își impunea voința. Așa că Adam a mâncat fructul interzis. Acest comentariu se bazează pe faptul că termenul folosit pentru a asculta vocea este, în ambele cazuri, *shamoa lekol*.

Vei descoperi cu ușurință că cineva dorește să te ispitească să păcătuiești prin faptul că exercită autoritate în felul de a vorbi.

Domnul Isus a spus: „Știți că domnitorii Neamurilor domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire. ... Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru“ (Matei 20:25, 26). Un slujitor îți încredințează, cu smerenie, să faci ceva; nu poruncește niciodată. Asculți vocea lui din dragoste sau pentru că iei în considerare înțelepciunea sfatului, nu din teama că persoana aceea ți-ar putea crea probleme. Cel care iubește îți lasă libertatea de a alege.

Creștinii nu ar trebui să cedeze nici în fața marilor tirani, nici în fața micilor tiranii exercitate față de ei în viața de zi cu zi.

17 OCTOMBRIE

„*Toți au păcătuit.*“

Romani 3:23

Un necredincios își bătea joc de creștinism. Unul din argumentele lui era purtarea rea a unor credincioși. Unul dintre aceștia a răspuns: „Ai întâlnit vreodată pe cineva care să se minuneze de purtarea rea a ateilor?“

Necredinciosul a răspuns: „Nu“.

„Ei bine, în asta constă toată diferența“, a spus credinciosul.

Creștinismul învață despre cel mai înalt standard moral și spiritual pentru viața aceasta. Hristos Însuși a fost exemplul pentru cum trebuie să fie trăită viața. Este normal ca oamenii născuți în păcat să eșueze în strădania lor, oricât ar încerca de greu, și să existe adesea o discrepanță între principiile înalte proclamate și puținele noastre realizări.

Ateismul nu are principii de conduită. Marx scria în *Manifestul comunist* că dorește abrogarea nu doar a tuturor religiilor, ci și a tuturor principiilor morale. Unde nu există morală, nu poate exista nici inconsecvență.

Pentru noi, este o onoare să fim batjocoriți în privința aceasta. Noi ne regretăm păcătoșenia. Faptul că, deși urcăm, suntem încă departe de țelul nostru, arată că ne numărăm printre aceia care și-au stabilit scopul cel mai înalt.

Vino alături de noi! Dacă vom fi un grup mai mare care urcă împreună, s-ar putea să reușim mai bine.

18 OCTOMBRIE

„Ferește-te de ... împotrivirile științei, pe nedrept numite astfel.“

1 Timotei 6:20

Nu îngădui niciodată ca știința să-ți tulbure credința. Știința care nu admite miraculosul nu este științifică.

În fizică există legea lui Charles. Conform acestei legi, volumul unui gaz ideal aflat sub presiune constantă este direct proporțional cu temperatura absolută. Dacă pentru fiecare grad Celsius de temperatură care scade a gazului ideal, acesta pierde $1/273$ din volumul său, la minus 273 de grade Celsius gazul ideal ar trebui să aibă volumul zero. Dar nu se întâmplă așa. În primul rând, pentru că temperatura de zero absolut nu a fost atinsă încă, dar și pentru că are loc o schimbare de fază înainte de a fi atinsă. Baloanele meteo au făcut observația conform căreia curba presiune-temperatură scade ușor pe măsură ce altitudinea crește spre 12.000 m, unde temperatura rămâne la minus 67 grade Fahrenheit.

Oamenii de știință trebuie să accepte fie că dincolo de 12.000 de metri se întâmplă un miracol, fie legea naturală este încălcată, fie legea lui Charles este invalidată; fie trebuie să susțină că altă lege, încă necunoscută, intervine acolo unde legea lui Charles nu se mai aplică.

În primul caz, consimte că au loc miracole. Atunci este posibil și miracolul învierii lui Isus. Dacă omul de știință alege cealaltă alternativă, că legi care nu sunt cunoscute încă explică unele experiențe, atunci unele legi încă necunoscute pot să explice și miracolele din Biblie.

Crede Biblia! Nicio știință nu o poate contrazice.

19 OCTOMBRIE

„Căci ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur, care se arată puțințel, și apoi pierе.“
Iacov 4:14

Când te simți important, când ești plin de tine, când ai tendința să crezi că ești buricul pământului și nu poți fi înlocuit, bagă mâna într-o găleată cu apă. După ce o vei scoate și vei căuta gaura pe care a lăsat-o, vei cunoaște măsura exactă a indispensabilității tale. Apa nu păstrează nici măcar o urmă a faptului că mâna ta a fost în ea.

Am cunoscut creștini importanți care au jucat un rol major în lucrarea bisericii. Ei au fost aruncați în închisoare în regimuri totalitare. După ce au fost eliberați, au descoperit că biserica mersese mai departe la fel de bine și fără ei. În unele cazuri, absența lor a dat altor bărbați mai tineri și capabili ocazia de a dezvolta mai bine lucrarea.

Isus, Fiul lui Dumnezeu, era așezat în mormânt. Planetele își mențineau cursul. Florile înfloreau și copiii se jucau. Isus a părăsit lumea pentru o vreme, a lăsat-o fără El în ea pentru a ne încuraja să facem și noi la fel, să ne simțim un pic mai puțin importanți. Apoi a înviat și a avut puteri cu totul noi.

Sfinții erau sfinți pentru că nu considerau că este absolut necesar să rămână în această lume. Știind că putea pleca fără ca biserica să aibă de suferit din această cauză, Vasile cel Mare i-a putut răspunde astfel prigonitorului său, Modest: „Nu mă tem de deportare pentru că pământul întreg este al Domnului. Nu ai ce comoară să-mi iei. Nu posed nimic. Pentru mine, a muri este un câștig, pentru că asta mă va uni cu Hristos, Cel pentru care trăiesc și muncesc.“

Prin faptul că nu s-au considerat importanți, sfinții au devenit importanți.

20 OCTOMBRIE

„De aceea, vă rog să călcați pe urmele mele.“

1 Corinteni 4:16

Într-o seară un tată s-a dus la cârciumă. În curând a apărut și fiul său cel mic. „De unde ai aflat unde sunt?“, a întrebat tatăl.

Băiatul a răspuns: „Am călcat pe urmele pașilor tăi din zăpadă.“

Mărul nu cade departe de copac. Cei din familia noastră ne calcă pe urme. Unde duc pașii noștri?

Mă aflam odată la poarta unei închisori în care era deținut un criminal condamnat la moarte, care era legat cu lanțuri la mâini și picioare pentru că era considerat foarte periculos. Un autobuz al poliției care aducea deținuți noi s-a oprit în fața porții. Printre ei se afla fiul criminalului, el însuși un deținut condamnat la închisoare pe viață, și el legat cu lanțuri la mâini și picioare. Tatăl și fiul s-au întâlnit acolo.

Fiul și-a ridicat mâinile înlănțuite către tatăl său și a întrebat: „Pentru asta m-ai adus pe lume?“

Criminalul înrăit a roșit și a lăsat să-i cadă capul în piept. Nu a scos niciun cuvânt.

Unde duc pașii tăi?

Ne gândim la urmele pe care le-au lăsat pașii lui Avraam. După mii de ani, iudaismul, creștinismul și islamul încă pășesc pe aceste urme. Vânturile și ploile nu le-ar putea șterge. Pavel a pășit pe urmele lui Hristos, urme care purtau sângele jertfei Sale. De două mii de ani creștinii au putut să-i urmeze exemplul.

Fii atent pe unde pășești! Nu vei fi singurul care vei călca pe acolo.

21 OCTOMBRIE

„Timotee, păzește ce ți s-a încredințat...”

1 Timotei 6:20

Unul dintre marile pierderi ale Bisericii după Reformă a fost uitarea învățăturilor frumoase și a exemplelor sfinților din vechime.

Ei erau smeriți. Când la al doilea Conciliu Ecumenic s-au stârnit discuții cu privire la calitatea de episcop al Constantinopolului a lui Ioan Hrisostom, el a spus: „Nu sunt mai bun decât profetul Iona. Aruncați-mă în mare, numai să se termine cearta.” S-a retras definitiv din episcopat, ultimele sale cuvinte pentru enoriașii săi fiind un citat din 1 Timotei 6:20.

El a fost gata să renunțe la tot, dar nu ar fi cedat niciun centimetru de adevăr. El ne-a lăsat învățătura aceasta: „Există divergențe splendide și înțelegere armonioasă... Când ni se cere să acționăm într-un mod evident necinstit, sau cu violență și sabie, trebuie să ignorăm cerințele vremurilor și ale conducătorilor (îndrăznesc să spun, nu numai ale celor din lume, ci și ale conducătorilor bisericii); nu trebuie să avem părtașie cu răul. Nu ar trebui să atingem ce este contagios. Cel mai rău lucru pentru un slujitor al adevărului este să se teamă de ceva mai mult decât de Dumnezeu și din cauza acestei temeri să devină un trădător al credinței și al adevărului.”

Ioan Hrisostom a fost un predicator, deși nu în sensul modern al cuvântului, unul care care să țină un discurs douăzeci de minute pe săptămână, ci zilnic îi chema pe oameni la pocăință. El nu-și cruța ascultătorii. Vorbea împotriva îmbrăcăminții rușinoase, împotriva luxului, printre altele, dar cel mai mult împotriva dragostei de bani a clerului și împotriva dezbinărilor din biserică. El spunea: „Nimic nu-L provoacă pe Dumnezeu la mânie mai mult decât cearta. Chiar dacă facem lucrările cele mai desăvârșite, dar distrugem unitatea, vom fi pedepsiți ca și cum am fi sfâșiat trupul Domnului.”

El și-a sfârșit viața în exil, ultimele sale cuvinte fiind: „Dumnezeu să fie lăudat pentru tot.”

22 OCTOMBRIE

„*Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit.*“
Efeseni 5:2

În 1969 creștinii din Kenya au trecut printr-o perioadă foarte dificilă. Ei au refuzat să spună jurământul păgân al tribului Kikuyu. Mulți au fost înjunghiați din această cauză. Alții au fost omorâți în bătaie. Acest lucru i s-a întâmplat unui frate a cărui soție, bătută deja, zăcea în spital. Ea a fost adusă de la spital la înmormântarea lui la care au participat o mie de oameni, printre aceștia numărându-se și câțiva care îl urâseră pe cel decedat.

Soția rănită stătea în picioare lângă mormântul soțului ei. Credincioșii cântau imnuri creștine. Apoi văduva a vorbit. Discursul ei a fost publicat a doua zi în ziarul local.

Înainte de încheia slujba de înmormântare, aș dori să vă spun ce mi-a spus soțul meu înainte de a muri. El m-a rugat să spun tuturor ucigașilor lui că merge în Cer iubindu-i pe toți cu toată inima, chiar și pe asasinii săi. El i-a iertat pe toți pentru ce au făcut, pentru că Isus îi iubește. Eu, văduva lui, vă spun și eu, în prezența soțului meu mort, că nu-l urăsc pe niciunul dintre cei care l-au omorât. Îi iubesc pe ucigași. Îi iert știind că Hristos a murit și pentru ei.

Aceasta este iertarea creștină. Fă o listă exactă, în scris, cu toți oamenii care ți-au greșit vreodată. Scrie deasupra ei, cu litere mari, „Isus îi iubește“. Apoi arde lista și iartă-i, odată pentru totdeauna, pe cei care te-au rănit. Amintește-ți pe câți i-ai rănit și tu. A purta pică nu este o atitudine potrivită pentru un creștin.

23 OCTOMBRIE

„Lucrarea fiecăruia va fi dată pe față.“

1 Corinteni 3:13

Einstein, cel care a descoperit cele mai importante legi în fizică și al cărui nume este respectat de univers, a declarat la sfârșitul vieții: „Dacă aș fi știut, m-aș fi făcut instalator.“ Asta pentru că nu a știut cum să ascundă o parte din știința sa de oamenii nelegiuiți. Formula lui a fost esențială pentru construirea primei bombe atomice.

Cât de diferită este concluzia pe care o trage Pavel la sfârșitul vieții sale: „De acum mă așteaptă cununa neprihănirii“ (2 Timotei 4:8).

Asemenea lui Einstein, Pavel descoperise o taină: aceea că neevreii sunt chemați în Împărăție și le este oferită aceeași poziție ca aceea a poporului ales, evreii. I-au mai fost încredințate și alte taine divine de către Dumnezeu. Toate erau folositoare. El nu avea de ce să regreta că le-a adus la cunoștința lumii.

Ca rezultat al activității oamenilor de știință care nu au căutat călăuzire de la Dumnezeu cu privire la cât de mult să descopere omenirii păcătoase, astăzi nivelul radioactivității în lume este de treizeci și cinci de ori mai mare decât era la începutul secolului. Oamenii de știință poate că au contrazis religia. Acum se pune problema dacă omenirea va fi capabilă să supraviețuiască victoriei unei științe fără Dumnezeu. Aerul, râurile și mările noastre sunt toate poluate.

Ca rezultat al activității fiecărui creștin care mărturisește despre Domnul, mulțimi de oameni trec din viața trecătoare în viața veșnică.

Vei regreta la sfârșitul vieții ce ai făcut sau Îi slujești lui Hristos și ești sigur că la sfârșit va fi o schimbare în slavă?

24 OCTOMBRIE

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici!“

Matei 23:13

Domnul Isus i-a certat cu asprime pe ipocriți și ne-a spus să ne ferim de ipocrizie. Totuși, nu ne-a spus niciodată să nu fim în compania lor.

Mulți creștini au părăsit biserica plângându-se că este prea multă ipocrizie în ea. Și lumea afacerilor este plină de ipocriți, dar nimeni nu renunță la a câștiga bani din cauza aceasta. Relația dintre sexe, generații și națiuni este marcată de ipocrizie. Cu toate acestea, oamenii se îndrăgostesc, locuiesc împreună cu copiii și părinții. Națiunile coexistă. Câți rămân necăsătoriți din cauză că viața de căsnicie este plină de ipocrizie?

Un loc este cu siguranță plin de ipocriți. Iadul este acela. În loc să nu mergi la biserică pentru că nu-i poți suferi pe cei care doar pretind că sunt religioși, mai bine fii atent să nu ajungi în iad, care este plin de oameni fățarnici. În biserică ești alături de ipocriți doar o oră; în iad, pentru toată veșnicia.

Dacă disprețuiești ipocrizia, ia decizia de a merge în Cer, singurul loc în care domnește sinceritatea deplină.

Nu există mântuire în afara bisericii, în ciuda multelor eșecuri omenești. Cel care Îl are pe Dumnezeu ca Tată, are biserica drept „mamă“. Un copil iubitor nu-și părăsește mama când se îmbolnăvește. Tot așa, un creștin nu-și părăsește biserica din cauză că descoperă câteva greșeli. Ea este păstrătoarea Cuvântului lui Dumnezeu și a ritualurilor. În ea este împlinită părășirea sfinților.

În privința ipocriziei, este mai bine să nu te uiți la așchia din ochiul fratelui tău și mai degrabă să scoți scândura din al tău.

25 OCTOMBRIE

„Dar bunătatea Domnului ține în veci.“

Psalmul 103:17

Prima literă din alfabetul grecesc este *aleph*. Are forma unui bărbat care indică spre cer și spre pământ pentru a arăta că lumea de jos este oglinda lumii de sus.

George Cantor, un matematician care a murit nebun, a introdus litera *aleph* în matematică drept simbol pentru transfinit.

Ce este acest transfinit? Desenează pe o foaie de hârtie o linie de zece inci (25,4 cm). Oricine știe că numărul de puncte de pe această linie este infinit. Cantor spune: „Evident că nu.“ Taie linia în zece bucăți. Fiecare linie de un inci are un număr infinit de puncte, deci numărul de puncte de pe prima linie trebuie să fi fost mai mare decât infinit, o multitudine de infinituri pe care el le numește transfinit. Numai așa putem înțelege expresia biblică „din veci în veci“. Există o mulțime de eternități.

Numărul *aleph* este singurul care este egal cu fiecare din părțile sale. Numărul de puncte de pe prima linie este la fel de mare ca numărul de puncte de pe fiecare segment al liniei pentru că și acestea pot fi împărțite. Fiecare parte este egală cu întregul. Un tâmplar evreu i-a spus unui apostol: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl“ (Ioan 14:9). Numai Hristos poate fi „totul în toate“. El este în toată plinătatea Sa în fiecare suflet credincios.

Primii creștini aveau o zicală: „Când vezi un frate, Îl vezi pe Dumnezeu.“ Luther scria: „Creștinul este Hristos.“ Domnul ne-a învățat că ori de câte ori suntem buni cu un om suferind și înfometat, facem fapte bune pentru El. El însuși era cel înfometat sau întemnițat.

Acest lucru pare absurd pentru rațiune. Este un adevăr al credinței și, de ceva vreme, un loc comun în matematică.

26 OCTOMBRIE

„Unde îți este boldul, moarte?“

1 Corinteni 15:55

Există o veche povestire creștină, cunoscută în secret numai de cei aleși. Ei o aud de la un om sau de la un înger numai în momente de suferință supremă.

Un credincios își dedicase toată viața căutării revelației în natură, în chipurile oamenilor și în propria inimă. El a căuta sensul numelui inefabil Iehova. Ajuns la bătrânețe, a fost condamnat pentru credința sa și urma să fie devorat de un leopard.

În timp ce aștepta în arena circului, el observa printre bare de metal fiara sălbatică pentru care urma să fie hrană. Se uita la petele de pe pielea acesteia, și iată, o minune! Ritmul modelului lor și tiparul petelor i-au explicat sensul Numelui lui Dumnezeu pe care îl căutase decenii la rând. A înțeles imediat de ce a trebuit să fie condamnat la o moarte atât de crudă. Acesta era singurul mod în care îi putea fi îndeplinită marea dorință. Dumnezeu îi acordase această întâlnire cu leopardul care purta secretul.

Martirul știe atunci că o astfel de moarte nu este moarte.

Toți vom fi înghițiți de moarte într-un mod sau altul. Întrebarea este: „Ce ai căutat în viață?“ Dacă ai căutat lucrul potrivit, moarte îți va revela misterul și va fi doar un vâl prin care vei intra în prezența Domnului. Este valabil nu numai pentru moarte, ci și pentru orice mare suferință. Caută în formele ei Numele lui Dumnezeu.

27 OCTOMBRIE

„Isus a început să spună ucenicilor Săi ... că are să fie omorât.“

Matei 16:21

Fiecare armată a avut o forță de elită: Nemuritorii persani, Beretele Verzi americane, SS-ul german, Gvardia sovietică. Probabil că piloții kamikaze japonezi sunt cei mai cunoscuți. Ei aveau slujba de înmormântare cât încă erau în viață. După ce intrau în cabina pilotului, aceasta era sigilată pe dinafară. Apoi zburau spre nava inamică și se prăbușeau pe ea odată cu încărcătura de bombe. Era sigur că vor muri, dar și că îi vor distruge pe mulți dintre dușmanii lor.

Este ca și cum Isus S-ar fi pus în cabina unui avion kamikaze. El a mers la cruce, cu hotărâre și bună știință, ca să moară pentru păcătoși.

Și noi ne aducem viața ca o jertfă vie pentru Dumnezeu (Romani 12:1); botezul nostru este slujba noastră de înmormântare. Suntem îngropați cu Hristos. Numai aceia care trec prin această experiență aparțin elitei bisericii, pentru că împărtășind pasiunea lui Hristos ei vor cunoaște și puterea învierii Sale.

În timpul unei conferințe de fizică atomică din Geneva, desfășurată în 1955, un profesor pe nume Singleton a arătat audienței câteva garoafe pe care le crescuse în câmpul radioactiv al marelui reactor nuclear de la Brookhaven. Ele fuseseră albe. Acum erau roșu-purpuriu, o specie până atunci necunoscută. Toate celulele lor fuseseră modificate și aveau să continue să crească în noua lor stare.

Așa este omul cel nou înviat cu Isus, un luptător de avangardă pentru cauza Împărăției lui Dumnezeu.

28 OCTOMBRIE

„Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.“

Galateni 2:20

Dumnezeu ne-a dat un mare dar: acela de a avea o personalitate distinctă. Personalitatea nu este o parte din univers. Universul este o parte din tot ce înțelege personalitatea. Aceasta pentru că universul, energia și orice entități materiale ar putea exista sunt obiecte ale gândurilor. Personalitatea nu este un obiect. Rămâne întotdeauna subiect.

Isus a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața“ (Ioan 14:6). Un „Eu“, un subiect divin, a pronunțat aceste cuvinte. Pe baza acestor cuvinte, noi am susținut vreme de 2000 de ani, că *El* este calea, adevărul și viața, ceea ce pur și simplu nu este adevărat. Când Îl reducem la un „El“, Hristos devine obiectul reflecției noastre. Un obiect nu poate fi adevărul. Isus nu a vrut niciodată să devină un „El“. Isus este totdeauna un „Eu“. Isus trăiește în toată plinătatea Sa ca un „Eu“ în fiecare credincios. Și credinciosul este un „Eu“, același „Eu“ ca Isus. Ochii cu care mă vede Isus și ochii mei sunt unii și aceiași.

Un îndrăgostit a bătut la ușa iubitei sale târziu în noapte și a cerut să intre. „Cine-i acolo?“, a întrebat ea.

El a răspuns: „Eu sunt.“

Fata a răspuns dinăuntru: „Camera mea este mică și patul îngust. Nu am loc pentru tine. Pleacă!“

El a plecat fără să înțeleagă de ce fusese refuzat. Știa că ea îl iubea mult. După ce a rătăcit prin lume câțiva ani, mintea i s-a luminat. Într-o noapte, a bătut din nou la ușă.

Ea a întrebat: „Cine-i acolo?“

El a răspuns: „Sunt tu.“

Atunci ușa s-a deschis. El a auzit aceste cuvinte: „De ani de zile te aștept.“

Când ajungem la poarta Cerului, trebuie să fim oameni liberi – liberi de a fi unul din multele obiecte ale acestei lumi. Trebuie să devenim o personalitate proprie, un „Eu“, dar acest „Eu“ trebuie să devină „Eu-l“ Lui, o reapariție a lui Isus în miniatură. Ajunși la poartă, trebuie să-I putem spune lui Isus: „Sunt Tu“. Apoi ni se va deschide larg ușa.

29 OCTOMBRIE

„Nu puteți face tot ce voiți.“

Galateni 5:17

Un soldat își făcuse planuri mărețe despre cum se va lupta cu inamicul și cum îl va învinge, dar când să încerce să întindă brațul cu arma, a descoperit că nu poate. Când își făcea planurile uitase să afle mai întâi cine este. Era un soldat, dar un soldat de hârtie, cu care se joacă copiii.

Mulți dintre noi facem planuri frumoase pentru o viață de slujire a Domnului și a omenirii. Ele sunt inutile. Am uitat că suntem născuți în păcat și alcătuiți în nelegiuire, că până și faptele noastre bune sunt ca o cârpă murdară: că avem în noi puteri care ne fac incapabili să împlinim planuri frumoase. Nu suntem altceva decât jucării în mâinile forțelor rele și ale poftelor josnice. Suntem soldați de hârtie. Înainte de a face lucruri adevărate, trebuie să devenim soldați din carne și sânge.

Acest miracol este realizat de Isus. El ne dă nașterea din nou. El ne spune să mâncăm trupul Său și să bem sângele Său.

El ne face părtași ai naturii Sale spirituale divine. El ne dă o viață nouă, puterea harului Său.

El transformă soldatul de hârtie într-un soldat real și numai atunci poate începe lupta.

30 OCTOMBRIE

„... *este curat de tot.*“

Ioan 13:10

Un fierar avea un fiu care îi frângea inima. De fiecare dată când fiul făcea ceva greșit, tatăl bătea un cui în ușa. Cu timpul, ușa s-a umplut de cuie. Fiul a auzit despre acest lucru în țara îndepărtată unde plecase. Se simțea plin de regrete și aceasta l-a făcut să-și ceară iertare de la tatăl său. Primul cui a fost scos din ușa. Apoi fiul s-a întors la Dumnezeu și au început să curgă veștile despre faptele bune făcute de același fel. La fiecare astfel de veste, tatăl mai scotea un cui din ușa.

Într-o zi, fiul s-a întors ca om cinstit, da, ca un sfânt. A devenit bucuria tatălui său. Ultimul cui a dispărut. Tatăl i-a arătat fiului ușa și i-a explicat ce se întâmplase.

Fiul a spus: „Da, cuiele au dispărut, dar găurile au rămas.“

Tatăl s-a bucurat să-i spună fiului că este Unul care poate să acopere și găurile. Cuvântul ebraic *asham* nu înseamnă doar „jertfă pentru păcat“, ci și „restabilire“. În Isaia 53:10 este scris că Isus Și-a dat viața ca *asham*, nu numai pentru ispășirea păcatelor noastre, ci și pentru spălarea lor. A fi îndreptățit înseamnă „ca și cum nu aș fi păcătuț niciodată“. Devenim mai albi decât zăpada.

31 OCTOMBRIE

„Vreau să-ți fac cunoscut ce este scris în cartea adevărului.“

Daniel 10:21

Îngerul îi spune lui Daniel despre o carte a adevărului și citează din ea lucruri care nu erau în Biblia profetului. Scriptura noastră este o traducere în limbaj omenesc a realităților de nedescris ale lui Dumnezeu, conținute în această carte a adevărului. Orice predicator adevărat al Cuvântului își ridică Biblia, care este o traducere din ebraică și greacă, și spune: „Aceasta este cartea lui Dumnezeu.“ Dar dacă ebraica și greaca ar fi și ele traduceri, transpunând în limbajele primitive ale oamenilor bogățiile inexprimabile ale lui Dumnezeu?

Prețuiește Biblia, dar nu te opri la cuvinte. Isus a spus: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta“ (Ioan 16:12). De ce să nu devenim oameni care pot purta orice și învăța din gura Lui aceste lucruri ascunse? Obligat să le explice din nou evreilor lucruri elementare, Pavel se plânge că nu îi mai rămâne timp să vorbească despre explicația spirituală a istoriilor lui Ghedeon, Iefta etc. (vezi Evrei 11:32). Dacă nu ne-am întoarce totdeauna ca niște copii la lucrurile elementare ale începutului, poate că am putea înțelege aceste explicații care le erau ascunse evreilor acum două mii de ani. Iuda spunea că atunci când și-a dorit să scrie despre un subiect important, mântuirea noastră comună, a trebuit să se răzgândească și să avertizeze cu privire la învățătorii falși din biserică (Iuda 3). Dacă le-am alunga pe acestea, am putea afla ce a vrut Iuda să ne învețe.

Mergi de la Biblie la realitățile spre care arată Biblia. Există o carte a adevărului în Cer.

1 NOIEMBRIE

*„Nu s-a găsit decât străinul acesta să se întoarcă și să dea slavă lui Dumnezeu?“
Luca 17:18*

Odată Dumnezeu a invitat toate virtuțile la un banchet. Ele s-au salutat și s-au îmbrățișat. Erau bune prietene, cu excepția a două dintre ele care se țineau la distanță una de alta. Dumnezeu le-a întrebat: „Nu vă cunoașteți?“

Ele au răspuns: „Nu ne-am întâlnit niciodată.“ Numele lor erau „generozitate“ și „recunoștință“.

Există o legendă despre un sclav roman, Androcles, care fugise de la stăpânul său cel aspru. S-a ascuns într-o peșteră din deșertul libian. Odată a observat un leu cuprins de durere din cauză că îi intrase un spin în carne. Androcles a scos spinul și a vindecat rana. După aceea, cei doi au devenit prieteni nedespărțiți.

Într-un final, stăpânul și-a găsit sclavul și l-a adus legat la Roma, unde – după cum era obiceiul – a trebuit să fie aruncat în fața unei fiare sălbatice la circ. S-a întâmplat ca leul care a fost aruncat împotriva lui să fie același leu a cărui rană o vindecase. Leul și-a recunoscut prietenul și în loc să-l devoreze, s-a așezat liniștit la picioarele lui. Androcles a explicat această atitudine și a fost grațiat.

Este mai ușor să găsești recunoștință printre fiare decât printre oameni. Un proverb turcesc spune: „Dacă ai făcut un bine cuiva, evită-l ca pe un câine turbat. Te va mușca.“ În acest proverb este cuprinsă o experiență de secole. Toți ne plângem de lipsa de recunoștință a altora față de noi. Să facem o listă cu toți cei care au fost buni față de noi și față de care noi nu am arătat mulțumire.

Mai întâi să fim recunoscători față de Dumnezeu pentru creația Sa. Să fim recunoscători față de Hristos pentru mântuire, să fim recunoscători Duhului Sfânt pentru călăuzirea Sa și să fim recunoscători părinților, învățătorilor, medicilor, brutarilor, croitorilor, fermierilor. Cu alte cuvinte, să fim recunoscători tuturor celor care lucrează pentru noi și celor care s-au plecat să ne ajute în momentele dificile ale vieții noastre.

2 NOIEMBRIE

*„Chiar și din cei înțelepți, mulți vor cădea, ca să fie încercați, curățiți și albiți.“
Daniel 11:35*

Mulți ortografiază greșit cuvântul „dezamăgire“ (disappointment, în engleză). Modul corect de scriere este „a Lui numire“ (His appointment). Pavel al Crucii scria: „Într-adevăr, când un demers pare să fi eșuat complet, atunci vedem că reușește în chip minunat.“ În Vinerea Mare, Isus, speranța lumii, a murit strigând: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?“ Totul părea pierdut. Aceasta a fost pregătirea Învierii triumfale.

Lincoln a fost un om de afaceri care a dat faliment, astfel încât să-și poată începe cariera în calitate de cel mai mare om de stat american. Multe logodne și căsătorii s-au vindecat cu bine când păreau a fi fără speranță. Mulți oameni care au fost pe moarte au depășit momentul și au trăit apoi ani buni într-o stare foarte bună de sănătate. Eu am fost la un pas de moarte de mai multe ori. Unii creștini care au căzut într-un păcat grav au devenit ulterior sfinți ai lui Dumnezeu. Cariera de apostol a lui Petru părea că s-a sfârșit în dizgrație odată cu lepădarea aceea urâtă de Domnul în noaptea în care Isus a fost trădat. Nu mai era nicio speranță că ar putea să mai fie vreodată un conducător cu autoritate în biserică, după ce eșuase atât de rușinos în ceasul încercării. El a revenit, fiind iertat de Isus, a continuat să trăiască o viață roditoare și a murit ca martir.

În 1759, Pavel al Crucii scria: „În cea mai profundă cugetare a rugăciunii mentale mă voi pregăti pentru moarte.“ A trebuit să se răzgândească pentru că mai erau orașe de evanghelizat. Deci sfântul muribund și-a continuat activitatea vreme de alți șaisprezece ani.

El scria: „Necazurile care se întâmplă în această lume, atunci când sunt acceptate din mâna Dumnezeului viu cu supunere față de voia Sa preasfântă, ne fac în stare să mergem pe calea poruncilor Sale divine. În plus, cedarea în fața acestor evenimente slujește ca mijloc foarte eficace de a obține favoruri, chiar și unele temporare.“

Prețuiește-ți dezamăgirile. Se vor dovedi a fi fost programate de Dumnezeu.

3 NOIEMBRIE

„vin... care înveselește inima omului.“

Psalmul 104:15

„Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune“ (Geneza 1:31). Vinul este și el bun, asemenea tuturor celorlalte lucruri care îl bucură pe om. Păcatul a adus tristețe și suferință, dar a rămas și o vreme pentru râs, și o vreme pentru dans (Eclesiastul 3:4).

Este adevărat că Hristos ne învață că viața aceasta este doar un hol prin care noi trecem în viața veșnică. Dar într-o casă ordonată, și holul trebuie să fie frumos.

Prin transformarea apei în vin la Cana, Isus ne-a arătat că religia bine înțeleasă nu exclude bucuria pământească, atâta timp cât nu conține un rău înăscut și nu primește un loc important care consumă mai mult timp și energie decât este îngăduit.

În aceste limite, nu este greșit pentru un creștin să ducă o viață plină de bucurie. Creștinul trebuie să renunțe la păcat, nu la lucrurile care fac viața plăcută.

Mulți oameni cunosc doar alternativele viața fără Dumnezeu și Dumnezeu fără viață. Isus sparge acest cerc vicios. El oferă viață plină de bucurie cu Dumnezeu. Instinctul de bucurie al copilului sănătos este exemplul ideal pe care îl vedem în Isus – nu torturile pe care și le aplică ascetul. Aceasta din urmă poate fi o chemare individuală specială, dar nu este regula pentru viața creștină obișnuită.

Dacă ai fi fost la Cana, ai fi fost de acord cu ce a făcut Isus sau ai fi preferat ca El să țină un discurs prin care să-i certe pe cei care doreau să se simtă bine la un ospăț de nuntă?

4 NOIEMBRIE

„A trecut...”

Matei 11:1

Se spune că regele David a chemat un bijutier odată și i-a spus: „Fă-mi un inel al cărui aspect să-mi înveselească inima când sunt trist și să mă întristeze când sunt plin de bucurie. Ai două zile pentru asta. Dacă îmi aduci inelul, vei fi răsplătit din belșug. Dacă nu, unde-ți sunt picioarele îți va sta și capul.”

Bijutierul a plecat cuprins de disperare. Știa că avea să-și piardă viața. Cine ar fi putut face un astfel de inel?

În timp ce trecea prin curtea palatului, l-a văzut micul Solomon, care se juca și care i-a observat tristețea și l-a întrebat ce se întâmplase. Bijutierul i-a spus despre cerința nebunească pe care i-o prezentase regele.

Copilul a râs și a spus: „Fă-i un inel simplu din tinichea și scrie pe el cuvintele *Gam ze iavoh* – «Și asta va trece». Nu este nevoie de nimic mai mult. În momente întunecate, regele va citi că acestea vor trece și va găsi alinare. În ocaziile festive, regele își va aminti că bucuriile aceste lumi sunt trecătoare.”

Bijutierul a făcut inelul și a primit o răsplată bogată.

Una din frumusețile Bibliei constă în aceea că expresia „A trecut” apare foarte des. Poverile pe care le ai azi vor trece. Nu te îngrijora prea mult pentru suferințele de acum. De ce anume erai trist acum cinci ani, pe 4 noiembrie? Nici măcar nu îți mai amintești. Deci întristările de azi vor fi uitate curând. Și atunci când ești plin de bucurie, amintește-ți că nu ai atins încă cerul. Toate bucuriile din această lume sunt temporare.

Creștinii caută lăcașul veșnic în care toate lacrimile lor vor fi șterse.

5 NOIEMBRIE

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta.“

Matei 22:37

Tradiția musulmană redă următoarea legendă din viața Domnului nostru Isus:

Într-o zi, Isus a văzut un grup de oameni adunați la un loc, care stăteau în picioare cu o expresie tristă pe chip. El i-a întrebat care le era necazul. Ei au răspuns că auziseră vorbindu-se despre un iad îngrozitor și le era teamă că vor sfârși acolo.

Apoi a întâlnit un alt grup de oameni, care și ei erau întristați. Când au fost întrebați, au spus că aveau o altă povară: auziseră vorbindu-se despre Cer și tremurau de teamă că l-ar pierde.

După aceea, a întâlnit un al treilea grup în care oamenii dădeau pe afară de bucurie. Ei I-au spus că găsiseră adevărul și se bucurau de el.

Isus, binecuvântat fie-I numele, a spus: „Oamenii aceștia au scăpat de iad și sunt siguri de Cer.“

Dumnezeu promite răsplăți pentru cel drept și pedeapsa veșnică pentru cel rău, dar motivația pentru acțiunile creștinilor este dragostea pentru Domnul și entuziasmul pentru adevăr. Dacă ucenicii de pe calea luminoasă a lui Isus ar fi siguri că drumul lor duce spre nimicirea veșnică și dacă diavolul ar avea de oferit un paradis splendid, noi tot am urma calea crucii inițiată de Hristos. Noi nu Îi slujim pentru raiul Lui, ci din dragoste pentru El.

Madame de Guyon s-a rugat odată: „Doamne, tot ce dorești să-mi dai în lumea care va veni, dă prietenilor mei. Tot ce dorești să-mi dai în această lume, dă dușmanilor mei. Mie dă-mi-Te pe Tine!“

6 NOIEMBRIE

„Isus S-a suit într-o corabie.“

Matei 8:23

Un împărat din Orient stătea în balconul palatului său și se uita cu plăcere la bărcile numeroase care treceau prin apropierea țărmului. Fiecare era un semn al prosperității care înflorea sub domnia sa.

L-a întrebat pe un preot care stătea în apropierea lui: „Câte bărci crezi că intră și ies din portul nostru în timpul unui an?“ Preotul a răspuns: „Numai patru“. Regele s-a aprins de mânie. Preotul acesta îndrăznește să-și bată joc de el în față?

„Cum îndrăznești să-mi dai o astfel de replică?“, a exclamat regele. „Văd cel puțin o sută de bărci în fața ochilor mei chiar acum și tu îmi spui că sunt numai patru tot anul?“

Preotul a repetat: „Este cum am spus, numai patru: corabia «Dorința de aventură», alta, «Dorința de distracție», a treia, «În căutarea faimei» și a patra, «Goana după bani». Acestea sunt numele reale ale tuturor bărcilor, indiferent care ar fi inscripția de pe proră. Acestea sunt singurele forțe care îi conduc pe oameni.“

Pe micul lac Ghenezaret plutea o corabie foarte mică. Isus Se suise în ea. Corabia aceasta avea alt nume: „Sacrificiul de sine pentru slava lui Dumnezeu“.

Este o corabie unică. În Marcu 4:37-39 ni se spune că Isus a mustrat odată o furtună și vântul s-a potolit la porunca Sa. Dar în seara aceea s-a întâmplat un miracol mult mai mare decât potolirea unei furtuni. Valurile loviseră corabia, „așa că mai că se umplea corabia“ (v. 37). O corabie plină de apă se cufundă, dar nu și dacă este corabia lui Isus. Merge înainte când nu suflă niciun pic de vânt în pânzele sale; alunecă pe apă când vâsleșii au fost cuprinși de lene și nu mai vâslesc. Biserica merge înainte chiar și atunci când este plină până la margine de erezii, schisme și păcate care o fac să fie de batjocura lumii.

Avansează contrar legilor hidrodinamicii. Este singura corabie care se menține la suprafață și înaintează deși este plină de apă, pentru că are motivația corectă.

Alege corabia potrivită pentru călătoria ta.

7 NOIEMBRIE

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă.“

2 Corinteni 5:17

Aceasta este ziua Revoluției Comuniste în Rusia, cel mai important fapt din istoria politică a secolului XX. Ce a dat sufletelor?

În cadrul unei întruniri a ateilor din Moscova, vorbitorul a arătat un pahar cu apă audienței obligate să participe. A pus o pudră în el. Apa s-a colorat în roșu ca de vin. El a explicat: „Isus, la Cana, a avut o astfel de putere ascunsă în mâneacă. Oamenii din vremea aceea erau înapoiți și au crezut că El a făcut un miracol, când, de fapt, era doar un truc de magician, la fel cum am făcut eu. Pot să-l fac chiar mai bine decât Isus. Pot să schimb din nou vinul în apă.“ Altă pudră și a avut loc schimbarea aceasta. „Și acum o transform din nou în vin.“ Altă pudră și s-a împlinit cuvântul spus de el.

Un creștin s-a ridicat și a spus: „Tovarășe vorbitor, ne-ați uimit cu puterile dumneavoastră miraculoase. Vă mai cerem doar un lucru. Vă rugăm, puteți să beți puțin din vinul pe care tocmai l-ați făcut?“

„Îmi pare rău“, a venit replica. „Pudra pe care am pus-o în apă este otrăvitoare.“

Atunci creștinul a spus: „Aceasta este diferența dintre voi, comuniștii, și Isus. El oferă un vin care a înveselit inimile și a luminat mințile vreme de două mii de ani. Și voi schimbați apa în vin, dar este un vin care ne otrăvește inimile cu frică și ură.“

Nicio revoluție care lasă neschimbate inimile oamenilor nu poate să aducă un bine de durată pentru omenire. Revoluția de care este nevoie este nașterea din nou. Îi transformă pe oameni în făpturi noi în Hristos Isus.

8 DECEMBRIE

„Când vă rugați, să ziceți...”

Luca 11:2

Să adoptăm următoarea rugăciune a bisericii primare, rugăciune compusă de Eusebiu:

O, Dumnezeu, ajută-mi să nu fiu dușmanul nimănui,
Ci prieten cu tot ce este veșnic și rămâne.
Să nu născocesc niciodată răul împotriva altcuiva,
Și dacă mi se întâmplă ceva rău, să fiu cruțat,
Fără să-l rănesc pe cel care a dorit să-mi facă rău.
Fie să pot iubi, căuta și dobândi numai ce este bun,
Să doresc binele tuturor oamenilor și să nu invidiez pe nimeni.
Să nu aștept să mă certe cineva,
Când am făcut sau am spus ceva greșit;
Ci să mă mustru eu, până voi deveni mai bun.
Să nu obțin niciodată o victorie
Care m-ar răni pe mine sau pe adversarul meu.
Să împac prietenii care sunt supărați unul pe altul.
Să-i ajut cu toată puterea pe cei care au nevoie de ajutor.
Să nu abandonez niciodată un prieten în pericol.
Să mă respect pe mine însumi.
Și pentru aceasta să îmblânzesc toate impulsurile care altfel m-ar face să o
iau razna.
Să nu vorbesc niciodată despre cine este rău și cine a făcut răul,
Ci să caut oameni buni și să merg pe urmele pașilor lor.

9 NOIEMBRIE

„Ferice de cei împăciuitori.“

Matei 5:9

Se spune că în prima generație de călugări din deșertul Thebaid, Avva Pahone și-a construit o colibă în vale, pentru că îmbătrânise. I-a cedat lui Avva George fosta lui chilie de pe deal. A regretat curând acest lucru pentru că a văzut că sute de oameni veneau la Avva George să audă Cuvântul de la acest sfânt.

Copleșit de invidie, Pahone a trimis un discipol la Avva George, poruncindu-i să elibereze imediat chilia. Discipolul i-a spus lui Avva George: „Părintele Pahone mă trimite la tine cu cuvinte de pace și imploră să te rogi pentru el fiindcă prețuiește mult evlavia ta.“

La întoarcerea discipolului, Pahone a întrebat: „I-ai spus ce ți-am poruncit?“

Acesta a răspuns: „Cu siguranță i-am spus ce merita.“

Avva George a rămas și oamenii au continuat să vină la el în număr mare. Pahone l-a trimis pe discipol pentru a doua oară. „Spune-i ipocritului aceluia să părăsească fără întârziere chilia mea, altfel îl voi scoate afară cu bățul.“

Discipolul s-a dus la Avva George și i-a spus: „Părintele Pahone te iubește atât de mult. M-a rugat să te asigur de afecțiunea lui și să-ți transmit binecuvântările lui. Nu încetează să se roage pentru tine zi și noapte.“

La întoarcere, discipolul i-a spus maestrului său: „I-am spus tot ce era nevoie.“ Așa a fost și a treia oară.

Fiindcă Avva George rămânea la locul său, Pahone s-a dus cu un băț să-l scoată afară. Discipolul, care era mai rapid, a alergat înaintea lui, pe alt drum și i-a spus lui Avva George: „Nu l-am putut opri pe stăpânul meu. Deși este bătrân, urcă dealul să primească o binecuvântare de la tine.“

George s-a dus să-l întâmpine pe Pahone, a îngenuncheat înaintea lui și a spus: „Îți mulțumesc pentru multele mesaje de dragoste pe care mi le-ai trimis prin discipolul tău. Nu sunt demn de ele și nu merit să urci dealul acesta abrupt ca să mă binecuvântezi pe mine.“

Pahone a înțeles cum își îndeplinesc discipolul sarcina. L-a îmbrățișat pe George și, întorcându-se la coliba sa, i-a spus novicelui: „Până acum eu am fost maestrul tău. Tu erai ucenicul meu. De acum înainte, tu mă vei învăța pe mine, pentru că tu cunoști mai bine căile dragostei.“

10 NOIEMBRIE

„Și pomul vieții [era] în mijlocul grădinii.“

Geneza 2:9

Fiecare pom este un pom al vieții. În primul rând, pentru că este adăpost natural pentru păsări. Ce a spus Domnul este adevărat pentru fiecare pom: „păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui“ (Matei 13:32).

Pomii nu sunt doar pentru păsări. Bursucii își fac viziuni la rădăcina lor. Sute de plante, insecte și animale găsesc hrană și adăpost sub ramurile lui și îndrăgostiții găsesc un loc în care să se bucure unul de altul.

Într-un stejar trăiesc două sute de tipuri diferite de insecte. Nenumărate viespi și gândaci se hrănesc cu florile stejarului, cărăbușii îi mănâncă scoarța, omizile de multe feluri îi consumă frunzele. Mai sunt veverițele și șoarecii de pădure. Bufnițele, la rândul lor, se hrănesc cu șoarecii și își fac cuibul în trunchiurile goale ale stejarilor bătrâni.

Apoi mai sunt iedera, vâscul, mușchiul, algele, lichenii și ferigile. Aproape de moarte, stejarul este invadat de ciuperci.

Stejarul este ospitalier cu fiecare dintre acestea. Îndrăgostiții sunt primiți cu bucurie să-și împartă săruturi la umbra lui. Pomii sunt chiar locuri în care oamenii se pot întâlni cu îngerii. Avraam a întâlnit îngeri în timp ce se odihnea la umbra unui stejar. Credincioșii sunt asemenea unor pomi plantați lângă râuri de apă (Psalmul 1:2). Nu numai că au viață în ei înșiși, dar și oferă multor altor ființe ocazia de a trăi. Sunt pomi ai vieții pentru o mulțime de viețuitoare.

Murind, un copac și-a dat lemnul pentru o cruce pe care a fost împlinită mântuirea omenirii. Pomul a slujit chiar și în moarte. Să fim pomi în grădina lui Dumnezeu.

11 NOIEMBRIE

„Atunci mulți ... se vor vinde unii pe alții.“

Matei 24:10

Una dintre cele mai întunecate trăsături ale bisericii chineze sub comunism a fost mișcarea de denunțare, prin care prieteni și membri ai aceleiași familii erau întorși unii împotriva altora, prin trădare și ură, fiecare căutând doar să-și salveze pielea. La o conferință „creștină“ din 1951, la care au participat 152 de conducători protestanți, s-a cerut pedeapsa cu moartea pentru pastorul metodist Chen și pentru evanghelistul Ku-Jen-en. Partidul Comunist a fost mai blând decât frații. Ei i-au dat episcopului doar cinci ani de închisoare. Nimeni nu a mai auzit nimic de Ku. Probabil a murit în vreo închisoare.

Pastorul creștin Lu Chih-Wei a fost atacat, într-o adunare publică, de însăși fiica sa: „Îl acuz acum pe tatăl meu pentru felul în care m-a orbit, făcându-mă să-mi pierd prestigiul printre cei din jur.“ Tatăl a plâns. Ea a continuat: „Crezi că lacrimile tale false îmi pot mitui conștiința?“

Creștini buni, mii dintre ei, au fost împinși cu vehemență să-i denunțe pe cei dragi. Fratele Sun, editorul revistei *Fermierul Creștin*, a fost supus unor presiuni psihice atât de intense încât s-a sinucis. Doar câțiva au rezistat, printre ei numărându-se Watchman Nee și Wang-Min-Tao.

Refuzul de a trăda și rezistența în vremuri de încercare intensă depind de viața ta creștină anterioară. Când Domnul i-a apărut lui Anania, după convertirea lui Saul din Tars, i-a spus cum să-l învețe pe noul convertit: „și îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu“ (Fapte 9:16).

Orice biserică creștină care nu îi învață pe membrii săi cea mai importantă știință a religiei – suferologia – nu își face datoria. Poartă-te aspru cu trupul tău! Învață să suferi și să nu cedezi. S-ar putea să vină o vreme în care să ai nevoie de această cunoaștere.

12 NOIEMBRIE

*„Domnul i-a zis [lui Avram]: «Umblă înaintea Mea și fii fără prihană.»
Geneza 17:1*

Povestea spune că diavolul și unul din prietenii lui mergeau pe o stradă când au văzut de partea cealaltă un bărbat aplecându-se, luând ceva de pe jos și punându-l în geantă. Diavolul i-a spus prietenului său: „Omul acesta tocmai a găsit o bucată de adevăr.“

„Aceasta este o catastrofă pentru tine“, a spus prietenul.

„O, nu“, a replicat diavolul. „Îi voi da ideea de a crea o instituție pentru propagarea lui. Voi avea grijă ca adevărul să fie neutralizat.“

Nu putem să renunțăm la instituții. Dacă Isus doar Și-ar fi spus învățăturile, ar fi murit și ar fi înviat fără să lase în urmă o biserică, astăzi nu ar exista ucenici ai lui Hristos. Noi avem Scripturile de la biserică. Biserica le garantează autenticitatea, interpretează părțile dificile, păstrează experiența bogată a generații de creștini, administrează botezul și împărțășania.

Noi am vrea ca fiecare om să fie un uriaș al credinței, la fel ca Avraam, care a pornit pe cont propriu și a umblat înaintea lui Dumnezeu când, în afara familiei lui, nimeni nu a crezut în el. De asemenea, am dori ca fiecare babuin să fie om și fiecare aborigen să fie un geniu educat. Oamenii sunt așa cum sunt și au nevoie de instituția Bisericii pentru o viață de credință.

În același timp, trebuie să fim conștienți de faptul că instituțiile nu doar transmit adevărul, ci uneori îl și denaturează. Ele sunt conduse de oameni care au defectele lor. Nimic nu poate înlocui experiența nemijlocită și descoperirea Împărăției înlăuntrul nostru.

Așa că, fii credincios față de instituție și ai grijă să ai umblarea ta personală cu Dumnezeu.

13 NOIEMBRIE

„Ascultați de mai marii voștri ... căci ei priveghează asupra sufletelor voastre.“
Evrei 13:17

Nu fi unul care agită apele, unul care le găsește mereu greșeli lucrătorilor Bisericii, care este gata să plece din biserică sau să producă o dezbinare.

Fiecare slujitor al lui Dumnezeu, chiar și acela care conduce o biserică precum aceea din Laodiceea, unde Hristos, în loc să fie păstrat în locul central, era ținut bătând la ușă, ca un cerșetor, este o stea în mâna dreaptă a lui Isus (Apocalipsa 2:1). Este rolul Lui și al celor foarte puțini care au o însărcinare specială de la El să condamne și să înlăture lucrători care s-au rătăcit. Noi putem să ne înșelăm ușor și să scoatem și grâul din rădăcină, odată cu neghina. Ne putem amăgi să credem că facem slujba lui Dumnezeu când îl alungăm pe un om sfânt de la amvon sau îi facem viața amară criticându-l neîncetat.

Un pastor nu putea realiza nimic bun în congregația sa din cauza multelor bârfe îndreptate împotriva sa. A plecat. După aceea, au fost convertiți oameni care își aminteau de predicile lui. Valoarea lui nu fusese apreciată de congregație atâta timp cât pastorul fusese în mijlocul lor. Diaconul care îl urâse cel mai mult s-a pocăit și s-a dus să-l vadă. Soția pastorului l-a primit cu aceste cuvinte: „Este pe moarte. Nu intra să-l vezi. Dacă îți vede chipul s-ar putea să sufere și mai mult.“ Ce teribil este ca un creștin să fie sursa chinului pentru un sfânt aflat pe moarte!

Totuși, diaconul a intrat. Pastorul aflat pe patul de moarte abia a putut să deschidă ochii lipsiți de vlagă și să spună: „«Nu te atinge de unsul meu și nu face rău profeților mei.» Am fost un păcătos. Tot ce mi-ați făcut a fost corect. Nu te îngrijora, dar vei întâlni alții la fel. Amintește-ți aceste cuvinte. Cel la care găsești greșeli poate fi unsul lui Dumnezeu. «Nu te atinge de unsul meu și nu face rău profeților mei.»“ Cu aceste cuvinte, și-a dat sufletul.

Niciun pastor nu este perfect, nici în învățătura, nici în viața sa. Totuși, ei trebuie să fie respectați. Un pastor care nu este iubit nu poate face bine congregației sale.

14 NOIEMBRIE

„*Vei fi mântuit tu și casa ta.*“

Fapte 16:31

Există sfinți privilegiați a căror credință este încercată în cel mai înalt grad și care au ocazia să-și demonstreze loialitatea în cel mai înalt grad.

În Spania secolului al XVI-lea, Antonio Herrezuelo a fost condamnat de Inchiziție la moarte pe rug pentru convingerile sale evanghelice. Julian Hernandez introdusese în țară, pe ascuns, Scripturi în spaniolă și literatură reformată, toate ascunse în lădițe de vin. Introducerea pe ascuns de literatură creștină este un obicei vechi în Biserica lui Hristos. După ce a fost prins, Hernandez a fost torturat cu cruzime vreme de trei ani, dar nu i-a trădat pe cei cărora le dăduse Bibliile. Herrezuelo primise o astfel de Biblie și se convertise.

Când era adus spre rug, Herrezuelo era chinuit de gândul că soția sa, și ea credincioasă, negase credința de teama morții și pentru asta, inchizitorii generoși îi schimbaseră sentința de la moarte la închisoare pe viață. Un cuvânt din gura lui și Antonio ar fi scăpat și el de rug. Ar fi putut ajunge în închisoare și putea spera că va veni o grațiere într-o bună zi și ar fi din nou împreună cu soția lui.

El cunoștea o speranță mult mai bună: promisiunea lui Dumnezeu dată tuturor credincioșilor că ei și casele lor vor fi salvați. Până i-a fost pus călușul în gură, el a îndemnat-o pe soția lui să se pocăiască. El credea că Cuvântul lui Dumnezeu, eficient în mântuirea păcătoșilor, ar putea fi eficient și în revenirea în turma lui Hristos a unui sfânt căzut din credință.

Antonio a murit. Soția lui a ajuns în închisoare, dar nu și-a găsit pacea acolo. Lupta interioară a durat opt ani. După acest timp, ea și-a retras declarația prin care își nega credința și i-a aruncat în față inchizitorului declarația prin care își afirmă credința. A fost arsă și ea pe rug și s-a alăturat soțului ei în Cer.

Crede în promisiunea lui Dumnezeu pentru toți cei care constituie casa ta.

15 NOIEMBRIE

„Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.“

Fapte 20:27

Un vânzător de Biblii a fost refuzat cu asprime când a încercat să vândă o Biblie. Apoi a oferit un Nou Testament gratuit doamnei respective.

Soțul ei și-a bătut joc: „Suntem căsătoriți“, a spus el, „așa că jumătate din ce este al ei îmi aparține mie.“ A luat un topor și a tăiat Noul Testament în jumătate.

Peste câteva săptămâni, el a întrebat-o pe soția lui: „Unde ai cealaltă jumătate a cărții? Am nevoie de ea. Jumătatea mea se termină când un fiu risipitor se întoarce la tatăl lui și spune ceva. Sunt curios să văd ce a spus. Cuvintele lui sunt în jumătatea de la tine.“

Acesta nu a fost singurul om care a împărțit Biblia în jumătate. Isus a venit plin de har și de adevăr. Unii predicatori vorbesc numai despre adevăr, lăsând altora numai harul. Alții fac exact contrariul.

Biblia unește mereu iertarea păcatelor cu pocăința.

Nu înjumătăți Biblia!

Nu te opri la faptul că Isus a murit pentru păcatele noastre. Este scris și că noi trebuie să ne predăm trupurile ca o jertfă vie (Romani 12:1).

16 NOIEMBRIE

„...toți cei ce cunosc adevărul...”

2 Ioan 1

Cum poate omul să găsească adevărul? Avem calitățile spirituale și intelectuale necesare pentru a-l găsi? L-am recunoaște, dacă l-am întâlni?

Noi suntem mici. Poate cineva să prindă soarele într-o plasă de fluturi sau oceanul într-un degetar? Trimite un copil de trei ani într-o bibliotecă și cere-i să găsească și să-ți aducă *Divina Comedie* de Dante. Cum ar identifica-o?

Pentru a găsi adevărul trebuie să am o definiție exactă a ceea ce este adevărul. Pentru a ști care dintre multele definiții despre adevăr este cea adevărată și care dintre afirmațiile care declară adevărul suprem în religie, politică, morală este chiar adevărată, trebuie să cunosc indiciile clare după care este recunoscut adevărul. Cine nu cunoaște adevărul în prealabil nu va găsi niciodată adevărul.

Suntem într-un cerc vicios. Adevărul nu poate fi găsit. Istoria gândirii omenеști este un cimitir de afirmații științifice și de altă natură de care omenirea a fost la un moment dat sigură că sunt adevărate, numai pentru a descoperi ulterior că erau false.

Deținerea unui adevăr distinctiv de persoana mea, un adevăr pe care îl pot primi sau respinge, este exclusă. Adevărul poate fi doar un „Eu“. De aceea, Isus a spus: „Eu sunt adevărul“ (Ioan 14:6).

Domnia adevărului într-un om nu poate fi niciodată domnia unei alte persoane sau altui lucru.

Adevărul este modul de a fi al unei persoane asemenea lui Hristos. Cu cât sunt mai mult asemenea lui Hristos, cu atât mai mult adevăr locuiește în mine, un adevăr pe care nu este nevoie să-l caut. Este caracterul meu. Nu există alt răspuns pentru căutarea adevărului.

Dumnezeu nu ne conduce ca o altă persoană distinctă, ci identificându-Se cu fiecare dintre noi.

17 NOIEMBRIE

„Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară.“

1 Petru 3:3

Perpetua era înțemnițată pentru credința ei. Ar fi putut scăpa dacă s-ar fi lepădat de Mântuitorul. Bătrânul său tată a sfătuit-o să facă astfel.

Ea i-a spus: „Tată, vezi ulciorul ăsta mic?“

Tatăl a răspuns: „Da.“

Ea l-a întrebat din nou: „Ar putea fi numit altfel decât ulcior?“

El a răspuns: „Nu.“

Apoi Perpetua a spus: „Nici eu nu mă pot numi altfel decât ceea ce sunt, o creștină.“

Ea a rămas de neclintit când tatăl său i-a spus să aibă milă de părul său albit, să nu-l lase să fie victima disprețului oamenilor din cauză că avea o față condamnată și înțemnițată și să-și amintească de copilașul ei. Ea nu putea fi clătinată pentru că nu putea fi altceva decât o creștină, așa cum un ulcior nu poate fi altceva decât ceea ce este.

Tatăl său necredincios a fost bătut cu nuiiele în fața ei și copilul i-a fost luat. Ea a rămas tot ceea ce putea fi.

Când a fost aruncată fiarelor sălbatice, cămașa i-a fost ruptă într-o parte. Ea și-a acoperit imediat picioarele, fiind mai preocupată de goliciunea ei, decât de suferința care o aștepta. Acesta a fost ultimul ei gest înainte de a muri o moarte de martir.

Creștinilor, fiți pur și simplu ceea ce sunteți! Nu puteți fi nimic altceva.

18 NOIEMBRIE

„să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze.“

Luca 9:23

Un creștin nu poate fi niciodată suficient de atent în alegerea evenimentelor publice la care participă, a programelor pe care le vede la televizor, a cărților pe care le citește. Tertulian, un mare învățător creștin din secolul al treilea, povestea despre o femeie care se dusese la un spectacol indecent și venise de acolo posedată de demon. În timpul exorcismului, când duhul necurat a fost ocărât pentru că îndrăznise să atace o credincioasă, acesta a răspuns ferm: „Am făcut-o cât se poate de îndreptățit, pentru că am găsit-o pe domeniul meu.“

Recunosc că în multe spectacole sunt lucruri atât plăcute cât și inocente în sine, chiar unele lucruri excelente. Explicația este simplă. Nimeni nu diluează otrava cu fiere. Lucrul blestemat este pus în delicatose bine asezonate și cu gust dulce. Așa că, fii atent când ai de gând să te duci la un spectacol, chiar dacă pare inocent.

Bucuriile creștinului, banchetul său de nuntă, urmează să vină. Nu ne grăbim să obținem toate plăcerile posibile din viață. Noi putem avea tot atât de puțină părtașie cu lumea în distracțiile ei cât are ea cu noi în închinarea noastră.

Domnul a spus: „lumea se va bucura; voi vă veți întrista“ (Ioan 16:20). Să deplângem nedreptatea dominantă în lume, în timp ce aceasta este veselă, pentru ca în ziua judecății asupra lumii să ne putem bucura.

Nimeni nu poate avea plăcerile ambelor vieți. Nu căuta zilnic în ziare să vezi ce distracții poți avea, ci ia-ți crucea zilnic și urmează-L pe El.

19 NOIEMBRIE

„A venit mirele: cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă.“
Matei 25:10

Noi, cei care trăim la cinci sute de ani după Reformă, înțelegem cu dificultate gândirea creștinilor din Evul Mediu.

În secolul al XIII-lea nimeni nu ar fi contestat cuvintele scrise de un călugăr al vremii: „Toți au dreptul să intre în familia lui Hristos, dacă întrebuințează cum se cuvine sângele Răscumpărătorului lor și laptele Sfintei Fecioare, mama lor; da, sângele acela iubit care îi încurajează pe martiri și le alină chinurile și laptele acela de fecioară care îndulcește amarul paharului nostru prin îmblânzirea mâniei lui Dumnezeu.“

Scripturile erau necunoscute aproape total. Ele ne vorbesc despre puterea curățitoare a sângelui lui Hristos. Puterea salvatoare a laptelui Mariei este doar o închipuire omenească.

Pe vremea aceea oamenii le plăcea foarte mult să venereze femei sfinte mai neînsemnate. Poate că au mers prea departe în privința aceasta, deși multe dintre ele erau personalități frumoase.

Wartburg, orașul cunoscut acum doar ca fiind locul în care a predicat Luther, a fost și locul în care a crescut și s-a rugat Sfânta Elisabeta a Ungariei. Ea a înălțat un spital, care încă poate fi văzut la porțile palatului, astfel încât, în splendoarea statutului său regal, să nu uite niciodată nefericirea omenească.

Ultimele sale cuvinte au fost: „A sosit momentul în care Dumnezeu Își cheamă prietena la ospățul de nuntă. Mirele Își caută mireasa. Tăcere, tăcere.“
Era 19 noiembrie.

20 NOIEMBRIE

„... bărbații... să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor.“

1 Petru 3:1

Într-o zi de sabbat, Rabbi Meir se duse la sinagogă. În timp ce el era acolo, cei doi băieți ai săi au urcat într-un copac, au căzut și au fost găsiți morți sub pomul acela. Soția lui, Beruria, a dus trupurile neînsuflețite într-o cameră de sus, le-a acoperit cu un cearșaf și s-a dus jos să pregătească cina pentru soțul ei.

Când s-a întors acasă, el a spus rugăciunile prevăzute, s-a așezat la masă și a întrebat de copii. Ea a răspuns: „Ei, sunt copii. La ce te poți aștepta de la ei?“

După ce au terminat de mâncat, ea a spus: „Trebuie să te întreb ceva. O vecină mi-a dat spre păstrare o pereche de cercei scumpe, pentru că soțul ei este un bețiv și s-ar putea să-i vândă. Acum soțul ei a murit și mi-a cerut să-i dau cerceii înapoi. Eu i-am îndrăgit. Când tu nu erai acasă, mă împodobeam cu ei și-i purtam în fața oglinzii. Erau una din bucuriile mele. Ar trebui să-i dau înapoi?“

Rabinul a răspuns: „Cred că ar trebui să-i dai înapoi și să-i mulțumești pentru privilegiul de a-i fi avut atâta timp.“

Apoi ea a spus: „Vino cu mine. Vreau să-ți arăt cât de frumoși sunt.“

Ea l-a luat și l-a dus în camera de sus, a tras cearșaful la o parte și a spus: „Acestea sunt pietrele prețioase. Ne-am bucurat de timpul avut cu ei. Să-i dăm acum înapoi proprietarului lor, cu mulțumiri.“

El a răspuns: „Binecuvântat este soțul care are o soție înțeleaptă. Dumnezeu a dat, Dumnezeu a luat, fie Numele Domnului lăudat.“

Să ne acceptăm și noi pierderile la fel.

21 NOIEMBRIE

„Pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu.“

2 Corinteni 9:7

Un creștin i-a spus fratelui său în credință: „Pun deoparte în fiecare duminică ce trebuie să dau la biserică. Dacă ceva mă împiedică să merg, îi dau banii soției să-i ducă ea sau îi păstrez pentru data viitoare și adaug zeciuiala la darul de săptămâna următoare. Tu cum procedezi în această privință?“

Fratele a răspuns: „Înainte de a merge la biserică, îngenunchez cu familia acasă și Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru privilegiul de a trăi într-o țară liberă în care pot merge la casa lui Dumnezeu. Îi mulțumesc pentru pastor, pentru efortul misionar al congregației noastre și pentru toate celelalte lucruri. Apoi decid cât să dau și aduc la altar.“

După un timp, cei doi creștini s-au întâlnit din nou. Al doilea a spus: „Am încercat metoda ta. Este minunată. După ce m-am rugat și I-am mulțumit lui Dumnezeu înainte de a decide cât să dau la biserică, am descoperit că suma pe care o puneam deoparte era mereu prea mică, când mă gândeam la favorurile primite. Am mărit suma pe care o dăruiesc. Binecuvântările s-au înmulțit pe măsură. Găsesc o bucurie extraordinară în a dărui. Sunt mai fericit decât oricând.“

Dăruiești la întâmplare sau sub călăuzirea lui Dumnezeu?

22 NOIEMBRIE

„Am venit ... să împlinesc [Legea].“

Matei 5:17

Shun Shauk, fost președinte al Societății Biblice Japoneze, spune următoarea întâmplare.

La sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, soldații au fost întâmpinați foarte călduros în Shinmanbuke, un sat de pe insula Okinawa. Casele și străzile din sat erau curate, așa cum se mai întâlneau altundeva, iar locuitorii păreau mai fericiți decât alți japonezi.

Diferența se datora faptului că în urmă cu treizeci de ani, prin acest sat trecuse un misionar american. Nu putea să stea mult. Le spusese câteva cuvinte și le lăsase o Biblie.

Doi frați, Shosei și Mogon, au început să trăiască în conformitate cu ce era scris în această carte, deși nu comunicau în niciun fel cu alți creștini din altă parte. Ei L-au găsit pe Mântuitorul în carte și I-au împlinit poruncile. Au prezentat altora mărturia lor. Unul dintre frați a devenit primarul satului, iar celălalt, învățător. Biblia era citită în fiecare zi la școală. Satul era administrat conform Bibliei.

Capelanul american a văzut că Biblia veche de treizeci și șapte de ani fusese folosită bine și schimbase viața unui sat întreg.

Biblia ta rămâne adesea pe un raft? Ți-a schimbat viața? Ai luat hotărârea de a învăța în fiecare zi din ea și de a pune în practică imediat cele învățate? Aduci învățăturile ei în școala ta, în fabrică, în comunitate?

Dacă nu ți-ai folosit cu înțelepciune Biblia până acum, învață acest lucru de la acei frați japonezi.

23 NOIEMBRIE

„O! de ați asculta azi glasul Lui! «Nu vă împetriți inima...»“
Psalmul 95:7, 8

Un tânăr i-a spus mamei lui: „Nu pot accepta Biblia. Conține atât de multe lucruri pe care nu le pot înghiți. Pur și simplu nu au sens.“

Mama i-a răspuns: „Când erai în război, la un moment dat mi-ai scris: «Scrisorile tale îmi descriu o situație care este de neînțeles pentru mine. Este adevărat că sunt plecat de acasă de trei ani. Aș înțelege, poate, dacă aș fi cu tine.»“

Măsura în care Biblia este de neînțeles pentru noi arată de cât timp și cât de departe suntem de casa noastră cerească, ale cărei gânduri sunt exprimate în Biblie. Întoarce-te în casa părintească și vei înțelege.

Fă acest lucru imediat!

Tiranul grec Archacus era în drum spre o petrecere când cineva i-a înmănat o scrisoare spunându-i: „Este foarte importantă.“

El a răspuns: „Lucrurile importante le las pentru mâine.“ La scurt timp după aceea, în timp ce el era beat, pumnalul unui asasin i-a străpuns inima. Sângele lui a căzut pe scrisoarea care conținea un avertisment referitor la complot.

Forțele răului caută să ne țină multă vreme la distanță mare de casa Tatălui ceresc, pentru a ne menține mințile confuze aici, unde sfârșitul este moartea veșnică.

Ascultă avertismentul! Întoarce-te!

24 NOIEMBRIE

„Doamne, învață-ne să ne rugăm.“

Luca 11:1

Când eram eu doar un tânăr creștin am fost învățat că dacă te duci la o întâlnire de rugăciune pentru ploaie în vreme de secetă, trebuie să-ți iei umbrela cu tine. Aceasta ar fi fost o dovadă de credință.

Mai târziu, am citit în Talmud că marele preot evreu, când intra, o dată pe an, în Sfânta Sfintelor, totdeauna își încheia rugăciunea prin cuvintele: „Doamne, nu asculta rugăciunile călătorilor.“

Fiecare călător dorește vreme frumoasă pentru ziua în care călătorește. Cum ar arăta lumea dacă Dumnezeu ar trebui să dea sau să oprească ploaia în funcție de noi, dacă noi ne-am luat umbrela sau nu?

Îl prefer pe acel preot care, atunci când i s-a cerut să se roage pentru ploaie a spus: „Nu atâta timp cât vântul bate în această direcție.“

Domnul nostru a spus: „Vântul bate încotro vrea.“ În natură acționează legi obiective. A te ruga pentru ca vremea să fie altfel pentru că nu se potrivește cu scopul tău este la fel de greșit cu a te ruga să nu mai fie patru rezultatul lui doi ori doi.

Marea rugăciune a creștinilor este: „Facă-se voia Ta!“ Ilie putea aduce ploaia. Isus putea să mustre vânturile. Vrei să-i imiți? N-o poți face la nivelul tău. Trebuie să devii o personalitate spirituală puternică, care cunoaște voia lui Dumnezeu despre vreme. Trebuie să cunoști lucruri pe care meteorologii nu le cunosc.

25 NOIEMBRIE

„Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume.“

Ioan 17:6

Călugărul Paulinus se afla la curtea lui Edwin, rege al Northumbriei, în anul 627 d.Hr., încercând să-l convingă pe rege să accepte creștinismul. Regele era cu mintea împărțită în această privință, până când i-a vorbit unul dintre luptătorii săi.

„Mi se pare că viața prezentă a omului pe pământ, o, rege, în comparație cu timpul care ne este necunoscut, este precum trecerea rapidă în zbor a unei vrăbii prin casa aceea în care stai să cizezi iarna cu nobilii tăi, în timp ce focul arde în mijloc, sala este bine zăvorâtă, dar furtunile reci sau ploaia urlă pe afară. Vrăbia, care intră în zbor pe o ușă și iese imediat pe alta, în timp ce este înăuntru este la adăpost de furtunile de gheață, dar după un scurt răgaz de vreme bună, ea dispare imediat din fața ochilor tăi, trecând din nou din iarnă în iarnă. Deci această viață a omului apare pentru scurtă vreme, dar despre ce urmează sau despre ce a fost înainte nu știm nimic. Deci, dacă această învățătură nouă ne spune ceva mai sigur, s-ar părea că este drept să fie urmată.“

Învățătura nouă, învățătura lui Hristos, răspunde la această căutare. Isus ne-a făcut cunoscut numele Tatălui (Ioan 17:6). Cunoașterea acestui nume deschide toate ușile pentru un suflet, aici și în veșnicie. În toată literatura străveche a tuturor popoarelor persistă credința că, dacă unui om îi este cunoscut numele real al unui lucru, puterile acelui lucru sunt sub controlul său. Ideea era corectă. Când cunoaștem formula chimică, numele de familie al unui lucru, putem să acționăm pe baza acestei cunoașteri.

Prin Isus noi știm că Dumnezeu este dragoste. Dragostea lui Dumnezeu este cheia pentru rezolvarea enigmei.

26 NOIEMBRIE

„Era tăcere...”

Iov 4:16 (KJV)

Un student s-a dus la un mare înțelept și i-a spus: „Stăpâne, învață-mă despre Dumnezeu.”

Înțeleptul a rămas tăcut.

Studentul l-a rugat din nou: „Stăpâne, învață-mă despre Dumnezeu.”

Înțeleptul tot tăcut a rămas.

Când a fost întrebat de student a treia oară, înțeleptul a spus: „Te-am învățat despre Dumnezeu. Sunt tăcut.”

A-L pune pe Dumnezeu în cuvinte este ca și cum ai încerca să prinzi valurile cu o plasă de pescuit. Cuvintele au apărut din nevoia omului de se înțelege cu ceilalți în vânătoare, producție și relații personale. Nu putem să ne lipsim de ele, dar trebuie să fim conștienți de faptul că atunci când Îi aplicăm lui Dumnezeu cuvinte omenești precum „Stăpân, Tată, dragoste”, ele pot aduce conotații greșite. Un stăpân poate fi un exploatare. Lui Luther îi era foarte greu să spună rugăciunea „Tatăl nostru” pentru că nu-i plăcea să-L numească pe Dumnezeu „Tată”. Tatăl lui fusese foarte dur cu el. Dragoste? Iubesc plăcinta cu mere și îmi iubesc câinele. Este același sentiment care I se aplică lui Dumnezeu?

Când Livingstone a vrut să le explice sălbaticilor că Dumnezeu este dragoste, nu a putut s-o facă pentru că ei nu aveau cuvântul „dragoste” în limba lor. El a aflat că lucrul pe care îl apreciau cel mai mult era carnea din brațul unui om când era afumată. Numeau acest lucru „unboy”. Livingstone a rostit o predică celebră de-a lui cu titlul „Dumnezeu este cel mai bun «unboy»”. A fost criticat pentru acest lucru. Dar el a făcut ce făcuse apostolul Ioan înaintea lui când Îl numise pe Dumnezeu „dragoste”.

Dragostea este un sentiment omenească. Crede cineva că Dumnezeu este un sentiment? Pentru că era cel mai înalt sentiment cunoscut de oameni, Ioan I l-a aplicat lui Dumnezeu, așa cum Livingstone a folosit cuvântul „unboy”.

Cât privește ce este, în esență, Dumnezeu, vei ști când vei păstra tăcerea.

27 NOIEMBRIE

„Dumnezeu a găsit cu cale... să descopere în mine pe Fiul Său.“
Galateni 1:15, 16

Ce trebuie să facă un om pentru a-L descoperi pe Fiul lui Dumnezeu în sine? Cum poate recupera chipul lui Dumnezeu în care a fost creat și care a fost întinat de păcat? Nu se poate.

Un actor îl joacă pe Othello. Poate că nu a avut niciodată ocazia să fie gelos și nu a cunoscut acest sentiment. El încearcă să joace rolul unei personalități care îi este total străină naturii sale: prototipul unui bărbat gelos. Personajul jucat, rolul Othello, nu ar putea schimba niciodată caracterul actorului. Actorul poate decide oricând să nu-l mai joace pe Othello.

Fiecare dintre noi este în primul rând ceea ce este. În al doilea rând, adoptă atitudini diferite în viață – aceea a unei persoane care se joacă cu păcatul, cea a unui păcătos împietrit, cea a unui păcătos care se pocăiește. Niciunul dintre aceste roluri nu poate decide ce ar trebui să fiu eu. Acel „eu“ fundamental decide ce rol joacă.

Toată schimbarea începe atunci când Othello jucat de mine nu se mai ia în serios. El știe că nu o iubește, de fapt, pe falsa Desdemona și că nu a ucis-o niciodată – că întreaga scenă este un joc actoricesc. Atunci personalitatea ta reală, Fiul lui Dumnezeu din tine, va apărea în toată frumusețea sa. Omul cel vechi, cel care interpreta un rol, va fi dispărut.

Este scris, în pilda fiului risipitor, că atunci când fiul a decis să se întoarcă la tatăl său, el „și-a venit în fire“ (Luca 15:17). Fiecare întoarcere la Dumnezeu este o întoarcere la sinele tău real.

28 NOIEMBRIE

„Plângeți cu cei ce plâng.“

Romani 12:15

Un creștin a fost înjunghiat grav. Făptașul a fost prins de poliție și dus să fie confruntat cu victima sa care era în spital. Poliția l-a asigurat pe creștin: „Omul acesta își va primi pedeapsa cuvenită. Va sta în închisoare.“

Creștinul a replicat: „Ce onoare pentru mine să-l întâlnesc acum. Isus a spus că dacă vizitezi pe cineva în închisoare e ca și când l-ai vizita pe El.“ Creștinul s-a plecat în fața atacatorului său și a murit.

Pleacă-te în fața oricui suferă, chiar dacă suferă pentru că ți-a făcut rău. Isus, Omul suferinței, îi înțelege deplin pe cei ce suferă.

În Talmud este scris: „Când un om nedrept persecută un om drept, Dumnezeu este de partea celui drept și persecutat. Dacă un om nedrept persecută un alt om nedrept, Dumnezeu este de partea celui nedrept care este persecutat. Dacă un om drept persecută un om nedrept, chiar și atunci Dumnezeu este de partea celui persecutat.“

Fii totdeauna de partea celui înfometat, chiar dacă i-ar fi foame pentru că este leneș. Fii de partea celui însetat, chiar dacă a neglijat să sape o fântână. Fii de partea celui dezgolit, chiar dacă și-a pierdut hainele la jocuri de noroc. Fii de partea celui bolnav, chiar dacă și-a distrus sănătatea prin viciu. Fii de partea deținuților, chiar dacă sunt criminali, numai ai grijă să nu le arăți o favoare mai mare decât victimelor lor, care au fost și ei oameni persecutați pe nedrept.

29 NOIEMBRIE

„Vindeți ce aveți și dați milostenie.“

Luca 12:33

Omul cel bogat din parabolă era îmbrăcat cu haine frumoase de in, care, conform celor scrise în Apocalipsa 19, simbolizează neprihănirea sfinților. Acest om avea înfățișarea exterioară a unui om neprihănit, dar nu putea fi recunoscut ca atare pentru că era nepăsător față de săraci.

Toți creștinii din țările industrializate sunt în pericol de a comite același păcat. Țările în curs de dezvoltare primesc doar cincisprezece la sută din prețul final de vânzare al produsului lor. Națiunile producătoare primesc numai unsprezece cenți pentru fiecare dolar pentru bananele vândute țărilor bogate. Modelul colonial conform căruia țările sărace furnizau materie primă ieftină și alimente de la tropice pentru țările bogate industrializate este încă în vigoare. Între 1963 și 1971, Sri Lanka a pierdut 45 de milioane de dolari în exportul de ceai către Marea Britanie, din cauza scăderii prețurilor, de două ori mai mult decât a oferit Marea Britanie sub formă de ajutoare.

În țările subdezvoltate este și multă nedreptate socială. Cei mai bogați oameni din aceste țări, reprezentând zece la sută din populația lor, au patruzeci la sută din venitul total, în timp ce cei mai săraci, care alcătuiesc patruzeci la sută din populație, au doar doisprezece la sută din venitul total.

Creștinul trebuie să reducă, la nivel individual, consumul. Lucrul normal pentru un creștin, oricare ar fi venitul său, este să nu cheltuiască pentru sine și familia sa mai mult decât venitul mediu al unui cetățean al țării sale. Orice trece peste acest prag este lux.

Ambrozie scria: „Dacă fratele tău suferă de foame în timp ce tu ai posibilitatea de a-l ajuta, ești un hoț; și dacă moare de foame, ești un ucigaș.“

30 NOIEMBRIE

„Împărăția cerurilor este a celor ca ei [copilași].“

Matei 19:14

Unul dintre cele mai triste momente din viața unui părinte este acela când observă că propriul copil este retardat. Pentru ei redau următoarea poveste adevărată, citată din cartea lui Fritz Rienecker, *The Best Is Still to Come* (Sonne und Schild, Wuppertal).

Catherine a fost îngrijită douăzeci de ani într-un cămin pentru copii retardați. Copila fusese total debilă mintal de la început și nu scosese niciodată niciun cuvânt, doar vegetase. Fie se uita fix, în tăcere, la ziduri, fie făcea mișcări dezordonate. Toată viața ei se reducea la a mânca, a bea, a dormi. Părea că nu participa deloc la ce se întâmpla în jurul ei. A fost nevoie să-i fie amputat un picior. Personalul i-a urat toate cele bune lui Cathy și a sperat că Domnul o va lua curând la El.

Într-o zi, medicul l-a chemat pe director să vină de urgență. Catherine era pe moarte. Când au intrat amândoi în cameră, nu-și puteau crede urechilor. Catherine cânta imnuri creștine pe care le auzise și le alesese doar pe acelea potrivite pentru cineva aflat pe patul de moarte. Ea repeta la nesfârșit cântecul german: „Unde își găsește sufletul țara natală, odihna sa?“ A cântat o jumătate de oră, cu chipul transfigurat, apoi a murit liniștită.

Deci doar a părut că ea nu era receptivă la ce se întâmpla în jurul ei. Din punct de vedere medical, cazul ei a fost o enigmă. Dumnezeu a ridicat o dată vălul pentru a-i încuraja pe părinții copiilor cu handicap. Dumnezeu nu face greșeli. Cel care se îngrijește de vrăbii a aranjat ca și cei cu retard mental să aibă un loc în Cer.

1 DECEMBRIE

„Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului.“
Geneza 2:7

Omul nu este făcut pur și simplu din pământ (*eretz* în ebraică, din care provine și cuvântul englezesc „earth“, pământ). El este făcut din sol. Cuvântul ebraic este *adamah*, care la origine însemna sol excepțional de bun. Solul paradisului este numit *adamah* în Geneza 2:9. Mai există și sol deșertic sau stâncos. Dumnezeu a folosit solul cel mai bun, în care creșteau pomii din paradis, chiar și pomul vieții, pentru a face omul din el. Potențialul omului este uriaș.

Apoi Dumnezeu i-a suflat în nări „suflare de viață“. Ebraica nu are singular pentru „viață“. Evreii foloseau cuvântul *haiim*, care este un plural și înseamnă „vieți“. Dacă ai dori să scrii o carte nereligioasă în ebraică, în care să spui că omul are o singură viață, nu ai putea s-o faci pentru că limba ebraică nu are o formă de singular pentru „viață“. Dumnezeu l-a înzestrat pe om cu vieți: cu viață spirituală și viață trupească, cu viață în lumea aceasta și viață în lumea viitoare.

Omul trebuie să fie excepțional dacă se spune despre el că este numai puțin mai prejos decât un înger (Psalmul 8:5). În ebraică versetul este: „Tu l-ai făcut puțin mai prejos decât Dumnezeu [*Elohim*].“

Luând în calcul dimensiunile sale trupești, omul este doar un fir de praf în acest univers, dar cine îi poate exprima măreția? Blaise Pascal scria: „O suflare, o picătură de apă îl pot omorî pe om. Dar chiar dacă universul l-ar distruge, omul este mai mare decât universul; pentru că omul știe că moare, în timp ce universul nu știe că îl omoară pe om.“

Amintește-ți de măreția ta și mulțumește-I Creatorului care ți-a dat-o.

2 DECEMBRIE

„Pentru ca bucuria Mea să rămână în voi.“

Ioan 15:11

Se spune că un bărbat care suferea de depresie melancolică s-a dus la psihiatru care i-a recomandat să călătorească frecvent.

Pacientul a răspuns: „Eu călătoresc tot timpul, dar nu mă ajută.“

„Un pahar cu vin băut la o petrecere veselă este de ajutor“, a spus doctorul.

Replica a fost: „Beau butoaie de alcool și tot trist rămân.“

Doctorul a avut o idee: „Este un clown în oraș, are un talent inegalabil. Oamenii nu-și pot stăpâni râsul când spune glume și face tot felul de trucuri. Petrece serile acolo.“

Pacientul a spus: „Eu sunt clownul acela. Îi înveselesc pe toți, numai pe mine, nu. Și bucuria celor care mă privesc nu durează.“

Bucuriile pe care le oferă această lume sunt iluzorii pentru că în adâncul inimii noastre noi știm că sunt doar metode de a evita faptul că suntem oameni condamnați la moarte, oameni împovărați de vină. Când râdem, în noi stăruie amintirea faptului că i-am făcut pe alții să plângă.

Numai Dumnezeu poate da bucurie reală. El a arătat, prin Învierea lui Hristos, că a iertat toate păcatele noastre. Isus, Domnul nostru, „a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți“ (Romani 4:25). Învierea lui Isus este o garanție că vom învia și noi pentru că suntem ai Lui. Avem o bucurie interioară care continuă chiar și fără stimulente exterioare.

3 DECEMBRIE

„Și faptele firii pământești sunt ... preacurvia, curvia, necurăția...”

Galateni 5:19

Un predicator a fost întrebat la o întâlnire cu studenții: „Ce e rău în a avea relații sexuale înainte de căsătorie? Oricine încearcă patru sau cinci costume înainte de a cumpăra unul. De ce să nu încerc sexul cu patru sau cinci fete înainte de a mă căsători cu una dintre ele?”

Predicatorul a răspuns: „Este o fisură în judecata ta. În același mod, o fată trebuie să încerce patru sau cinci tineri înainte de-l lua pe unul de bărbat. Deci, într-un final, cumperi un costum uzat în loc de unul nou.”

Sexul premarital nu este o pregătire pentru căsătorie. Ar trebui hoția să fie o pregătire pentru o viață cinstită? Cum ar putea actul de a poseda sexual o persoană, neînsoțit de dragoste, să te pregătească pentru o viață întemeiată pe cel mai înalt sentiment de afecțiune dintre două persoane de sex opus?

Păcatele sexuale sunt frecvente astăzi. Ele pot fi iertate cu ușurință, la fel ca alte păcate. Isaia spunea: „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre” (53:5) – fărădelegi de orice fel, inclusiv sexuale. Dar după ce sunt iertate, să nu continuăm în ele. Prețul pentru legăturile extraconjugale este mult prea mare.

Gândește-te doar la soarta copiilor născuți fără un cămin stabil, abandonați. Gândește-te la întristarea provocată părinților tăi și părinților celeilalte persoane.

Pentru a evita păcatul sexual, practică igiena spirituală. Fii exigent în ce privește alegerea cărților, revistelor pe care le citești, a programelor sau filmelor pe care le vezi. Uplete-ți ziua până la refuz cu acte de slujire față de Domnul și față de semenii tăi.

4 DECEMBRIE

„Pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui.“

Efeseni 5:30

Pentru că suntem mădulare ale trupului Său, noi trebuie să fim activi în continuarea misiunii Sale astăzi.

Cu câțiva ani în urmă, un tânăr implicat activ în sport a suferit un accident în urma unei sărituri în apă și a rămas paralizat de la gât în jos. Minteia lui trimitea semnale membrilor ca să răspundă la dorința din inima sa de a se implica în continuare în alte activități, dar brațele și picioarele îi rămâneau inerte și lipsite de viață în scaunul său cu roțile.

Mai tragic și dureros de trist este gândul de a-L vedea pe Hristos stând și privind omenirea, mintea Lui nobilă, trimițând semnale către membrele Sale să arate dragoste și îndurare, numai pentru a vedea că acestea sunt paralizate, în teamă și neglijare.

Cu multă vreme în urmă, El a vindecat un om paralizat. Astăzi El este făcut neputincios de aceeași maladie a trupului Său, care este Biserica.

Să împlinim fără întârziere toate comenzile date de mintea Sa, amintindu-ne că noi suntem mădularele Sale.

5 DECEMBRIE

*„Pentru El [Hristos] am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi.“
Filipeni 3:8*

Descoperi cu ușurință ce fel de creștin este un om dacă pierde bani, faimă, sănătate etc. El ar trebui să considere toate lucrurile ca pe un gunoi. Cine se mânie când scapă de gunoiul care face ca totul în jur să miroasă deranjant?

Trist este faptul că aceste cuvinte biblice, care erau o realitate pentru Pavel, sunt doar o frază oarecare pentru cei mai mulți dintre noi. Până și bisericile încearcă să acumuleze gunoi. Au fost încercări de reformare în această privință, dar toate au eșuat. Francisc de Assisi și Ioachim de Fiore, întemeietorii unor ordine religioase, care aveau drept regulă supremă sărăcia, și-au dat demisia de la conducerea acestora când au văzut că au eșuat.

Banii, dragostea de faimă, atașamentul față de ființe intră într-o mare competiție cu Dumnezeu. În cazul celor mai mulți oameni, Dumnezeu pierde în această competiție.

Un prinț se lăuda celor din jurul său cu bogățiile pe care le avea. Un pastor prezent la întâlnire l-a întrebat: „Înălțimea voastră, sunteți amabil să primiți această broșă și să mi-o înapoiți când ne vom întâlni în veșnicie?“

Prințul a răspuns: „Cum poți să-mi ceri așa ceva? Nu pot să iau nimic cu mine.“

„Așa este“, a răspuns pastorul. „Ne lăudăm cu ce nu ne aparține și am putea pierde azi, în loc să acumulăm ce are valoare eternă.“

În India a fost găsită următoarea inscripție: „Isus, binecuvântat să-I fie numele, a spus: «Această lume este un pod. Treci peste el, dar nu-ți construi o casă aici.»“

Mori față de lucrurile acestei lumi înainte de a muri. Consideră că toate lucrurile sunt într-adevăr ca un gunoi, pentru a-L putea câștiga pe Hristos.

6 DECEMBRIE

„Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre.“

Romani 5:5

În timp ce Isus mergea, într-o zi, pe străzile din Nazaret – spune o poveste musulmană – mulțimea arunca batjocuri asupra Lui. El și-a continuat drumul liniștit, spunând cu voce tare rugăciuni pentru toți cei care Îl insultau.

A fost întrebat cum de putea face acest lucru, iar El a răspuns: „Le dau singurul lucru pe care îl am în pungă.“

Sparge o sticlă plină cu lapte. Nu se va vărsa oțet din ea pentru că nu a fost oțet în sticlă. Cum ar putea să se reverse dintr-o inimă creștină cuvinte de ură și răzbunare? Creștinul nu trebuie să aleagă între mai multe opțiuni. El nu împlinește o poruncă a dragostei pentru că așa i-a poruncit Hristos. Dacă ar vrea să urască, nu ar ști cum, pentru că Dumnezeu i-a înnoit inima.

Primii ucenici L-au întrebat pe Domnul: „«Rabi, unde locuiești?»; «Veniți de vedeți», le-a zis El. ... în ziua aceea au rămas la El“ (Ioan 1:38, 39).

El nu putea să-i ducă la o locuință pe pământ. Nu avea niciuna. El locuiește acolo unde domnește dragostea, fie într-o colibă umilă, fie într-un palat. Isus i-a dus pe cei care întrebaseră la câteva astfel de cămine. Ei au înțeles și au devenit apostolii Săi.

7 DECEMBRIE

„Pentru întâia dată, ucenicilor li s-a dat numele de creștini în Antiohia.“

Fapte 11:26

Se spune că, odată, niște balene înotau în apropiere de țărmul Americii și s-au întrebat, filosofic, ce sunt ele cu adevărat. Apoi i-au auzit pe câțiva copii exclamând: „Uite! Balene!“ Atunci balenele au fost fericite. Își cunoșteau numele și prin asta își închipuiau că știu și ce sunt.

În același fel, unor credincioși le-a fost dat numele de „creștini“ de către oamenii de pe țărm și ei gândesc, în mod eronat, că acest nume dezvăluie realitatea lor interioară. Nu este așa. Domnul a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții“ (Ioan 13:35), nu pentru că purtați un nume oarecare.

În Alpii Italiani țăranii au obiceiul de a-și lăsa ușa deschisă în Ajun de Crăciun, încing cuptorul și așează cina pregătită pe masă, în caz că familia sfântă, urmărită de Irod, ar dori să se refugieze acolo.

Membrii tribului Ostjaks, un trib mongol de la hotarele Siberiei, zona în care erau deportați oameni sub conducerea țărilor și a bolșevicilor, pun totdeauna ceva de mâncare în afara ușii lor, când se duc la culcare, în caz că ar avea nevoie un prizonier care a evadat.

Noi suntem ceea ce suntem, nu cum suntem numiți. Isus și sfinții Săi sunt totdeauna fugari în această lume. Arătăm noi grijă față de cei aflați în nevoie? Ceea ce facem arată ceea ce suntem.

8 DECEMBRIE

„*Domnul este bun.*“

Psalmul 100:5

Una dintre cele mai vechi probleme din religie implică întrebarea: de ce există atât de multă suferință în omenire, dacă lumea este condusă de un Dumnezeu bun?

Răspunsul este mai simplu decât ne putem imagina. Dumnezeu este bun nu numai cu cei buni, ci și cu cei nemulțumitori și răi (Luca 6:35). Numai o bunătate atotcuprinzătoare este bună. Bunătatea arătată celor răi de obicei nu are are efectul de a-i schimba, dar adesea îi încurajează să continue în răutatea lor. Bunătatea lui Dumnezeu este răbdătoare și îndurătoare, iar acest lucru este folosit de cei răi pentru a comite noi fărădelegi. Dumnezeu a avut răbdare chiar și cu Hitler și Stalin și i-a răbdat decenii întregi. În tot acest timp, ei au practicat ucideri în masă.

Pentru ca lumea să fie bună, Dumnezeu ar trebui să înceteze să mai fie bun cu cei nelegiuți. Cine dintre noi ar îndrăzni să-I spună lui Dumnezeu: „Încetează să mai fii bun cu păcătoșii“, când ne știm răul din inimile noastre?

La nivel pământesc, cu mintea noastră omenească, nu există soluție pentru problema răului. Dumnezeu a pregătit totul. El nu este numai bun, ci știe și cum să răzbune. El are rezervată o zi a mâniei Sale. Lasă filosofarea în seama lui Dumnezeu – El are o minte mai bună decât a noastră – și îndepărtează-te cât poți de repede de mânia lui Dumnezeu.

9 DECEMBRIE

„Enoh a umblat cu Dumnezeu.“

Geneza 5:22

Nu te teme să urmezi un om pentru că a fost respins de biserică. Mulți sfinți au fost martirizați de Biserică și apoi canonizați. Oameni care s-ar fi opus Bisericii în timpul vieții sfântului și i-ar fi luat apărarea împotriva prelaților ar fi slujit mai bine cauza lui Hristos decât cei care s-au supus și au avut încredere în Biserică.

Ioana d'Arc a fost arsă pe rug de către Biserică. Celestine al V-lea a murit în închisoare. Se suspectează faptul că a fost ucis în închisoare din ordinul succesorului său, Papa Bonifaciu al VIII-lea. Sfântul Ioan al Crucii a fost tratat ca un nebun. Huss a murit pe rug, condamnat ca eretic. Alte câteva mii au suferit de aceeași soartă.

Atitudinea noastră față de Biserică trebuie să fie ambivalentă. Oricine Îl are pe Dumnezeu ca Tată, are biserica drept „mamă“ și îi datorează ascultare și dragoste. Și o mamă poate înnebuni. Biserica nu este doar o instituție divină; în același timp, ea este alcătuită din oameni care comit păcate grave în numele ei. Conducătorii de vârf ai Bisericii nu sunt scutiți de această posibilitate. Deci ascultarea față de Biserică are o limită, pe care ți-o va arăta rațiunea firească și călăuzirea Duhului Sfânt.

Idealul suprem pentru fiecare creștin este de a fi, asemenea lui Enoh, un om care umblă cu Dumnezeu. Contactul personal cu Dumnezeu este garanția împotriva unei vieți trăite în eroare.

10 DECEMBRIE

„Moise a zis Domnului: «Ah! Doamne, eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară.»“
Exod 4:10

De ce a ales Dumnezeu în calitate de mesager al Său un om cu vorbirea greoaie, un om fără elocvență? Rabbi Mohliver din Byalystock explică acest lucru prin aceea că, dacă El ar fi ales un orator elocvent, un astfel de om ar fi intrat într-o lungă discuție în contradictoriu cu faraonul și sfătuitoarii lui cu privire la relele psihologice și sociologice produse de sclavie, cu privire la valoarea emancipării, frumusețea religiei monoteiste și valoarea tradițiilor pe care le aveau evreii de la strămoșii lor etc.

Omul acela s-ar fi îndrăgostit de propriile discursuri. Ar fi fost inițiate tot mai multe dialoguri, asemenea dialogurilor nesfârșite și nefolositoare pe care le au diferite religii între ele. Rezultatul pentru evrei ar fi fost zero.

Datorită faptului că Moise se bâlbâia și putea să pronunțe fără dificultate doar câteva cuvinte, el a trecut direct la subiect și i-a spus lui faraon: „Lasă pe poporul meu să plece“. De asemenea oameni are nevoie Dumnezeu și azi.

Este ca și cum întreaga Biblie a fost scrisă de oameni care aveau dificultăți de vorbire. Ei au ales cuvinte monosilabice.

În Ioan 3:16, versetul central al Bibliei, sunt douăzeci de cuvinte monosilabice într-o singură propoziție și numai șase cuvinte cu mai mult de o silabă. În Ioan 3:17, sunt douăzeci și unu de cuvinte monosilabice și numai un cuvânt cu mai mult de o silabă. Nu cunosc nicio altă carte la fel.

Nu este importantă o carte de o mare elocință, ci o carte care ne aduce în inima adevărului.

11 DECEMBRIE

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu...”

Evrei 1:1

Budiștii din Japonia au o legendă conform căreia acum patru eternități, un rege pe nume Amida a ajuns la perfecțiunea unui Buddha, dar a refuzat să intre în binemeritata Nirvana până nu vor fi intrat în ea toate ființele. Ei cred că oamenii care nu pot ajunge la iluminarea perfectă din cauza păcatelor și grijilor lor multe, vor ajunge la ea prin meritele acestui sacrificiu, dacă repetă formula sacră *Namu Amida Buddha Butsu* (mă încred total în Amida Buddha).

Dumnezeu, care a inspirat în multe popoare aspirații exprimate în astfel de legende, a făcut o realitate din speranța păcătoșilor prin Isus. Înșuși numele Isus (în ebraică, *Jeshua*) înseamnă „mântuire”. Biblia ne asigură în mod repetat că oricine va chema numele Său va fi mântuit. Dumnezeu știe că suntem născuți în păcat și concepuți în nelegiuire, că nu ne putem mântui prin strădania proprie. Jertfa pe care Dumnezeu a împlinit-o la Golgota îi mântuiește pe păcătoși, cu condiția ca ei să cheme Numele Său, deoarece chemarea inimii lor este inspirată de dragostea Lui. Nu te aștepta la un răspuns atunci când Îl chemi. Chemarea ta este răspunsul pe care El ți l-a dat deja.

Un concert nu implică două elemente diferite – un pianist și un pian – ci mai degrabă, un eveniment unic, pianistul și pianul. Deci în actul credinței nu sunt două părți – păcătosul care apelează la Dumnezeu și Domnul care arată milă. Mila Sa te-a făcut să-L chemi. Este semnul acceptării tale. Crede acest lucru și vei trăi.

Roagă-te și pentru budiști pentru ca ei să cunoască singurul nume în care este mântuire.

12 DECEMBRIE

„Fiți, deci, milostivi, cum și Tatăl vostru este milostiv.“

Luca 6:36

Creștinul japonez Endo Shisaku povestește despre un misionar, Rodrigo, din timpul mării persecuții creștine din secolul al XVIII-lea. Când a fost arestat, a îndurat cu stoicism torturile și nu s-a lepădat de credință. În lăuntru său, însă, era tulburat de faptul că Dumnezeu păstra tăcerea și nu îi răspundea la rugăciuni. L-a implorat pe Isus măcar să-i reducă durerea, dar nu a primit niciun răspuns.

Într-o zi a fost pus în fața unui mare test. A avut de ales între a vedea zeci de creștini uciși în fața ochilor săi sau a le câștiga libertatea. Ei nici măcar nu ar fi fost obligați să-și nege credința, dar el trebuia să renunțe public la credința sa prin călcarea în picioare a unei imagini a lui Isus. Din dragoste pentru frații săi, el a ales ultima variantă. În momentul în care a făcut acest lucru, L-a auzit pentru prima dată pe Isus vorbindu-i, încurajându-l să salveze viețile fraților săi. Este în caracterul lui Isus să accepte să fie rănit, în toate vremurile, pentru ca alții să poată fi salvați. Când Pilat s-a oferit să-l elibereze fie pe Isus, fie pe Baraba, Isus a dorit mai degrabă eliberarea lui Baraba. Nu ar fi dorit El să-I fie călcată imaginea sub picioarele unui pastor astfel încât credincioșii nevinovați să nu moară?

Rodrigo a rămas creștin în ascuns și l-a adus la mântuire chiar și pe acela care îl trădase.

Soluția biblică este simplă. Este să înduri totul și să nu te lepezi niciodată de Domnul. Pe de altă parte, viața are complicațiile ei și nu este ușor să iei decizia corectă.

Să-i amintim cu dragoste, în rugăciune, pe conducătorii bisericilor oficiale din țările comuniste, care sunt numiți, în mod obișnuit, trădători din cauza cooperării lor cu guvernele atee. Mulți dintre ei au făcut-o cu gândul să-și salveze bisericile și turmele lor. Dumnezeu înțelege și este bogat în îndurare. Să fim și noi la fel.

13 DECEMBRIE

„Faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând.“
Filipeni 2:2

Cuvântul grecesc pentru pace, *eirene*, înseamnă, etimologic, „a vorbi din nou unul cu altul“. Oamenii nu ajung la o înțelegere pentru că nu-și vorbesc niciodată. Ei doar fac zgomot când sunt împreună, crezând că aceasta este o discuție. Își schimbă expresia de pe chip și cred că se înțeleg unii pe alții. Suntem străini chiar și în familiile noastre, și între prieteni. Trăim împreună zeci de ani fără schimbul normal de idei și țeluri. Ne folosim unii de alții, fiecare pentru scopurile sale. Nu iubim și nu suntem iubiți. Suntem singuri. Oamenii nu cunosc calea păcii.

Aceasta constă în a trece de la a face zgomot cu cuvinte la „realizare“. Am tradus astfel sensul real al cuvântul ebraic *ledaber* – a vorbi. Are ca rădăcină *davar*, care înseamnă nu numai „cuvânt“, ci și „lucru, realitate, cauză“. Un evreu trebuie nu doar să vorbească în cuvinte, ci și să comunice realitatea în cuvinte. Pentru „a cunoaște“ evreii foloseau același cuvânt ca pentru relația sexuală. Și în greacă, *gnosis* are ambele sensuri. Cunoști doar printr-o unire intimă, printr-o îmbrățișare iubitoare în care cei doi devin una. Atunci nu comunică doar prin cuvinte, ci și prin căldura părtașiei dintre două inimi arzătoare. Nu există posibilitatea certurilor în acel moment.

Mireasa din Cântarea Cântărilor spune: „Să mă sărute cu sărutările gurii lui!“ (1:2). Nimeni nu se poartă certa când gura îi e acoperită de sărutări.

Căută să ai întâlniri semnificative cu fratele, sora sau semenul tău. Să nu fie doar un schimb de cuvinte, ci o contopire reală. Atunci vom fi împlinit porunca: „Iubiți-vă unii pe alții așa cum v-am iubit Eu“ (Ioan 15:12). Isus nu ne-a spus numai cuvinte. El, Fiul lui Dumnezeu, a devenit om.

14 DECEMBRIE

„Ca să umple toate lucrurile.“

Efeseni 4:10

Armelle Nicolas era o țărancă analfabetă care a trăit în Franța în secolul al XVII-lea. Ea spunea: „Dumnezeu m-a trimis în lume cu unicul scop de a-L iubi. Prin harul Său, L-am iubit atât de mult încât nu pot să-L mai iubesc în felul oamenilor muritori. A venit vremea să merg la El ca să-L iubesc asemenea sfinților din Cer.“

Ea a ajuns la un nivel atât de înalt de dragoste prin practicarea prezenței continue a lui Dumnezeu.

Ea lua fiecare bucățică de hrană pe care alții o disprețuiau, bucurându-se că putea să lase lucrurile bune pentru alții. Când pregătea mâncarea pentru stăpâna ei, se gândea la Isus ca hrană pentru sufletul ei. Dacă vedea un câine care își urma cu credincioșie stăpânul, decidea și ea să facă la fel. Când vedea mieii tăcuți pe pășune, care se lăsau duși la tuns și tăiere, fără împotrivire, își amintea că Isus a fost Mielul lui Dumnezeu cu aceeași atitudine. Când vedea găina adunându-și puii sub aripile sale, își amintea că se putea compara cu unul dintre ei și că Isus dorea ca ea să fie la adăpostul Său. Când era încântată de frumusețea florilor, își amintea cuvintele prin care Domnul Se descria pe Sine: „Eu sunt un trandafir din Saron, un crin din văi“ (Cântarea Cântărilor 2:1). Peștele care înota în mare o învăța să înoate în oceanul dragostei Lui.

Toate lucrurile erau pentru ea alegorii ale realităților cerești. Astfel, ea a devenit o sfântă cu pregătire înaltă.

15 DECEMBRIE

„Nu fi prea neprihănit...”
Eclesiastul 7:16

Petru a vărsat câteva lacrimi din cauza lepădării Sale de Isus. Când s-a întâlnit cu Domnul înviat nici măcar nu și-a cerut scuze. Regretul lui Iuda era de un tip cu totul diferit. El le-a mărturisit preoților că trădase sânge nevinovat. Petru nu s-a dus înapoi, la slujitoarea înaintea căreia se lepădase de Isus, ca să îndrepte lucrurile. Iuda a dat înapoi banii pe care îi primise pentru trădarea sa. Sunt foarte puțini cei care repară lucrurile în felul acesta.

Contrar oricărei logici, Petru a primit har și a devenit un prinț printre apostoli. Iuda, după ce a făcut mult mai mult decât să plângă un pic, a rămas fără har și s-a sinucis.

Aceasta este mereu soarta celor care sunt prea neprihăniți, care exagerează cu pocăința, care acumulează fapte de penitență, în loc să se încreadă pur și simplu în jertfa lui Hristos, nu numai pentru iertarea păcatelor, ci și pentru a îndrepta efectele acestora.

În cartea Levitic, cuvântul ebraic folosit pentru păcatele dintre oameni este *asham*, dar și ceea ce trebuia să dea înapoi hoțul proprietarului păgubit este tot *asham*. Isus este numit *asham* în marea profeție din Isaia 53. El nu este doar jertfa pentru păcatele noastre, ci și Acela care repară pagubele. El poate da perle pentru fiecare lacrimă pe care am provocat-o cuiva; El poate da viață nouă celor pe care i-am ucis; El poate da bogății cerești celor de la care am furat comori pământești. Nu săpa prea adânc în trecutul tău – nici măcar pentru a-l îndrepta – dacă nu o poți face cu o inimă ușoară și încrezătoare. Nu face calea sfințeniei prea dificilă pentru tine.

Iuda a procedat așa și a eșuat. Petru nu a stat să se gândească prea mult la păcatele lui și a câștigat. El a vărsat lacrimi de pocăință, L-a întâlnit pe Domnul înviat și a văzut că rămăsese prietenul lui Isus, astfel că păcatul trecutului fusese rezolvat. Nu mai era o povară pentru el.

16 DECEMBRIE

„Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!“

Matei 26:24

Ar fi fost mai bine pentru mine să nu mă fi născut? Să presupunem că sufletul este preexistent, că a existat în altă sferă înainte de a fi născut pe pământ. Să presupunem că aş fi ştiut mai dinainte toate păcatele pe care le voi comite în viaţă şi tot lanţul de suferinţe şi întristări pe care acestea le vor provoca. Să presupunem că aş fi cunoscut toate nenorocirile de care aş fi avut parte în viaţă şi posibilitatea unei veşnicii în iad. Dacă aş fi avut de ales, aş fi ales să nu fiu născut. Isus a spus despre Iuda: „Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!“ A avut Iuda posibilitatea de a alege?

Noi aparţinem unui Stăpân a cărui putere este absolută. El nu primeşte sfaturi de la nimeni. Noi ne-am născut fără să fim consultaţi. Viaţa noastră va avea o durată pe care nu noi o decidem. Nu decidem noi nici când vom avea o stare care să-l conducă pe unul dintre noi la sinucidere. Vom fi judecaţi, fie că ne place, fie că nu. În loc să începem o ceartă inutilă cu acest Stăpân, mai bine să ne pregătim să ne întâlnim cu Dumnezeu nostru.

Nu există altă pregătire pentru veşnicie decât să dobândim viaţa veşnică acum prin credinţa în sângele lui Hristos. În prezenţa lui Iuda, Isus a spus: „Acesta este sângele Meu care se varsă pentru voi“. Şi Iuda ar fi putut lua parte la legământul indestructibil în acest sânge. Lui Isus nu Îi este ruşine să-i numească pe păcătoşi fraţii săi. Nu I-ar fi fost ruşine nici să-l numească pe Iuda frate. Îl numise prieten.

Numai când te gândeşti la viaţa aceasta ca la un preludiu pentru viaţa veşnică în Paradis, devine naşterea alegerea corectă. Am de ales, până la urmă. Pot să fiu născut din nou. Pentru asta spun „da“. De data aceasta, intru în viaţă fiind de acord, cu bună ştiinţă, cu decizia lui Dumnezeu de a fi alesul Său.

17 DECEMBRIE

„Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință.“

Isaia 53:10

Tereza de Lisieux stătea la rugăciunile de seară în fața unei surori care avea o boală nervoasă. Aceasta scotea mereu un sunet ușor, ciudat, care semăna cu cel scos de frecarea a două scoici între ele. Acest zgomot ușor o deranja pe Tereza, dar nu a muștrat-o niciodată pe cea care îl scotea, nici măcar cu o privire. Ceva în lăuntrul ei îi spunea să rabde de dragul dragostei lui Dumnezeu și să o cruțe pe sora ei de momente de stânjeneală. Numai că nu putea ignora sunetul deranjant. Sudoarea curgea pe ea în timp ce încerca din răspuțeri să se roage, în ciuda a ceea ce auzea, dar fără folos.

Apoi Terezei i-a venit ideea să-i placă acest sunet exasperant. În loc să încerce în zadar să nu-l audă, ea s-a dedicat ascultării lui cu atenție, ca și cum sunetul acela ar fi fost cea mai încântătoare muzică și rugăciunea ei consta în oferirea muzicii către Dumnezeu.

Este greșit să încerci să scapi de anxietate și necazuri prin speranțe deșarte sau prin certuri cu cei care te tulbură. Ar trebui nu doar să rabzi suferințele, ci și să le iubești în mod pozitiv.

Prin faptul că i-a dat lui Avraam porunca de a-și sacrifica fiul, Dumnezeu i-a oferit acestuia și fericirea suplimentară a unei călătorii de trei zile pentru zidirea altarului, timp în care să se bucure pentru mai multă vreme la ideea că I-l dăruiește Stăpânului pe copilul său preaiubit. Ar fi putut să pună lemnul pentru foc pe spinarea unui măgar, dar Isaac a preferat să-l care el singur până sus pe deal. Marile sacrificii ar trebui să fie purtate nu cu răbdare, ci cu încântare.

Însuși Tatăl ceresc, pentru că era necesar ca Fiul Său să moară pe cruce pentru păcatele lumii, nu L-a jertfit cu părere de rău: „A fost pe placul lui Dumnezeu să-L zdrobească prin suferință“ (Isaia 53:10, conform traducerii engleze KJV). Adoptă această atitudine față de orice te tulbură în viață și vei fi fericit.

18 DECEMBRIE

„De aceea, pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.“

Matei 10:32

Într-o biserică din Cambogia avea loc o întâlnire de rugăciune. Soldații comuniști au înconjurat-o. Câțiva au intrat, au luat o pictură cu Isus de pe perete, au pus-o pe prag și au ordonat: „La ieșire, fiecare să scuipe imaginea și să se lepede de Isus. Cine nu face asta va fi împușcat.“

Tu ce ai fi făcut? Unii au invocat anumite motive. Unul avea o logodnică preaiubită, cu care trebuia să se căsătorească în curând. Altul avea un tată bătrân de care trebuia să se îngrijească. Al treilea avea copii mici acasă. Ei știau că Isus iartă și este foarte înțelegător. El știe că ei au acționat sub constrângere. Așa că au scuipat și și-au salvat viețile.

A venit și rândul unei fete de șaisprezece ani. Ea nu a invocat niciun pretext. Cu armele îndreptate asupra ei, pusă în situația de a alege între a scuipa și a muri, ea a îngenuncheat, a sărutat imaginea și i-a șters scuipatul de pe față. Ea Îl iubise pe Isus. A căzut răpusă peste chipul Mirelui său.

Sufletele de felul acesta sunt zâmbetul omenirii. Isus Își spune: „trandafirul din Saron, crinul din vale“ (Cântarea Cântărilor 2:1). El Se așteaptă ca sufletele Lui să aibă o inimă pură ca un crin. El prețuiește această puritate.

Turme de oi sănătoase și frumoase provin din creșterea soiului potrivit de miei. Isus i-a spus lui Petru: „Paște mieluşei Mei!“ Să-i învățăm pe tinerii noștri astfel de exemple de dragoste până la moarte.

19 DECEMBRIE

„Fără vărsare de sânge, nu este iertare.“

Evrei 9:22

Evreii religioși se confruntă cu o dilemă. Legea lui Moise afirmă că păcatele pot fi șterse doar prin sângele ispășitor al victimelor nevinovate. Pe de altă parte, templul fiind distrus, nu mai există jertfe în religia evreilor. Rabinii învață că citirea zilnică a unei părți din Levitic despre jertfirea animalelor este acceptată de Dumnezeu ca și cum ar fi aduse jertfele în sine.

Un creștin a intrat într-un magazin evreiesc și i-a spus proprietarului că ar trebui să-L primească pe Isus pentru că evreii nu mai au jertfe. Evreul a replicat: „Ești prost informat. Citirea Bibliei de către noi este acceptată de Dumnezeu și contează la fel de mult ca sângele țapilor și mieilor din vremurile de demult.“

Creștinul a spus: „Bine. În loc să mă cert pe teme de religie cu tine, mai bine să cumpăr câteva lucruri.“ A ales douăsprezece cămăși, câteva perechi de pantofi, cravate, printre multe altele. Apoi a cerut o factură. I-a fost dată. A început să citească: „Atâtea cămăși costă atât, cravatele și pantofii atât, suma totală este 200 de dolari.“ Și-a luat rămas-bun și a ieșit din magazin.

Evreul a fugit după el strigând: „Domnule, ați uitat să plătiți!“

Creștinul a răspuns: „Nu am citit factura?“

„Ba da, dar nu ați plătit banii.“

La aceasta, creștinul a răspuns: „Păi, am urmat sfatul rabinilor voștri cum că citirea notei de plată este totuna cu plătitul.“

Nu sunt evreii singurii care greșesc în această privință. Sunt și creștini care cred că dacă spun rugăciunea Tatăl nostru, pot face aceasta în loc să-L aibă pe Dumnezeu ca Tată; și numindu-L pe Isus Mântuitor înseamnă la fel de mult ca a fi cu adevărat mântuit de El.

Caută realitatea! Nu te mulțumi cu formule!

20 DECEMBRIE

„Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri...”

Matei 5:44

Cu cinci secole înainte de Isus, Sofocle spunea, în *Antigona*: „Nu sunt aici pentru a urî, ci pentru a iubi.” Și Vechiul Testament învață despre dragostea pentru aproapele. Isus a adus dragostea la nivelul cel mai înalt arătând că ar trebui să-l cuprindă și pe dușman.

Ilse Blumenthal-Weiss, o evreică al cărei soț a fost gazat și al cărei fiu a fost ucis, se afla într-un lagăr de concentrare când a compus un poem care spune: „Eu nu pot să urăsc. Ei mă bat. Ei mă calcă în picioare. Eu nu pot să urăsc. Ei aruncă cu pietre în mine. Eu nu pot să urăsc. Pot doar să plâng cu amar.”

O realizare omenească foarte înaltă – să te abții de la sentimente de ură. Dumnezeu dă și mai mult: puterea de a-ți iubi dușmanul.

Dragostea față de dușman nu înseamnă evitarea confruntării cu răul. Isus a luptat împotriva neguțătorilor din templu și împotriva fariseilor. Isus nu vrea să spună că trebuie să ne flatăm dușmanul, să-l îmbrățișăm. El nu a căzut de gâtul lui Caiafa, nici nu S-a oferit să-i fie partener în fapte rele.

Dragostea față de dușman înseamnă să-l înțelegem mai bine decât se înțelege el. Ura lui îl orbește. Tu poți privi la poziția lui cu o minte fără idei preconcepute. A-ți iubi dușmanul înseamnă că, atunci când te aperi, nu ești obligat să-i folosești metodele. A-L iubi înseamnă ca, asemenea lui Isus, să iei asupra ta vina lui; să consideri păcatul lui ca fiind al tău și să faci ispășire pentru el prin fapte de bunătate față de el și de victimele sale.

Având în fața ochilor noștri exemplul lui Hristos, putem face acest lucru prin puterea Duhului Sfânt.

21 DECEMBRIE

„Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre.“

Romani 5:3

Tereza de Lisieux ajuta la spălat în mănăstire. O soră care stătea față în față cu ea o stropea cu apă murdară pe față de fiecare dată când ridica o piesă de îmbrăcăminte udă din lighean.

Primul impuls al Terezei a fost să se dea înapoi și să se șteargă pe față, ca o sugestie față de sora ei că făcuse ceva rău. Brusc i-a venit gândul acesta: „Ești o nesăbuită dacă nu primești ce vine gratuit.“ Așa că a decis mai curând să-și ascundă enervarea. A cultivat, în schimb, o plăcere pentru apa murdară. Într-un final, a ajuns s-o îndrăgească atât de mult încât a revenit cu alte ocazii pentru această „înmuiere“ fericită.

Isaia a prezis cele mai crunte suferințe pentru Isus. Ar fi părut normal ca Isus să respingă citirea și cugetarea asupra acestei cărți. Dimpotrivă, era favorita Sa. Isaia este singurul autor pe care Isus îl laudă – „Bine a profețit Isaia despre voi“ (Matei 15:7). Primește cu bunăvoință relele pe care le urăști; privește dificultățile direct în față. Nu te vor mai hărțui.

Un creștin sovietic a fost întrebat: „Cum ai putut suporta torturile?“ El a răspuns: „De când m-am convertit am visat cu ochii deschiși la cum ar fi să fiu torturat, știind că aceasta va fi soarta mea, așa cum un alt bărbat ar avea fantezii erotice. Când am trecut prin ele, nu m-au mai putut zdrobi.“

Oricine îmbrățișează picioarele lui Isus cel răstignit îmbrățișează și lemnul crucii. Oricine dorește să-L urmeze trebuie să-și ia zilnic crucea. Fă din cruce așteptarea ta plină de bucurie. Va deveni o sursă de binecuvântare.

Tocmai când s-a arătat gata să facă sacrificiul suprem, Avraam a primit de la Dumnezeu binecuvântarea că în sămânța lui vor fi binecuvântate toate națiunile și că urmașii lui vor fi ca stelele pe cer și ca nisipul mării (Geneza 22:17).

22 DECEMBRIE

„Moartea a trecut asupra tuturor oamenilor.“

Romani 5:12

În biserica St. Lawrence din Nuremberg se află o statuie intitulată „Femeia de lume“. Este înfățișată ca având cu chip frumos și este împodobită cu bijuterii. Așa arată dintr-o parte. De cealaltă parte, vezi ceva cu totul diferit: un schelet pe care se târăsc șerpi.

Sfântul Francisc din Sales a sfătuit-o pe o creștină, care era o doamnă de la curtea regală a Franței și era obligată să participe la petreceri îmbrăcată în rochii frumoase, să înlăture vanitatea petrecând câteva minute în fața oglinzii imaginându-și cum ar arăta ca un schelet având doar un craniu în loc de cap.

Poate că acestea nu sunt gânduri plăcute, dar nimic nu este mai sigur decât moartea noastră. Pompele funebre sunt afacerea cea mai sigură. Este o nesăbuintă să încerci să scapi de gândul morții.

Isus știa că va muri, dar a putut sfida moartea. El a spus: „Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica“ (Ioan 2:19). Și Pavel putea sfida moartea: „Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu“ (2 Corinteni 5:1).

Este ușor să primești viața veșnică. Isus a spus, în Ioan 5:24: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică.“

Crede în Domnul Isus și vei ști sigur că moartea nu este sfârșitul tău. Va fi intrarea într-o viață glorioasă.

23 DECEMBRIE

„[Isus Hristos] a luat un chip de rob.“

Filipeni 2:7

Din punct de vedere etimologic, a avea compasiune înseamnă a suferi împreună cu semenul nostru. Oamenii bogați, cei din poziții înalte, precum și oamenii din clasa de mijloc trebuie să învețe să vadă cum arată lumea privită de jos. Ei se ospătează de Crăciun dar nu i-au surprins semnificația.

Isus a venit pe pământ să experimenteze cum este când Cerul dezamăgește: când omului îi este foame, dar nu plouă cu mană din cer; când singurul adăpost al cuiva este un grajd, deși el nu este un bou; când cineva este răstignit, iar cei de la piciorul crucii trag la sorți; când cineva strigă către Dumnezeu și nu primește niciun răspuns.

Nu ar putea și oamenii din clasele de sus și de mijloc să încerce aceeași experiență? De ce să nu le fie și lor foame vreme de câteva săptămâni, așa cum se întâmplă cu frații lor din Mali sau Bangladesh, fără ca aceștia să aibă vreo vină?

Isus spune că un hoț poate intra în Cer, dar după unii, o persoană de culoare sau un om prost îmbrăcat nu pot intra în grădina unui om bogat. Hoțul se poate juca cu îngerii, dar copilul sărac nu se poate juca cu copilul celor bogați. Câinele poate sta pe canapea cu stăpâna lui, dar servitorul care a lucrat toată ziua să aranjeze grădina și servitoarea cu picioarele umflate care a stat toată ziua în picioare în bucătărie nu sunt invitați să se așeze.

Știu că există argumente împotriva unui comportament excesiv de blând cu cei săraci. S-ar putea să le facă rău. Chestiunea nu se reduce la ce argumente ar putea avea cei bogați sau cei din clasa de mijloc, ci cum se văd lucrurile acestea de jos, de acolo de unde șaiszeci la sută din omenire suferă de foame sau are parte doar de o hrană sărăcăcioasă.

Isus nu ne învață să dăm săracilor păstrați la o distanță potrivită, ci să-i chemăm pe săraci, pe ologi, pe orbi, persoanele cele mai dezgustătoare, în casele noastre atunci când noi avem un ospăț (Luca 14:13). El te-a chemat pe tine, un păcătos nelegiuit, să intri în Cer.

24 DECEMBRIE

*„Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi!“
Galateni 4:19*

Isus sigur nu S-a născut pe 25 decembrie. Frigul este foarte pătrunzător în nopțile de decembrie în apropierea Ierusalimului. Nu era obiceiul ca păstorii evrei să-și păzească turmele pe câmp atât de târziu.

Biblia nu se spune data la care Isus a devenit om. Data de 25 decembrie era o sărbătoare și o ocazie pentru organizarea unui carnaval în cinstea soarelui în Imperiul Roman. Creștinii au profitat de această ocazie, când autorităților prigonitoare le-ar fi fost cu mult mai greu să-i găsească, pentru a celebra nașterea lui Isus – dar nu numai nașterea Sa fizică, întâmplată la o anumită dată în istorie. Ei sărbătoreau și miracolul zilnic al nașterii lui Isus în sufletele celor care Îl acceptaseră ca Mântuitor.

Isus S-a născut într-un staul și a fost pus într-o iesle. A fost greșit din partea păstorilor, care ar fi avut măcar o colibă fiecare, și a înțelepților, care ar fi avut case confortabile, să îngăduie ca Regele nou-născut să rămână într-o iesle, pe paie. Ar fi trebuit să-l ia în casele lor. Locul lui Isus nu este într-o iesle. Cu atât mai puțin pe o cruce. El nu este fericit să stea nici în Cer. Locul după care tânjește El este inima noastră. Acolo vrea El să trăiască.

Momentul în care El Se naște acolo și eu devin pentru El o Maria – acesta este Crăciunul real. El a spus că dorea să aibă o mamă pentru El. „Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este ... mamă“ (Matei 12:50).

Sărbătorește Crăciunul având acest lucru în minte.

25 DECEMBRIE

„Un Copil ni s-a născut.“

Isaia 9:6

În originalul ebraic, această profeție despre venirea Mântuitorului continuă după cum urmează: „un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; și numele Lui va fi: Minunat, Sfetic, Dumnezeu eroic (*El Ghibor*)...”

A fost cu siguranță o decizie eroică aceea de a părăsi Cerul și lumea îngerilor, luând hotărârea de a Se naște într-un grajd, știind că va fi în pericol de moarte încă din copilărie, că va trăi o viață de suferință care va sfârși cu răstignirea, pentru mântuirea omenirii care nu va arăta nicio recunoștință pentru acest sacrificiu. Domnul nostru a știut că binele suprem va triumfa datorită acestui sacrificiu, așa că l-a făcut.

Crăciunul este amintirea nașterii unui Dumnezeu eroic.

Principala trăsătură a ucenicilor Săi este eroismul. Superficialitatea și caracterul căldicel nu au ce căuta în creștinism.

Un predicator cunoscut, al cărui tată fusese alcoolic și a cărui mamă fusese o femeie evlavioasă, a fost învățat de ea, încă din fragedă pruncie, un anume exercițiu spiritual. Punea pe podea un pahar cu vin, un pachet de cărți de joc, zaruri, reviste pornografice, bani și o poză cu el, le călca în picioare și striga: „Nu! Nu!” Și repeta: „Nu! Nu!” Apoi își spunea: „Eu aparțin unui Dumnezeu eroic și voi spunea totdeauna «Nu» oricărei ispite de a păcătui.”

Să sărbătorim nașterea unui erou divin părăsind căile noastre confortabile și luând decizia pe care au luat-o toți eroii istoriei: „Să câștigăm sau să pierim, dar să nu cedăm niciodată.”

26 DECEMBRIE

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine.“

Matei 16:24

Un băiat de doisprezece ani a fost întrebat ce dorește să devină. El a răspuns: „Misionar în Africa.“

„De ce?“

„Pentru că o să pot să vânez lei.“

Mulți dintre noi avem aceeași mentalitate. Vrem să devenim buni creștini. De ce? Pentru a avea o bucată mai bună din Cer.

Motivul corect pentru a dori să fii un bun creștin este acela de a putea să porți o bârnă mai grea din crucea lui Hristos. Omul născut din nou dorește să fie un creștin mai bun pentru ca în viitor, când trece prin suferințe, prima lui întrebare să fie nu „Cum pot să scap?“, ci „Cum pot fi de folos pentru Împărăția lui Dumnezeu în această situație nouă?“

Noi nu avem parte de suferințe din întâmplare. Toate sunt pregătite mai dinainte de Dumnezeu. Corabia pe care se aflau apostolii a trecut printr-o furtună (Matei 8:23-27). Domnul a dorit să-i învețe cum să facă față unei furtuni. Urmasii să mai aibă multe de înfruntat.

El Se va trezi la timp dacă ești în pericol să pieri. Până atunci, suferă în tăcere și lucrează și luptă-te curajos. Pentru asta ai fost chemat să fii creștin, nu doar pentru ca să te bucuri de Cer.

Misionarii nu sunt trimiși în Africa pentru a trăi emoția vânătorii de lei.

27 DECEMBRIE

„Și-Mi veți fi martori ... până la marginile pământului.“

Fapte 1:8

Papa Grigore cel Mare a primit acest nume de onoare, deși era un om mic de statură, datorită unui merit important. El a fost acela care a inițiat misiunea printre anglo-saxoni în 596.

Anglo-saxonii creștinați au devenit o binecuvântare pentru lumea întreagă. Bonifaciu, un englez, i-a creștinat pe germani. Willibrord, tot un englez, i-a convertit pe flamanzi. Patrick i-a câștigat pe irlandezi pentru Hristos. Întemeierea Imperiului Britanic le-a dat anglo-saxonilor posibilitatea de a răspândi creștinismul în Asia, Africa și Australia.

Anglo-saxonii au adus credința evanghelică în Statele Unite. Chiar și acum, 60 la sută din misionari și 80 la sută din toate resursele financiare pentru misiune vin din Statele Unite.

Păstrarea creștinismului viu în lumea anglo-saxonă are o importanță strategică extrem de mare. Misionarii trebuie să ajungă pe meleaguri îndepărtate, dar să nu uităm că creștinismul decade în lumea anglo-saxonă. Numai 3 la sută din populația insulelor britanice merge la biserică. În America șapte din zece adolescenți nu trec niciodată pragul bisericii. Șaptezeci la sută din populație nu merge la biserică.

Să ne rugăm pentru bisericile din lumea anglo-saxonă.

28 DECEMBRIE

*„«Să ierte Domnul pe robul tău, când mă voi închina în casa lui Rimon!» Elisei
i-a zis: «Du-te în pace!»“
2 Împărați 5:18, 19*

O legendă evreiască spune că Moise l-a auzit pe un băiat păstor rugându-se astfel: „Dumnezeule, dacă mi Te arăți, Îți voi da lână, lapte și carne pe gratis. Dacă ai oi, le voi duce să pască, fără să cer nicio plată. Îți voi pieptăna părul, Îți voi spăla haina, Îți voi săruta mâna.“

Moise a fost șocat și a strigat la băiat să se oprească pentru că rugăciunea lui era o blasfemie.

Apoi Dumnezeu i S-a arătat lui Moise și l-a muștrat pentru ce făcuse. Dumnezeu i-a spus lui Moise că Îi făcuse mai multă plăcere rugăciunea naivă a băiatului aceluia decât în rugăciunile sofisticate ale celor care cred că știu totul.

Fii înțelept în felul în care abordezi vederile religioase false și primitive ale altora. Pentru cineva care doar merge la biserică și nu-L mărturisește niciodată pe Hristos altora, mersul la biserică poate fi creștinismul unei persoane timide. Credința greșită într-una din numeroasele secte nu trebuie să fie interpretată ca nelegiuire. Poate fi o etapă de trecere de la un caracter lumesc la cunoașterea lui Dumnezeu. Persoana bâjbâie în întuneric, dar poate bâjbâie după ce trebuie. Oferă-i sfaturi cu delicatețe, dar nu distruge lumina puțină pe care o are.

Ca principiu, fii zgârcit cu oferirea de sfaturi în chestiuni religioase. Întreabă-te sincer cât de multe sfaturi ai fi tu gata să accepți. Aceasta ar trebui să fie măsura de sfaturi pe care le acorzi altora.

29 DECEMBRIE

„De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia [pe trimisul lui Satan]. Și El mi-a zis: «Harul Meu îți este de ajuns».“

2 Corinteni 12:8, 9

Mai rămân două zile până la sfârșitul anului. Ne amintim multele binecuvântări pe care le-am primit anul acesta, dar și faptul că atât de multe dorințe ale inimii și rugăciuni au rămas neîmplinite.

Un sfânt era renumit pentru faptul că primea răspuns la rugăciunile făcute pentru alții. El a fost întrebat: „Dacă așa stau lucrurile, de ce nu te rogi să-ți fie luată infirmitatea?“ Era orb.

El a răspuns: „Supunerea față de voia lui Dumnezeu este mai de dorit decât satisfacția ce ar veni din plăcerea mea personală de a putea să văd.“

Fii recunoscător pentru rugăciunea care a primit răspuns și acceptă voia lui Dumnezeu pentru cazurile în care ai fost refuzat. El știe cel mai bine de ce ai nevoie.

Rugăciunile fără răspuns pot fi rugăciuni făcute din ignoranță, fără să știm răul pe care l-ar aduce împlinirea lor. S-ar putea să vină o vreme în care să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru că nu ai fost ascultat.

Monica era tristă pentru că nu-i era ascultată rugăciunea cu privire la fiul ei, Augustin. Ea se rugase ca el să rămână cu ea. El trăia o viață desfrânată, era înclinat spre tot soiul de învățături oculte și și-a părăsit mama, deși ea se rugase să nu o facă.

Augustin s-a dus la Milano, unde l-a întâlnit pe episcopul Ambrozie. Acest fapt a dus la convertirea lui. Mai târziu, el a devenit unul dintre cei mai mari învățători pe care i-a avut vreodată Biserica creștină.

30 DECEMBRIE

„El s-a făcut sărac pentru voi pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.“

2 Corinteni 8:9

Recapitulând ce am făcut anul acesta ne amintim și multele noastre păcate. Ele au multe cauze. Una dintre ele poate fi aceea că nu avem învățătorul spiritual potrivit.

Ferește-te de învățătorii religioși care sunt urmați de o mare mulțime. Este posibil să fie niște impostori. Dacă ar spune adevărul, audiența s-ar reduce.

Isus a avut mii în jurul Lui când a înmulțit pâinea sau când a vindecat. Totuși, învățăturile Lui nu erau acceptate de mulțime.

S-ar strânge mulțimi în jurul învățătorului tău? L-ai urma dacă ar practica și învăța despre sărăcie în conformitate cu cuvintele Stăpânului: „Ferice de cei săraci“ (Luca 6:20)?

Unui sfânt i s-au oferit niște bani. A refuzat spunând: „Am banii necesari pentru binele de azi.“

„Banii nu te vor ține mult“, i s-a spus. „Ia-i și vei avea și pentru zilele următoare.“

El a replicat: „Garantează-mi că voi trăi mai mult decât timpul pentru care îmi vor fi de ajuns cele câteva monede ale mele, și voi accepta banii tăi.“

Caută un învățător care să-ți spună să nu-ți faci griji pentru multele lucruri pe care nu le ai, ci să fii mulțumit cu cele puține pe care le ai. Isus, deși era bogat, S-a făcut sărac de dragul tău (2 Corinteni 8:9).

Verbul „a avea“ nu există în ebraică. Numai Dumnezeu este Posesorul tuturor lucrurilor. Tu poți să-L ai pe Posesorul tuturor lucrurilor. Caută-L pe învățătorul care te va învăța nu numai cum să fii mulțumit, ci și cum să fii extraordinar de bucuros pentru că-L ai pe Dumnezeu.

31 DECEMBRIE

„Ajunge zilei necazul ei.“

Matei 6:34

Anul a trecut. Lasă toate necazurile, păcatele și neînțelegerile lui să treacă odată cu el. Pentru păcatele noastre este iertare în sângele lui Hristos. Anul viitor va aduce necazurile lui. Nu e nevoie să aducem în el necazurile anului care nu mai este. Neînțelegerile și-au pierdut importanța.

Un cuplu îndrăgostit s-a căsătorit. Ei stăteau la masă și se îmbrățișau. Brusc, ei i s-a făcut frică. „Ai văzut?“, a exclamat ea. „A trecut în fugă un șoarece și a intrat în gaura aceea din dreapta.“

El a liniștit-o. „Nu poate să-ți facă nimic. L-am văzut. Unul mic. A intrat în gaura din stânga.“

Ea a insistat că a fost în dreapta. El și-a folosit autoritatea de soț pentru a o convinge că el avea dreptate; trebuie să fi fost în gaura cealaltă. Au divorțat din cauza acestui lucru.

După șapte ani de despărțire, prietenii au reușit să-i împace. S-au recăsătorit și s-au așezat la masă în aceeași cameră. Ea a spus: „Ce proști am fost să ne certăm pentru un șoarece care a intrat în gaura aceea din dreapta.“

El a strigat: „Iar începi?“ Au divorțat a doua oară. A fost pentru totdeauna. Sunt oare certurile noastre mai puțin ridicole decât aceasta?

Acum a mai trecut un an. Suntem mai aproape cu un an de întâlnirea noastră cu Dumnezeu. Cum vor atârna în ziua judecății Sale toate îngrijorările și toate conflictele pe care noi le-am crezut atât de importante?

Să examinăm cu atenție ce a fost în ordine în anul care a trecut și să începem noul an cu încredere. În anul care vine Îi vom avea pe: Dumnezeu, Mântuitorul, Duhul, îngerul ocrotitor. Putem să fim încrezători.

© 2020 Misiunea Creștină Richard Wurmbrand

Căsuța Poștală 12, OP 74

București, 062580, România

Email: apel@misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro ;

Pagina Web: <https://misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro>

Ajutăm orfani și creștini în vârstă (mulți cu vârste peste 80, 90 de ani) care au fost închiși pentru credință în actuale și foste țări comuniste

Misiunea Creștina Richard Wurmbrand este o asociație non-profit, definitivă prin hotărârea Judecătoriei Sectorului 6 din 05.12.2018 în dosarul 20153/303/2018, înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor la numărul 108 din 11.12.2015. Daruri pentru această lucrare misionară creștină se pot trimite la: Banca Comercială Română, Cod Swift: RNCBROBU:

Conturi IBAN:

RON: RO27RNCB0068149171380001,

US Dollar:RO97RNCB0068149171380002,

EURO: RO43RNCB0068149171380004